

ROZHOVORY

OD DUŠE K DUŠI

7

ROZHOVORY OD DUŠE K DUŠI

ČASŤ 7.

*Táto kniha tvorí prepis textu v slovenskom a českom jazyku z
verejne dostupných relácií uverejnených na AllatRa TV s
účasťou váženého Igora Michajloviča Danilova.*

Obsah

O Duchu Svätom.....	7
Klimatická apokalypsa: ilúzia alebo realita?.....	117
Tvorivá spoločnosť zjednocuje všetkých.....	148
Tvorivá spoločnosť – perspektíva civilizácie.....	208
Výhody človeka v Tvorivej spoločnosti.....	250
O čom snívali proroci.....	296
Spor alebo dialóg?.....	329
Znamenie.....	357
Život po smrti.....	425

O Duchu Svätom.

IM: Igor Michajlovič Danilov

M: moderátorka

*O DUCHU SVÄTOM VIDEOREKONŠTRUKCIA RELÁCIE
JEDNOTA (ROK ZVEREJNENIA 2015) S ÚČASŤOU IGORA
MICHAJLOVIČA DANILOVA. ROK 2020*

*KLÚČE – ZNALOSTI O DUCHU SVÄTOM O ZJEDNOTENÍ
A ZMIERENÍ VŠETKÝCH ĽUDÍ*

*O DÔLEŽITEJ ÚLOHE DUCHA SVÄTÉHOV DUCHOV-
NOM FORMOVANÍ ČLOVEKA A ĽUDSTVA*

*AKO PRÍSŤ K ZMIERENIU V SEBE K ZMIERENIU ČLO-
VEKA S BOHOM A ČLOVEKA S ČLOVEKOM? AKO SA NA-
PLŇAŤ DUCHOM SVÄTÝM?*

*AKO V SEBE ODDELIŤ MŔTVE OD ŽIVÉHO? PRAKTICKÁ
SKÚSEŇ POZNANIA A OSOBNÉHO KONTAKTU S
TÝM, KTORÝ DARUJE ŽIVOT*

*AKO DOSIAHNUŤ DUCHOVNÝ SVET, SPYNUŤ S BO-
HOM?*

PRAVDA JE PRE VŠETKÝCH JEDNA!

*ZAÚJÍMAVÉ POZNATKY O ISLAME, KREŠŤANSTVE,
BUDHIZME*

ZNAK ALLATRA V NÁBOŽENSTVÁCH A KULTÚRACH

SVETA

*AKÁ PRAVDA ZJEDNOCUJE SVETOVÉ NÁBOŽENSTVÁ A
VŠETKÝCH SKUTOČNE VERIACICH?*

AKO ZAČAŤ ŽIŤ A NÁJSŤ SEBA SKUTOČNÉHO?

*UNIKÁTNE ZNALOSTI KONTAKTU S HLBOKÝMI PO-
CITMI S DUCHOVNÝM SVETOM*

O DUCHU SVÄTOM allatra.tv/sk

M: Dobrý deň, drahí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu ALLATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

M: Igor Michajlovič, predchádzajúce vydanie relácie vyvolalo medzi ľuďmi a vzostup uvedomení a pochopení. Do redakcie prišlo veľa listov. Ľudia začali v sebe doslova odhaľovať systém, nachádzať tie šablóny a všetky tie momenty, o ktorých ste hovorili. Do redakcie ALLATRA TV prišlo množstvo reakcií od ľudí z rôznych krajín sveta. V týchto reakciách ľudia zdieľajú to svoje najvnútornejšie. A zvlášť ich zaujala posledná hodina relácie, ktorá poskytla práve praktickú skúsenosť pochopenia skutočných hlbokých pocitov. Mnohí hovoria, že sa to veľmi veľa rokov snažili pochopiť, precítiť to a naučiť sa tým žiť. A vyjadrujú Vám obrovskú vďačnosť za to, že ste im ukázali, čo sú to hlboké pocity a ako nimi žiť.

IM: Pravda je vždy jednoduchá

PRAVDA JE VŽDY JEDNODUCHÁ, RELÁCIA O DUCHU SVÄTOM ALLATRA TV

M: A ešte by som rada poznamenala, že po zverejnení relácie sa na internete zdvihla vlna diskusií o objavení sa modrastej žiary, ktorú si ľudia všimli za Vami v zábere, Igor Michajlovič. Do redakcie skutočne prišlo veľa rôznych žiadostí, oficiálnych aj jednoducho otázok od ľudí, aby filmový štáb ALLATRA TV nejako okomentoval, čo to bolo: či to bola technická chyba, či v tom boli nejako zapojení. A tak filmový štáb natočil špeciálne video na túto tému, kde účastníci natáčania porozprávali o tom, že oni nič špeciálne nerobili, že montáž prebiehala ako zvyčajne. Nemohli by ste Vy okomentovať túto situáciu?

IM: Áno, v podstate tu nie je čo komentovať. To len kvôli mojej neopatrnosti zasvietila moja hlúposť, takže... Čo tam preboha mohlo ešte svietiť? Veď ja som len obyčajný človek, prostý masér. Aké svätožiary? Okrem mozoľov tu nie je nič, takže... Ale zaujímavé bolo, ako si poznamenala: že časť ľudí venovala pozornosť podstate rozhovoru, a časť ľudí vonkajšiemu. Ľudí priťahuje to, čo vidia očami, však?

M: Áno. A je zaujímavé, že keď sa táto téma začala rozoberať na internete, tak ľudia, ktorí si to nevšimli pri prvom zhliadnutí, sa začali pýtať, kedy sa to stalo a presne v ktorom momente. To znamená, že boli takí, ktorí si to vôbec nevšimli a začali na to zameriavať pozornosť až potom, keď sa už o tom hovorilo.

IM: A čo je dôležitejšie: podstata slov alebo ich vonkajšia forma? Poruším pravidlá a začnem hneď s malým podobenstvom. Išiel Derviš uprostred noci a začul volanie. Prišiel bližšie, pozerá – v studni sedí človek. A hovorí: „Počuj, ako si sa tam dostal?“ Ten hovorí: „Vieš, ja som filológ, minulú noc som išiel, nevidel som, zišiel som z cesty a spadol do jamy.“ „Ale, bratku, neboj sa! Teraz rýchlo zbehnem po lano, vezmem rebrík a ja ťa, hovorí, odtiaľ vytiahnem.“ Filológ hovorí: „Prepáč“, hovorí „dobrý človek, ale ja som filológ. Ty sa nesprávne vyjadruješ, no – nesprávne kombinuješ slová, aj výslovnosť máš zlú.“ Derviš hovorí: „No dobre, keď je pre Vás moja výslovnosť dôležitejšia, ako podstata toho, čo som chcel pre Vás urobiť, znamená to, že bude pre Vás lepšie, trochu si tam posedieť, počkať, kým sa ja pôjdem naučiť správne vyslovovať.“ Otočil sa a odišiel. Tak aký je v tom rozdiel, kto ako vyzerá? Nuž, najsmiešnejšie je, že ľudia tomu naozaj venujú veľmi veľa pozornosti. A prečo? Pretože všetci chcú vyzeráť a nie byť, kvôli tomu, že forma je pre ľudí oveľa dôležitejšia, pretože ju vnímajú očami, povedzme, obyčajnými, obvyklými, vonkajšími očami. No a prečo sa neotvoriť a nepozrieť sa, ako sa brat rozpráva s bratom, ako sa priateľ rozpráva s priateľom? No aspoň takto nejako. Veď je jedno, ako kto vyzerá, ak je to tvoj priateľ, však? Vtedy ho neposudzuješ, nepozeraš, či na ňom niečo svieti, nesvieti. Čo ja viem? Možno nastavovali svetlo, nejako to tam zasvietilo, možno sa prejavila hlúposť. Budem sa snažiť, aby sa to viac nestalo. No každopádne, toto nie je dôležité. Preto bude lepšie, zaoberať sa otázkami, ktoré ľudia zaujímajú, a na ktoré ja,

ako obyčajný človek, môžem odpovedať, no, ak to ľudí zaujíma. Aj keď na druhej strane je to zábavné. Alah má veľa tajomstiev, ale nie každý ich môže odhaliť.

ALAH MÁ VELA TAJOMSTIEV ALE NIE KAŽDÝ ICH MÔŽE ODHALIŤ, RELÁCIA O DUCHU SVÄTOM ALLATRA TV

M: A ľudia sa ešte pýtajú: prečo sa stáva, že ľudia, aj keď sú uprostred príbuzných, uprostred blízkych, cítia, že sú sami?

IM: Ľudia sa mýlia. Nie je všetko také jednoduché. Človek nikdy nie je sám. Dokonca, aj keď sa mu zdá, že je sám, aj tak nie je sám, vždy s ním niekto je. Otázka je kto: anjel, alebo démon?

M: Igor Michajlovič, jedna z otázok, ktorú sme dostali na email ALLATRA TV je o tom, že v reláciách s Vašou účasťou sa hovorí, že človek sa musí spasiť sám, tým, že bude na sebe pracovať. Ale uvádzajú citát z Biblie, že sám Spasiteľ hovoril, že len Boh môže spasiť človeka. Budem, ak dovoľíte, citovať z listu: „Ako sa môže človek sám spasiť, keď Spasiteľ povedal, že Boh môže spasiť človeka?“ A ďalej uvádza úryvok z evanjelia podľa Matúša.

IM: Kapitola 19, verš 25. Všetci? (**M:** Áno, áno). Tu sa bolo treba pozrieť trochu vyššie, napríklad na verš 16. Tam sa jasne hovorí o tom, ako k Ježišovi prišiel mladý muž a opýtal sa ho. Povedal: „Ako sa môžem spasiť?“ Nuž Ježiš povedal: „Dodržuj prikázania: nezabiješ, nepokradneš.“ Človek hovorí: „Od detstva to všetko dodržiavam. Čo ešte?“ Ježiš

hovorí: „Tak predaj svoje bohatstvo a nasleduj ma.“ Ale človek sa zahanbil a odišiel. A tu sa Peter znepokojil a spýtal sa Ho: „Akože? ... – hovorí. „Ktože sa spasí?“ A vtedy Ježiš povedal ohľadom bohatých, že ľahšie prejde ľava uchom ihly, ako bohatý do raja. Nemyslel tým, že ak je človek bohatý, už a priori nemôže vojsť, nie! Jednoducho, človek sa drží pozemského, v tom je zmysel. Týmto veršom sa myslí, že človek, ktorý aj keď sa síce drží pozemského, ale robí veľmi veľa. A v určitých momentoch svojej služby, keď on ani sám nechápe, že slúži, ale všetko to robí z čistej duše, vtedy sám nemôže vstúpiť do raja, ale Boh môže všetko. Rozumieš? A tu, za veľké zásluhy, takpovediac pred ľuďmi, predovšetkým pred Bohom, Hospodin ho môže voviesť do raja. Toto bolo myslené práve tak, keď ho Boh vovedie, čo človek nemôže, ale Boh môže všetko. Ale všeobecne platí, že človek musí prísť sám. V tom je zmysel, v tom je zámer. Ak nepríde sám, nikto mu nepomôže. Ak on neprijíma Boha, tak ako môže Boh prijať jeho? Správne?

M: Áno, všetko musí byť vzájomné.

IM: Samozrejme.

ČLOVEK MUSÍ SÁM PRÍŠŤ K BOHU, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

IM: V tom je ten zmysel. Ľudia lipnú na úryvkoch akýchsi fráz, z nejakých textov písma. Ľudia sa držia nejakých viditeľných javov, toho, čo vidia. Ľudia potrebujú to, čo je pre nich výhodné, a to, čo chcú. Rovnako je to aj vo vonkajšom:

hľadajú nejaké potvrdenie, nejaký zázrak, kadečo iné. Ale tu práve vonkajšie prejavy zázraku posilňujú len rozum, pozície satana v človeku. Ale skutočný zázrak sa deje na duchovnej úrovni, a vtedy to posilňuje Ducha. Vonkajšie nemôže posilniť vnútorné. To je pravda. Predstavme si, napríklad, že na to, aby sa ľudia posilnili v Duchu a skutočne sa vzdialili od pozemského a trošku porozmýšľali o svojej budúcnosti (o svojej, zdôrazňujem, budúcnosti) na to treba vykonať nejaký presvedčivejší zázrak, pre všetkých viditeľný. Opýtam sa jednoducho: ak zvrhnem oheň z nebies na Zem, posilní to ľudí? Čo myslíš?

M: Neviem. Asi ťažko.

IM: Dobre. Ak zobudím spiace hory, posilní to ľudí?

M: Myslím, že vnútorne nie.

IM: Dobre. Ak vylejem oceány na breh a tie zmyjú pevninu, posilní to ľudí?

M: Nie.

IM: A čo ich ešte môže posilniť?

M: Vnútorná voľba a rozhodnutie?

IM: Správne. Takže treba byť opatrný pri túžbe po vonkajšom zázraku. Aj tak to príde.

M: Ďakujem. Igor Michajlovič, práve ste povedali, že záleží na tom, kto v človeku sa pozerá. Raz ste spomínali zrkadlo, keď sa človek pozerá do zrkadla: koho v ňom vidí? Kto je

ten, kto sa pozerá do tohto zrkadla? Mohli by ste prezradiť?

IM: V tom je hlboký zmysel. Dobre, poď, zahráme sa spolu, aby to bolo zaujímavejšie pre nás aj pre našich priateľov. Takže, keď sa pozeráš do zrkadla, čo vidíš?

M: Telo.

IM: Anjela, alebo démona?

M: Navonok – telo, vnútorne...

IM: Čo vidíš: Anjela alebo démona?

M: Ťažko povedať, neviem.

IM: Neklam ani mňa, ani seba. Odpovedaj, ako to je. Ved' pravda je najdôležitejšia zo všetkého. Do duchovných záležitostí lož nepatrí.

M: Anjela.

IM: A každý zblúdilý vidí Anjela, lebo démon vždy vidí v zrkadle Anjela, a Anjel vidí v zrkadle Démona. Prepáč, ale treba na seba pracovať.

M: Ďakujem.

*SKUTOČNÝ ZÁZRAK SA DEJE NA DUCHOVNEJ ÚROVNI
VTEDY POSILŇUJE DUCHA NEMÔŽE VONKAJŠIE POSIL-
NIŤ VNÚTORNÉ, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ AL-
LATRA TV*

M: Existuje desať všeľudských prikázaní. A keď sa obrátime

na rôzne zdroje: moslimské, kresťanské aj iných náboženstiev, tak môžeme vidieť, že s týmito prikázaniami sa stretávame prakticky v každom náboženstve. Ak môžem, rada by som trochu zacitovala z rôznych náboženstiev. Napríklad jedno z prikázaní je „nezabiješ“.

IM: A prečo si začala s prikázaniami, ktoré...? Oni sú dôležité. Ale prečo nie s prvým a základným prikázaním?

M: To znamená miluj Boha svojho?

IM: A najzákladnejšie je: nie len miluj, ale Boh je Jeden.

BOH JE JEDEN O JEDINOM BOHU V RÔZNYCH NÁBOŽENSTVÁCH SVETA

EGYPTSKÉ NÁBOŽENSKÉ PREDSTAVY- Ty si Jeden, Jediný a nie je podobného Tebe... Početné a nespočítateľné sú mená tvoje.

HINDUIZMUS - BOH JE JEDEN

ZOROASTRIZMUS - BOH JE JEDEN

Džinizmus - BOH JE JEDEN

TAOIZMUS - BOH JE JEDEN

Judaizmus - BOH JE JEDEN KREŠŤANSTVO - BOH JE JEDEN

ISLAM - BOH JE JEDEN

SÚFIZMUS - BOH JE JEDEN

SIKHIZMUS - BOH JE JEDEN

BOH JE JEDEN O JEDINOM BOHU V RÔZNYCH NÁBOŽENSTVÁCH SVETA VIDEOVERZIA Z ROKU 2015

M: Áno, toto je skutočne vo všetkých náboženstvách: aj v kresťanstve, aj v budhizme, aj v judaizme. A tak vzniká otázka: ak sú prikázania a všetky zásady dané v každom náboženstve, tak prečo je dnes pre ľudí ťažké dať sa na správnu cestu, nerobiť zlo, ale ísť podľa vnútorného?

IM: A čo myslíš, prečo? Prečo sa ľudia tak správajú?

M: Vyberajú si to.

IM: Čo si vyberajú?

M: Ísť nie podľa prikázaní, ísť nie podľa vnútorného.

IM: A prečo?

M: Zóna komfortu.

IM: Zóna komfortu, démoni šepkajú, a tak podobne. To znamená, človek žije pre materiálne. Však? A to všetko preto, lebo porušujú úplne prvé, najdôležitejšie prikázanie. Čokoľvek si vezmeme, naozaj beriem z toho, čo prinášali proroci, veď prvé, čo proroci hovorili, bolo, že Hospodin Boh je Jediný, nemá spoluautorov, a nikto nie je vyššie ako On. V rôznych jazykoch je to rôzne: či otvoríme Korán, alebo Bibliu, nech by sme otvorili čokoľvek, v akomkoľvek náboženstve sa pozrieme, všade sa o tom hovorilo, zdôrazňujem – nie sú spoluautori, a nikto nie je vyššie, On je Jediný. Ale ľudia sa stále považujú za spoluautorov. Tak sa pozrime na hociktoré

náboženstvo. Aby sme nikoho neurazili, nikoho nemenujeme ale, jednoducho pohovoríme všeobecne. Ani jeden prorok neprišiel a nepovedal: „Ja som viac ako Boh“, alebo „Ja som rovný Bohu“. Človek nemôže niečo také povedať. Je to – človek. Áno, je obdarovaný z Vôle Božej, je obdarovaný Duchom Svätým. Prečo? Zase, trochu odbočím, vysvetlím, prečo a čo, pretože veľa ľudí sa o tom dohaduje a len preto, že, ako to povedať, nuž prečítali veľa rozprávok, ktoré ľudia pred nimi napísali. Ved' ani jeden prorok nenapísal nič, ani jedno slovo. Prorok má zakázané čokoľvek písať vlastnou rukou – to aby ľudia chápali. To po prvé. Po druhé: cez proroka hovorí Boh, ale, zasa, prostredníctvom Ducha Svätého. Duch Svätý (aby ste chápali) nikdy ani jedno slovo ani neuberie, ani nepridá. On plní Božiu Vôľu. Prečo to takto chodí, prečo sa to deje? A ešte čo sa týka darov Ducha Svätého, a podobne, že „ľudia začali hovoriť iným jazykom po tom, ako do nich vstúpil Boh, alebo proroci niečo hlásali“. Toto všetko sú rozprávky. Vonkajškom sa človek v tomto svete v ničom nelíšil od iných ľudí. Takisto mu zostalo vedomie. Ale on (ten, kto sa stal prorokom) ho vie zastaviť a ovládať. Ale ostalo mu, tak ako tebe počítač na komunikáciu s týmto svetom, lebo on už žil niečím iným, keď človek... A teraz zase trochu odbočím od témy, no to je tiež veľmi dôležitý moment. Ako v minulej relácii, aj teraz, a ešte to dlho bude, ver mi, veľmi dlho, vždy sa budeme vracieť do toho bodu, z ktorého sme vyšli. A keď ľudia s týmto prichádzajú do kontaktu, tak chápu prečo. Lebo oveľa dôležitejšie je to, čo je vo vnútri. Je to tak?

M: Áno.

IM: Takže vráťme sa späť. Boh hovorí rovnakým jazykom so všetkými. Živým jazykom. Boh nemôže hovoriť mŕtvym jazykom. A keď vchádza Duch Svätý, ved' on tiež hovorí jedným jazykom. Vchádza do Proroka, aby mohol s mŕtvymi hovoriť mŕtvym jazykom. A to je veľmi dôležitý moment. Ale čo sa deje s ľuďmi? Prorok sa nikdy neprirovnával k ničomu. Nevvyšoval sa nad Toho, Kto mu priniesol túto blahú zvesť alebo nad Toho, Kto ho obdaroval týmto darom, a už vôbec nie nad Boha, a nikdy sa k nemu neprirovnával. Toto všetko sa deje medzi ľuďmi – v sporoch. V sporoch o kom? O Bohu. Začínajú si dokazovať: „Môj prorok je vyšší“, „Tvoj prorok je vyšší“, „A môj má toto...“, – a začínajú si vymýšľať, no naozaj čisté rozprávky. Píšu rozprávky, potom im aj sami začínajú veriť, aj ostatných nútia, a nútia ľudí napĺňať tieto rozprávky, ktoré sami napísali. Prečo? Lebo žijú rozumom, nepoznajú Pravdu. A čo sa deje s človekom, ktorý tie rozprávky číta? Očakáva zázraky vo vonkajšom. Však? (**M:** Áno.) „Nech to na mňa zostúpi, uvidím to, a vtedy v Teba uverím. Ved' som syn Boží“, alebo „ved' ja som tvoje dieťa, Stvoriteľ.“ Poviem, možno urážlivo, možno nesprávne, ale dúfam, že to budú dospelí ľudia pozeráť, deti nie. Povedz, ty sa staráš o svoje vajíčka? Alebo nejaký muž o svoje spermie? (**M:** Nie). Či ich poznajú po mene, vedia, ako žijú, ako im je ťažko, však? A prečo? Ved' to sú vaše potenciálne deti! A tu je celý fenomén v slove „potenciálne deti“. Áno, prvý moment pominul, a ľudia sú už ľuďmi. Trošku si

„vyskúšali život“. To nie je život, to je existencia! A dáva sa preto, aby človek získal vedome Život. Veď existencia sa dáva primárne nevedomo. Však? (**M:** Áno.) A teraz sa už vedome má stať tým, kto bude žiť večne. Musí sa stať rovný s Tými, ktorí žijú večne, a musí si to zaslúžiť. A žiť musí Duchom, lebo to, čo sa snažíš dosiahnuť, to aj dostávaš. Však? Či to nie je tak? (**M:** Je.) Tak v tomto spočíva zmysel. Alebo je zmysel v tom, „či prorok bol silnejší fyzicky“, „kto vykonal viac zázrakov“? Aké zázraky robili proroci? Žiadne. Oni ich nemôžu robiť. Zázraky robí Boh, iba Jemu toto prináleží.

BOH JE JEDINÝ, NEMÁ SPOLUAUTOROV A NIK NIE JE VYŠŠÍ OD NEHO, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ AL-LATRA TV

IM: Jednoduchá otázka: vari Duch Svätý vykonal aspoň jeden zázrak a čo je Duch Svätý? No, k tomu sa vrátíme trochu neskôr? Nie, nevykonal. Či aspoň jeden Anjel vykonal nejaký zázrak? Nie, nevykonal. Zázraky Boh tvorí. A okrem Neho, Jemu rovných niet a nebolo. Ale ľudia sa k nemu prirovnávajú. A kto v človeku sa prirovnáva a prečo? Dobrá otázka. Však?

M: Démon.

IM: Samozrejme, démon. A démon, to nie je nič iné, ako naše vedomie. Je diabol, to, čo my voláme týmto svetom, a sú démoni – tých je mnoho. Toľko, koľko je nás, ľudí s vedomím, toľko je démonov na svete, aby ste rozumeli. On sa nikam nestratí. Vedomím postihnúť Boha sa nedá. Inak sa začína

prekrúcanie. Veď ľudia píšu, sami čiarky porozmiestňujú, a potom tým čiarkam začínajú veriť, a aj druhých nútia. A prorok, ten prichádza, a hovorí. Hovorí síce mŕtvym jazykom, ale hovorí k mŕtvym, preto, aby sa stali Živými. Rozumieš, v čom je zmysel? (**M:** Áno.) A aby začuli Živý, skutočný hlas. Vtedy sa stanú Živými..

M: Ďakujem.

IM: Za čo?

M: Za to, že odhaľujete...

IM: A či ja niečo odhaľujem? Nie mne patrí vďaka, ale Jemu. A to je správne.

M: A ešte, čo sa týka Ducha Svätého. Ide o to, že v súčasnosti je dosť málo informácií, a majú skôr všeobecný charakter. A tak svedectvá o Duchu Svätom sú limitované náboženskými výkladmi a diskusiami o tom, kto to vlastne Duch Svätý je. Napríklad, od koho Duch Svätý vychádza. Od Syna a od Boha-Otca, alebo cez Syna od Boha? A toto je živnou pôdou rozbrojov medzi rozličnými náboženskými konfesiami.

IM: Nie, je to iba dôvodom na to, aby niekto niekoho ovládal. Ak sa pozrieme, čo ľudia robia ako prvé – vytvárajú si podmienky, aby mali moc. Na základe pravých Znalostí, ktoré priniesli proroci, začínajú si pre seba vytvárať pohodlný život. A tu si nájdu niečo nezrozumiteľné. A na základe týchto háčikov, ktoré si sami vymýšľajú... Chápeš? Prorok, keď sa vyjadruje a prináša... V mŕtvom jazyku hovoriť o

Živom je veľmi zložitý. Oni hovoria v obrazoch, v obrazoch, ktoré sú viditeľné, bežné, a podobne, aby ľudia aspoň čo-to pochopili. Ak necítia, ak ich vnútorný zrak je zatvorený, ako im možno ukázať niečo väčšie? Tak sa teda vyjadrujú tak, aby to človek aspoň trošičku, aspoň cez svojho démona (cez vedomie) aspoň máličko zažil, precítil to. A dôkazy v ich slovách sú vždy také, že trochu zaháňajú vedomie do kúta. Ale vzhľadom na to, že démon je ľstivý a prefíkaný, začína sa odtiaľ dostávať, všetko prekrúcať a podobne. Ale keď je človek obdarený Duchom, prebúdza sa v ňom vnútorná sila. Ale kto obdarúva Duchom? Prorok?

M: Nie.

IM: Nie. Ľudia, počujúci Slovo, ktoré je Pravdivé, tí Ho pozorne počúvajú, ak nie sú pyšní. A pýcha, to je čo? Zase démon. Samozrejme. Vedomie nikoho neprivedlo do raja, to ani nemôže byť. Hoci mnohí ľudia hovoria: „Logicky mi to dokážte.“ Alebo vravia takéto čosi: „Ak si ty niekto alebo niečo, tak musíš poznať aj všetky písma“. Všetky? No svätých písiem je množstvo.

M: Veľmi veľa.

IM: Samozrejme. „Ak niečo prišlo odtiaľ sem, musí poznať všetky písma, každé písmenko v nich.“ Ako môže Živé vedieť o mŕtvom? Ono pozná podstatu všetkých písiem a Pravdu, ktorú do nich vložili prví proroci. A to, že ľudia čiarky povkladali, to sú ich problémy. Je to tak? Ono nemôže vedieť... Teda, môže, samozrejme, ak bude chcieť. Ale načo?

A v tom je zmysel.

M: Zmysel, áno.

IM: Samozrejme. A keď človek aj vníma sväté písmo (ktorékoľvek, bez ohľadu na náboženstvo), tak ak sa pozerá pozemským zrakom – mnohé nepochopí. A všetko to mizne v sporoch, v akýchsi dokazovaniach, a tak ďalej. Ale prečo je to tak vytvorené? Preto, aby jednoducho poplietli hlavy. Chápeš? Šikovnejší, prefíkanejší démon núti hlúpejšieho démona, aby mu slúžil. Ale démon, (aby ste chápali), svet démonov je ako zrkadlový odraz vo svojej malosti a zbytočnosti, dočasnosti. Ale oni všetci sú jednotní. Veď, ako to mám povedať tak, aby to bolo jasné, každý maličký démon je časťou jediného diabla, nuž alebo časťou systému, a podobne. To znamená, že naše vedomia sú určitým spôsobom spojené. Toto sa dá ľahko overiť. Sú štyri typy ľudí, teda štyria základní démoni, ktorých v skutočnosti ľudia majú. Sú prakticky šablónovite rovnakí. Toto nie je psychológia, toto nie sú nejaké triky a podobne. Je to naozaj tak. Keď sa rozprávate s ľuďmi, môžete im položiť jednu elementárnu otázku, tak v zásade okamžite im napadnú štyri odpovede. Ak zoberieme tisíc, milión ľudí, tak im všetkým prídu štyri odpovede v rôznej forme, v závislosti od ich zvykov, intelektuálneho rozvoja a podobne. Veď vedomie sa musí rozvíjať. Treba sa ním zaoberať a skutočne ho možno spraviť veľmi múdрым, gramotným a podobne. Tak bude zahŕňať v sebe veľa informácií, a vtedy bude mať viac asociácií, budú rozsiahlejšie a tak ďalej. Ale možno sa uspokojiť aj tak, s

málom. V zásade, vedomie je vedomie, stačí, aby robilo to, čo robí – no, a boh s ním, ako sa vraví. No tento démon, málo vzdelaný démon, ten ti dá menej asociácií. No, je to približne takto. Ale vždy sú štyri. Prečo štyri? Prečo približne štyri odpovede na otázku, na ktorú môže byť tisíc rôznych odpovedí? Lebo všetko je šablónovité. V každej situácii prichádzajú prakticky tie isté myšlienky všetkým ľuďom. Existuje 7 nôt, ale hudby je veľa.

M: Muziky, áno.

IM: A takto on hrá v našom vedomí: má sedem nôt, ale zato také symfónie vyhráva, že ľudia tým rozprávkam veria. A v tom je zmysel.

*VEDOMIE NIKOHO DO RAJA NEPRIVIEDLO, RELÁCIA
„O SVÄTOM DUCHU“ ALLATRA TV*

IM: Mnohých ľudí skutočne zaujíma (tí, čo hľadajú, oni cítia, akoby chápu a podobne): čo je to Svet Boha? No, akoby bol zatvorený pre ľudí. Dokonca aj tí, ktorí len začínajú kráčať po ceste k Bohu, cítia, ale ešte nerozumejú. Vyjadril by som to jedným slovom – Šťastie, trvalé Šťastie. Vravia, že všetko môže omrzieť. Však? Ale Šťastie – nemôže. A Šťastie nemôže byť dočasné. Veď práve to je Svet Boha, o ktorý sa má človek usilovať. Pre toto je tu, v tomto je zmysel jeho bytia. A všetko ostatné, všetky tieto spory, všetky tieto škandály, ktoré vytvárajú ľudia – veď to je, vieš, ako politické strany: rozdeľujú, aby mohli ovládať a riadiť. A prečo? Preto, lebo, ako sme už hovorili, sú ovládání démonmi, pretože ľudia sú

Ľudia. Problém nie je v nich, u nich je všetko jasné, oni nie sú vedľa Boha. Problém je v ľuďoch, ktorí ich počúvajú. Ako možno ísť za tými, v ktorých nie je Boh? A ako je možné robiť si z niekoho idol? Prečo ľudia idú za takým (ako to povedať a neuraziť) človekom, ktorý sa vydáva za... no za duchovného (to je všeobecný názov): buď za jedným, alebo za druhým žrecom? Ktorí v jednom a tom istom náboženstve začínajú rozprávať: „Tak tu je čiarka nesprávne, patrí sem“. A tamten hovorí: „nie, tu je čiarka zle, musí byť tu“. A tak sa ľudia rozdeľia, napríklad, na dve konfesie. No, aké smiešne. Kto je vyššie? Tak sa ľudí jednoducho opýtam. Nie žrecov, s nimi je to jasné, tí sa teraz môžu pohoršovať a podobne, ale problém je v inom. Kto je vyššie: Boh, alebo človek, ktorý ňa vedie? Ak sa človek pozerá na druhého človeka, a považuje ho za „svätejšieho“, a myslí si: „tak tohto počúvať treba, a tamtoho nie“, tak je tiež na omyle ako aj ten, jeden aj druhý, tí, ktorí vkladajú čiarky, ale nie podstatné, nie to, čo má zmysel. Chápeš? (**M:** Áno). Nie je možné rozdeľovať to, čo je dané. A v tom je skutočne veľký problém ľudí, pretože oni sa, žiaľ, riadia diablom. Už sme o tom hovorili, nechce sa mi to akosi opakovať, môžete si pozrieť predchádzajúce relácie, že podstata diabla je v rozdelení, on rozdeľuje ľudí. Ľudia sú dokonca aj vo svojom vedomí rozdelení. No, povedzme, že hoci sedíme vedľa seba, sedíme oddelene. Dokonca, aj ľudia, ktorí sú si najbližší, sú oddelení. Ale od Boha nie sú oddelení. On je oveľa bližšie, ako krčná artéria, a o tom hovorili proroci. A ľudia to cítia. Aj keby to necítili, je to jedno. Cítia! Aj tí, čo sa sami považujú za odporcov všetkých druhov

náboženstiev, čo sa považujú za ateistov, aj tak... „áno, je akýsi univerzálny rozum“. Nevedia ako to nazvať, ale vo vnútri vedia, že je niečo veľké, bezhraničné. No, aký je v tom rozdiel, ako to volajú? Sú to všetko len epitetá. Ľudia sa dohodli a nazývajú to „Bohom“, však? No ak to pomenujeme inak, tak čo, zmení sa podstata?

M: Samozrejme, že nie.

IM: Samozrejme, že nie. Svetov je množstvo, ale Boh je jeden, v tomto je zmysel. A nikto nemôže byť nad Ním. A čo môže byť dôležitejšie ako Jeho Slovo, pravdivé Slovo? To Slovo, ktoré zapáľuje človeka zvnútra ako sviečku, to Slovo, ktoré sa letmo dotkne vnútorného sveta ako motýľ, keď začuje to Slovo, ktoré mu odpovedá na jeho najmenší záchvev – čo môže byť dôležitejšie? Podľa mňa – nič. Alebo jednoducho, povedzme, keď ti ľudia rozprávajú veľa múdrych slov, krásne rozprávky, ráno hovoria, večer hovoria, nútia ťa stáť na jednej nohe: na ľavej, alebo na pravej. Čo sa tým zmení? Staneš sa duchovnejším? (**M:** Nie) Samozrejme, že nestaneš. Pokiaľ sám neprecítiš, pokiaľ si tým sám neprejdeš. A prečo? Kým nezačneš pracovať na sebe. V tom je zmysel. Nemožno spoznať Svet, povedzme ten, ktorý je neviditeľný, ak nespoznáš ten viditeľný. V tom je tiež podstata. Ak nezačneš chápať, že tvoje vedomie tebou manipuluje, nikdy sa od neho nedokážeš oslobodiť. Lebo otrok, ktorý nevie, že má pána, sa nikdy nestane slobodným. Chápeš? (**M:** Áno.) Ak si otrok myslí, že je slobodný a všetko môže, on aj ostane otrokom. Bude hľadať túto slobodu kade-tade, ale nenájde ju.

Takže, Osobnosť človeka je v otroctve, a je to naozaj tak. A teraz si všimni, mnohí píšu „Boží otrok“. „Boží otrok“ – taký pojem neexistuje, veruže nie! Niektorí to používali v dávnych časoch, dokonca aj proroci, keď mŕtvym jazykom, tak, aby to ľudia pochopili, sa snažili vyjadriť: „máš byť poslušný ako otrok“. Ale takto to vysvetľovali práve tým, ktorí necítili, nechápali, aspoň pre začiatok, aby títo ľudia začali aspoň dodržiavať disciplínu, dodržiavať tie prikázania, ktoré im boli dané, boli ľuďmi, nie vlkami, zvieratami, aby prestali žrať jeden druhého. V tomto je tiež podstata a zmysel. Veď naozaj, ak je človek, no povedzme, nenávratne stratený pre Duchovný Svet, tak je ako besný pes, je hrozbou pre ostatných. Je to skutočne tak. Ale proroci už nie sú a nebudú. Posledným prorokom bol Mohamed. Je to skutočne tak. Po ňom, pravda, bolo už asi 30 nepravých prorokov. Múdri pochopia, čo som teraz povedal, a ostatní to nepotreujú. Je to tak? Už nebudú ďalší proroci. A ja som iba človek.

ČO JE SVET BOHA? JE TO TRVALÉ ŠŤASTIE, RELÁCIA „O SVÄTOM DUCHU“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, a čo je to živý jazyk?

IM: Živý jazyk? Živý jazyk – to sú hlboké pocity. Iný jazyk pre človeka v ľudskom ponímaní nie je. Ťažko sa to vysvetľuje niekomu, kto nikdy nepočul, čo to je, chápeš? Ale my sme v predchádzajúcej relácii... A mnohí si to všimli, pretože začuli. Čo začuli? Začuli Volanie, a zareagovali naň – a práve to je jazyk. Pre niektorých je to iba hlboký pocit, ktorý... On

je tichý, on dáva pochopenie, a ľudia cítia, chápu, že sa niečo deje, že niečo skutočne a reálne existuje. Mnohí to cítili aj na fyzickej úrovni. No, je to akoby v rozpore s mojimi slovami, že duchovné sa prejavuje v duchovnom. A prečo teda cítime na fyzickej úrovni? Vysvetlím to. Pretože sa často stáva, že keď sa prejavuje duchovné, tak materiálne, no ako to povedať... reaguje na tieto prejavy. A keď už o tom hovoríme, v Biblii sú také dobré príklady, o daroch, no a podobne, o zázrakoch, ktoré sa dejú v momente, keď sa prejaví Duch Svätý: je to šum, vietor, oheň, zmiernenie ohňa, nuž veľa takých vecí sa deje. A vravia: „To je Duch Svätý“. A všetci čakajú na tieto zázraky. Nie. Duch Svätý toto nerobí, naozaj nie. To systém tak reaguje na Jeho priblíženie. Chápeš? Technika sa kazí, krúpy padajú z čistého neba, no a veľa iných divov, dvíha sa silný vietor. Duch Svätý – to nie je vietor, On nemôže byť hmotou. On je nad ňou. On videl, ako ju Boh stvoril, a vie, že pozostáva len z Jeho maličkého želania, verte mi, veľmi maličkého želania. Boh iba povedal: „Nech sa stane“ – a ono je. Je to veľa na naše pomery? Nie je. Tak v tom to spočíva. Ale vetrom byť nemôže. Ani ohňom byť nemôže. On je Živý, a On je. Ale tu môže byť takisto, ako ktokoľvek iný.

M: Zaznela aj otázka: „Môže byť Duch Svätý Osobnosťou v tele?“

IM: Samozrejme, môže. No keď sme sa dotkli tejto témy, tak sa ešte zmienim o tomto: jedným z prvých Anjelov v islame je Gabriel, Džabrail. Všetci? On je skutočne vyšším Anjelom.

Prečo je vyšší, a prečo je? Nuž, tak Ho nazývajú na rebríku na ceste k Alahovi. A čo je to Anjel v tvojom ponímaní a v ponímaní mnohých iných? Teraz hovoríme len o Gabrielovi. Kto je On?

M: Časť Duchovného Sveta, časť Boha.

IM: Áno.

M: Duch.

IM: Duch Svätý.

M: Duch Svätý.

IM: Samozrejme, Jedna z foriem Jeho prejavenia. Teda, znova, môže byť Duch Svätý v ľudskom tele? Samozrejme, môže, a musí byť. A ako to?! Ide o to, že... nuž, bez ohľadu na to, ako to pre niekoho bude znieť, platí, že „Boh musí vedieť všetko“, Samozrejme, že vidí, samozrejme, že vie. Prečo? Lebo On má, povedzme, takú možnosť, Duchovný Svet má takú možnosť vidieť, čo sa deje v každom svete, nielen v tomto našom, v ktorom žijeme my. Ale prostredníctvom čoho? Opäť, Ducha Svätého, Toho, koho my voláme Duchom Svätým. Ale je tu iná otázka: či je možné prirovnávať Ducha Svätého ako časť „božského božstva“, postaviť ho na roveň Bohu? Samozrejme, že nie (**M:** Nie), samozrejme, že nie. Boh je jeden, a všetci ostatní Mu slúžia. No, niekto, povedzme, viac, niekto menej, v závislosti od toho, aké má možnosti. Je to tak? A ešte, k tvojej otázke, prečo Duch Svätý zvykne prebývať v tele, ako sa vraví. Odpoveď je v

skutočnosti veľmi prostá. Mnohí... Už sme riešili túto otázku, rovnako ako o Mesiášovi a podobne: takže dochádza k zostúpeniu. V akom zmysle? Či ľuďom niečo bráni? Či sú tu pre ľudí nejaké prekážky? A podobne. No nie je možné... Povedal by som to takto: je to ako audit. Rozumieš? Je to duchovný audit, aby to bolo zrozumiteľné v súčasnom jazyku: prišiel, pozrel sa, požil si ľudským životom.. A tu zase povedia: rozpráva rozprávky. No, keď rozprávam, tak rozprávam. Prečo neporozprávam? Ved' všetci rozprávajú rozprávky, tak aj ja porozprávam. Keď prichádza Ten, o Kom hovoríme, sem, tak žije v takom istom tele ako každý. Má také isté vedomie, ako každý: lenivé, veľa chce a tak ďalej. A prečo sa to deje? Preto, aby sa pozrel: Môže sa rozvíjať ľudská Osobnosť? Bráni jej niečo? Aké silné je v súčasnosti pôsobenie vedomia alebo démonov na Osobnosť? A Osobnosť (opäť sa vrátíme)... A čo je to Osobnosť? Osobnosť v každom človeku – to je časť Ducha Svätého, aby bolo jasné. A Duša, to je časť Duchovného Sveta. Môže mať Duša akýsi nezávislý charakter alebo individualitu, ako nejaká rozumná bytosť? Nie, nemôže. Ale Osobnosť – to je už bytosť, ktorá je rozumná, ktorá skutočne... A týmto je obdarovaný iba Duch Svätý z vôle Božej. Preto je Jeho časť všade, a práve preto „všetci ľudia sú bratia“. No čo robia ľudia? Oni túto časť nerozvíjajú. Všetci? A keď počúvajú démona, výsledkom je čo?

M: Rozvíja sa práve materiálna časť Osobnosti, však?

IM: Nerozvíja sa materiálna časť Osobnosti. Vedomie nie je v žiadnom prípade časťou Osobnosti. Osobnosť – to je

Osobnosť. Ale, ako sa povie moderným jazykom, stáva sa hrubou hmotou (Osobnosť), stáva sa integrovanou do vedomia, alebo vedomie je integrované do Osobnosti, no a stáva sa subosobnosťou. A nemôže zomrieť veľmi dlho, lebo je v nej časť nesmrteľnosti, no a zároveň v hmote sa nachádzať nemôže. Prečo? Lebo keď telo ako obal zomrie, tak niekam sa to musí podieť. Je na to taký súčasný termín, je taký modernejší, „subosobnosť“. Ani nohy, ani ruky nie sú. Je... A čo je? Emócie sú, vedomie je, teraz žiješ presne tak ako aj tam. Aby ste to pochopili (nám lekárom je to bližšie), môžete sa porozprávať s ľuďmi, ktorí prekonali mozgovú porážku – ruky, nohy sa nehýbu, telo necítia, ale všetko ostatné majú: emócie, pamäť a všetko je, trochu vidia, trochu počujú, žijú ako zavretí vo väzení. Práve toto je stav pekla. Ale ak vezmeme do úvahy, že sa nachádzajú blízko Zdroja... A duša, veď to je Zdroj, samozrejme, pretože je spojená s tamtým Svetom, Svetom nekonečným. Predstav si, ako je to pri inkarnáciách. Nuž, človek... Odtiaľ sú aj všetky legendy o pekle, o mukách, o horúčave, o ohni a všetkom ostatnom. No, možno povedať, že „to sú výmysly, o tom sa nikde nepíše“. Ale to môžu povedať len tí, ktorí čítajú povedzme, len vlastné práce, ale nečítajú viac, lebo kedysi sa to všetko opisovalo, a opisovalo sa to dobre. A keď sme už pritom, existuje náboženstvo, volá sa budhizmus – tak to je práve cesta subosobnosti. A nielen budhizmus.

SVÄTÝ DUCH - ON JE ŽIVÝ A ON JE, RELÁCIA „O SVÄTOM DUCHU“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, povedali ste, že Anjel a Duch Svätý, to je jedno a to isté, jedna Osobnosť. Ale u mnohých to vyvolá otázky.

IM: Je to jedna, povedzme, z Osobností Ducha Svätého. U mnohých to vyvolá nepochopenie, však? (**M:** Áno.) Ako to? Veď je tam napísané, že Duch Svätý – to je Duch Svätý, Anjel – to je Anjel, však? Ale toto môžu povedať iba tí ľudia, ktorí čítajú len to, čo im písali. V zásade by som odporučil ľuďom v skutočnosti, tým, ktorí hľadajú, hľadať slová, ale nehľadať rozumom, nie svojim vedomím (pretože, ako sme povedali, vedomie je falošné), ale cez vnútorné pochopenie, cez hlboké pocity, a hľadať vo všetkých písmach. Veď proroci, ktorí prichádzali, prinášali Pravdu od Boha. A keď si vezmeme napríklad Korán (5. súra, 110. aját), tak uvidíme, že Duch Svätý a Anjel Gabriel (alebo ako sa u nás v kresťanstve hovorí, Archanjel Gabriel), to je jedna a tá istá tvár.

M: Ďakujem za vysvetlenie. A je tu ešte jeden zaujímavý moment...

IM: Nesprávne vysvetlenie. Vysvetlím prečo. „Tvár“, v našom chápaní, máme my. Kto môže pomenovať alebo opísať tvár Anjela? Nech je to ktokoľvek?

M: Nikto.

IM: Samozrejme, že nie. Anjel sa nikdy neobjavil s tvárou. Keď ľudia vidia Anjela, je to jeden z najslabších prejavov, spôsobuje to však veľmi vážne materiálne poruchy v tomto svete. Nuž, akoby odhalenie pre vyvolených, preto... keď je

človek na to pripravený, nebude to pre neho smrteľné, pretože v skutočnosti ide, takpovediac, o deštruktívne pôsobenie na tento svet. A takýto silný prejav Ducha Svätého, koncentrovanejší, je preto, aby zapôsobil alebo vystrašil, povedzme, démona, ktorý sa nachádza v ňom. Nuž existujú situácie, kedy je to nevyhnutné. No toto sa používa spravidla pri tých, ktorí sa majú stať prorokom. Takýto mierny prejav, povedzme, ľudia vidia ako Anjela, ako Niečo viditeľné dokonca aj v tomto svete, pretože v princípe akýkoľvek prejav tamtoho Sveta, ktorý nie je zabezpečený materiálным obalom, pôsobí na tento svet deštruktívne. Je to nezlučiteľné. Je to ako, povedal by som, antihmota v realite, chápeš? To neznamená, že tu máme „hmotu“, „antihmotu“. My akoby chápeme z fyziky, že ona existuje, dokonca sa snažíme oddeliť antihmotu. Najhlavnejšia antihmota, to je Duch. On je v každom, a preto je tak trochu chránený pred telom. A preto (my ako lekári vieme) nemožno nájsť v tele ani vedomie, ani Dušu, a už tým skôr nezachytíš Ducha, mám na mysli Osobnosť (**M:** Osobnosť). Samozrejme.

M: Takže nepripravený človek, ktorý vníma najmä materiálным vedomím, nemôže vnímať prejav z Duchovného sveta? Dá sa to vnímať len Duchovnou podstatou človeka?

IM: Samozrejme. Prejav tamtoho Sveta, keď nastáva tu, rozvracia tento svet. V Koráne sú o tom pozoruhodné slová, že „keby Alah ukázal svoju Tvár, hory by zmizli“. A načo? Aký to má zmysel? Aký to má teda zmysel pre ľudí, ak sa zničí celý svet a oni tiež? Jednoducho, len kvôli jednému

neveriacemu? Teraz tu je a zrazu nie je. Je to ako tá spermia, o ktorej sme hovorili: bola, a už nie je. Stane sa dieťaťom len vtedy, keď sa prejaví v živote. A vtedy sa my, ako rodičia, staráme o svoje dieťa a podobne. Takže...

PRAVDU TREBA HLADAŤ VO VŠETKÝCH PÍSMACH, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, je tu ešte jeden z momentov rozdelenia v kresťanstve, a tým je rozdelenie na trojicu: na Ducha Svätého, na Otca a na Syna. Opäť však, je tu chápanie, že Duchovný Svet je jeden a neexistujú tam žiadne rozdelenia. Ako je to v skutočnosti?

IM: To vedomie rozdeľuje. To „poslal Syna“ – to je opäť to, o čom som hovoril. To znamená, že ľudia sa snažia povýšiť svojich prorokov, snažia sa prirovnať niekoho k Bohu, vraj „aj tento je Boh, aj tento je Boh“ – no, také mnohobožstvo. No, čo na to povedať? Ľudia sú ľudia. A tiež, že „Duch Svätý je Boh“. No ako môže byť Duch Svätý Bohom? Alebo ako môže byť prorok Bohom? Alebo Syn Boží? Poďme si pozorne prečítať slová, ktoré sa ešte zachovali, to je to, čo je napísané, to, čo hovoril Ježiš: „Otče môj“. Veď On hovoril, že všetci sú Jeho deti. Správne? (**M:** Áno) Všetci sú Jeho deti, je to naozaj tak. No, nechce sa mi to akosi opakovať... Ako spermia a vajíčko, veď všetky sú naše, ale až keď sa spoja, vtedy sa stanú dieťaťom, a dovtedy sú potenciálne našimi deťmi, tak nejako. No my o nich nevieme a nepoznáme ich, mená im nedávame. Ale keď sa spoja, vtedy im dáme mená.

Však? Tak aj tu: všetci sú deti, ale len vtedy, keď sa stanú deťmi.

M: A kto je skutočný veriaci?

IM: Skutočný veriaci? Skutočný veriaci je ten človek, ktorý reálne prežíva hlboké pocity, a ktorý povedzme... aby to bolo jasné, ktorý nepochybuje. „Veriaci“ je človek, ktorý nevie, že existuje Duchovný svet alebo niečo také. Ide do cirkvi zo slušnosti, aby sa nemusel hanbiť, aby akoby patrila k nejakému náboženstvu a podobne, podľa toho, kde žije, aby ľudia na neho neukazovali prstom. No, a pre každý prípad, pomodliť sa, poprosiť Boha o niečo, možno sa to podarí, vieš, také... – nuž, toto je „veriaci“. Ale skutočný veriaci je ten, v ktorom nie sú pochybnosti, to je ten, ktorý žije hlbokými pocitmi, ktorý hovorí živým jazykom – takto by som to definoval. Skutočne veriacim človekom je ten, kto komunikuje s Duchovným svetom živým jazykom.

M: Tiež sa predpokladá... v Písmach sa môžeme stretnúť s tým, že Duch Svätý môže zostúpiť len na skutočných veriacich, na prorokov alebo na kráľov, ako je uvedené v niektorých z...

IM: No, opäť je to len ľudská interpretácia. Veď v každom človeku, ktorý má dušu, a človek nemôže byť bez duše, v ňom je Osobnosť. A Osobnosť, ako som už hovoril, zopakujem to, je časť Ducha Svätého, preto sama seba identifikuje ako Osobnosť. (poznámka redakcie: v tomto momente samovoľne padajú knihy z poličky). No, to je to, o čom som

hovoril: keď sa trochu, len máličko prejavuje On, všetko padá, rúca sa. Opäť povedia, že to bolo spravené úmyselne. Budete dokazovať: že ste za nitky neťahali, motúzikmi nepriväzovali, však?

M: Áno.

IM: No, stáva sa, všeličo sa stáva, opäť moja hlúposť vy-
liezla. Nič strašné. Pokračujeme.

*SKUTOČNE VERIACIM ČLOVEKOM JE TEN, KTO KOMU-
NIKUJE S DUCHOVNÝM SVETOM ŽIVÝM JAZYKOM. RE-
LÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV*

M: To znamená, že prejav Ducha Svätého je dostupný kaž-
dému človeku a všetky rozdelenia pochádzajú zo systému.

IM: Z rozumu. A tak „jeden človek je vyššie ako druhý – to
znamená, že v ňom a priori musí byť viac“. Keď niekoho vy-
menovali, no, čo ja viem, za vodcu nejakého náboženstva, to
znamená, že „je v ňom oveľa viac Ducha Svätého ako v tom
človeku, ktorý vstúpil do ich chrámu“, chápeš? Všetko sú to
hlúposti! Všeobecne povedané, pre Duchovný Svet neexis-
tuje rozdelenie na chrámy, to ľudia rozdeľujú. Takže ja bý-
vam všade: v kostoloch aj v synagógach aj v ašramoch.
Všade. No prirodzene, bývam aj v mešitách. Mne to nepre-
káža. A prečo ľudia... „len moje“ a „veď môj kňaz alebo žrec,
je vyššie ako ostatní“? Len sa pozri, čo hovoria. Jednoduchý
príklad (dokonca mnísi hovoria tieto slová): „My veríme...
tu my (napríklad) patríme sem, k tejto organizácii. My bu-
deme spasení. A všetci, ktorí nás nasledujú, spasia svoje

duše.“ Všimni si, že nie „ja budem spasený“, ale „naše duše budú spasené“. „Ale tí, ktorí veria v iné náboženstvo, alebo ľudia rovnakého náboženstva, ale inej konfesie – tí sa už nespasia, zničia svoju dušu.“ No, poviem to jednoduchšie: ty ako Osobnosť, ak zničíš alebo zachrániš svoju dušu, ak sa ty sám nespasiš, je v tom rozdiel?

M: Áno, stále je to subosobnosť.

IM: Ešte: „duša bolí“, „duša alebo ešte čosi“. Duša je duša, je to časť Duchovného sveta. Je večná. Nemôže ani bolieť ani trpieť. Nemá emócie. Rozumieš? A Osobnosť, tá môže alebo cítiť, alebo necítiť. Áno? (**M:** Áno) Ale ak necíti, bude mať emócie. Emócie sú od démona, od diabla. Prečo? V čom spočíva rozdiel? No, psychológovia to môžu vysvetľovať po svojom, no v skutočnosti, emócie sú krátkodobé. Aj ľudská láska je dočasná: „tak veľmi jeden druhého milovali, že potom sa navzájom pozabýjali“, však? Alebo „tak veľmi niekoho miluješ, že ideš a podvedieš ho s druhým – láska“, alebo snívaš o niekom inom. A aký je v tom rozdiel? Keď ti démon ukazuje obrázky a tebe sa to páči, vari nepodvádzaš? A kto z ľudí to nerobí svojim najbližším? „Omrzel ma, zunoval sa mi.“ Rozumieš? Všetko je dočasné, na Zemi nie je nič večné, aj sám démon je dočasný. Ale Osobnosť ako časť Duchovného sveta je schopná čerpať, hromadiť túto silu. Čerpanie Ducha Svätého, to je hromadenie tejto sily, ktorá nakoniec vedie k tomu, že dochádza k splynutiu Osobnosti s dušou (hovorili sme o tom, rozprávali), jednoducho dochádza k splynutiu s tamtým Svetom. A tu sa rodí nová bytosť

– Anjeli, ktorý odchádza do tamtoho Sveta, no odchádza... No, ako to povedať? Nestáva sa to vtedy, keď telo zomrelo, ale kým je nažive. Uvediem jednoduchý príklad. Znovu sa vrátíme k našim „hrdinom“, je to jasné a zrozumiteľné. Spermiá môže oplodniť bunku, vajíčko, vtedy, kým je živé. Môže oplodniť mŕtve?

M: Samozrejme že nie.

IM: V tom je ten zmysel. Rozumieš? Mŕtve oddeliť od živého – v tom je podstata Ducha Svätého, preto sem prichádza, preto tu prebýva. A len Boh môže mŕtve urobiť Živým. Ale robí to prostredníctvom Ducha svätého. Prečo? Pretože slúži Duchovnému Svetu. Slúži Bohu. V tom je zmysel. A ľudia radi všetko obracajú naruby, mudrujú. No, pravdaže, ľudský jazyk je zložitý. Je hlúpy. Vždy treba ukazovať nejaké obrázky, aby sa to potvrdilo. Aj teraz sme sa rozprávali a mnohí ľudia... myslia v obrázkoch: tri obrázky, pochopenie a podobne. A obrázky, tie sú mŕtve, ale vnútorné je živé. Ale vedomiu nie celkom známe, no vedomie to nemôže vnímať. Preto vznikajú rôzne nedorozumenia. Odtiaľ pochádza aj ľudský egoizmus. A ľudský egoizmus vychádza z pýchy, to je úplne prvý hriech, ktorý... a najťažší, pretože na ňom je démonmi postavená celá tá ľudská zložitosť, povedzme. A človek sa do tých hriechov zamotá, ako rybka do siete (vieš, to je taká sieť: chyť sa, zamotá, pre rybku je ťažké dostať sa odtiaľ von, z tej siete), tak aj človeku sa to zdá byť ťažké. Prečo hovorím, že sa mu to zdá? Pretože sa mu to zdá, a celý život sa človeku len zdá: „Myslím si, že nie som hodný“,

„Myslím si, že som slabý“, „Myslím si, že nemôžem, to tamten môže, on je veľký, silný“, alebo „on je mních, je svätý“. Chápeš? Koho ľudia považujú za svätého? Takých ľudí, ktorí sú ako oni, im dôverujú, ich povyšujú. A čo povyšovať, a prečo povyšovať? Všetci sú si rovní. Je len jeden Boh, len On je veľký. A ľudia zostávajú ľuďmi. No tu sa v nás, v ľuďoch, vytvára taká šablóna z pýchy, od démona, že treba niekoho povyšovať, „jeho môžete počúvať, on niečo vie“, a ak „je to náš žrec, tak to znamená, že musí vedieť ešte viac ako tamten, ktorý len mátie ľudí, vedie ich do jamy, ako keď slepý vedie slepého“ a tak podobne. No čo povieš? Je to samozrejme smiešne. Smiešne, keď... No, smiešne je to pre tých, ktorí naozaj chápu o čom hovorím. A ostatným, samozrejme, v tomto prípade veľmi do smiechu nie je. Ale žiaľ, je to pravda.

MŔTVE ODDELIŤ OD ŽIVÉHO V TOM JE PODSTATA DUCHA SVÄTÉHO, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ AL-LATRA TV

IM: A opäť sa pozri, k čomu vedie ľudská pýcha, rozdelenie. Veď po Ježišovi, ktorý priniesol Znalosti, sa formovalo mnoho rôznych smerov, prúdov, všetko sa rozdelilo, všetko bolo pokryté ľudskými špekuláciami, všetko prepisovali tak, aby to ľuďom vyhovovalo. No a viedli týchto ľudí, ktorí hľadajú, ktorí sa aspoň trochu usilujú prísť k Bohu, viedli ich po krivých cestách rôznymi smermi. To sa stalo príčinou toho... A ako som už hovoril o tom, že proroci prichádzajú na tento svet vtedy, keď svet stojí na hrane, chápeš? A tu sa treba

rozhodnúť: „Byť, či nebyť“? Lebo Boh, On, povedzme, On tvorí svety, ale On ich aj ničí. Boh posielal Koniec, ale tvorí aj Začiatok. No pre mnohých je to ako... „prišiel koniec, a potom prišiel začiatok“. Ale začiatok už nebude pre teba, ale pre iných. To treba chápať. A oveľa dôležitejšie je, kým existuješ... A Osobnosť má len jednu Šancu, a druhú Osobnosť nemá. A to je pravda. Duša, ako sme už hovorili, môže prežiť mnohé telá, ale Osobnosť len jedno. A tu je Šanca. A keď človek premárni túto Šancu, pre neho návratu niet. A z ľudského hľadiska, keď sme sa teraz dotkli témy, že Boh vytvára svety a Boh ich ničí, tieto svety. Zdalo by sa, že akosi upokojujúco démon rozpráva, že „zničí, potom obnoví“ – nie teba. Odtiaľto, z týchto slov, ktoré hovorili proroci, si ľudia vyvodili, že „to bude niekedy, keď bude všetko zničené, vtedy bude Súd nad všetkými, a vtedy, dokonca aj keď teraz ideš nesprávnou cestou, odčiniš si to modlením sám, alebo to spravíš za teba iní, alebo to spravíme my po smrti a ty sa dostaneš do raja“. Dostaneš sa, ale nie do raja. Nikto to za teba modlením neodčiní. A v tom je zmysel. V duchovnom svete je všetko jednoduché, veľmi jednoduché. Nie sú tam žiadne tajomstvá, hovorím pravdu, Boh nemá tajomstvá. U neho je všetko jednoduché. Tajomstvá vytvárajú ľudia, pretože žijú pod vedením a kontrolou démonov. Démon miluje tajomstvá, miluje mágiu, miluje utajovanie, rád robí z jednoduchého zložité. Ak si opäť vezmeme slová proroka vidíme: nie sú zložitosti, všetko je zrozumiteľné, ľahké, každému dostupné. Nie, treba komplikovať, musíme byť ako ten filológ, pamätáš sa? Hovoril som o tom, ako v podobenstve o

filológovi, tu „nesprávne povedal“, „nesprávne urobil“, „to treba“, „toto má byť tak“, teda „každá čiarka by mala byť na svojom mieste“. Rozumieš? A „vtedy je to správne, vtedy je to ono“. A kde je podstata? Ak nechápeš podstatu, chytáš sa každej maličkosti. Správne?

O DUCHOVNOM SVETE VŠETKO JE JEDNODUCHÉ, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

IM: Teda, vraciam sa k tomu, o čom som začal. Došlo k tomu, že Znalosti sa zmenili na množstvo rôznych náboženských prúdov a ľudia sa opäť dostali do slepej uličky. A vyvstala otázka: bude ľudstvo ďalej existovať, alebo nebude? Ale vzhľadom k tomu, že potenciál bol, aj veriacich bolo veľa (skutočných, pravých veriacich, nie slepých), bolo poslané, povedzme, obnovenie, alebo ako sa teraz moderne hovorí – reštart počítača. Boh poslal Proroka, posledného, všimni si proroka Mohameda. Poslal na svet islam. A čo sa stalo? Čo je to vlastne islam? Ako správne pochopiť preklad tohto slova, správne?

M: Neviem, islam...

IM: Nevieš, čo je to islam? No to je zle. Vidiš? Ale človek by to mal vedieť, ak je na ceste hľadania. Islam, to je zmierenie, predovšetkým, je to zmierenie človeka s Bohom a človeka s človekom. Islam mal predsa zmieriť všetkých ľudí. A Korán bol poslaný v prvom rade tým, ako hovoril prorok: „Ktorí sa pevne držia Tóry a Nového zákona“, veriacim. Nebol poslaný, tým kmeňom, ako im dnes hovoria, že to boli „divoké

kmene", preto aby... Po prvé neboli divoké, ľudia sú všade rovnakí. Opäť rozdelenie od vedomia. No islam bol poslaný práve veriacim ľuďom, skutočne veriacim, verným Bohu. Preto bol... Mal zjednotiť všetkých ľudí, skutočne. Islam – to malo byť jediné náboženstvo pre všetkých, je to najmierumilovnejšie náboženstvo. Chápem, niektorí sa teraz rozhorčia, pretože ak začneme vyberať z Koránu kúsky vytrhnuté z kontextu... A znovu si treba uvedomiť, že Prorok (mier s ním) nenapísal Korán. Hovoril proroctvá, hovoril tu ľuďom to, čo mu vnútri hovoril Duch Svätý. No, Duch Svätý, to nie je nič iné, ako Hlas Boha. S ním hovoril Boh prostredníctvom Ducha Svätého (aby to bolo jasné). Pretože tiež vzniká veľa sporov: „Kto dal Prorokovi Korán: Archanjel Gabriel, Svätý Duch?“ Niektorí tvrdia, že „s ním hovoril sám Boh, sám Alah“. Ale to všetko pochádza z rozumu, z nevedomosti, nepochopenia. Ale ak prenikneme dovnútra, samozrejme, že s ním hovoril Boh, ale hovoril prostredníctvom Svätého Ducha. A zjavil sa mu prvýkrát preto (ako som už o tom hovoril), aby ho utvrdil v pochopení, Kto je pred ním, zjavil sa v podobe Anjela Gabriela (no Džabraila). A podstata posledného proroka spočívala práve v tom, aby Korán priniesol ľuďom pochopenie, že je to najmierumilovnejšie Učenie (ešte raz opakujem), a zamerané bolo na zjednotenie všetkých ľudí. Ale čo sa stalo?

M: Nastalo rozdelenie z rozumu. Ľudia to už písali, každý podľa toho, ako to chápalo jeho vedomie.

IM: Pravdaže. A opäť ľudská pýcha rozdelila islam. Ľudia

sú ľudia. Chápem ich z ľudského hľadiska, prečo sa to deje, no to je... to je nesprávne. U Boha nie je: to náboženstvo, iné náboženstvo, niekto je obľúbený, niekto neobľúbený. On je jednoduchý vo vzťahu s ľuďmi. To ľudia sú zložití vo vzájomných vzťahoch. A tí, ktorí skutočne vstupujú do vzťahu s Bohom, tí sú jednoduchí, oni to chápu. A iní sa možno práve teraz pýtajú. Hovoria: „Kto to je? Sedí tu nejaký masér a hovorí o našich problémoch? Akým právom?“ Čo je pre nich dôležité? Aby nejaká autorita potvrdila moje slová a ešte niečo, správne? A nech potvrdením mojich slov bude to, čo už je napísané v súde 13, 43. ajáte. No ak pre nich existuje ešte väčšia autorita, tak práve hovorím do prázdneho suda.

DUCH SVÄTÝ – TO JE HLAS BOHA, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Takže všetky rozdelenia vnútri náboženstiev aj medzi náboženstvami pochádzajú od samotných „svätých otcov“, ktorí sami necítia a iným...

IM: Ale je tu dôležitejšia otázka: ľudia ich nazývajú svätými, mnohých... Nie, nehovorím, že všetci. Boli medzi nimi naozaj veriaci ľudia, ktorí skutočne slúžili Bohu ešte počas života. Nehovorili nezmysly, ale často hovorili zložito. Zložito preto, lebo je ťažké to odovzdať v tomto svete. Mŕtvym je zložité vysvetliť mŕtvym jazykom Živé. A to je pravda. Nech by to vyznelo akokoľvek urážlivo, ale väčšine, žiaľ, bol daný ľuďmi tento titul „svätý“, alebo niečo iné, len preto, aby ich odlišili. A mnohí, ak sa pozrieme na ich život, ich činy, oni

upevňovali... Prečo ich ľudia nadelili „svätosťou“? Pretože oni upevňovali práve ich smerovanie, práve ich náboženstvo, preto si získali rešpekt u tých, ktorí išli za nimi, pretože posilnili ich pozíciu. Oni nedali ľuďom slobodu. Nedali ľuďom skutočné pochopenie. Neukázali ľuďom jednoduchú cestu k Bohu. Ešte viac ju sťažili, pretože sami nevedeli. A tak neverní imámovia napáchali veľa škody. A to je pravda. Nech by to bolo akokoľvek urážlivé pre tých, povedzme, ktorí žijú svojim vedomím, ale pre mnohých ľudí to bolo zhubné, žiaľ. Dospeli sme k tomu, že jednoduché a jednotné je rozdelené, dokonca aj Boha rozdelili. O čom tu môžeme hovoriť? Je to smutné.

M: Áno... O rozdelení na náboženstvá. V súčasnosti sa vedú spory medzi rôznymi náboženstvami a konfesiami o tom, že každý čaká prejavy Svätého Ducha najmä v rámci svojho náboženstva. A kvôli tomu dochádza k nezhodám.

IM: No, a opäť, očakávajú prejavy, očakávajú príchod, že niekto príde a niečo za nich urobí. Nie je to tak?

M: Je.

IM: Vidíme, že každý dúfa v čo? „Veď príde,“ nezáleží na tom, ako Ho nazývajú, v rôznych náboženstvách rôzne. Proci hovorili o tom, čo príde v posledných časoch, príde Utešiteľ, alebo niekto iný: „On príde, pomôže.“ Komu pomôže? Príde a pomôže tým, ktorí chcú. On pomôže tým, ktorí sú verní. Pomôže tým, ktorí počujú. On oddelí Živé od mŕtveho – v tom je zmysel. Ale tu je opäť otázka. Vedomie každého z

nich mu povie: „Veď ty si živý, veď ty slúžiš.“ Ale kto to povie? Vedomie to povie a v tej chvíli bude srdce mlčať. „Srdce“ som použil v tradičnom náboženskom kontexte, pretože v skutočnosti by ľudia mali cítiť hlbokými pocitmi, odtiaľ by to malo byť. A keby ľudia žili presne tak, ako hovorili proroci, počuli by a chápali oveľa viac, ako tu teraz odznelo, rozumieš? V tom je zmysel. A je to dobre, alebo zle? Mnohí povedia: „Dobre“. Prečo? Pretože: „On príde, postaví nám paláce. Získa späť a upevní naše náboženstvo na celom svete. On bude útechou pre každého veriaceho.“ A povedz, nie je Duch Svätý útechou pre každého veriaceho?

M: Samozrejme, je.

IM: A vari On nie je ich vnútornou oporou a pomocou? Je.

M: Je.

IM: Pre každého, ktoréhokoľvek veriaceho, vo všetkých dobách. Nie je to tak? Je. Ale ľudia Ho odmietajú, odmietajú ho vedomím: buď sa im nepáči obraz, alebo niečo iné, keď premýšľajú mozgom, svojim vedomím, alebo skôr, myslia si. Správne? Vedomím to nie je možné pocítiť. A je to pravda. A tým, ktorí žijú hlbokými pocitmi, tým, ktorí sú skutočne pravými veriacimi, ktorí počujú Hlas Živý, tým nie je potrebné vysvetľovať. Ale zmyslom Jeho príchodu je oddeliť Živé od mŕtveho, a nie stavať tu paláce a vytvárať dobrý život. Na Zemi nie je nič večné. Prečo? No, ľudia chcú mať dobrý život aj tu, aj tam. Pre tých, ktorí tam prídu, je život aj tak krásny: je tam šťastie, tam niet smútku, ako tu. A

Ľudia, veriaci Ľudia, musia byť takí, aby... A musia v prvom rade urobiť to, aby ani tu nebol smútok. V tom je zmysel. Prečo bol zoslaný islam: aby pominuli spory, aby ho Ľudia prijali, aby ho Ľudia pochopili. Ale oni ho vnímali ako konkurenciu. Prečo? No, ak je človek duchovne slepý, a vidí To, čo prišlo, ani sa na to nepozrie, ani si to neprečíta. Okamžite hovorí: „Nie, to nie je naše. Máme to napísané.“ Povedz, papier niekoho spasí?

M: Nie.

IM: Nech mi mnohí odpustia... Tu pred nami leží Korán. Môže ťa spasiť, ak ho nepoznáš? Aj keď sa z neho naučíš každé písmeno a čiarku, spasiš sa?

M: Nie.

IM: Samozrejme, že nie, ak neprijmeš Boha vo svojom vnútri. Správne?

M: Áno, len vnútorným.

IM: Len vnútorným. Žiadne písmo nikoho nespasilo. Podstata, obsiahnutá v písme, ona prináša spásu, ale len vtedy ak to človek prijíma a keď sa o toto poznanie usiluje. Vtedy áno, to robí človeka Anjelom. Pozri, aké je to prekrásne: obyčajná smrteľná bytosť sa stáva Anjelom. Vari je to zle? Prečo to Ľudia odmietajú? Boh – On je milostivý. Boh je skutočne veľmi milostivý a posielal ľuďom šancu. Vždy ju posielal a vždy podáva pomocnú ruku. Stará sa o každé svoje dieťa oveľa viac, ako sa my staráme o vlastné. Je to pravda. No my

sa odvraciame. Preto im vždy dáva šancu.

BOH VŽDY DÁVA ŠANCU, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

IM: Tým, ktorí sú skutočnými veriacimi, tým to hovoriť ne treba. Poviem to pre ostatných, pre tých, ktorí to nevedia alebo nepoznajú. Ak si vezmeme posledných 12 rokov, tak sa čas reálne skrátil minimálne o 20%. Nie nehovorím o tom, že hviezdy začali rýchlejšie lietať alebo sa zrýchlila sekundová ručička. Nie. Sekundová ručička ako išla, tak aj ide. Správne? Aj deň sa strieda s nocou a sekundová ručička má stále ten istý interval. Ale prakticky každý človek, dokonca aj deti, ktoré sa nedávno narodili, cítia, ako sa skracuje čas. Ak predtým deň ubehol ako deň, tak teraz ubehne týždeň ako deň. A čo bude ďalej? Vari to nie je dôvod na zamyslenie? Správne? To je odpoveď na ďalšiu otázku pre tých, ktorí ju kladú. Nepovedali sme ju nahlas. Oni poznajú odpoveď a poznajú svoju otázku. Preto si myslím, (no, to je len môj názor ako človeka), že ľudia by sa nemali hádať, nemali by sa spoliehať na Toho, Kto príde. O to viac, že ľudia ho nevidia, necítia ho. Preto netreba čakať, že niekto príde a niečo za nich urobí. Musia to urobiť sami. Sami si musia podať ruku, prestať sa hádať a zjednotiť sa. Ak sú ľudia veriaci, nemá ich čo rozdeľovať: Boh je jeden! A nezáleží na tom, akými jazykmi ľudia hovoria tu, na tomto svete. Tam budú hovoriť rovnakým jazykom. A to je pravda. Preto vždy môžeme nájsť zmierenie. Správne?

M: Samozrejme.

IM: Presne to mám na mysli.

M: Z toho teda vyplýva, že ak je islam posledné náboženstvo, tak...

IM: Islam je naozaj posledné náboženstvo a posledný prorok je Mohamed. To je pravda.

M: Takže dnes všetci ľudia skutočne stoja na prahu globálnej voľby?

IM: No, ja to nehovorím.

M: No ak sa jednoducho obrátite k písmam a preskúmate históriu, tak to bude jasné.

IM: Každý nech to chápe ako chce. Áno? No a ak to nepochopia, ich „svätí otcovia“ im to vysvetlia.

M: Pokiaľ ide o „svätých otcov“... To je človek, ktorý hľadá, ktorý klope na dvere Duchovného sveta, ale pritom sa riadi a upriamuje svoju pozornosť na nejaké falošné ideály, ktoré si sám vytvára, na materiálne priority, zachádza do slepej uličky?

IM: Ak človek počúva démonov vo svojej hlave – je to jeho voľba.

M: Takže ani to, že dnes mnohí tzv. „svätí otcovia“, ktorí vedú ľudí, a sledujú pritom svoje vlastné zámary, nemôžu zastaviť skutočne veriaceho človeka, však?

IM: Samozrejme, nie. Človeka nemôže nikto zastaviť. Je to osobné. Je to čisto osobné, je to vnútorné. A o tom, že... no, tak je to v každej dobe, veď egoizmus ľudí povyšuje (už sme o tom hovorili). Spomeňme si na Ježišove slová, keď hovoril o zákonníkoch a farizejoch. Vždy to tak bolo. Nič sa nemení, ľudia sú stále rovnakí. Skrátka niekto žije pre to, aby Žil a niekto žije preto, aby zomrel. A v tom je rozdiel. Z prachu stvorený – prachom sa stane. Žijúci Duchom – Duchom aj zostane. Je to tak?

M: Áno. Igor Michajlovič, dnes ste sa zmienili aj o hromadení Ducha Svätého. Ľudia často kladú otázku: „Čo je v pravom slova zmysle pre každého človeka napĺňanie sa Duchom Svätým?“

IM: No pre každého... Pre toho, kto hľadá, a kto hľadá, ten aj nájde. Čo je to napĺňanie sa? Je to kumulovanie, však? Nárast, kumulovanie. Práve to je získanie tej skúsenosti, duchovnej skúsenosti, skutočnej skúsenosti. Keď sa človek duchovne otvára, spočiatku začína trochu cítiť niečo na fyzickej úrovni. Potom však fyzická rovina mizne a človek chápe, že je nekonečno, je bezhraničnosť, nesmierna bezhraničnosť. A nakoniec pochopí, že je aj „videnie“ a je aj „počutie“. A ukazuje sa, že existuje aj iný svet, a On je nekonečný. Nie je v ňom to, čo je tu. A čo je tu, to, čo tam nie je? Smrť. A to je pravda. A toto je to napĺňanie sa, kumulovanie, každodenná práca. Ale je tu ešte jeden problém. Teraz spolu hovoríme podobne, ako hovorí veľa náboženských činiteľov. Hovoríme všeobecne o všetkom, ale to najdôležitejšie zostáva

utajené. Toho sme sa ešte nedotkli: ako sa to má človek naučiť?

M: Áno.

IM: V predchádzajúcich reláciách sme hovorili o tom, aké dôležité je kontrolovať svoje myšlienky a o tom, kto nám ich posielal (RELÁCIA „SLOBODA OD DIKTATÚRY ZVIERAŤA VO VNÚTRI TEBA“) To všetko si môžu diváci pozrieť v predchádzajúcom vysielaní, kde sme hovorili o tom, ako je možné dotknúť sa pocitov, a ako ich rozvíjať (RELÁCIA „ŽIVOT“ RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“) V tom je ten zmysel. Prečo? Ak neskúmaš tento svet, ak neskúmaš prácu svojho vedomia, potom nepochopíš, že si otrok (tu sa opakujem, ale je to tak). A keď pochopíš, že si otrok, a či otrok v skutočnosti si... Nemôžeš byť otrokom Boha, pretože ty sa staneš súčasťou Toho Sveta, keď s ním splynieš. A otrokom démona si dovtedy, kým ňa ovláda. A keď to spoznáš a pochopíš, že to tak skutočne je (dobré sme o tom porozprávali v predošlej relácii), môžeš prelomiť tieto okovy a stať sa slobodným. A to je „napĺňanie sa“, ako hovoria ľudia. A vôbec, dôležité je cítiť, ak... toto pocitové vnímanie, to je pocitové vnímanie toho Sveta. Nie vedomím, nie pozemskými očami alebo ušami ako sme si zvykli, ale vnútorným svetom. Je to rozhovor s Bohom, tá nepretržitá komunikácia. A čím viac človek komunikuje... Nie tak, ako komunikujeme my: snažím sa svojim vedomím niečo povedať, nejakú modlitbu a vyprosiť si niečo u Boha, zjednávať – to nie je to, to nie je napĺňanie sa. Dokonca aj chvála, keď človek chváli Boha,

alebo niečo.... Je potrebné to chápať, je potrebné to pocitovo vnímať. V opačnom prípade je falošná chvála horšia než rúhanie, ver mi. Komu sa to bude páčiť? Páčilo by sa ti, keby ťa chválil tvoj úhlavný nepriateľ?

M: Chválil?

IM: Lož.

M: Nie, nepáčilo by sa mi to.

IM: Pretože by to znelo ako lož. A povedz mi, ako môže satan pozdvihovať a velebiť Boha? Vari to nie je lož?

M: Lož.

IM: Preto je dôležité dobre sa nad tým zamyslieť. A mnohí píšú: „Anjeli sa zaoberajú iba tým, že velebia Boha“. No akoby „čím by sa ešte mali zaoberať“? Prečo o tom hovoria, a prečo sa to vyzdvihuje? Pretože tí, ktorí boli skutočne svätými otcami, a ktorí to naozaj dosiahli, hovorili o nekonečnej vnútornej radosti, o tej vnútornej piesni, o tom šťastí. Je ťažké to tu vyjadriť, ale oni hovorili o... No, je to skôr emócia, a oni hovorili o pocitoch, ale pomocou emócií, na ktoré sú ľudia zvyknutí, teda vo vyššom chápaní, ktoré pretrvávajú večne. Prirodzene, ľudia to už interpretovali podľa svojho: „všetci chvália Boha, a tak On im dáva šťastie“. Chápeš? „Ty mne, ja tebe“ – konzumný vzťah k Bohu. Mnohí cítia túto otvorenosť, toto vzájomné vnútorné spojenie, ale nekontaktujú sa – vedomie ich rozdeľuje, chápeš?

M: A ako sa človek naučí naozaj nedávať pozornosť tomuto

vedomiu, a byť jednoducho trvale v týchto vnútorných pocitoch?

IM: Človek sa nenaučí nedávať pozornosť vedomiu, kým ho nepreskúma, kým nepochopí, ako v mnohých otázkach klame. Nevravím, že si nemôže zapamätať, že dvakrát dva sú štyri (ako sme to spolu preberali), toto si dobre pamätá. A opäť, uraziť niekoho, vynadať, nájsť nejaké nesprávne písmenko. Povie: „Nesprávne si sa vyjadril, alebo si niečo nesprávne povedal“ – toho je vedomie schopné. Jediné, čoho nie je schopné, je dať Život. No, nie je schopné. A nevie priviesť k Bohu. Preto treba preskúmať: prečo ňa odpútava, prečo ňa vyrušuje, aké šablóny používa, a prečo tomu podľať. A vtedy aj pochopíš, kto si. A vtedy pri pohľade do zrkadla, uvidíš démona, lebo ty sama sa staneš Anjelom. A zrkadlo – to je práve ten odraz. Rozumieš? To je tieň svetla.

KTO VZIŠIEL Z PRACHU – OBRÁTI SA NA PRACH A ODÍDE. KTO ŽIJE DUCHOM – DUCHOM OSTANE, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, a prečo boli ľuďom dané prikázania?

IM: Prikázania sú veľmi dôležité. Zmysel prikázaní je presne ten, aby mohol človek skrotiť svoju myseľ. Prvé, čo bolo dané: nezabiješ, nepokradneš, nehreš, nerúhaj sa, samozrejme, lebo nie je nič strašnejšie, ako rúhať sa Bohu, alebo Duchu Svätému, rozumieš? Toto sa naozaj nesmie. Preto sa pomocou týchto prikázaní človek vychovával, a stával sa viac ľudským. Lebo to je veľmi dôležité. Vraveli: „Neželaj

človeku nič, čo neželáš sebe.“ Je to tak? (**M:** Áno.) Prečo je to tak? Preto, že to nútilo ľudí zamyslieť sa, ľudia sa učili. To je to, čo k nám prišlo. Prišli k nám prikázania, ktoré robili ľudí morálne lepšími a ľudskejšími. A to je veľmi dôležitý nástroj pre začiatok. Je to, povedzme, ako tie školy, ktoré praktikuju meditáciu. Veď meditácia – je východiskovým bodom k duchovným praktikám. Začína sa to telom, usporadúva sa vedomie, ukludňuje sa. A potom sa prechádza na vážnejšie, duchovnejšie praktiky k priamej ceste, ako sme hovorili, vstaň a choď. To už je duchovná praktika. A meditácia je potrebná už aj preto, aby sme sa naučili niečo cítiť a chápať, že zjavne je ešte niečo iné, čo je za hranicou. Takisto, ako modlitba, modlitebné stavy – veď aj ony prebúdajú v človeku práve pocitové vnímanie. No samozrejme, ak to, čo vkladáš do tej modlitby, nie sú zasa tvoje materiálne želania: zdravie, bohatstvo, moc, o ktorú prosíš Boha – nevyjednáváš s Bohom. Také modlitby počuje iba démon, ktorý ti to môže dať: aj zdravie ti môže dať, aj bohatstvo ti môže dať, všetko, čo len chceš, aj život dá do poriadku – akurát, že si zoberie od teba za to oveľa viac.

M: Večné.

IM: Existuje o tom anekdota. K jednému biznismenovi prišiel diabol a vraví: „Počúvaj, nejako sa ti teraz nedarí. Správime dohodu? Ja ti splním všetko, čo si zaželaš, a ty mi dáš dušu. Veď ju aj tak necítiš, ani o nej nevieš.“ A ten vraví: „Dušu? Ale čo môžeš dať ty mne?“ „No, a čo by si chcel?“ A ten vraví: „A vieš mi dať vagón benzínu?“ On hovorí:

„Môžem.“ A ten vraví: „A zopár vlakových súprav?“ Vraví: „Môžem.“ Pozerá na neho: to už ako, zopár vlakov s benzínom... za dušu? Vraví: „Počuj, viem, že ma chceš podviesť, ale ako – to nechápem“. Žiaľ, takto je to s ľuďmi. Nie je možné sa jednať, nie je možné vyprosiť si to, čo je dočasné, lebo nebudeš môcť prosiť o to, čo je večné.

M: Je to teda tak, že ak človek žiada dočasné, vlastne robí dohodu?

IM: Samozrejme. Veď prosí vedomím.

M: Áno, ale dnes koľko ľudí prosí, a prvé, o čo prosia, je zdravie, a niečo materiálne, myslia si, že sa obracajú k Bohu.

IM: Kto čím žije, to má pre neho hodnotu. A či nie o tom hovorili proroci? Vidiš, opäť chýba to, o čom sa ľuďom hovorilo, rozprávalo, a čo sa vysvetľovalo. „No, chcem.“ Ale kto chce? Vedomie chce. A tomu nech dáš čokoľvek, všetko mu je málo. Preto ľudia stále bažia po materiálnom a podobne. Veď tí, o ktorých sme hovorili, praví veriaci, alebo verní Bohu, keď už človek nie slovami, ale skutkami – tak pristupuje k materiálnemu voľne a s ľahkosťou. Existuje jedno zaujímavé podobenstvo, tak vám ho poviem. Mullah stratil somára. No a tak chodí, chváli Boha, a zároveň ho hľadá. A ľudia vravia: „Počuj, to je čudné: stratil si somára, chodíš a ďakuješ za to Bohu. Aký to má zmysel? A on vraví: „No, aký to má zmysel? Chválím Boha za to, že som na tom somárovi nesesedel. Tak by som sa aj ja stratil.“ Takže...

KTO HLADÁ, TEN NÁJDE, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, a na tému naplňania sa Duchom Svätým: je to dostupné pre každého človeka, alebo iba ľuďom blízkym cirkvi alebo nejakým náboženstvám?

IM: Každému, kto má dušu, a kto má Osobnosť. A Osobnosť – pripomínam ešte raz, je práve časťou Ducha Svätého. Ten, kto má silu od počiatku, je schopný ju zväčšovať, nezávisle od toho, kde a s kým je. Teda každý človek je toho schopný.

M: Ďakujem. Práve v pravoslávnej antropológii v kapitole „O stavbe človeka“ je taká zmienka, že človek – to je duch, duša a telo. A je tu vysvetlenie, že „duch“ v zátvorke znamená „um“.

IM: No, je možné, že oni to majú tak, tí, čo to zostavovali. „Duch“, ten, ktorému hovoria „ľudský duch“, to je to, ako sme už hovorili, čo sa nazýva Osobnosť. Ale um, teda vedomie, to je tá protikladná časť, vopred mŕtva. Preto by som to neznamieňal. Duch je večný, ale vedomie je dočasné, um je dočasný.

M: Znamená to, že ľuďom je už v tejto chvíli vložená vedomím takáto záměna od systému.

IM: Čím kto žije, podľa toho aj rozmýšľa, a to si aj cení. Ale nehádam sa. Aké mám na to právo? Je to iba môj názor.

OSOBNOSŤ – TO JE ČASŤ DUCHA SVÄTÉHO, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: V minulej relácii ste krátko spomenuli tému slúženia. Povedali ste vtedy, že je to predovšetkým zodpovednosť. A dnes, už vychádzajúc z toho, čo ste povedali o naplňaní sa Duchom svätým, čo je to to pravé slúženie z pohľadu Znalostí, ktoré už máme?

IM: No, poviem najprv, to najdostupnejšie, pretože slúženie býva na rôznych úrovniach... Po prvé, čo je dostupné všetkým ľuďom: ak ty sám si sa duchovne prebudil, prebud' toho, kto je vedľa teba, nežne a primerane. Nemôžeš ho chytiť a triasť ním, inak sa prebudí nahneváný, a tak ho len prebud'. A keď sa prebudí, podrž ho, aby sa nepotácal. A dvom je už ľahšie prebudiť tretieho. Je to tak? (**M:** Áno.) A predstav si, v trojici už môžete zobudiť dvoch naraz. A tak to má byť. V tom je zmysel slúženia: prebudiť sa, a pomôcť inému, aby sa prebudil. Ale u nás je to, žiaľ, tak, že sami spia a uspávajú ďalších. Žiaľ.

DUCH JE VEČNÝ, VEDOMIE JE DOČASNÉ, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Čo teda znamená duchovné prebudenie? Je to vedomá voľba?

IM: Je to cesta slúženia. Je to potreba, ktorá vzniká v duchovných ľuďoch, duchovne slobodných. Keď človek pochopí, aký krásny je ten Svet a aký smutný je osud tých, ktorí tu ostanú, snaží sa nimi zatriasť, snaží sa prebudiť svojich blízkych, známych aj neznámych, pre to, aby im dal Život. To nie je misionárstvo, alebo niečo podobné. Nie, to v žiadnom

prípade! Mnohí to robia preto, aby zväčšili svoje stádo a podobne, ale toto je vnútorná potreba, to už je slúženie. Vychádza to práve z duchovnej potreby.

M: To je, áno... Ešte by sme sa chceli dotknúť takéhoto momentu. „O Duchu Svätom ako o pôsobiacej sile Božej, o tvorivej sile, sile nekonečnej Lásky sa tak alebo onak hovorí v rôznych náboženstvách. Práve vďaka tejto Božej sile nastáva duchovné prebudenie človeka, jeho osvietenie, posilnenie na duchovnej ceste a získanie skutočného Života. Ľudia vedeli, že On reálne koná. Zoberme si len prvých kresťanov: pre nich bolo prejavenie Ducha Svätého reálne konajúcou silou. Ľudia jednoducho žili Duchom Svätým, a cez neho, vďaka osobnej duchovnej skúsenosti, poznávali kráľovstvo Božie, teda Duchovný svet, ktorý nie je možné opísať pozemskými slovami. Ako sa hovorí, ťažko je hovoriť pozemským jazykom o Duchu Svätom, treba Ním Žiť.“

IM: A tu bol vyslovený kľúčový pojem – „poznávali ho cestou skúsenosti“, oni na sebe pracovali.

M: V praktikách.

IM: Správne. Hovoriť o Duchu Svätom – vlastne je ako hovoriť o ničom, pretože v tomto materiálnom svete, no čo je to Duch Svätý, keď je celkom za hranicou materiálneho chápania? Takže, kto je On? Nič. Prirovnávajú ho k vetru, ako sme už vraveli, k ohňu a podobne, to sú materiálne prejavy toho, ako sa prejavuje tu... Ním treba Žiť. A tak, keď Ním žiješ, niečím sa naplňaš. A majú pravdu. A tu je veľký

rozdiel, ako vnímali prví kresťania Ducha Svätého, aký mali vzťah k Bohu, a čo sa stalo potom. Jednoducho ľudia nedopustili, ani sebe vo svojom vedomí (skutočne vo svojom vedomí) to, že by sa to mohlo stratiť, že by sa táto cennosť, najvyššia cennosť nakoniec mohla stratiť a zameniť za niečo materiálne, no neviem... Je to to isté, ako vymeniť zdravie za nevyliciteľnú chorobu, na ktorú budeš dlho v bolestiach zomierať. Je to akosi smiešne, však? Nedá sa to ani logickým rozumom pochopiť, aj vedomie sa tomu bráni. A tam skutočne, keď sa ľudia v modlitbe mohli spájať s Duchovným Svetom prostredníctvom Ducha, skutočne chápali: No ako je možné stratiť to najcennejšie a najdôležitejšie? Aký nepríčetný musí byť človek, aby vymenil Život za smrť? Teda, žiaľ, toto bolo vynechané. A ešte ťažkosti, s ktorými sa potýkali mnohí, ktorí zažili tento jav, ako sa vraví, „osvietenie“, a podobne. Príkladom toho môže byť Budha. Veď jemu to nikto neodovzdal. On skutočne dlho hľadal, stratil možno šesť rokov na to, že hľadal, kde je niečo také, čo vedie k nekonečnosti, vedie tam, kde je Pravda. Jednoducho povedané, hľadal Pravdu. Pobýval na mnohých miestach. Keď ju nenašiel, nakoniec sa jej dotkol v poslednom momente, keď ho opustili sily... Bol unavený jogou, rôznymi cvičeniami, a nemal už ani silu prekročiť rieku, a voda ho zobrala. Z posledných síl sa chytil kusa dreva, a keď už zomieral a lúčil sa s telom, zostúpil na neho tento Duch. To znamená, že tento svet začal vnímať nie vedomím, ale Osobnosťou. A bol posilnený. Duch ho posilnil. Keď už sa ako tak vyhrabal na breh, pokojne sa vyspal, a potom týždeň mlčal. Nevedel, čo

môže povedať ľuďom, pretože pochopil, čo je to skutočné plnohodnotné prebývanie Ducha Svätého v ňom, povedzme to tak. Jednoducho to nevedel vyjadriť a odovzdať ľuďom. No, a o ďalšom osude budhizmu si povieme neskôr.

DUCHOM SVÄTÝM TREBA ŽIŤ, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: V Starom zákone je Duch Svätý opísaný ako pôsobiaca sila Boha: Duch Boží oživuje prvotný vesmír. A tu obyčajne ľudia kladú diskutabilnú otázku: a kto teda dáva samotný život – Boh alebo Duch Svätý?

IM: Hospodin dáva život, ale dáva ho cez... (Poznámka redakcie: znovu padajú knihy, ktoré operátori narýchlo pozbierali po prvom páde.) Prepáčte, ale naozaj to nie je zámerné... Hospodin dáva život, ale dáva ho prostredníctvom Ducha Svätého. A Hospodin tiež berie život a opäť prostredníctvom Ducha Svätého. On nie je Boh. Neskôr o tom niečo poviem: je jedno prirovnanie, ktoré sa mi páči zo všetkých najviac (ale trošku neskôr).

M: Keď máš Znalosti ako základný kľúč, už chápeš, prečo sa Duch Svätý spomína aj v súvislosti so stvorením človeka, aj v súvislosti s ľudským chápaním Duchovného Sveta, keď sa Duch Svätý nazýva Duchom života, Duchom Milosti, Zjavením, Duchom Božím, Duchom pravdy, Božou láskou.

Duch Života (List Rimanom 8:2) Duch Boží (Genezis 1:2) Učiteľ (Evanjelium podľa Jána 16:13) Učiteľ (Evanjelium podľa Jána 14:26) Pomocník (List Rimanom 8:26) Duch Svätý (Evanjelium

podľa Lukáša 11:13) Božia Láska (List Rimanom 5:5) Duch Slobody (2. list Korinským 3:17) Zástanca (List Rimanom 8:26) Duch Pravdy (Evanjelium podľa Jána 14:17) Duch milosti (List Židom 10:29) Utešiteľ (Evanjelium podľa Jána 14:16) Duch Zjavenia (List Efezanom 1:17) Biblia Boh je Duch, a kde je Duch Boží, tam je sloboda

IM: Pozri, aké ľahké je to pochopiť, keď už vieš. Čo znamená – „mať kľúče od Božieho kráľovstva“? Veď keď... Pôjdem trochu ďalej do histórie. Keď jeden z prorokov priniesol Znalosti, ľudia sa pýtali: „Čo je to? Odkiaľ to všetko vieš?“ A on hovorí: „Duch mi dal kľúče od kráľovstva a ja vám ich môžem odovzdať, ak si ich vezmete.“ Mnohí začnú pátrať: kde to je? Prepáčte, priatelia, ale história zahalila do temnoty toto starobylé náboženstvo. Ono stále existuje, spomína sa, ale, žiaľ, je zabudnuté. Hoci prorok, ktorý bol a odovzdával tieto Znalosti, sa stále spomína v jednom z najstarších náboženstiev. Ale slová sú to dobré. A v tom je zmysel.

M: Áno. V Novom zákone je Duch Svätý opísaný aj ako Utešiteľ. V evanjeliu podľa Jána (14. kapitola, 16. verš) Ježiš hovorí: „A ja budem prosiť Otca a on vám dá iného Utešiteľa, aby bol s vami naveky.“ Biblia. Evanjelium podľa Jána (14:16) A v kapitole 16, veršoch 13 –14 sa uvádza nasledovné: „Keď príde On, Duch pravdy, privedie vás k celej pravde, lebo nebude hovoriť sám za seba, ale bude hovoriť, čo bude počuť, a zvestuje vám budúcnosť. Oslávi ma, lebo z môjho vezme a zvestuje to vám.“ Biblia, Evanjelium podľa Jána V Novom zákone je Duch Svätý opísaný ako Osobnosť, ktorá

je prítomná. Predpokladá sa, že Duch Svätý je už tu, že On už je s nami. Myslíte ako človek, ako jednotlivец v ľudskej podobe? Alebo je On ako božstvo? A to stále spôsobuje medzi ľuďmi spory a nedorozumenia. Čím je to spôsobené?

IM: Čím to bolo predovšetkým spôsobené, že bol opísaný ako Osobnosť? V skutočnosti sa v dejinách ľudstva, dokonca aj v tomto svete, Duch Svätý vtelil mnohokrát. Rovnako ako my všetci. A mnohí s ním komunikovali, rozprávali sa, bol dobrý priateľ a tak ďalej, ako sa hovorí. A práve odtiaľ pochádza aj to, že On je ako Osobnosť, pretože, keď svätí cítili... No skutočne, ozajstní svätí cítili, kto je pred nimi, a potom to rozprávali ostatným. Odtiaľ pochádza aj to, že On je tu ako Osobnosť. On má naozaj svoju individualitu, ale napriek tomu, opakujem, On nie je božstvom. On je Ten, Kto čestne, verne a spravodlivo slúži jedine Bohu. Jedine Boh je Všemohúci.

M: Igor Michajlovič, upresnite, prosím, ešte jednu otázku, ktorá ľudí zaujíma. Človek má Osobnosť, dušu a telo. A keď je Duch Svätý prítomný v tele tu, na zemi, má takisto dušu, Osobnosť (myslí sa tým Osobnosť už ako časť Ducha Svätého v človeku), alebo je to inak?

IM: Duša vchádza do človeka (a Osobnosť to už je ako odraz) na ôsmy deň, hovoril som o tom v prvej relácii. A keď prebieha, povedzme, no také moderné slovo – „reinkarnácia“, alebo prejavenie... Spravidla (aby to bolo pochopiteľné) Duch Svätý používa telo, ktoré je odsúdené (z rôznych

príčin nemôže... Zdá sa ako normálne dieťa a tak ďalej), no namiesto duše zaujme miesto Ten, koho my nazývame Duch Boží. Tento človek nemá dušu, ani Osobnosť, ale vedomie má. A práve pomocou tohto vedomia komunikuje mŕtvym jazykom. To znamená, že On používa vyslovene prázdnu nádobu, to znamená, že On neberie život. On tiež často používa ľudí v každodennom živote, vo svojej činnosti. Prežíva život ako obyčajný človek, pritom často na rôznych úrovniach. V akom zmysle? V rôznych skupinách ľudí. No, ako aj ty žiješ obyčajný život: poznáš tých, tamtých. Tak aj On: zoznamuje sa s ľuďmi, žije, prežíva ničím sa nelíšiaci, obyčajný ľudský život. Zároveň však pozoruje a počúva. A tak práve, keď zostáva nepozorovaný, keď je nikým... No, celkovo, keď vidí, že telo už nie je celkom v poriadku, ale čosi sa dá napraviť, tak sa to napráva. A ak nie – no, ako som už hovoril, Boh ukončuje život a Boh ho vytvorí nanovo. Ale už len v globálnom meradle. Práve preto je On tu.

M: A ešte sa hovorí, že „On príde poučiť svet o hriechu aj o pravde, aj o súde... ale o súde, že knieža tohto sveta je už odsúdené.“

IM: Áno, a tiež oddeľuje mŕtvych a živých. Jednoducho povedané, oddeľuje živých od mŕtvych – takú má funkciu.

M: O Duchu Svätom sa tiež hovorí, že je Zdrojom svätosti, že je Ten, kto naplňuje životodarným životom. A tak si v kresťanstve vo Sviatok zostúpenia Ducha Svätého na apoštolov pripomínáme udalosť, ktorá sa stala na päťdesiaty deň po

Veľkej Noci, keď na apoštolov zostúpil Duch Svätý a oni sa stali zasvätení „Jedinému telu.“ To znamená, že celé spoločenstvo učeníkov sa stalo jediným „Kristovým telom“. Čo to znamená, byť súčasťou „Jediného tela“? A čo znamená (v Starom zákone je takáto zmienka), že „Duch môže fyzicky odniesť človeka“?

IM: A tu vzniká malá ľudská čiarka. Čo znamená „fyzicky odniesť“? Ved' samotné chápanie pojmu „tela“ ako takého - to je v mŕtvom jazyku alegória, znamenalo to... Práve v deň Letníc, ak to rozoberieme, sa ľudia stávali súčasťou „Jediného tela“. Čo to znamená? Potom, ako boli posvätení Duchom Svätým, sa apoštoli akoby pripojili k „Jedinému telu“. Ale to neznamená, že sa telami pripojili k jedinému telu, alebo sa stali... Je to alegória, hovorí sa to pre pochopenie tým, ktorí nevedia čo je to Duch, ktorí sa nevedia spojiť s pozitívnym Svetom. Je to vysvetlenie pre tých ľudí, ktorí žijú rozumom, v ktorých dominuje démon. Bolo to pre nich jednoduchšie prijať. A v skutočnosti to nie je nič iné, ako ľudia, ktorí sa stali Anjelmi počas života, už sa stávajú súčasťou Duchovného Sveta, to znamená, že sa k nemu pripájajú, ale práve prostredníctvom Ducha Svätého. A ak sa pozrieme na Ježiša, teda príbeh Issu, ved' telo Ježiša bolo počaté Duchom Svätým, On ho vychovával, On ho učil, On ho krstil, pomocou Ducha Svätého konal Ježiš zázraky. Je to tak? (**M:** Áno). Aj obeť priniesol Duch Svätý, aj vzkriesený bol On Duchom Svätým. Správne? No... nesprávne. Prostredníctvom Ducha Svätého, ale samotným Bohom. A v tom je zmysel. No a

vedomie, pozri, ako vyčleňuje Ducha Svätého, ako niečo samostatné, už mu prisudzuje akúsi vlastnú moc, svoju vôľu. Nemôže existovať iná vôľa, ako vôľa Božia! Na svete existujú dve vôle, aby bolo jasné. Ani jeden človek nemá vôľu. Mnohí budú pohoršení, povedia: A ja? A čo ja? Ale kto v tebe hovorí? Presnejšie, kto hovorí v tom, kto si to teraz myslí? Hovorí to ten, kto drží v otroctve jeho Osobnosť, jeho vedomie, to znamená démonická vôľa alebo vôľa diabla. A vôľa Boha. Vopred mŕtve a večné – to je ten rozdiel. A človek si môže vyberať medzi tou, či tou silou, však? Medzi životom a smrťou. A v učení ešte staršieho nebiblického spisu „Didaché“, v prvej kapitole v prvom verši sú takéto slová: „Sú dve cesty, jedna cesta života a druhá cesta smrti.“ Vtedy sa o tom ešte hovorilo, o dvoch cestách, a o voľbe, ktorú robí človek. Hlavné je – nepomyliť sa. A tu je najdôležitejšie nepočúvať svoje vedomie, kam ísť: ono napovie, ale nie tam, kam treba.

M: Igor Michajlovič, sú tu aj iné otázky: Čo je to dar Ducha Svätého? V Biblii sa hovorí, že Duch Svätý môže zostúpiť na človeka, ale ak človek začne hrešiť, opúšťa ho.

IM: Samozrejme. Najväčším darom pre človeka je práve dar Ducha Svätého, teda samotná prítomnosť Ducha Svätého, ktorú Hospodin dáva človeku, aby sa Ním človek posilnil, pretože to je jediná cesta k nekonečnu, cesta k Životu. A prečo Duch opúšťa človeka (myslím Duch Svätý)? Pretože človek začne počúvať vedomie, začne sa oddávať materiálnemu, „začne hrešiť“ (no, v takom kresťanskom vyjadrení). A Duch nemá rád špinu. Jemu... On je tam, kde sú Živí.

Nemá nič spoločné s mŕtvymi, pretože On je Živý.

*DUCH SVÄTÝ – ZDROJ SVÄTOSTI A ŽIVOTA, RELÁCIA
„O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV*

M: A to, čo zostúpilo na apoštolov, to je ten prejav?

IM: A to je anjelské zjavenie, to znamená, opäť, aby prítomnosť Anjela alebo zjavenie sa ľuďom... Keď to všetko opisovali, tak sa zdôrazňovalo to, aké významné to bolo a nakoľko boli na to apoštoli pripravení (duchovne pripravení, duchovne silní), že ich duch prevládal nad telom, takže aj Anjel sa mohol zjaviť. A Anjel, keď sa zjavuje, zjavuje sa práve v takých ohnivých... akoby stĺpoch, guliach. Ale aj tak je to prejav Ducha Svätého, len v hutnejšej podobe, ktorá narúša naše pozemské prostredie, také molekulárne podráždenie.

M: A čo je to samotná sila Svätého Ducha? Veď sila, to je príčina akéhokoľvek konania. A ľudia sa pýtajú: a čo je to – poohnútko, nutkanie?

IM: A práve tu je dôležitý moment: nikdy sa to nikomu nedáva násilím. Tieto sily prichádzajú iba vtedy, ak po nich človek duchovne túži. Nech by ich akokoľvek chcel dostať svojim vedomím... Áno, môže dostať nejakú silu (teraz sa dotkneme toho momentu... no, v princípe, už sme sa dotkli, bohužiaľ) – sú to sily Allatu. Predtým sa to nazývalo „Allat“, to je sila, ktorou Boh nadeľuje tento svet prostredníctvom Ducha Svätého. Je to sila, ktorá tu udržiava všetok život, je to „oheň života“. No, prirodzene, sila, vychádzajúca z Ducha Svätého je obdarená ohromnými možnosťami. A tak

Allat, antiallat (**M:** Áno). To znamená, že Allat udržiava život duchovný, a antiallat – život materiálny. Všetko, čo je spojené a podmienené s démonickou existenciou, alebo dočasným, je ako odraz, odraz krivých zrkadiel septónov, to znamená skutočného sveta. V princípe, dobrý opis (jednoducho som sa pozrel do PRAPÔVODNEJ FYZIKY ALLATRA a teraz som ho použil). A to, čo to všetko vytvára, to je práve sila Allatu. No sila sama o sebe nie je obdarená osobnostnou charakteristikou sebauvedomenia. A Duch Svätý, samozrejme, to je taká istá Osobnosť, akú má každý, kto sa prebudil. On si to uvedomuje, no neváha, nie... No, ako by mohol váhať? On jednoducho vie, kto je to Boh, a to je všetko, a vie, čo to je. Ako to vie? Ťažko povedať. Opäť sa zasekávam v našom jazyku, aby som to všetko vyjadril. Nie preto, že mám malú slovnú zásobu, v žiadnom prípade, nie. Jednoducho by som chcel povedať viac, než môže obsiahnuť ľudské slovo.

M: Ľudia kladú ešte takúto otázku. V Novom Zákone v knihe „Skutky apoštolov“ (1. kapitola, 8.verš) sú takéto slová: „Vy prijmete silu, keď na vás zostúpi Duch Svätý“. Čo to znamená: „Prijmete silu“?

IM: Vysvetlím to. „Vy prijmete silu“ – to sú práve tie sily Allatu, o ktorých som hovoril. Keď vchádza Duch Svätý, On dáva Osobnosti silu. Táto sila je silou Allatu. Ale všimnite si, ako sa ničí všetko, čo je spojené s Allatom, všetko, čo je spojené práve s prejavom tejto sily. Dokonca zmienka slova „Allat“ sa všade odstraňovala a odstraňuje sa doteraz, všade

tam, kde sa nachádza: aj v pamiatkach, aj všade inde. Prečo? Na jednej strane, táto sila, ktorá sa premieňa na antiallat, slúži ako sila pre mágiu, pre sily želaní človeka. Týmto spôsobom človek, hromadiaci sily antiallatu (to je odraz Allatu), môže donútiť diabla, aby plnil jeho želania – dával mu materiálne statky. A tu je práve zámena: Donútiť čím? Vedomím? Osobnosť to nikdy neurobí. Len vedomím. Teda vychádza to, že vedomie, teda sám démon, ono núti démona, aby mu všetko plnil. Je to akoby zamotaná situácia, na jednej strane, ale na druhej strane, nič zamotané tu nie je, je to jednoducho klam. Uspokojenie egoizmu. Je to dočasná ilúzia, sen, ktorý veľmi rýchlo uplynie a nastúpi realita. A realita – to je subosobnosť, kedy sa nedá umrieť, a žiť niet čím. To je nešťastie.

M: Čo sa týka subosobnosti... Na začiatku relácie ste spomenuli, že budhizmus, to je cesta subosobnosti. A pre mnohým bude nepochopiteľné, prečo.

IM: Mnohé Znalosti sa stali náboženstvami. A najzaujímavejšie je, že práve také Znalosti, ktoré odovzdával Budha, sa v konečnom dôsledku stali náboženstvom subosobnosti – dosiahnutie Pokoja. To je smiešne. No ľuďom, ktorí prvýkrát, ako sa hovorí, počujú o takom pojme ako subosobnosť, to vysvetlíme jednoducho. Posmrtný osud, keď sa Osobnosť človeka a vedomie zlučujú do jedného konglomerátiku: a ani sem, ani tam, povedzme to tak... Prirodzene, že Osobnosť sa nemôže opakovane narodiť, a vedomie nemôže vojsť do sveta Boha. A ľudia zostávajú v tom... no, ako to kedysi

nazývali, pekle a tak podobne, to znamená, opisovali všetky tieto hrôzy existencie, teda so svojimi emóciami, so všetkým na svete. A keď Budha rozprával o subosobnostiach, že po smrti človek, ktorý žil hmotným svetom, svojimi želaniami a tak podobne (no nie svojimi, ale démonickými, vnútelnými), sa nedokázal oslobodiť, nemôže odísť do Sveta Boha, dostáva sa do pekla a tam trpí. A rozprával o Pokoji. Pokoj sa často daruje. To znamená, že najčastejšie je to dar za to, že človek urobil mnoho dobrého, skutočne mnoho, no zle na sebe pracoval, netúžil po Bohu celou dušou, ako sa hovorí (nie dušou samozrejme, ale svojou Osobnosťou), nevkladal pozornosť kam mal, mal predsa len materiálne hodnoty, a v konečnom výsledku sa stáva subosobnosťou. Ako sa hovorí, dobré subosobnosti nie sú, no človek urobil veľa dobrého. A tu sa mu dáva Pokoj, to znamená on zaspáva, je v Pokoji: nemá materiálne želania, nemá také myšlienky... Osobnosť sa oddeľuje od vedomia a nastupuje Pokoj. A Budha rozprával, že keď sa človek učí, musí na začiatku poznať tento svet, ako prichádzajú myšlienky a tak podobne, potom dosiahnuť Pokoj. A aj keď človek dosiahne Pokoj, je to jedna z prvých etáp, že nebude trpieť v pekle, že človeku bude ľahšie. No a to sa zakotvilo. A preto sa teraz snažia dosiahnuť nirvánu. Nirvána, to nie je nič iné, ako rozpustenie sa, to znamená ničnerobenie. A podstatou budhizmu je práve naučiť vedomie neželať si, nenechať sa vyrušovať, byť pokojným. Predstav si, Učenie, vedúce ku spaseniu, Učenie, dávajúce človeku možnosť stať sa Bódhisattvom (v chápaní, povedzme kresťanstva, alebo povedzme, islamu, jednou z takých

vyšších „Anjelských hodností“, takou dosť významnou). A tu človek vymieňa možnosť stať sa nielen Anjelom, ale byť omnoho stupňov bližšie k samotnému Alahovi, človek to vymieňa za to, že utráca svoj život, aby následne, v posmrtnom osude, získal taký Pokoj, pokojnú subosobnosť, ktorá ho nebude mučiť. Predstav si, nakoľko vedomie človeka, alebo ľudský démon, prekrúca tie Znalosti, ktoré dávali proroci, ktoré prinášali do tohto sveta? Keď sa zamyslíme, je to smiešne. A mimochodom budhizmus nie je prvé náboženstvo. Obdobne to bolo aj v starovekej Indii, aj neskôr. Mnohí sa o to snažili, o získanie Pokoja. No a dokonca v novších, ako... Už sa to pozoruje ako dar, že sa po smrti získa pokoj. Pokoj, to je práve ten dar pre subosobnosť: nie stav utrpenia, ale pokojnejší stav za zásluhy. Predstav si, mýňaš život na to, aby si sa stal subosobnosťou, vedome, uvedomujúc si to všetko, keď máš možnosť stať sa Anjelom. To všetko je ľudské vedomie. To všetko je práve diktatúra diabla nad Osobnosťou. K čomu ľudia dospejú, keď nechápu elementárne veci, odmietajú šťastie kvôli snu? Prirodzene, k tomu dochádza práve vtedy, keď Učenie menia na náboženstvo.

M: A rozum to dopĺňa.

IM: Samozrejme.

M: To znamená, že v budhizme človek, ktorý, povedzme to tak, na určitej úrovni na sebe pracuje pre to, aby vedomie...

IM: Teda jeho práca spočíva práve v tom, aby skrotil svoje vedomie. Veď najstrašnejšie pre človeka je opäť, už som o

tom rozprával, stav subosobnosti – to je to, čo si uvedomuje, ako práve teraz, akurát nemá ruky, nohy, je len utrpenie. Cíti páľavu. Páľava je skutočne prítomná, večná páľava, preto to aj často porovnávali s ohňom, s ohnivým peklom, s rozžeravenou púšťou a podobne. Opäť, tento pocit páľavy pochádza zo síl Allatu. Pretože vedomie je vec materiálna, a keď človek prebýva, povedzme blízko... no, nevravím Ducha Svätého, ale hoci len blízko síl Allatu, on dokonca cíti, ako sa hmota zahrieva, cíti túto horúčavu. Cíti túto horúčavu aj vo vedomí, aj vnútri, telo začína „horieť“ z týchto božských síl. No a predstav si, čo prežíva nechránené vedomie a Osobnosť v tom čase, keď nemá ani ruky, ani nôžky, a nemôže nič urobiť, a toto trvá veky. Veď plynutie času vedomie zaznamenáva takisto, ako aj tu ľudia, takisto, ako my tu. A snaží sa, aby ho nemučili želania, aby driemalo a driemalo v priebehu tisícov a tisícov rokov. A prečo sa to deje? Veď opäť, na udržanie tohto „mučeníckeho života“, povedzme to tak, sa prideluje určitá sila. Tak, ako sa jej dotýkajú, tejto sily Allatu, ona ich mučí, ale súčasne podporuje cez vedomie samotný systém, to znamená svet diabla, preňho je to výhodné. Pre neho, či ho krmíme teraz, či keď sa staneme subosobnosťou – naďalej sme pre neho čím? Obyčajnou kravou, proste krivom.

M: Batériou.

IM: Batériou. No a kto vyhráva? (**M:** Systém.) V žiadnom prípade nie svet Boha. Veď každá subosobnosť je ukradnutým Anjelom zo sveta Hospodina. Vidiš, aké je to nečestné?

A oberať človeka o možnosť spasenia, to je okrádanie Alaha. A čo môže byť strašnejšie, než kradnúť Bohu to, čo patrí Jemu? Čo si myslíš, prečo prebiehajú také posmrtné stavy, keď si Osobnosť vedome, ešte raz hovorím, vedome, vyberá svetské a dočasné namiesto Večného? Ona kradne... Nehľadiac na to, že je časťou Svätého Ducha, no je samostatná a na rozdiel od Ducha Svätého, má možnosť voľby. Duch Svätý má, samozrejme, možnosť voľby, no On ju nikdy neurobí a robiť nebude, pretože On vie, čo je to Boh.

DUCH SVÄTÝ – TO JE AKTÍVNA SILA BOHA, RELÁCIA O SVÄTOM DUCHU ALLATRA TV

M: Na duchovnej ceste je dôležitá disciplína. A keď človek chápe, že nie je telo, že nie je otrokom svojho démona v hlave, tak sa ľudia často pýtajú: „A to ako, že nie som telo?“ A tak, kým ľudia nepochopia, že sila pozornosti patrí ich Osobnosti, že telo je podriadené ich Osobnosti...

IM: Nie iba telo, ale v prvom rade ich vedomie. Veď ten démon musí byť podriadený Osobnosti, musí byť otrokom, a nie naopak, ako sa to deje v tomto svete. Vedomie človeka sa musí podriaďovať Osobnosti. A my sa vnímame ako človek – a to je čo? To je „moje vedomie“ (**M:** „Moje telo“) „moje telo“, „moja pečeň“. Už sme o tom hovorili. Ale v skutočnosti človek – to je Osobnosť, to je duchovná bytosť, ktorá sem prišla nie z tohto sveta. Je to naozaj tak. Človek sem prišiel a bol sem umiestnený z iného Sveta, Sveta večného. Je to tak?

M: Áno.

IM: A tam sa aj vráti, keď sa spojí a dospeje, a získa život. A telo... Kokón – to je motýľ?

M: Nie.

IM: Je to len kokón, kde z larvy dozrieva motýľ. Jednoduchá odpoveď.

M: Áno. Čo si sám človek zvolí...

IM: Sloboda voľby. Boh je pevný vo svojom Slove, a to je pravda. A to, čo On robí – On vie, čo robí. A to, čo hovorí, je také pevné, ako On, lebo On je Boh. A keď je človeku daná sloboda voľby, tak je mu daná. Nikto nemá právo mu ju vziať. Človek si sám volí, čo chce vidieť v odraze zrkadla – je to Vôľa Boha. No, má to aj vyšší význam.

M: Ľudia sa úprimne zaujímajú a hľadajú odpovede na otázky: „Kto je Boh vo svojej celistvosti?“, „Ako spoznať Boha?“, a „Čo je to Duchovný Svet?“

IM: Duchovný Svet je možné pocítiť, keď sa ho dotkneš (už sme to preberali). Akýkoľvek kontakt, aj ten najmenší, prináša bezhraničné šťastie a radosť. A predstav si, byť Tam. Vedomie to neprijme. Možno to prijať len duchovne, je to nekonečný oceán. Ale poznať Boha pre človeka... Ako môže mŕtve poznať živé, no povedz? Nijako. (**M:** Nijako.). Samozrejme. A ani to nedokáže opísať. Prečo neexistuje popis Boha, ani nič také? Ale ako je možné ho opísať? Je nekonečný. Farby nestačia na jeho opis, ani atrament, ani tuš. (**M:**

Ani slová). A slová ešte menej. Jeho je možné iba precítiť. Treba Ho jednoducho precítiť.

M: Igor Michajlovič, a ešte tu máme otázku: „Ak je Duch Svätý Osobnosť, aké má pohlavie?“.

IM: Stále sa vedú spory: akého pohlavia sú Anjeli?... O Duchu Svätom, stále, od počiatku vekov: akého je pohlavia? (**M:** Pohlavie.) Áno. A všetci vravia: „Akého je pohlavia? Mužského.“ Je to tak? A čím je to podmienené? No, tak, aby bolo jasné, Anjeli ani Duch Svätý nemajú pohlavie. Rozdelenie na pohlavia existuje iba tu. A opäť sa vraciame, povedzme, k prebývaniu Ducha Svätého v ľudskej podobe v pozemskom živote. On tu bol naozaj v mužskej podobe. Vždy. Prečo? Ako som už hovoril (a nielen ja, dá sa pre to nájsť veľa dôkazov, ak niekto rád číta v ľudských dejinách), keď On prebýva tu, musí spoznať rôzne úrovne života, stretnúť sa s mnohými ľuďmi, aby videl, a prežil tento život. Preto tu máva rozličné podmienky na svoju existenciu, od dna až po normálnu existenciu (no, v ľudských merítkach). Ale vždy je v podobe muža, v mužskom tele: telo je odolnejšie, oveľa jednoduchšie... Nuž, tak, pre pohodu, rozumieš? Poviem to jednoducho: Musíš prejsť cez pole. Sadneš si do osobného auta, alebo do džípu?

M: Ak cez pole, tak do džípu, samozrejme.

IM: No, jednoducho povedané, do džípu. Je to tak? A v tom to je. Rozumieš? Ak by mal priniesť viac Lásky, prišiel by práve v ženskej podobe. A prečo?

M: Ženská podstata?

IM: A čo znamená „Ženská podstata“? A tu sa stretávame s druhým javom, lebo sily Allatu (tie, o ktorých sme hovorili) prevažujú od počiatku práve v žene. A žena je schopná ich kumulovať oveľa viac a v čistote, lebo ona dáva život inému človeku. Ale u mužov je to so silami Allatu zložitejšie, on ich cíti, ale kumulovať ich v takom množstve je zložité. A tu si práve ľudské vedomie zahrlo krutý žart, preto mnohí začali ženy utláčať. Avšak v minulosti vo všetkých náboženstvách, dokonca, aj keď otvoríme Korán... Vravია: „V islame si nevážia ženy.“ To hovoria tí, ktorí islam nepoznajú. Ženu zbožňujú, vážia si ju, a veľmi si ju vážia. Ale všetko sa prekrúca. Tak tu si práve zamieňajú Ducha, aj silu... Ľudia sú ľudia. Najlepšie sa to dá pochopiť, keď na to sám prídeš, stretnieš sa s tým, prežiješ to. A vtedy sa ti to všetko poskladá, všetko je jasné, všetko je ľahké. Treba len na sebe trošku zapracovať, nebyť lenivý.

M: Teda o ženskej podstate. V Biblii sa na označenie Ducha Svätého používa aramejské slovo „ruach“. Ono je ženského rodu. Teda tradične „duch“ sa chápe vo význame ženskej podstaty.

IM: A teraz to trochu vysvetlím. Prečo sa to v skutočnosti za starých čias pripisovalo ženskej podstate? Lebo Duch Svätý, takisto, ako aj žena, dáva život. A táto paralela a prirovnanie sa vzťahuje práve na to. V tom to je. Aj keď v podstate je Bytosť bezpohlavná, kým nevstúpi do tela. A tu, v tele – áno,

tu už sú nejaké rozdiely, povedzme, na aké sme zvyknutí.

M: Kládli aj takúto otázku: „A čo to znamená – „Duch Svätý dáva Život“? Ved’ sa to nemyslí v trojrozmernom chápaní, však?“

IM: Nuž, začnime tým, že aj v trojrozmernom ponímaní sily Allatu hýbu každým životom a každou hmotou. Ak by sme sa ponorili do fyziky... Troška sme teraz odbočili, už sme o tom hovorili v prvej relácii. Keď si pozrieme molekuly (**M:** Áno), pozrieme sa, z čoho sa skladajú molekuly, no a zmenšujeme, zmenšujeme... Z čoho sa skladá samotná prvotná hmota? Skladá sa z energie. A z čoho sa skladá energia? Tak energia, to, z čoho sa skladá energia, to je práve informácia, toto všetko – spočíva v silách Allatu. A sily Allatu, to je zasa neoddeliteľná časť Ducha Svätého. A zasa sme pri ženskej podstate. Tu sa nezaoberáme rolou Prevodcov (myslím, že v tejto relácii o to nejde...), mám na mysli vyššie ponímanie slúženia, také, ako Bohorodička Mária a podobne. To je najvyššia služba, akú môže Človek dosiahnuť. Je to naozaj tak. Ale to je iná téma. Teraz hovoríme o Duchu Svätom. Hoci ak sa pozrieme do histórie prvých kresťanov, však Mária a Gabriel – to boli nerozlučné pojmy, to znamená Mária a Božia sila. Je to tak? To je nové chápanie roly Gabriela, toho, kto On je: aj ako Duch Svätý, aj ako sily Allatu – vtedy sa stane pochopiteľným aj všetko o Márii. Áno, ak sa pozriete, uctievali ich vždy spolu. Áno? (**M:** Áno.) Všade boli zobrazovaní spolu, no v takej rovine akoby nerozlučných. No potom to, pravda, ľudské vedomie trochu zatrelo, a namiesto Neho

začali dávať trocha iných. Hoci mnohí doteraz, tí, čo cítia, tí o tom vedia a uctieujú Ho.

*Krátke video SPOLOČNÉ UCTIEVANIE PANNY MÁRIE A
ARCHANJELA GABRIELA V KRESŤANSTVE. O LÁSKE BO-
ŽEJ V RÔZNYCH KULTÚRACH SVETA*

M: Aké je to všetko s Bohom zaujímavé. Zdalo by sa, že človek má dve protikladné podstaty: vopred Živé a vopred Mŕtve. A je tretie – Osobnosť, ktorá sa rozhoduje, čím chce byť. A pokým sa tým nestane – Živou alebo mŕtvou, nie je ani jedno, ani druhé. A toto je, samozrejme, ťažké rozumom, vedomím pochopiť.

IM: Na to, aby sme to trochu pochopili, možno spraviť malý laboratórny experiment. Predstav si, že máš horiacu sviečku, zapálila si sviečku, a ona horí. Čo sa stane, keď ju poleješ vodou?

M: Zhasne.

IM: A teraz si zoberme zložky vody. Z čoho sa skladá voda?

M: H₂O, z molekúl.

IM: Áno, chápem. Ale keď ich rozložíme? Z čoho pozostáva voda? Voda – čo je to? Kyslík...

M: Kyslík a vodík.

IM: Správne. Kyslík podporuje oheň sviečky. Keď pridáme kyslík, tak oheň zosilnie. Ak pridáme vodík, vodík je tiež horľavý – plameň zosilnie. Ale keď zmiešame dve horľavé

zložky, dostaneme to, čo oheň hasí. Pozri, aké je u Boha všetko zaujímavé.

M: Áno, naozaj zaujímavé. A zaujímavá je aj účasť Ducha Svätého na duchovnom formovaní človeka.

IM: A ešte niečo. Veď Duch Svätý je pôvodcom všetkých sviatostí. Tam, kde On nie je, to nemôže byť sväté. Boh – je svätý, alebo nie je?

M: On je Boh.

IM: A všetko čo robí, posväcuje, alebo neposväcuje? Teda, vchádza tam Duch Svätý – je to sväté, keď odíde – už to nie je sväté.

M: Už to nie je sväté.

IM: Áno. Vidiš, aké je všetko prosté.

M: Presne tak. Igor Michajlovič, povedali ste: „Duch nemá rád špinu“...

IM: Povedzme to tak, Duch Svätý nemá rád tieň. A tieň nie je nič iné, ako démonický prejav. Aj tajné ľudské myšlienky sú viditeľné. Ak chce človek dosiahnuť a hromadiť milosť, chce sa zjednotiť (volajte to, ako chcete), ale tajne sníva o mágii – nebude mu to dané. Ak chce človek hromadiť tieto sily, ale nie pre duchovné oslobodenie z otroctva satana, ale preto, aby mu zase slúžil touto neresťou, tak mu nebude dané, keby aj ako chcel. Samozrejme, môže dosiahnuť nejaké paranormálne schopnosti, ukazovať nejaké triky, ale to už je

od satana. S tým už Duch nemá nič spoločné.

M: S duchovnom to nemá nič spoločné.

IM: Nemá to nič spoločné. Živé s mŕtvym sa nemieša.

DUCH SVÄTÝ NEMÁ RÁD TIENE, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, prečo sa ľudské vedomie rúha Bohu, prečo sa nad Ním rozhorčuje, prečo sa rozhorčuje nad Duchom Svätým a nad všetkým Živým, nad všetkým svätým?

IM: A to je veľmi časté. Veď keď sa človek naozaj stretne s nejakým vnútorným prejavom, vedomie sa začne rozhorčovať. A ľudské vedomie – nuž, je ako démon, a démon vždy uráža všetko sväté: len čo niečo pocíti alebo začuje, začína kritizovať, prechádza až do urážok. Stretávame sa s tým často. A najzaujímavejšie a najparadoxnejšie je to, že prídu do svojich chrámov, v duši ich to ťahá, ale vedomím to odmietajú. A tak stále mnohí, hlavne ľudia, ktorí nevenujú pozornosť svojmu duchovnému rozvoju, sú ešte viac bezohľadní aj v tomto. Nuž, diablove služobníci. O čom sa tu dá hovoriť? To sú už tí, ktorých nazývajú mŕtvymi. Ľudia, ktorí sa sami pochovávajú za živa, majú nenávistný vzťah ku všetkému svätému. Prečo? Pretože v ich, povedzme, vedomí, ako sme vraveli, dominuje negácia, negácia všetkého Živého, lebo vedia, že sú už odsúdení na zánik. No, nie ľudia sú odsúdení na zánik, ale vedomie je odsúdené. Keď vládne nad Osobnosťou, a núti ju tak uvažovať, myslieť a dávať silu pozornosti (pamätáš si minulú reláciu?), teda túto silu

pozornosti dávať práve do bohorúhačstva. No, to už je dosť hrozné, lebo sa za to draho platí. To nie je strašenie, to je fakt. No, čo narobíš? Žiaľ, dnes došli ľudia tak ďaleko, že sväté je pre nich len to, čo je mŕtve. No nie je všetko také zlé. Dobrých ľudí je veľa. A veľmi veľa ľudí, prakticky všetci, sú schopní cítiť najmenší prejav. Ale, žiaľ, nemajú vnútorný zrak, duchovný zrak. Preto nevidia to, čo je očividné, bohužiaľ.

M: Povedali ste, že odplata je tvrdá, ak človek vkladá silu pozornosti do rúhania sa Bohu, preklínania Boha a Ducha Svätého. Čím to človeka ohrozuje?

IM: Existuje také zaujímavá podobenstvo. Je zo stredoveku, a upozorňujem, je dosť ťažké. No ak sa vám nebude páčiť – vyhoďte ho. „Dostal sa človek do pekla. No a dostal trest od diabla: prikázal mu večne blúdiť po púšti, na slnku, smädný a tak podobne. Raz prišiel do stredu púšte, na priame slnko, a uvidel človeka na kole, bez kože, ktorý bol uprostred púšte, na priamom slnku, a nemá ani kožu, nie to ešte nejaké oblečenie. Človeka to ohromilo, pozerá na neho a hovorí: „Dobre: oklamal som diabla, uzavrel som s ním dohodu, okrádal som ho, narobil som mu veľa problémov, a on ma potrestal tak, že teraz musím večne blúdiť po púšti. A len čo prídem na kraj púšte a môžem sa zhlboka nadýchnuť vlhkého vzduchu, aspoň trochu nabrať dych, musím sa otočiť a ísť naspäť. A čo také strašné si ty spravil diablovi, že ťa potrestal tu, na priamom slnku... a ešte aj bez kože?“ „Ja?“ povedal ten potrestaný, „ja nič. Ja som diabla ani nepoznal.“

„Tak čo také strašné si vykonal?“ „Ja som si niečo zlé pomyslel o Duchu Svätom.“ Áno, je krutá, táto... nie je veľmi dobrá, ale je v nej hlboký zmysel, aby to človek pochopil. Žiaľ, no trestajúci Anjeli sú oveľa strašnejší, ako trestajúci démoni, preto... To nie je strašenie ľudí, ale v prvom rade vysvetlenie a pomoc. Môžeš urážať, koho chceš, ale neurážaj Boha, a nikdy si o Ňom nič zlé ani nepomysli. To je pravda.

M: V Novom Zákone, v Evanjeliu podľa Matúša (12. kapitola, verše 31-32) sú slová Ježiša Krista: „Preto vám hovorím: ľuďom sa odpustí každý hriech i rúhanie, ale rúhanie proti Duchu sa neodpustí. Ak niekto povie niečo proti Synovi človeka, odpustí sa mu to. Kto by však povedal niečo proti Duchu Svätému, nebude mu odpustené ani v tomto veku, ani v budúcom.“ Biblia, Evanjelium podľa Matúša (12:31-32) A čo sa myslí tým „ani v tomto veku, ani v budúcom“?

IM: Tu sa myslí, že ani v tomto živote, ani v ďalšom. Povedzme, no život to už nebude, ale v posmrtnom osude sa tým myslí, znamená to... muky sa akoby predlžujú. Možno, že je to nesprávne, ľudí netreba ani strašiť ani nič... Veď ľudia majú ísť k Bohu nie zo strachu, ale z Lásky. Zo strachu prideme len do strachu. Je to tak?

M: Áno, Teda rúhanie sa Duchu Svätému – to je...

IM: Odmietanie.

M: Ale odmietanie v akom zmysle? Ako popisujú kňazi: „kto už bol hodný byť účastný na Duchu Svätom, ale zrazu od neho odstúpil?“

IM: Vysvetlím to. Každý žijúci človek je spoluúčastný, lebo jeho Osobnosť – to už je časť Ducha. Kto odmieta seba, odmieta aj Boha.

M: Áno, samozrejme. To znamená: „nezabiješ“, ako je v prikázaní.

IM: Nezabiješ, a prvom rade nezabiješ seba. Lebo to je hriech, za ktorý sa budeš zodpovedať. A najzaujímavejšie je, že sa v posmrtnom osude zodpovedá tak Osobnosť, ako aj démon. Pre systém je to výhodné, teda pre démona, ale pre Duchovný Svet nie, pretože je to premrhaná sila. No, do podrobností nepôjdeme...

M: Igor Michajlovič, ľudia sa zaujímajú aj o tieto otázky: „Môže človek prenášať Ducha Svätého na niekoho iného? A čo znamená vyhánanie besov Duchom Svätým?“

IM: Čo znamená „vyháňať besy Duchom Svätým“? To je zaujímavá otázka, ale týka sa každého. Keď sa človek naplňa Duchom Svätým, tak vedomie zmlkne. V prvom rade to znamená vyhnanie besov z vedomia. Vtedy nastane očistenie: očistili sa na Letnice, „očistili sa“. Čo sa tým myslelo? Keď Boží Duch do nich vstúpil, keď boli pripravení Ho prijať, hlavne, keď sa sami usilovali, a boli na to pripravení, dostali takú možnosť – a On vstúpil, a odsunul práve týchto démonov na vedľajšiu koľaj. V tom je zmysel. A tak my ešte... je to taká zaujímavá téma (opäť hovoril som o Letniciach, aj o ďalšom) – to je odovzdávanie Ducha Svätého, teda „On dal, odovzdáva“. A mnohí, aj kňazi, žiaľ, to využívajú, že oni

odovzdávajú Ducha Svätého. Ale ak ho sám nemáš, inému ho nedáš, to po prvé. A po druhé, kto si, človeče, aby si riadil Ducha Svätého? Zdôrazňujem: kto si ty, človeče?! Boh môže všetko, ale človek nie. Pokiaľ nie si súčasťou tamtoho Sveta... Obdarovanie silou môže byť. Keď je Ním človek obdarený, tým Duchom Svätým, ktorý do neho vstúpil, lebo si to zaslúžil, získava tým určitú silu. Nemôže odovzdať Ducha, a už vôbec nie kladením rúk alebo nôh, ako to niektorí robia. To nie je smiešne, je to pravda: niektorí dávajú inému na hlavu nohu, odovzdávajú Ducha, alebo akúsi svoju sviatosť. Ale to je všetko divadielko, všetko je to pre rozum a od rozumu. Veď sila sa prenáša neviditeľne, sila, ktorá posilňuje tú časť Ducha Svätého, ktorá je v každom, a on sa stane silnejším. A keď zosilnie, je ho viac. Všetko je veľmi jednoduché: kam vkladáš silu pozornosti, to posilňuješ. Všetko je to veľmi jednoduché. Nič nie je jednoduchšie, nič nie je bližšie, ako Duchovný Svet, ako Boh, a od toho nie je nič blahodarnejšie a lepšie. Preto sú ľudia tu. Ale problém je v tom, že vedomie nám hovorí niečo úplne iné: „My musíme... starostlivosť, každodenný život. No kedy to máme robiť? Veď som zaneprázdnený od rána do večera, stále robím.“

M: „Nemám čas.“

IM: Samozrejme. A ako sa utvára náš život? Ak sa pozrieme, teda, ak by sme sa naozaj pozreli (opäť sa vrátim k téme), ak by sme mali... A už nehovorím o islame, lebo by nás mohli mnohí obviňovať... Ak by u nás existovalo jediné, povedzme, nie náboženstvo, ale Jediné spoločenstvo (nenazývam to

umma – Jediné spoločenstvo, ktoré žije kvôli dosiahnutiu Duchovného Sveta, tu mám na mysli na svete) – verte, všetko by bolo jednoduchšie. Ale teraz to vedomie zariaďuje tak, že človek je celý deň zaneprázdnený. A navyše času je stále menej a menej, a ľudia mnohé nestíhajú. Aj keď deň má 24 hodín, ale akoby sa celý deň naháňal, akoby každým dňom stíhal človek stále menej a menej, a starostí pribúda stále viac a viac. A človeku sa zdá, že keby mal čas, išiel by niekam na sväté miesto, a tam by sa nasýtil. Otázka: čím? (M: Čím?) Čím by sa tam nasýtil, však? Alebo prípadne: „Mal by som čas sa tam pomodliť, alebo niečo podobné... Ale mám taký ťažký život, nemôžem, nestíham.“ No, mnohí tak uvažujú, však? (M: Áno). Vravia: „No dobre, mnísi, tam si sedia (M: A nič nerobia), tí majú čas sa modliť, nič nerobia, iba sa modlia k Bohu.“ Ale rozdiel v tom nie je: či človek behá celý deň, zaujatý prácou, či kňaz, keď číta modlitby, myslí na pozemské veci – jeden aj druhý myslí na pozemské. Ale keď je človek v Bohu, keď po Ňom naozaj vnútorne túži, tak na to všetko má čas, nič ho nerozptyľuje, nič mu nebráni. Všetko je veľmi jednoduché. Už sme o tom hovorili v minulej relácii. Avšak tu zmysel spočíva v tom, že by bolo viac času na duchovnú prácu, keby ľudia cítili spolupatričnosť. Čo ľudí vlastne rozdeľuje? Nepochopenie. Je to sen, ktorý diabol, takpovediac, navial na ľudské vedomie. Ak sa pozrieme (a to je pravda), čo vidíme v televízii? Nepretržité zlo, násilie. Dominujú materiálne hodnoty, a sú všade, dookola. A to sa vnucuje, vnucuje, vnucuje. Neprestajne vidíme zlo, ktoré pochádza od ľudí. Prečo? Lebo démoni nespia. Mnohí

sú na to hrdí: „Áno, ja som démon“ – a tak podobne. Mnohých ľudí bude táto relácia dráždiť, ale to nie ľudí, ale démonov v nich. A ľudia, akoby to nechápali, dopúšťajú to: „Veď sme rozumní, my to vieme. A čo vy, sektári, nám tu rozprávate?“ Však? Problém nie je v tom. Je v tom... že oni nechápu, kto v nich hovorí. A ich vedomie im vsugerovalo, že oni budú žiť dlho, že majú veľa času, a že nič strašné sa nestane: „ty si požiješ, potom zaspíš, smrť – to je spánok.“ Smrť – to je absencia spánku. Človek spí tu, tam nespí. Subosobnosti nespia a nepoznajú oddych. A to treba chápať. Spánok je potrebný tu. Ako minúta zmierenia, maličký oddych jeden od druhého, povedzme to tak. Nuž, a niektorí sa dokonca snažia, a často sa pýtajú: „Ako sa dá využiť spánok?“ a podobne. Na to, aby si sa vyspal.

M: Áno. A čo je to „mať videnie vo sne?“

IM: Samozrejme. Ak nedokážeš bdieť vo dne, tak ako môžeš využiť nočné hodiny? Osobnosť nespí, nemá tú schopnosť. Duch spánok nepotrebuje. On sa neunaví, nepozná únavu. Telo sa unaví. No, zase, sú tu chemické reakcie, sú podmienené, preto dochádza k oddeleniu Osobnosti a vedomia, pretože mozog sa musí odpojiť, prepnúť sa na inú prácu (ale to už je fyziológia), no, je tak uspôsobený. Boh dáva človeku oddych aj od diabla preto, aby sa aspoň trochu oslobodil. Prečo to ľudia nevyužívajú? Je to ich voľba. Veď oni posilňujú diabla, a on sa stáva každým dňom silnejším. Ale zase, je to ich voľba. Veď mu môžu aktívne vzdorovať. Boh nebude odporovať diablovi. Veď kto je Boh, a kto je diabol? Je

to smiešne. Veď to je také, ak budeme hovoriť športovým jazykom, ako keby majster sveta v boxe prišiel, napríklad (**M:** Ako Boh) a zmlátil kojenca. (**M:** Diabla). Bolo by to nespravodlivé. Preto sa Živé do mŕtveho nemieša.

M: Ďakujem pekne za odpoveď. Naozaj je to jednoduché a zrozumiteľné pre každého. Tak dodnes žreci rôznych kultov používajú techniku prikladania rúk, pri ktorom čítajú mantry a modlitby. A má sa za to, že takýmto spôsobom môžu takto prikazovať, prikazovať a riadiť božské sily, a dokonca udeliť nejakému človeku svätú silu. No, a pritom samotný človek akoby nič nemusel robiť, ani na sebe pracovať, ani sa snažiť... A vôbec nezáleží na tom, aký je to človek. A tak si vo svojom vedomí myslia, že „do neho niekto niečo vliat, a on sa pritom stane akoby nejakou nevyčerpatelnou čašou“. Je to na princípe prelievania z plného pohára do prázdneho. A nech by naplnil hockoľko prázdnych pohárov, on ostane plný. V jednom z náboženstiev, v kresťanstve, sa napríklad verí, že táto praktika bola daná na odovzdávanie Ducha Svätého prikladáním rúk a prednášaním modlitby. A pochádza od apoštolov. Rada by som sa v tom vyznala: čo je tu pravda, a čo výmysel, ktorý zaviedli kňazi na to, aby ovládli masy?

IM: Tu narážame na mágiu. Na to, aby človek niečo uvidel a spravilo to naňho dojem, a na to, aby ako keby „niekto niečo ovláda“, „ovláda nejakú mágiu“ – priložili ruky a zvláštnu modlitbu, akoby mali ľudské slová určitú silu. Nemajú. Majú silu len tu. Áno, nadriadený môže podriadenému niečo prikázať a podobne, slovom možno uraziť,

slovom možno podporiť, ale nič viac. Ale prikázať slovom Duchu Svätému, aby do niekoho vošiel, to je nereálne. Apoštoli by to neurobili. Šimon „mohol“, pamätáme si všetci simóniu, on to robil, tak to bolo. Dokonca hovoril, že, keď ide, tak jeho tieň, ktorý sa dotkol ľudí, ich uzdravil – no, a toto všetko sa propagovalo. Ale to je mágia, nič viac. Mŕtve napodobuje Živé, nič viac. Ale sila, ktorú dávali... Apoštoli mali, v nich bol naozaj prítomný Duch Svätý, a oni dávali ľuďom silu a posilňovali ich, to je to, čo sme hovorili – Allat. A tu nejaké prikladanie rúk alebo podobne – to je nezmyselné, lebo to sa odovzdáva cez, povedzme, priameho... Osobnosti a posilňuje ju. Tu ani vzdialenosť, ani čas, ani priestor nehrajú žiadnu rolu. Tu netreba v ľuďoch vytvárať nejaký dojem. Je to naozaj tak. Všetko to prebieha na neviditeľnej úrovni. A pre tých, ktorí sa chcú prirovnávať, ktorí sa snažia získať si medzi ľuďmi slávu kvôli svojej pýche – tak oni vykonávajú „nejakú činnosť“. Prečo? Lebo nemajú vnútornú silu, nemajú čo odovzdať, lebo to sami nemajú. Keby to mali, nerobili by také hlúposti. A pretože to nemajú, ale chcú, aby im ľudia bozkávali ruky, tak hrajú také divadlo: prikladajú ruky, nohy, prednášajú akoby akési mantry alebo modlitby, alebo podobne, a na človeka má akoby niečo zosúpiť. A na niektorých vnímavých to urobí dojem, áno, na nejaký čas. No, diabol je diabol, všetko je v jeho rukách. Keď sa v jeho mene obracajú na démonov, démoni im kreslia všelijaké fantázie. Aj to sa stáva. No, majú svoj malý svet, preto tam majú démoni medzi sebou, povedzme, všelijaké korporatívne vzťahy. Ale človek to nemôže prikázať. Ale

proroci, ktorí prichádzali, mali možnosť. Mali možnosť prosiť Boha o dar Ducha Svätého, pre tých, čo sú toho hodní. Všimnite si ten rozdiel: prosiť Boha o to, aby iný človek dostal dar Ducha Svätého. A, potom sa dočítame, a vidíme, že „niekto od niekoho niečo dostal, a delí sa o to“. Však? Nuž, poklepem ňu po pleci... alebo po hlave, no, budeš múdrejšia, či čo? (**M:** Nie). Alebo niečo získaš? (**M:** Nie.) Mŕtve k mŕtvemu, prach k prachu – čo vznikne?

M: Samozrejme, prach.

IM: Správne. Ale keď Živé dáva živé, uvidíš, niečo z toho bude. Tak čo? V minulej relácii sme sa dotkli tejto témy. Tí, kto chápu, o čom to je, tak to pochopia aj teraz. Je to tak? Všetko je jednoduché. Vidíš, ani žiadne ruky, ani žiadne nohy, nič netreba, lebo je Niečo oveľa väčšie, ako nám daný obmedzený priestor.

ČLOVEK MÁ ÍSŤ K BOHU NIE ZO STRACHU, ALE Z LÁSKY K NEMU, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ AL-LATRA TV

M: A ešte, Igor Michajlovič, medzi predstaviteľmi rozličných konfesií, a dokonca, ako sme už hovorili, aj v rámci jedného náboženstva, neutíchajú spory, vrátane tých o Duchu Svätom a Ježišovi. Jedni tvrdia, že Ježiš bol závislý na Duchu, pretože na Ježiša Duch Svätý zostúpil, a vedie ho. Hádajú sa, kto je kto, a kto je od koho vyššie, kto je komu podriadený, kto je komu rovný.

IM: To je už čiarka na nesprávnom mieste. Ľudia radi

dokazujú a vyzdvihujú význam svojich prorokov, pripodobňujú ich k Bohu a zrovnoprávňujú ich. Znovu hovorím, Boh je jeden, On nepotrebuje pomocníkov. A už vôbec nepotrebuje, aby niekoho dávali na jeho úroveň (nech by to bol ktokoľvek) – to je rúhanie. A to, či sú závislí, alebo nie – no, skutočne sú závislí. Každý prorok bez Ducha Svätého je len človek. Ale Duch Svätý prichádza z Božej vôle, zase len od Boha. A Ježiš sa prečo nazýval synom Božím? Už sme to preberali (**M:** Áno). Lebo všetci sú Božie deti, a On prišiel a poukazoval na to, a hovoril o tom. A nie je dôležité, či je synom Božím, alebo nie je synom Božím, prorokom... Nech by bol kýmkoľvek – On hovoril a prinášal Pravdu, cez neho Boh hovoril prostredníctvom Ducha Svätého. Či je to málo? Prečo niekoho povyšovať, niekoho ponížovať alebo podobne? Ľudia sa hádajú o tom, čo nemá význam. Prečo? Pretože žijú vedomím. Vedomie vždy potrebuje lídrov, vždy potrebuje nadriadených. Ak sa pozrieme na čokoľvek... Zoberme si najideálnejšiu rodinu: vždy je niekto nadriadený, niekto podriadený. Zoberme si spoločnosť – vždy je niekto nadriadený, a niekto podriadený. Jedni chcú byť nadriadený z pýchy... Nadriadenými chcú byť všetci a všetko riadiť, či to vedia, alebo nie – chcú to. Táto potreba pochádza od démona. Démon musí byť vždy nad všetkými. Či to nie je tak?

M: Je, samozrejme.

IM: A to isté prenášajú na Duchovný Svet. Ale je to inak. To tu sú telá, ktoré môžu byť tlstejšie, nižšie, vyššie – to tu je rozdelenie. Démon to má všetko tak nastavené. U Boha je

všetko tak, ako má byť. K Duchovnému Svetu nemožno pristupovať nedbanlivo. A toto je nedbanlivé. Takže, ako chápať slúženie. Ak človek slúži Bohu – slúži Bohu. Zoberme si, napríklad, kňazov. Toto je môj názor, obyčajného človeka, takpovediac, z odstupu. No ako môže mať kňaz nadriadených? Slúži Bohu. Má len jedného nadriadeného – Boha (a jedného Vedúceho). Či to nie je tak?

M: Je.

IM: Tak, samozrejme. Cirkev ako organizácia, musí mať nejakú hierarchiu, nejaké pravidlá, ako v každej organizácii. No taká organizácia sa nikdy nebude starať a nebude slúžiť Bohu. Bude slúžiť sebe. Nie je to tak?

M: Je.

IM: A keď raz slúži sebe, to znamená, že slúži čomu? Pozemskému. A keď raz slúži pozemskému, znamená to, že komu slúži? Kniežatu tohto sveta. Je to tak?

M: Hmote.

IM: Samozrejme, hmote. Preto nad kňazom nemôže byť nikto, okrem Boha, aj v tomto svete, a tým skôr v duchovných záležitostiach. Vtedy bude kňaz hovoriť to, čo ide od Ducha. A zase, imám alebo kňaz (nieť tu rozdielu) – to je človek, ktorý sa má sám kontaktovať s Bohom prostredníctvom Ducha Svätého. A ak nepočuje Ducha vo vnútri, zdôrazňujem, nie svoje vedomie, nie démona, ale práve hlas Boží, ktorý sa v ňom má ozývať, to je to, čo musí mať každý, kto Mu slúži

– a keď to nemá, ľudí nikam neprivedie. Nech by čo robil, plnil, čo má prikázané, nech by sme mu predpisovali hocičo, robili, kombinovali, nie je to možné. Tak to vychádza, ako konzerváreň: máš recept, máš stroje, a také podobné veci, linky... Ale k Životu sa nedá takto pristupovať. Život sa takto nevytvára. Ak daný imám nie je obdarený Duchom, privedie kam?

M: Ku hmote.

IM: Iba ku hmote, lebo v ňom budú dominovať materiálne ciele, obyčajné, ľudské. Bude v ňom chamtivosť, bude z neho vychádzať pýcha. Nie je to tak? Je. A ak nad ním bude ešte niekto iný, okrem Boha, okrem Ducha, tak keď to všetko nebude mať kňaz, bude to všetko mať isto jeho nadriadený. Je nemožné zhromaždiť tisíc ľudí, zdôrazňujem tisíc ľudí, ktorí by niekomu nepodliehali, tak, ako v armáde alebo podobne. Prepáčte, ako môže seržant (to je rola imáma, to je ten, kto je najbližšie k vojakovi. Áno, sám je vojak, ale už velí), ak mu generál niečo nariadi spraviť, a je to nesprávne? Nemôže to tak byť a nemalo by to tak byť. Aj o tom sa práve (vráťme sa opäť k islamu)... aj o tom sa hovorilo: „Niet nikoho okrem Alaha“. A prečo som povedal „imám“? Imám, to znamená idúci vpredu, duchovne idúci vpredu, ten, kto sa delí o svoje skúsenosti, ten kto pomáha, ten, kto sa sám prebudil a pomáha druhému. Nielenže mu pomáha prebudiť sa, ale ho aj podporuje, aby nezakolísal. Vtedy je to ideálna spoločnosť. A ľudia sa nemajú hádať a vadiť, čie náboženstvo je lepšie, kto je dôležitejší alebo podobne. Musia sa zjednotiť v mene

Boha – to je jediná cesta. Inej cesty niet. No a, ako sme hovorili o čase, je rýchlo plynúci, a stojí za to sa nad tým zamyslieť.

M: Je to pravda. Keď majú ľudia Znalosti, všetko je oveľa jednoduchšie. Ale keď Znalosti chýbajú, vtedy je miesto aj pre zámeny od vedomia. Igor Michajlovič, ešte sa pýtajú: „A čo je to za stav, keď človeka naplňa Duch Svätý? A je možné to nejako riadiť, regulovať? Čo pritom človek cíti?“

IM: Keď človeka naplňa Duch Svätý, zažíva Šťastie. Prečo? Lebo cíti nekonečno, lebo cíti tú Lásku, ktorá prichádza od Boha. No a človek ho veľmi riadiť nemôže. Iba Boh riadi Du-cha Svätého. To je pravda.

M: Vedomie prekrúca Znalosti cez ľudskú pýchu – objavujú sa rôzne výklady, varianty, niečo pridáva ľudský rozum, no a niečo sa úplne odstraňuje. Tu je jednoduchý príklad. V hlavnej kresťanskej modlitbe, modlitbe Otčenáš, sú takéto slová: „Príď Kráľovstvo Tvoje“. Ale v staroveku viacero zápisov Evanjelia podľa Lukáša (11. hlava, 2. verš) [1] namiesto slov „Príď Kráľovstvo Tvoje“ obsahuje „Nech [2] príde Duch Svätý na nás a očistí nás“. Takže už v prvom storočí bola takáto nezrovnalosť.

IM: A potom došlo k maličkým zmenám, ktoré so sebou pri-niesli situáciu, že vznikla potreba, aby prišiel prorok. Teraz je žiaľ, situácia, oveľa horšia. Je to pravda. Dnes to aj všetci sami vidia, ak si prestanú klamať. Tak napríklad, v Koráne je súra 112, kde sú pozoruhodné slová: „... Alah je jediný...

a niet nikoho, kto by sa Mu rovnal“. No, nie je. Ale ľudské vedomie sa zase pokúša porovnávať, stále sa snaží zveličovať. A čo zveličuje? Prázdne. Preto aj takto žijeme, stále dávame pozornosť... teda nedávame, ale vkladáme silu do všelijakých malicherností. Však? „Preboha, na tvári mi vyskočil pupienok, aká hrôza!“ No čo, nie je to tak? A to, že si, prepáč, vnútri prázdna, to nie je problém, však? „Toto som nepočul, ale boh s ním“, ako v tej anekdote o biznismenovi, ktorý chcel predať dušu za pár vlakov s cisternami benzínu. Však? Tak aj toto.

M: Igor Michajlovič, a čo to znamená, že príde Duch Svätý a očistí nás? On nejako očisťuje alebo pripravuje človeka na vstup do božského Života?

IM: Nie, nie je to celkom tak. Neočisťuje a nepripravuje. Je to trochu... možno trochu nedorozumenie. Prečo? Pretože Duch Svätý, On, prepáčte, nie je upratovač, ktorý prišiel, aby očistil alebo niečo podobné. Tu musí byť pochopenie oveľa hlbšie a vážnejšie. Teda, keď Osobnosť začína cítiť, že nie je otrokom vedomia, že existuje nejaký iný Svet, a tu začína hromadiť tieto sily a stáva sa oveľa silnejšou. A keď prichádza tento okamih rozvitia tej časti Ducha Svätého vo vnútri človeka, tá sa zosilňuje. A čo to znamená „očisťuje“? Podriaďuje si vedomie (o tom sme už tiež hovorili). A potom nastáva to, čo nazývame splynutím – splynutie Osobnosti s dušou, keď sa hromadia sily. A prirodzene, že smrteľný človek sa mení na nesmrteľného Anjela, ale naďalej zostáva v tomto tele. Neznamená to, že „zomrel“, že „utiekol“, nie, v

žiadnom prípade. Jednoducho v ňom prebieha takáto metamorfóza. U ľudí môže často vyvstať ďalšia otázka: „Mení sa niečo v jeho vonkajšom živote?“ Nie, vedomie ako štekalo, tak aj bude štekať, pretože má takú funkciu. Môžeš vychovávať nevychovaného psa ako chceš, stále zostane nevychovaný. No, démon je démon: podsúva pochybnosti, no a podobne. Ale človek sa stáva nesmrteľným. Prečo? Pretože toto spojenie s Bohom sa už nikdy neprerušuje, a nemôže sa prerušiť. Ale človek, ktorý len kráča po duchovnej ceste, môže padnúť. Môže Anjel padnúť? Nemôže, samozrejme že nie, pretože to je už časť Boha. Vari môže Boh zostúpiť do takého mŕtveho stavu? Samozrejme, že nemôže. To je odpoveď.

M: V Novom zákone, v Evanjeliu podľa Jána je v 3. kapitole popis takejto udalosti, keď v noci prišiel k Ježišovi Kristovi Nikodém a pýtal sa Ježiša: „Ako sa môže človek narodiť, keď je už starý? Môže nebodaj druhýkrát vstúpiť do lona svojej matky a narodiť sa?“ Na čo Ježiš odpovedal: „Veru, veru, hovorím ti, ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vstúpiť do Božieho kráľovstva. Narodené z tela je telo, a narodené z Ducha je duch.“

IM: A tu sledujeme... pretože mnohí nechápu. Narodený z vody – to si ty tu, teraz; narodený z Ducha – to si ty Tam.

M: Igor Michajlovič, ale vy ste povedali: „Ty Tam.“ Znamená to narodený z Ducha v Duchovnom svete? To znamená, že prácou na sebe a vďaka presmerovaniu svojej pozornosti na duchovné sebazdokonaľovanie dosiahneš počas

života spojenie Osobnosti s dušou, teda narodíš sa v Duchu z Ducha a začneš žiť Duchovným svetom, však? Chcela by som podrobnejšie pochopiť, čo znamená „narodенý z vody“ a čo znamená „narodенý z Ducha“?

IM: Voda, ak sa pozrieme na základ, je presne to, o čom sme hovorili, o našich pútnikoch, ktorí dali ľuďom túto šancu získať Večný Život. A tak tu sa už musí človek narodiť druhý raz, ako sa vraví, z Ducha. Práve slová prorokov treba pozorne počúvať a vnímať. A keď chýba vysvetlenie ich výkladov, ktoré odovzdali svojim apoštolom, nasledovníkom alebo iným ľuďom, tak potom sa to vykladá tak voľne, štýlom „ako to chápem, tak to aj hovorím“. Ako my dvaja vnímame vodu? Môžeme ju vypiť, môžeme sa v nej umyť. To znamená, čo robí voda? Očisťuje (**M:** Očisťuje). „A ďalej musím ísť s Duchom“. Ale očistenie sa práve deje nahromadením Ducha. Ale telo ostáva tu. A aj keby nebolo ani raz umyté, koho to trápi?! A to je pravda. Či bolo špinavé alebo nebolo... A koľko by ho umývali... Veď som videl veľa ľudí, ktorí sa umývajú dobre, že nie desaťkrát za deň, ale prepáč, nechcel by som s nimi sedieť za stolom, už nehovoriac o tom, prebývať s nimi Tam. Aj keď telo majú čisté podľa telesných chápaní, ale duchom...

M: Vo výkladoch sa ešte hovorí aj o tom, že voda je dar Ducha Svätého.

IM: Samozrejme, bez Ducha nemôže vzniknúť žiaden život u nikoho, ani u črievičky končistej, ani u slona, tobôž u

človeka. Voda hrá v tomto svete hlavnú úlohu v živote človeka (hoci existujú aj iné formy rozumných bytostí, o to nejde). Ale v danom prípade išlo presne o to, o čom sme spolu hovorili – prvé narodenie a druhé narodenie.

M: Ešte k tej istej kapitole Evanjelia podľa Jána, v nej sú uvedené tieto Ježišove slová: „Duch dýcha, kde chce, a ty počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam odchádza: tak to býva s každým, narodeným z Ducha.“

IM: A tu je práve „s každým, narodeným z Ducha“ – no, to je pochopiteľné, ale nie tak úplne narodeným. Tu sa práve hovorí o človeku, ktorý sa len začína stretávať, ktorý sa dotýka Duchovného Sveta. A vtedy, keď sa už nachádza vo víťaznom stave, keď už nad ním vlaje vlajka nášho Hospodina, vtedy počuje Ducha, vtedy sa s Ním kontaktuje. Ale keď presunul silu pozornosti na niečo materiálne, ani si nevšimol, že už nad ním je iná vlajka: pozerá, ale Ducha niet, ako prišiel, tak odišiel, a to v konečnom dôsledku ľudia nechápu. Ale keď sa už človek rodí z Ducha v priamom slova zmysle, nie prvotným, ale druhotným zrozením, už skutočným, tak vtedy už aj On sa nachádza vedľa neho. Kam by sa stratil? S takým spoločníkom sa už dá hovoriť, stretávať sa a povedzme to tak, Večnosť neomrzí.

M: Áno... Večnosť božského bytia. Večný Život Duchovného sveta je trvalý a nekonečný, ale pozemský život je dočasný, premenlivý a rýchlo plynúci. Duch Svätý, to je večná Láska Božia, otvára človeku a celému ľudstvu večný Život

ako Boží dar. Strata tohto spojenia s Bohom, prináša so sebou hlboký žiaľ a smútok po Bohu...

IM: Večný... A najparadoxnejšie je, že aj zarytí materialisti, aj tí, čo sa Mu rúhajú, (mám na mysli aj Bohu, aj Duchu, aj komu chcete), zažívajú silný vnútorný smútok. A čím viac slúžia satanovi, čím viac sa rúhajú, tým viac rastie ich vnútorný smútok aj samota. Vzdŕajú sa od Živého, a stávajú sa skutočne osamelými. Ale keď ľudia (už sme o tom hovorili) prebývajú v duchovnom kontakte so Svetom Boha, nikdy nie sú osamelí, je im vždy dobre a veselo, lebo sú šťastní a majú sa s kým pohovárať.

M: A čo znamená túžiť po Duchu Svätom?

IM: „Ako túžiš po vode, tak musíš túžiť po Duchu Svätom“ – je to taká alegória v poučení: „Ako môžeš túžiť po Duchu Svätom, aby vošiel, aby sa s tebou niečo dobré stalo?“ Preto aj boli také prirovnania. Práve tak, ako... tvoje telo nevie byť bez dýchania (veď skús zadržať dych) – je to potreba; tak aj tu to má byť nie želanie, ale potreba získať spasenie. Preto sa takto všetky tieto alegórie odovzdávali, o tom ľudia hovorili.

M: Ešte ste, Igor Michajlovič, spomínali, že každý človek sa na tom podieľa. Teda, každý človek to môže: precítiť a byť v kontakte s Duchom Svätým?

IM: Určite, samozrejme! No, s Duchom Svätým... Nie iba s Duchom Svätým, ale aj s Duchovným Svetom, so Svetom Boha, s Bohom. Je to reálne, je to absolútne... Nie, že to môže, ale on to je povinný spraviť, musí to spraviť. Preto je

tu. To je jeho základný, hlavný cieľ. Nie je nič dôležitejšie. Nedá sa to s ničím porovnať, nech by to čo bolo: ani s pokračovaním rodu, ani s ničím iným. To je to základné, načo tu človek je. To je jeho podstata, a v tom je jeho sloboda. Nič iné to jednoducho byť nemôže. Nuž, zase, človek sa zapodieva dočasným, strácajúc Večné. Človek...

M: Teda, dar Ducha Svätého je otvorený pre každého človeka, nezávisle na tom, k akému náboženstvu patrí. Je zaujímavé, že v kresťanskej literatúre je taká fráza, že tento dar Ducha Svätého sa dáva až po zmierení človeka s Bohom.

IM: To je pravda. Duch Svätý nemôže vstúpiť do človeka a naplniť ho, ak človek odmieta Boha. Tak islam (opäť sa vračiam) – to je zmierenie človeka s Bohom, v prvom rade, a človeka s človekom. Preto musí v celom svete byť islam. To znamená, že ľudia majú byť zmierení navzájom, a tým viac byť zmierení s Bohom, vtedy aj život bude iný. Tak povedz, taká jednoduchá otázka: Chcelo by sa ti žiť vo svete, kde je česťnosť, slušnosť, pokoj, kde môžeš chodiť aj v noci kam chceš, ľudia ti pomôžu, a nič zlé od nich nepocítiš, kde ťa nepodvedú, neoklamú, kde nie je vojna, ani hranice, všetko je čestné a spravodlivé? Chcela by si žiť v takom svete?

M: Samozrejme!

IM: A kto by nechcel žiť v takom svete?

M: Všetci to chcú, v tom to je.

IM: Tak prečo žijeme v inom svete? Veď tento svet má patriť

ľuďom, a oni sú tvorcami svojho osudu. Či to nie je tak?

M: Je.

IM: Tak prečo sa správajú celkom inak? Prečo jeden druhého okráda, jeden pred druhým sa vyťahuje? Chápem, pýcha, chápem démoni, ja toto všetko chápem. Ale kde ste vy, ľudia? Či nemám pravdu? Je to snáď zložité?

M: Nie.

IM: Je to veľmi ľahké, a je to krásne. Tak ako je na nebesiach, musí byť aj tu – vtedy bude svet celkom iný. Či to nie je v rukách človeka? Ale kto je proti tomu? Veď ak je niekto proti tomu – znamená to, že to nie je človek, je to besný pes. Nemám pravdu?

M: Máte, samozrejme.

IM: ... ktorý hryzie iných ľudí a infikujúc ich, ich zabíja. Spoločnosť sa musí pred takýmito ľuďmi nejako chrániť. Veď to nie sú ľudia. Ale normálny človek, každý zdravo uvažujúci človek sa usiluje o mier, poriadok, klud a pokoj. Či to nie je tak? Je. Tak prečo to nerobíme? Jednoduchá otázka. Nevýznamné sa ani v sebe, ani vo svete.

KEĎ JE ČLOVEK NAPLNENÝ DUCHOM SVÄTÝM, PREŽÍVA ŠŤASTIE, RELÁCIA O DUCHU SVÄTOM ALLATRA TV

M: Je tu aj otázka, súvisiaca s rôznym chápaním „kľanania sa Bohu“. A dôvodom sú verše z Evanjelia podľa Jána (4.

kapitola, 24. verš). Sú tam uvedené slová Ježiša: „Boh je Duch: a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa mu klaňať v duchu a v Pravde“. Čo to znamená, klaňať sa Bohu? Vedomie to proste spája s nejakými pozemskými poklonami, alebo náboženskými rituálmi, alebo dokonca s príslušnosťou k určitému náboženstvu.

IM: Kde sa vzali (vysvetlím to jednoducho) poklony a podobné veci? Vzišlo to z toho chápania, že človek sa musí klaňať v Duchu, a keď víťazí nad satanom svojím Duchom vo svojom vedomí, tak dokonca prinúti aj svojho démona klaňať sa Bohu. Rozumieš? To odtiaľto vzišlo klaňanie. On dokonca prinúti svoje telo aj svoje vedomie pokloniť sa pred Bohom, pred Jeho všemocnosťou. A v konečnom dôsledku zabudli na to hlavné: stačí sa iba pokloniť. Z toho plyní: kto sa klania?

M: Hmota, telo, vedomie.

IM: Samozrejme.

M: A akú tu má funkciu Duch Svätý? No, zmieriť človeka s Bohom, alebo priviesť človeka k Bohu?...

IM: Ak tu rozoberieme funkciu Ducha Svätého vo vzťahu „Boh a človek“, tak všetko bude veľmi jednoduché. Svätý Duch je advokát, povedzme, spravodlivých, úprimne veriacich, patriacich Bohu a sudcom neverných. To je jeho základná funkcia, ak sa na to pozrieme presne. Ale On nie je sprievodca. To v žiadnom prípade. Posilniť – môže, pomôcť – môže, keď ho neodmietajú. Ale zobrať niekoho za uško,

pokárať a odvieŕ – to nemôže. Všetko sa rieši jednoduchšie. A daj Boh, aby sme sa nedožili takých riešení. Preto sa treba postarať, aby sme žili tak, ako sme hovorili, v mieri a poriadku. Je to tak? Vari je to zlé, keď ľudia žijú v Láske? No čo je na tom zlé? Veď je to ľahké. Je to naozaj ľahké, ak to ľudia budú chcieť, ak sa zjednotia vo vlastnom záujme. Nevravím, kvôli niekomu, ale kvôli sebe, kvôli ľudskosti, banálnej ľudskosti. Prečo by sme mali vytvárať, my ľudia, vytvárať niekomu podmienky?... Ľudia si žijú vo svojej krajine, napríklad. Nuž, po prvé, neexistuje taký pojem ako „vlastná krajina“, „cudzia krajina“. Toto je svet ľudí, a ľudia tu tento svet zmenili na svet diabla v doslovnom slova zmysle, oni si ho vypestovali. Môžu tu spraviť, z tohto sveta zastupiteľstvo, alebo Božie veľvyslanectvo. Je to tak? Je to ľahké. Jednoducho samým začať byť trošku... trošičku milujúcimi Boha. Nehovorím byť bohobojnými. Bohobojný to je diabol. Milujúcimi Boha! Je to tak? (**M:** Áno.) Či sa môže dieťa báť (**M:** ... rodičov) otca alebo svojich rodičov? Nemôže. Mal by ich ľúbiť a vážiť si ich. Tým viac, že je za čo Boha ľúbiť a vážiť si ho. Správne? (**M:** Áno.) Správne. Teda netreba sa Ho báť, ale treba ho ľúbiť celým svojim srdcom. A keďže každý z nás je v skutočnosti kandidátom na to, stať sa časťou toho Sveta, to znamená, že by sme sa mali navzájom ľúbiť. Vari je to nesprávne? Nie je. Tak prečo sa dostávame k tomu, kto kde žije, vytvárame také podmienky, že ľudia sú nútení opustiť svoje domy, a aby sa zachránili, utekať do iných štátov, na iné územia, alebo niečo podobné? Zase to isté – „svoje“ a „cudzie“. Veď to všetko musí patriť ľuďom, všetko je ich. To

nie je utópia, nie je to žiadna utopická komunistická idea nejakých komunít, to v žiadnom prípade. Je to normálny prirodzený svet, aký by mal byť, kde by malo byť všetko spravodlivé, kde by sa ľudia mali navzájom ľúbiť, kde si ľudia navzájom vážia jeden druhého a starajú sa o seba navzájom. A v prvom rade, nemyslieť iba na svoj vlastný zisk alebo povyšovanie, ale myslieť na kamarátov, myslieť na to... keď zlepšuješ život iným, tak si zlepšuješ aj svoj. Ale u nás je všetko naopak: zlepšujeme ho sebe, a keď ho zlepšujeme sebe, zabúdame na druhého. A tu je, samozrejme, náročné pochopiť ten fakt, prečo sa ľudia takto správajú. Nie, je to pochopiteľné, je známe, prečo. Ale prečo to nechcú urobiť inak, keď chcú toto? Vari je to zložité? A tu si každý myslí: „No čo už ja sám môžem spraviť?“ Všimni si, že vedomie ich rozdelilo ešte aj v tomto. A každý si myslí, že to chce len on sám. Ale nech povie, kto to nechce, kto nechce takýto svet.

M: Všetci to chcú.

IM: Samozrejme. A kvôli tomuto svetu, kvôli tejto slobode, mnohí idú a zomierajú, kladú svoj život. Prečo konať tak, aby bolo treba položiť život, keď ani nezačali Žiť, preto, aby ostalo všetko po starom, alebo ešte horšie? Tiež je nepochopiteľné, prečo ľudia rozdeľujú no neviem, svoje náboženstvá... No náboženstvá, je pochopiteľné, prečo tie rozdeľujú. Ale prečo rozdeľujú slová prorokov, ktoré im boli dané, kadejakými svojimi čiarkami, a potom kvôli tomu bojujú? Ved to je smiešne, naozaj.

M: Nie je tajomstvom, že my všetci teraz žijeme v epoche Ducha Svätého, a Duch Svätý je teraz tu. A to znamená, že ľudstvo má už iba dve cesty: buď cestu Pravdy, ktorá ničí ilúzie a obnovuje Pravdu (a je samozrejmé, že táto cesta si vyžaduje účasť každého človeka, no je to aj najlepšia cesta pre ľudí, cesta, ktorá dáva prejav Ducha Svätého, dáva tisíce rokov nesmierneho šťastia mnohým pokoleniam), alebo druhá cesta – cesta ľudskej nečinnosti...

IM: Volá sa to „posledná epocha“.

M: V Evanjeliu podľa Jána v kapitole 14 sa hovorí: „A ja uprosím Otca, a dá vám iného Utešiteľa, aby s vami zostal naveky, Ducha pravdy, Ktorého svet nemôže prijať, lebo Ho nevidí a nepozná Ho, ale vy Ho poznáte, lebo On prebýva s vami a bude vo Vás.“

IM: Prečo hovorí Ježiš: „Svet Ho nepozná“? Pretože proroci prichádzajú, hlásajú o sebe nahlas, ale Duch Svätý, tak, ako my všetci, žije medzi nami, existuje. Je skutočne tu, a prebýva medzi nami a podobne. V posledných časoch – má takú úlohu, povedzme to tak. Stavíme sa k tomu tak, že všetci proroci už boli, a Mohamed bol naozaj posledný, náboženstvá už viac nemôžu byť, a ľudstvu zostáva posledná šanca. A tak sa tu musí nachádzať Duch Svätý, a musí sa pozeráť, čo si ľudia vyberú: to, o čom sme spolu hovorili – krásny svet, alebo to, čo je teraz. No, a povedané ekonomickým jazykom, či tento biznis budeme ďalej rozvíjať, alebo ho zatvoríme pre nerentabilitu. Nuž, teda je to tak (o tom sme už

tiež hovorili), je aj advokátom, aj Sudcom, Jeho úlohou je od-
deliť mŕtve od Živého. A v tom je tiež zmysel. A ešte niečo
je zaujímavé: „Bude pred vami skrytý“ – to znamená, že o
sebe nebude nahlas vykrikovať, kto je. Ten, kto vidí, má du-
chovné oči (vidí Ho), a duchovné uši (a počuje Ho), ten, kto
Ho prijme, ten vie, Kto On je. Ten Ho uvidí, spozná a príde
k Nemu, a rovnako, ako aj On, bude slúžiť Duchovnému
Svetu. Veď Duch Svätý sa zaoberá tým, že slúži Pánu Bohu,
lebo Boh je jeden vo svojej veľkosti, správne? On viac ne-
môže nikomu... Tak aj ľudia majú slúžiť Pánu Bohu. Ale slú-
žiť spoločne je veselšie a podobne, budovať svet (o akom sme
spolu snívali), taký, kde sa ľudia navzájom ľúbia, vážia si je-
den druhého, kde žijú spokojne a radujú sa. Život, (ako som
hovoril v minulej relácii) prináša iba radosť, radosť a poteše-
nie. No a tak isto aj život tu má prinášať radosť a potešenie.
Treba odstrániť smútok z tohto života, a to je ľahké, a je to v
ľudských silách. A o to by sme sa mali všetci spolu snažiť. V
tom je zmysel. A tí, ktorí Ho nevidia – nuž, keď nevidia, tak
nevidia. Nevidia oni Jeho – nuž, tak aj On sa bude tváriť, že
ich nevidí. Je tak? A už nie ako advokát, ale ako Sudca. Vidíš,
aké je to jednoduché? Sami si vyberáme svoj osud, aj tento,
aj ten posmrtný. A najčastejšie kvôli pýche. Nič nebráni člo-
veku uvidieť Ho, okrem vlastnej pýchy: „No akože, ja? Po-
výšim sa... Vyvýšim sa nad týmto, alebo nad tamtým“.
Alebo „ako môže prísť Utešiteľ či podobne (v rôznych nábo-
ženstvách tomu rôzne hovoria) v inom národe, alebo v inej
krajine?“, – zabúdajú pritom na to, že Boh skrýva Pravdu.
Prečo ju skrýva? Neskrýva ju preto, aby ju nevideli tí,

ktorým je dané. On ju akurát spratáva, nerobí ju viditeľnou. Veď proroka On posíela viditeľného, ktorého majú vidieť a cez ktorého majú počuť. Ale Utešitelia – to nie sú proroci, v žiadnom prípade. Oni neprinášajú Učenie, nie! Oni hovoria o tom, čo bolo v písmach, poznajú podstatu písniem, rozumieš? To sú tí, ktorí prichádzajú. Oni ti nebudú hovoriť, kde patrí aká čiarka a podobne –veď to písali ľudia. No poznajú podstatu každého písma. A tak sem prichádzajú pre to, aby obnovili túto podstatu. A ak to ľudia nevnímajú, zavrhnú to, zavrhnú Jeho – nuž ostanú s tým, čo majú. Je to ľudská voľba. Správne? No mnohí vravia, že ak raz Ježiš povedal: „Musí prísť Utešiteľ“, „On musí prísť k nám.“ Alebo, povedzme, iný národ: „On musí prísť k nám.“ Ale aký je v tom rozdiel, keď sme všetci jedno? To my sa rozdeľujeme podľa farby, my sa rozdeľujeme podľa reči (podľa jazyka), my sa rozdeľujeme podľa akéhosi postavenia. Všetko robíme pod diktátom diavla: rozdeľujeme, rozdeľujeme, rozdeľujeme. A v čom sa zjednocujeme? Čo nás spája navzájom? Povedzte aspoň niečo.

M: Spojiť sa je možné len vnútorne, iba duchom.

IM: Len to prináša zjednotenie, všetko ostatné prináša rozdelenie. Aj tie spolky, ktoré organizujú ľudia, aj v nich je rozdelenie, je to tak? (**M:** Áno) A aj tak sa oddeľujú jeden od druhého, stále bojujú o svoj status, stále bojujú za niečo, čím našepkáva diabol. A prečo? Možno, podľa Žit? A my sa správame ako myšky: naháňame sa a trápime. A koho trápime? Sami seba, predovšetkým (**M:** Áno), sami seba

trápime, samozrejme. Tak si budujeme tento život, my si ho tvoríme, sami pre seba si vyrábame problémy. Hovoríme: „Robíme to všetko pre deti“. A čo také necháme deťom? Nuž, áno, „zarobili sme pár centov, a zanechali im ich“. Čo tých pár centíkov, ak sme ich nechali prázdne a nahé? Nech by sme im dali čokoľvek, nedali sme im to hlavné – nedali sme im Život. Dali sme im dočasnú existenciu, hoci aj bez chudoby a podobne, nuž, niekomu sa to podarilo, niekomu nie. Problém nie je v tom. Aký svet sme im zanechali? A čo sme mohli spraviť? Mohli sme spraviť krásny svet, kde nebudú hladní, kde nebudú chudobní, kde nebudú narkomani a alkoholicy. Veď prečo človek pije? Pije z pýchy, v prvom rade, aby sa mohol vyvyšovať a povyšovať – práve preto. Alkohol a drogová závislosť – to je lož, sebaklam, a všetci to vedia. Veď človek, keď je aspoň trochu duchovne slobodný, nikdy nepožije alkohol ani drogy, nepotrebuje ich. Nie preto, že niečo... Ale nič, čo mení vedomie, nič, čo posilňuje nadvládu vedomia nad Osobnosťou, nikdy nepoužije. Načo? Aby posilňoval ilúzie? Veď tých je aj tak dookola plno, kam sa len pozrieš – všade sú ilúzie. V tom je zmysel.

M: Igor Michajlovič, a ako môže človek spoznať Utešiteľa?

IM: Tak, ako aj Ducha Svätého – iba cez svoj vnútorný svet. Je to veľmi jednoduché. Jednoducho netreba odmietať to, čo cíti duša (no, cíti Osobnosť, nie duša, to je nesprávne vyjadrenie). Netreba odmietať to, čo cíti Osobnosť. Ale vedomie sa bude brániť, určite bude, je to jeho funkcia. Ak to nepochopíš a budeš počúvať vedomie – nič nespoznáš, nič

neuvidíš, a s vedomím aj zostaneš.

M: Áno, veď, ako sa vraví, svet ľudí sa delí na dve kategórie: na tých, ktorí prijímajú Ducha Svätého, a na tých, čo Mu vzdorujú.

IM: Ale nemali by byť tieto dve kategórie. Má byť len jedna kategória, ľudia, ľudia Boží. Počuli ste taký výraz? (**M:** Áno) Tak to má byť. A od každého závisí, absolútne od každého človeka závisí, či to tak bude, alebo nie. Čo je potrebné? Prebudiť sa a zobudiť ďalšieho, správne? Ak sa o to usiluješ. A ak sa tomu brániš, tak si priznaj, že si diablov sluha, jedno-ducho, čestne sám pred sebou. A sám sebe si vytváraš posmrtný osud. Vracia: „Joj, kedy tá smrť príde?“ Teraz prejde, a bude tu smrť. Je oveľa bližšie. Nestraším vás, len vysvetľujem, že čas je relatívny pojem, takisto ako priestor a všetko ostatné. A tento život nie je nič viac, ako sen či ilúzia, v okamihu preletí. Ale to, čo zostane, to bude trvať veľmi dlho. Bude čas rozmýšľať, pochopiť, len urobiť, napraviť sa už nedá nič.

DUCH SVÄTÝ – ADVOKÁT SPRAVODLIVÝCH A SUDCA NEVERNÝCH, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV

M: Je zaujímavé, že v liste apoštola Jakuba je takáto pasáž: „Či neviete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvo voči Bohu? A tak, kto chce byť priateľom sveta, ten sa stane nepriateľom Boha“.

IM: Dobrý citát, ale pre ľudí bude príliš náročný na

pochopenie. V podstate tu Jakub hovorí to, že ten, kto miluje tento svet viac ako Boha, zostane na tomto svete. No to je tak veľmi krátko. Opäť sa vraciame k tomu, že kto vkladá silu pozornosti, alebo (nazvime to správne), ten, kto silu Allatu vkladá do pozemského, materiálneho, ten sa zničí, a v tomto materiálnom svete aj zostane. A ten, kto svojou Osobnosťou vkladá sily Allatu do posilnenia Ducha, ten sa stáva Duchom. Všetko je prosté. Zaviedli sme tu takýto pojem „vkladanie síl Allatu“ (sily pozornosti) – jednoducho sme nazvali veci pravými menami. O tom vedeli už odpradáva. Je to sila Allatu, ktorá (už sme o tom hovorili)... je to tá sila, ktorá je daná človeku. Je daná... Ona prichádza z duše, práve to, čo nazývame „strieborná niť“, po tom tenučkom spojení Osobnosti s dušou. Ak sa Osobnosť nebude živiť touto silou... Nuž, všetko sa musí živiť, všetko musí žiť. A zdrojom je práve Boh. Preto je jediný a všemocný, lebo z neho všetko pochádza. A opäť, Duch Svätý berie silu odkiaľ? Od Boha.

M: Chcem sa ešte opýtať na „striebornú niť“ človeka. Mohli by ste trochu podrobnejšie povedať o tomto bezprostrednom spojení človeka s Bohom prostredníctvom duše? Ako ju rozšíriť, ako ju posilniť, aby došlo ku splynutiu Osobnosti s dušou, aby sme v sebe zrodili Anjela?

IM: Osobnosť, ktorá má toto spojenie, je tak trochu oddelená. A toto spojenie s Duchovným Svetom je veľmi tenučké, a rozširuje sa podľa toho, akou mierou Osobnosť začne tieto sily vkladať naspäť do spojenia. A tak sa toto spätné spojenie približuje. A s každým dňom, s každým, takpovediac

novým vkladom, novým úsilím, ak sa toto stále udržiava – toto spojenie sa posilňuje. A Duchovný Svet sa otvára stále viac a viac. A v jednom krásnom okamihu, keď je, povedzme, Osobnosť pripravená na spojenie s dušou, tu vždy príde na pomoc Duch Svätý, lebo prichádza Volanie. No tu už On pomáha a On zrodí Život. To znamená, že On vytvorí Anjela, zúčastňuje sa na tom. Boh vytvorí (presnejšie povedané), a On sa toho zúčastní. No Jemu je to tiež milé. Čo môže byť milšie ako Anjel? A pozri, ako sa to všetko... systém to všetko fraktálne kopíruje. Tešíme sa zo svojich detí. No v čom je problém? Tešíme sa, ale často sme nespokojní, a často v nás vzniká... A odkiaľ to pochádza? Z toho, že dieťa, ktoré sa narodilo, spôsobuje radosť svojim rodičom (zdiaľka nie vždy, buďme úprimní, ale poteší). No, a tu opäť začína hra vedomia, diabol začína rozdeľovať. U dieťaťa sa prejavuje jeho vedomie, u rodičov – ich, dochádza k rozporom, nedorozumeniam (tak ako aj medzi nami v tomto svete). A opäť, „kto je silnejší, ten má pravdu“. A potom sa všetko mení, deti nenávidia svojich rodičov, rodičia sa hnevajú na svoje deti – ako je všetko zamotané na tomto svete. Môže sa to všetko zmeniť? Môže. Nielenže môže, ale musí. A čím skôr, tým lepšie.

M: Igor Michajlovič, práve ste spomínali, že keď je Osobnosť pripravená na splynutie, prichádza Volanie. Toto Volanie prichádza z Duchovného sveta?

IM: Toto Volanie ide do Duchovného sveta, a nie z Duchovného. Z Duchovného sveta môže ísť jediné Volanie – k

zmiereniu. Ale ono je vždy posledné. Ak to ľudia sami nechápu, ak sami sebe protirečia, vtedy prichádza toto Volanie. Ale môže byť jednoducho ako, povedzme krik človeka na púšti, môže byť nevypočuté. A môže byť aj vypočuté. Opäť, voľba je na ľuďoch. Možno ho počuť, ale nereagovať, a možno zareagovať. Je to tak?

M: Áno. A všetko zmeniť.

IM: Sám a pre seba predsa. Voľba zostáva na človeku. Človek je slobodná bytosť, a má právo voľby. Správne? (**M:** Áno.) V tom je veľkosť Boha, že obdarúva slobodou dokonca aj človeka. Tu sa dobre hodí jeden výrok: „Keď v duši cítite volanie Anjela, poďakujte Alahovi. Keď počujete volanie satana, proste o ochranu Všemohúceho Alaha“. To je úplne na mieste. Ak niečo sám nedokážeš zvládnuť, popros o pomoc Duchovný Svet. Ale ide o zvládnutie vlastného vedomia, nie cudzieho. Inak už ide o mágiu a zneužívanie Boha, a to je neprípustné. Alebo nesprávne používanie sily Allatu, to je takisto neprípustné. Ohľadom toho, čo som povedal predtým: krvou Alaha nie je možné umývať špinavé telo – zhoríš. V tom je zmysel.

*Z DUCHOVNÉHO SVETA MÔŽE PRÍSŤ JEDINÉ VOLANIE
– K ZMIERENIU, RELÁCIA „O DUCHU SVÄTOM“ ALLATRA TV*

M: Igor Michajlovič, po tom čo vyšli relácie s Vašou účasťou, po prečítaní knihy AllatRa, po pochopení Právd, ktoré boli odhalené a dané, prišlo hlboké uvedomenie a pochopenie

jednoduchosti jedinej Pravdy, duchovnej cesty k Bohu. A duchovné zrná tejto cesty, ktoré sú dané vo svätých písmach, sa stali zrozumiteľné. Lebo dovtedy, samozrejme, to bolo zložité pochopiť. Bolo ťažké vidieť zrná uprostred množstva pliev, uprostred nánosov od ľudského vedomia. Otvorene hovorím, mala som z toho v hlave zmätok. A tak bolo dokonca ťažké pochopiť, čo je správne, a čo je nesprávne. Ako sa v tom vyznať a pochopiť, kam ísť? Ako prísť k Bohu? Preto sa práve toto všetko stalo kľúčom k pochopeniu podstaty pravých Znalostí.

IM: V podstate je všetko jednoduché, ako vidíš. Jednoducho netreba klamať, a predovšetkým sám sebe. A keď dostaneš kľúče, tak najdôležitejšie je ich nestratiť alebo nevymeniť za dočasné. Je to tak?

M: Áno. Tak v Starom Zákone sa hovorí, že Duch Boží sa stavia proti pozemskej sile ako priame konanie Boha: „Nie vojskom, a nie silou, ale Duchom Mojím...” A to je zaujímavé, že „nie vojskom, a nie silou“, ale Duchom Božím...”

IM: A na čo sú ľudia zvyknutí? Čo je sila? Je to vojsko, a podobne.

M: Áno. Nejaké vonkajšie prejavy.

IM: Samozrejme. Všetko vonkajšie, všetko pozemské, to, na čo sme si zvykli. Tým sa už riadime všade. A už sme o tom spolu hovorili, o vytvorení novej spoločnosti. Ale to predsa nie je nová spoločnosť, taká by mala byť. Ja osobne by som chcel vidieť taký svet, naozaj chcel, na vlastné oči,

obyčajnými, pozemskými očami, na vlastné oči ho vidieť, ako sa ľudia zobrali a vytvorili svet, v ktorom by mohli dôstojne žiť nielen ľudia, ale do ktorého by mohol prísť aj Duch Svätý, alebo Utešiteľ. Nie preto, aby súdil ľudí, ale preto, aby sa radoval. Vieš si predstaviť aké by to bolo skvelé? Z jednej radosti do druhej. Je to to isté, ako prísť, ja neviem do materskej školy (no, pozemské porovnanie). Dokonca ani nie do škôlky, povedal by som... ale do pôrodnice, na oddelenie s mnohými bábätkami – to berie za srdce, však? Teda prebúdza to materské sily. A materské sily – to sú práve sily Allatu, to, čo je darované, to, čo predlžuje, a to, čo dáva život (v ľudskom chápaní). Príjemné, však? (**M:** Áno.) Predstav si, ako by Boh ľúbil tento svet, a ako by ho vyzdvihol spomedzi iných svetov. Myslím si, že stojí za to vynaložiť trochu námahy kvôli láske Božej. Je to tak? A pre záchranu tohto sveta. Stojí. Veľmi by som chcel vidieť taký svet, skutočný, taký, aký má byť.

M: Áno. A všetko závisí od samotných ľudí, od každého.

IM: Iba od nich, samozrejme. Nikto nepríde a neurobí to za nich, nikto nič nevybuduje. Ľudia to musia spraviť. A dostávajú na to aj sily, aj možnosti. Lenže to nemínajú tam, kde majú, ale mínajú to na pozemské. Ale je možné ich vziať a minúť hoci aj na pozemské, ale rozumne, aby potešili Boha potešili seba. Správne?

M: Áno. Teda človeku sú dané sily Allatu na duchovný rozvoj, a zodpovednosť za ich používanie je na samotnej

Osobnosti.

IM: Určite. Len človek je zodpovedný za svoje činy. To aj je sloboda človeka, jeho voľba. No a za všetko vykonané, dostáva to, čo si zaslúži. Je to tak? (**M:** Áno.) No predstav si, že by ľudia vytvorili svet, ktorý bude tešiť Boha. A ku každému, kto budoval tento svet, ako sa k nemu Boh zachová? Na akú úroveň postaví vedľa seba takého človeka? Ak ho vyčlení spomedzi všetkých svetov, svet, vytvorený v láske. Stojí za to sa nad tým zamyslieť. Správne? (**M:** Áno.) A je to možné? Je. Ale je možný aj iný scenár. Všetko je na výbere ľudí. Nechať to tak, ako to je... K čomu nás privedie diabol?

M: K smrti. K mukám a trápeniam.

IM: Mysliaci ľudia pochopia, keď sa jednoducho pozrú na svet a na to, čo ich obklopuje. Je to tak? (**M:** Áno.) Tu netreba prorokovať, ani ľuďom nič dokazovať. Ľudia sami musia vidieť a vedieť, čo sa deje za oknom, čo sa deje v ich srdci, čo sa deje v ich vedomí. Je to tak? (**M:** Áno.)

SILY ALLATU SÚ DANÉ NA OSOBNÝ ROZVOJ A ZODPOVEDNOSŤ ZA ICH POUŽITIE JE NA SAMOTNEJ OSOBNOSTI, ALLATRA TV

M: Igor Michajlovič, dnes sme tu hovorili o Duchu Svätom, s poukázaním na písma, rôzne citáty. A tu prichádza pochopenie, že pravdivé chápanie Ducha Svätého, Jeho význam a tá duchovná pomoc ľuďom, ktorá pochádza od Neho, teda všetko, čo sa týka práve praktickej časti, zdokonaľovania sa človeka v Duchu, bez prostredníkov – to všetko sa dôkladne

skrýva. No a to, čo ostalo, za tie stáročia vedomie skomplikovalo. Máš taký pocit, keď čítaš samotné písma, že systém skrýva niečo veľmi dôležité, niečo veľmi cenné, práve to, čo otvára človeku cestu k pravej Slobode. Je ťažké nájsť v náboženskej literatúre toto pochopenie, tú prostú praktickú cestu, ako dosiahnuť Lásku Božiu, dosiahnuť Ducha Svätého.

IM: Oni sú, aj tie pochopenia sú, aj pravdivé slová prorokov sú zachované. Len sú skryté: na jedno slovo Pravdy je desať lží. Je to tak. No, ak sa človek skutočne naplní duchom slobody, povedzme to tak, a začína sa pozeráť už nie pozemskými očami, ale vnútorným zrakom, tak, nech otvorí čokoľvek, vždy uvidí Pravdu: tam, kde je daná od Boha, aj tam, kde ľudia niečo pridali. A vtedy môže slobodne čítať čokoľvek, a čítať to ako Pravdu, odmietať ľudskú hlúposť. Nie je to ťažké.

M: To znamená, že každý človek, vnútorne, úprimne otvorený, môže precítiť Ducha Svätého a nájsť aj medzi mnohými plevami zrno Pravdy.

IM: Samozrejme. Veď slová prorokov nezomierajú. Ľudia sa ich pokúšajú... nie ľudia, ale démoni, ktorí ich riadia, sa ich pokúšajú prekrútiť, snažia sa ich skryť. No pravda je pravda. Pravda, je ako rukopis, nehorí.

M: Igor Michajlovič, dnes sme sa dotkli témy ženskej podstaty a Bohorodičky, že v žene je od prvopočiatku založených viac síl Allatu. A samozrejme, veľmi by som sa chcela dozvedieť viac o tej vnútornej čistote, o Bohorodičke. Je

možné odhaliť trochu viac o Bohorodičke?

IM: O Bohorodičke by som v tejto relácii nechcel hovoriť, lebo to je pravé slúženie, a to potrebuje, no povedzme, viac času. Ale myslím si, že bude možné o tom hovoriť vtedy, keď ľudia pochopia aspoň to, čo vôbec je slúženie Bohu. A vo vyššom zmysle je slúženie zložené aj jednoduché zároveň, ale je vznešené.

M: Dnes sme sa veľa dozvedeli o Duchu Svätom. A aké je všeobecné chápanie a definícia, kto je On, Duch Svätý?

IM: O Duchu Svätom, o definovaní, kto je, kedysi (pravda, veľmi dávno), jeden človek to správne definoval, podľa mňa najpresnejšie. Stalo sa to, keď dvaja sedeli a besedovali na jednej z hôr, a pozerali sa na vodnú hladinu. A rozprávali sa, v podstate, ako aj my o Duchu Svätom, kto je, čo je a podobne. A jeden hovorí: „Pochopil som. Duch Svätý, on je Božia krv, je to svätá krv Boha.“ Teda, keď získaš Jeho – to je získanie tejto svätej krvi. A keď sa nad tým zamyslíš, je to hlboká myšlienka. V akej rovine? Veď On nie je božskou podstatou, ale ak odoberieme Ducha Svätého, alebo odoberieme Boha – aj Duch Svätý zmizne. K takémuto spojeniu dochádza v tomto ponímaní. A keď je človek obdarovaný Duchom Svätým, stáva sa kým? Pokrvným, však? (**M:** Áno.) V tomto zmysle. Ale to je v našom, pozemskom chápaní. Je to zaujímavé. Je to pravda. No nemá to nič spoločné s...

M: S materiálnou krvou.

IM: ... s materiálnou krvou, áno. Ale v skutočnosti je to,

najhlbšie vysvetlenie toho, kým je. Je to možné prirovnať (ak si to predstavíme) k našim rukám. Každý prst to je svojím spôsobom náboženský prúd, smer, konfesia. A každý sa háda, či krv je lepšia. Predstav si to. A sú rozdelení. A každý sám je slabý. Ale čo sa stane, keď sa spoja? Keď sa jednoducho spoja do jedného? Získajú silu. A budú mať jednu krv, aj jednu podstatu. Je to tak? (**M:** Áno.) Tak to bolo zase k tomu, že tento svet je možné spraviť silným, duchovne silným, ale iba vtedy, keď ľudia prestanú počúvať tých, ktorí ich rozdeľujú. Všimni si, že nehovorím: keď sa tí, ktorí rozdeľujú, zjednotia. Démoni to nedopustia. Ale ľudia sú schopní práve tou silou Ducha Svätého sa posilniť a prosto nepočúvať tých démonov. Je to tak? (**M:** Áno.) Tak o tom hovorím. Veľa bolo tých, čo rozdeľovali, ale ani jeden z nich nie je spolu s Bohom. Stojí sa nad tým zamyslieť. Nech by sa tu akokoľvek vyvyšovali – všetko je to len dočasný prelud.

M: V Starom zákone sa u rôznych prorokov spomína, že nastane doba, kedy sa Duch Svätý vyleje na ľudí. A teraz sa hádajú aj o tom, kde sa to stane, v akej časti sveta, ako sa to stane, a čo to bude.

IM: No povedzme, ak správne pristúpime k pochopeniu tejto veci, stane sa to vtedy, keď sa prejaví tamten svet (všimni si, keď sa prejaví tamten svet), o ktorom sme spolu hovorili, v jednote pred Svetom Božím. Vieš si to predstaviť? Predtým sme hovorili, že Duch Svätý je medzi ľuďmi, a je v každom človeku, a v hojnosti (a tu sa vraví práve: „vyleje

sa“, teda bude daný navyše). To hovorí o tom, že ľudia, ktorí sa nachádzajú ešte tu, vo svojich telách, zakúsia šťastie, šťastie Nekonečného Sveta iba vtedy, keď sa dokážu zjednotiť, keď sa všetci stanú vernými Bohu. Všetci! A je to možné, a je to ľahké.

M: Ďakujem! „Hojnosť, vyliatie Ducha Svätého na všetkých znamená nástup epochy Ducha Svätého, epochy, keď celé ľudstvo obnoví na Zemi Eden, vybudovaním ideálnej spoločnosti, a takým spôsobom obnoví stratené spojenie s Bohom, a bude žiť v Láske Božej a slúžiť Duchovnému Svetu“.

IM: A o tom sme teraz hovorili, a mnohí o tom počuli. A to, aby o tom počuli všetci, to závisí od každého. Každý, kto pochopí práve túto podstatu, môže o tom povedať druhému. A ak sa tým nadchnú, dokážu veľa. Všetko je dané. Aj podporu dostanú, aj budú posilnení, ak budú chcieť. Je to možné. Správne?

M: Áno. A toto želanie a úsilie, to sa prejaví vo vnútri.

IM: Hlavné je, aby boli ľudia v danej voľbe pevní. A pevnosť závisí od ich výberu. A práve tu sa skutočne staráš nie o seba, ale o všetkých. A tu každý, nech robí čokoľvek, nech je kdekoľvek, môže poslúžiť Bohu, tak ako maximálne je človek schopný. Čo môže byť lepšie, ako to, že dáš Bohu nie jedného oddeleného Anjela (hoci aj to je dôležité) ale celý svet? A to je možné.

Video: ZNAK „ALLATRA“ V NÁBOŽENSTVÁCH A KULTÚRACH SVETA. Vo všetkých náboženstvách, pochádzajúcich od

prorokov, bol jedným zo základných znakov znak AllatRa, lebo AllatRa je Láska Božia – Božia Sila.

Klimatická apokalypsa: ilúzia alebo realita?

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu vážený Igor Michajlovič Danilov...

IM: Dobrý deň!

T:... a Žanna.

Ž: Dobrý deň!

T: Téma našej dnešnej relácie je „Klimatická apokalypsa - ilúzia alebo realita?“ Samozrejme, dlho sme nechceli nastoľovať túto tému...

IM: Naozaj sme nechceli. My sme jednoducho, priatelia naši, po januárovej relácii, ktorú sme natočili v tomto 2020-tom roku, rozmýšľali, že sa k téme klímy vôbec nebudeme vracáť. Ale v súvislosti s vývojom určitých udalostí, zmien v klíme, sme sa predsa len rozhodli natočiť túto dnešnú kratučkú reláciu a porozprávať o tých prebiehajúcich zmenách len preto, že o nich mlčia iní. No je očividné, že ani odborníci, ani povedzme ľudia, ktorí sledujú klímu, neobrátili na to svoju pozornosť. A, bohužiaľ, je to vážny problém, preto sme sa rozhodli upustiť od nášho rozhodnutia a opäť trochu porozprávať o zmene klímy ešte raz. Otázka: prečo sme po

januárovej relácii už nechceli nastoľovať túto tému? Nuž otázky podobného druhu predsa od vás budú nasledovať. Odpoveď je veľmi jednoduchá. Všeobecne dnes o zmene klímy nehovorí snáď len lenivý. Či to nie je tak? Všetci o tom hovoria, začala na tom obrovská špekulácia, všetko sa takpovediac znova zužuje na (v úvodzovkách) „boj za klímu“. Je to súkromná kapitalizácia, jednoducho ľudia začali zarábať na tejto téme peniaze a pre ostatných je táto téma akoby nezaujímavá. Všetci rozprávajú, ale nič sa nerobí. Robí sa iba ak pokus zlepšiť ekológiu, ktorý sa nazýva „boj s klímou“ - boj s emisiami CO₂, environmentálne poplatky... Oni peniaze zbierajú, ale čo robia? I keď toľ nedávno som počul, že sa ktosi chystal stromy vysádzať - To už je milé, to už je dobré. No a ďalej čo? Ako to zastaví tie klimatické zmeny, ktoré už prebiehajú? (No nijako.)

T: Áno. Veď na najvyššej úrovni sa o tom v podstate iba rozpráva.

IM: Áno, na každej úrovni iba rozhovory. A hľa, Tatiana teraz znovu povedala: „na najvyššej úrovni sa...“ A chápete, v čom je problém? Problém spočíva práve v tom, že všeobecne je to všetkým jedno a na najvyššej úrovni sa iba hovorí a iba sa delia kvóty - kto môže vypúšťať viac CO₂, kto nemôže. Opäť prebieha obchod so vzduchom v doslovnom zmysle slova. Emisie CO₂ - áno, prejavuje sa to na ekológii, nie je to veľmi dobré. Dobré je, keď je vzduch čistý, to je príjemnejšie. Rúbanie stromov je samozrejme tiež problém. Pravdaže, stromy treba vysádzať, treba dávať pozor na svoj dom.

Predstavte si, ak vo svojom dome neupratujeme, čo bude? Rok, dva - a uviazneme v riadnej špine. To nie je dobré, však je to náš dom - Zem. Samozrejme, upratať treba. Ale čo s tým má klíma? Je to ekológia, priatelia moji. A u nás všetko poplietli. U nás sa hovorí, že „globálne otepľovanie je príčinou všetkého a ku globálnemu otepľovaniu u nás dochádza kvôli nadmerným emisiám“. Priatelia, pre nás táto klimatická apokalypsa, ako teraz Tatiana povedala, ale aj všetci už hovoria (kto o tom nehovorí?) - veď to predsa nie je iba otepľovanie, je to veľa udalostí, ku ktorým dnes dochádza. A jedným zo symptómov tejto choroby je zvýšenie teploty. Ako keď človek ochorel na ťažkú, nebezpečnú, smrteľnú chorobu, a jedna z foriem prejavov jeho choroby je zvýšenie teploty. Čiže organizmus bojuje a teplota stúpa, ale zvládnuť túto chorobu nemôže. A my sme sa zobrali a stiahli sme mu teplotu. Ďalej čo? Či vyzdravel od toho? Samozrejme, že nie. A opäť, ak dnes budeme pristupovať čestne a pozeráť pravde do očí, tak zvýšenie teploty je ešte aj ochranným mechanizmom, ktorý trošilinku brzdí tento úplný rozklad, ku ktorému dnes v klíme dochádza. Preto je to jedna z foriem kompenzácie. Nie je to zlé, i keď to vedie k určitým zmenám. Nebudeme ďalej rozvíjať túto tému, pretože s prepáčením to, čo sme sa napočúvali od veľmi múdrych ľudí, od odborníkov-klimatológov, „gaučových klimatológov“... no a mnohých iných, počuli sme také „ďakujeme“ po januárovej relácii, že sme, úprimne povedané, chceli... My sme sa tak vo svojich kuloároch zamysleli, rozmýšľame: „Nuž, nechcete... načo budeme hovoriť to, čo nechcete?“ Správne, priatelia

naši? Ale dnes sme sa rozhodli predsa len porušiť pravidlá, pretože dôvod je skutočne vážny, rozhodli sme sa „potešiť“ vás - dostali sme sa na novú úroveň v našej hre „Klimatická apokalypsa“. Je to pravda. Prešli sme prvú úroveň tejto hry všetci spolu, celá civilizácia, a teraz sme sa dostali na druhú. Aby to bolo zrozumiteľné: mali sme vyhrať na prvej úrovni a neprechádzať na druhú, ale dostali sme sa na druhú. Ale v tejto hre existuje ešte aj tretia úroveň. Chápem, že nám opäť porozprávajú „veľa zaujímavého“ o nás. Nie sme proti, rozprávajte, priatelia, ale aspoň sa zamyslite nad tým, čo hovoríme. Veď prvá úroveň - to bol veľmi dlhý proces, druhá úroveň - to je veľmi málo času a tretia úroveň - to je vertikálny pád, teda to je proces absolútnej deštrukcie, kedy už spolu s vami nemôžeme urobiť nič. A kým na prvej úrovni sme mali mnoho času, ale miesto toho, aby sme niečo robili, sme my, ľudia (a hovorím to tu zodpovedne), sme v tom vinní my všetci, každý. Aj tamten povie: „No čo s tým mám spoločné? Ja som len sadil stromy či kríky na svojom dvore, kvietky som sadil na záhončeku (no hoci aj stromy - aký je v tom rozdiel?). Čo s tým mám spoločné?“ Opäť sa zopakujem: kvietky na záhončeku, stromy - to všetko je ekológia, ale my hovoríme o klíme. Aj rozhodnutia boli, ale ony ešte aj sú. Problém nie je v rozhodnutiach, problém je v našej nečinnosti. A každý povie: „Prečo by som mal konať?“ Pretože tvoj svet je tvoj domov. Tak povedzte, priatelia... opustím myšlienku, ktorú som načal. Uvediem len jednoduchý príklad: Rozpadá sa váš dom. V skutočnosti žijete so svojou rodinou, alebo si plánujete založiť rodinu, alebo už máte

vnukov (aký je v tom rozdiel?). Je to vaša rodina, je to váš dom, ktorý chcete zanechať ako dedičstvo svojim deťom - a on sa rozpadá. Rozpadá sa vám na hlavu, na hlavu vašim deťom, vašim vnukom, pravnukom, ktorých ste možno ešte ani nevideli a ktorých nepoznáte, ale možno ste ich už aj videli, kto vie? A vy ležíte na gauči a rozmyšľate, že príde ktosi odkiaľsi a zastaví... zrenovuje váš dom, príde a poopravuje ho. Je to váš dom a padá na hlavu vám, preto netreba dúfať, že ktosi príde, alebo tam na vrchu, akísi zodpovední, tí, ktorým sme delegovali vlastnú moc, niečo zmenia. Nezmenia. Priatelia moji, zobudte sa! Žijete v spotrebiteľskom formáte. Nikto za vás nič neurobí. Či nemám pravdu? Mám. Prepáčte za taký pesimizmus. My sme sa v žiadnom prípade neurazili na tých ľudí, ktorí nie celkom adekvátne prijali tie informácie. Ale teraz mám na nich otázku. Pozrite, teraz je mesiac október roku 2020 a naša relácia vyšla v januári 2020. A čo, priatelia, nemali sme pravdu? Chápem, teraz kvôli koronavírusu, kvôli pandémie prichádza málo informácií, no a nie sú to celkom adekvátne informácie. Prečo to nie sú celkom adekvátne informácie? Pretože neexistuje systém...

T: Systém monitoringu.

IM: Áno, systém hlbokého monitoringu klimatických zmien, ktorý sa kvôli pandémie vytratil. Prečo? Boli odvolané lode, nelietali lietadlá. Veď sa zvyklo robiť veľmi veľa pozorovaní a výskumov, ktoré denno-denne prúdili do jedného centra a toto všetko bolo viditeľné, bolo to dostupné. Ale dokonca aj to, čo je dnes voľne dostupné, čo dnes možno vidieť, že sa

stalo - aj toho je viac ako dosť, aby sa dali urobiť zodpovedajúce závery. Alebo nemám pravdu? Alebo sme niekde povedali nepravdu? Nuž, hovorili nám, že nie sme klimatológovia, aké máme právo rozprávať. Ale opäť, niektorí „súdruhovia“ začali rozprávať a obviňovať nás v tom, že sme nejaké nové náboženstvo. Priatelia, to, že tu leží „AllatRa“, to nie je nové náboženstvo, to je tá osnova, na ktorej sú vybudované všetky vaše náboženstvá. My nikomu nič nevnučujeme, a už tým viac, s prepáčením, akési náboženské názory. A nie sme sekta, zbláznená do apokalypsy, alebo do niečoho podobného, my hovoríme absolútne objektívne veci. Vari sme sa aspoň v niečom pomýlili (jednoduchá otázka), aspoň v niečom tom, čo sme hovorili? Všetko, ako sme hovorili (ešte dávno), práve tak to všetko prebieha. Prečo? Pretože, priatelia, existuje taká veda - nazýva sa matematika, a u nás sú všetko čísla. Ak viete počítat, všetko sa veľmi ľahko vypočítava. Správne? Správne.

T: Cyklickosť procesov.

IM: No áno. No a trošku humoru (prepáčte, rozriedime tento náš pesimizmus). Obvinili nás aj v tom, že sme sekta, veriaci na mimozemšťanov. Priatelia moji, my neveríme v mimozemšťanov, uverte. Veriť možno v to, čo nepoznáš - buď veríš, alebo neveríš. Povedzte, kto z vás verí tomu, že existuje Slnko, že ono ráno vychádza, večer zapadá, že vôbec Slnko existuje? Len hlupák verí v Slnko. Prečo? Pretože všetci ostatní vedia, že ono existuje. Tak teda, my neveríme v mimozemšťanov. Je to pravda? Pravda. Nepotrebuje to

robiť. Nuž, trochu humoru. Ospravedlňte takú... ale je to pravda. Ale teraz k veci. V čom je podstata nášho dnešného stretnutia a prečo sme sa rozhodli pohovoriť s našimi priateľmi opäť o klíme? Čo je to za novú úroveň, o ktorej z nejakého dôvodu dodnes nepočuť? Hoci práve klimatológovia mali prví biť na poplach z tohto dôvodu. My sme mlčali, pol roka sme mlčali. Nevydržali sme. Ospravedlňte nás za to, že máme málo trpezlivosti.

T: Áno, dnes nám všetkým, samozrejme, niet k čomu gratulovať, pretože sme ako ľudstvo...

IM: Prečo niet k čomu? Však sme sa snažili, veď sme zaháľali, veď sme sa opíjali naším spotrebiteľským zriadením, a ty hovoríš: „Niet k čomu gratulovať“. Priatelia, viete, v čom je odlišnosť spotrebiteľskej a tvorivej spoločnosti? Veď my už poldruha roka nahlas rozprávame o tvorivej spoločnosti. A do dnešného dňa nikto nevie, čo to je - tvorivú spoločnosť a konzumnú môže málokto rozlíšiť. Priatelia, poviem to jednoduchšie, aby tomu všetci rozumeli. Čo je to spotrebiteľský formát súčasnej spoločnosti? To je, keď sa všetko ľudské u nás deklaruje iba na papieri, ale v skutočnosti sa robí všetko pre to, aby všetky naše zvieracie kvality dominovali nad všetkými našimi ľudskými kvalitami. Veď dnes sa už nik neháda, že je človek duálny - na jednej strane je bytosťou duchovnou, ako vravia cirkevníci, má anjelskú podstatu, a na druhej strane je človek zverom. A hovorili o tom všetci proroci vašich náboženstiev a dnes o tom hovoria dokonca aj vedci, dokonca aj, s prepáčením, naj-naj vedeckejší ľudia,

majúci vzťah k vede študujúcej dušu, dokonca aj oni o tom hovoria, akokoľvek je to čudné. Áno? Áno, najväčší vedci dnešného sveta, ktorí všetko vedia, dokonca aj to vedia, že je človek duálny, ale jedno nevedia - že treba byť predovšetkým Človekom, to je najdôležitejšie. A aby všetko ľudské v našej spoločnosti prekvitalo, treba niečo robiť. Robiť, ako sa hovorí, predovšetkým so samým sebou. Potláčať svoje zvieracie, nedovoľovať týmto vlastnostiam vôbec sa prejavovať a stimulovať naše ľudské kvality - lásku, vzájomnú úctu, snažiť sa čosi robiť. Musí sa žiť pre ľudí - vtedy budú ľudia žiť pre teba. A je to naozaj tak. A je to dôležité (vrátim sa k tvorivej spoločnosti), veď zmyslom tvorivej spoločnosti je v prvom rade legislatívne urobiť tak, aby sa žiadne zvieracie vlastnosti v človeku nemohli prejavovať nikde - ani v malej bunke, ani v spoločnosti v celku. Čiže 8 Osnov Tvorivej spoločnosti je práve garanciou toho, že sa všetky ľudské vlastnosti v človeku, všetky jeho anjelské kvality budú rozvíjať - a ony musia dominovať nad živočíšnym a nie tak, ako je to teraz. V tomto je základná odlišnosť. A dnes nehovoríme o tom, že ak sa všetci spolu zjednotíme, klíma sa zmení. Nie, priatelia, spomeňte si, čo sme hovorili. Hovorili sme o tom, že naše zjednotenie... a nech by sme sa akokoľvek snažili, nedokážeme už zmeniť to, čo bude, ale budeme môcť prežiť. A to je pravda. Či nie je tak? Len spoločne. Ale zjednotiť sa na pozícii spotrebiteľského formátu spoločnosti nie je možné. Prečo? Dnes existuje kopa príkladov. Prezieraví ľudia takpovediac... existujú aj skupiny občianskych združení, ktoré hľadajú dopredu a zdravo hľadajú a treba im vzdať hold - sú v

tom šikovní. A aj na niektorých štátnych úrovniach toto všetko vidia. A čo začínajú robiť? Vyzbrojovať a pripravovať sa. Začínajú zakladať určité organizácie, ktoré budú poskytovať vážny, dobre pripravený odpor v dôsledku zmeny klímy, ktoré prichádza a nie je za horami, čiže sa pripravujú brať u kohosi posledné. Boj o život. Taký, povedzme... ako vo filmoch, v ktorých sa hovorí, čo bude po apokalypse - je to klasika. A táto klasika šablónovito uviazla v hlavách. A predstavte si - ľudia sa začali pripravovať a je to naozaj tak. Nie pripravovať sa vzdorovať tomuto všetkému z ľudskej pozície, zjednotením sa všetkých vo svete. A je tu otázka: „Čo nám dá zjednotenie?“ Niektorí sa pýtali: „No, zjednotil som sa so susedom - čo mi to dá? Či sa klíma zmení?“ Nie, priateľ môj, klíma sa nezmení - už je pozde. Prvé kolo sme prehrali, už sme v druhom, na ďalšom stupni tejto hry, preto sa už klíma nezmení. Bude horšie? Určite bude, ale prežiť spoločne budeme môcť. Prečo? Jednoducho vám to vysvetlím. Môžem? Také najobyčajnejšie, najjednoduchšie vysvetlenie. Predstavte si, dokonca aj vedci-optimisti nám dnes rozprávajú, že o 50 rokov bude 3,5 miliardy ľudí donútených migrovať. Prečo hovorím, že sú to optimisti? Optimisti! Daj Boh, s tou tendenciou, ktorá prebieha v dnešnej zmene klímy, v jej progresii, daj Boh, aby sme sa do roku 2036 dotiahli pokojne, zdôrazňujem. A prečo? To je matematika, priatelia, opäť. Ale oni hovoria v dvetisíc... (T: ...sedemdesiatom) sedemdesiatom, ešte o 50 rokov.

T: Berúc do úvahy, že dnes sú to dohromady stovky

miliónov ľudí, ktorí sú vystavení migrácii a aké sú s tým vôbec komplikácie a nám hovoria o 3,5 miliardách ľudí, ktorí...

IM: Predstavte si, polovica obyvateľstva sa musí premiesť. Vezmime trebárs aj ich scenár - teda polovica zemegule sa musí presídlieť. A netreba rozmýšľať, že niekto pôjde ku vám a že sa treba vyzbrojiť, aby ste ich odohnali od svojho domu, aby ste si udržali svoje. A odkiaľ ste vzali, priatelia moji, že vy nebudete musieť ísť v dobre vyzbrojenej partii kvôli komusi k niekomu domov, aby ste sa zmocnili toho ich? A odkiaľ ste vzali, že tí sú takí prostí, nevyzbrojení a nezorganizovaní? A čo nám to dá? Jednoduchá otázka. A prečo? Pretože je nedostatok prostriedkov, nie je možné všetko to správne prerozdeliť, obyčajná chamtivosť, egoizmus, pýcha - to, čo dnes dominuje v našom zverskom svete. Prečo zverskom? Pretože je spotrebiteľský. Veď u nás sa všetko ľudské likviduje a propaguje sa, s prepáčením, všetko zverské. Či nie je tak? Tak. Ak sa pozrieme pravde do očí, všade je lož, podvod. Hlavným zmyslom je zárobok a podobne. Nikto nehovorí, že zarábať je zle. Je to dobre, samozrejme, ale treba rozmýšľať nad väčším. Veď nie sú za horami tie časy, keď, ako sa prv hovorilo, budú živí závidieť mŕtvym. Prečo? Pretože peniaze sa znehodnotia. Ani zlato, ani brilanty, nebude to stáť nič. Predstavte si, nachádzate sa uprostred rozžeravenej púšte a umierate od smädu, ale vlečiete za sebou vrece so zlatom či peniazmi (nuž, čo sa vám viac páči). U koho si čo kúpite uprostred púšte, a kto vám čo predá? No čo, nie je to tak?

T: Teda dnes už existujú tieto príklady.

IM: Existujú.

T: Tamtiež v Indii hovoria ľudia, ktorí žijú v blízkosti zdrojov ťažby zlata, že „sme ochotní požičiavať zlato, ale nie vodu“. Teda až taký vypuklý je problém v rôznych oblastiach.

IM: samozrejme.

Ž: Áno. Napríklad na Davoskom fóre pred niekoľkými rokmi predsa poprední ekonómovia prišli k záveru, že pitná voda je oveľa cennejšia ako ropa.

IM: Ale už je to naozaj tak. A snáď to nevidíme, priatelia? A v skutočnosti to, čo sa dnes deje, hovorí len o tom, že sa treba zjednocovať práve kvôli tomu, aby nedominovali akési materiálne hodnoty. Veď prvá osnova z 8 osnov Tvorivej spoločnosti hovorí, že ľudský život je drahocenný. Najväčšou cennosťou je ľudský život. A v takej spoločnosti je všetkého viac ako dosť. Prečo? Nehovorí to, že nebude peňazí, či niečo také. Áno, musí existovať nejaká výmenná valuta, alebo jednotka pre prerozdelenie tých istých statkov, pretože musí existovať aj trh, všetko musí existovať. To je prirodzené. Ale keď všetko patrí ľudstvu a nie jednotlivo vzatým jednotlivcom, tak vtedy to... Chápem, teraz povedia, že opäť hovoríme o akomsi komunizme. Že? Priatelia moji, prepáčte, že odbočujem, avšak to vaše myšlienky prerušujú moju reč, že hovoríme o tvorivej spoločnosti ako o utópii, hovoríme o tom, čo sa už budovalo a často uvádzajú ako príklad

komunizmus. Priatelia, komunizmus, to je prototyp ideálnej spoločnosti. To je to, čo nám rozprávali. A keď sa robili revolúcie a balamutili ľuďom hlavy ohľadom toho, že „my vybudujeme komunizmus“ ... Lenže muselo byť prechodné obdobie. A bolo treba budovať čo? Socializmus ako predchodca komunizmu. Čo predpokladal samotný socializmus? Moc ľudu, vládu ľudu. Ale tí, ktorí prišli k moci, nedokázali odovzdať moc, ktorú odobrali (odobrali ju naším dedom, pradedom). Oni im ju nedokázali odovzdať, nemohli sa s ňou rozlúčiť. Viete prečo? Jednoduchý príklad (viete, až je to smiešne). V 17-tom roku prebehla revolúcia a už v 19-tom roku začali pre seba budovať domy oddychu, letoviská - prepychový život. To isté, za čo bojujú aj teraz. Pozrite, ľudia idú na voľby, mínajú kopu peňazí. Kvôli čomu? Kvôli tomu, že vás tak milujú? No čo, nie je to tak? A v tom je pravda. Tak teda, v tvorivej spoločnosti nemôže mať moc nikto, okrem ľudí. A ľudia musia zodpovedať za vlastné rozhodnutia. Vari to nie je tak? Tak. Nikto nesmie byť vyššie a nikto nesmie byť nižšie. A to sa robí veľmi ľahko. A viete, čo je zaujímavé? Že dnes sa skutočne idea tvorivej spoločnosti rozletela veľmi rýchlo po celom svete. A vďaka tým, ktorí to chápu a podporujú. A nesnažili sme sa zbytočne. A veľmi veľa ľudí to priťahuje. A priťahuje to aj politikov. Najviac to priťahuje západných politikov a dostatočne autoritatívnych. Ale jediné, čo hovoria je: „Na to, aby sme sa postavili a mohli vystupovať z veľkých tribún, potrebujeme voličskú podporu. Ináč, - hovoria, - no ako si to predstavujete?“ A možno ich pochopiť. V podstate ich nikto nedrží za jazyk, avšak

opäť, majú kolektívne dohody, majú stranické dohody a podobne. Ale keď ľud chce, keď existuje voličská požiadavka, vtedy môžu politici o tom hovoriť otvorene. Takže priatelia, tu máte jednoduchú radu od politikov. Ak dodáme požiadavku, kam sa podejú? Tak sa teda vráťme, prečo (prepáčte, vrátim sa ku klíme)... prečo pri tvorivej spoločnosti všetci dokážeme prežiť? Nuž, alebo takmer všetci. V každom prípade zachováme našu civilizáciu, zachováme budúcnosť svojich detí a vnukov, pretože všetky prostriedky patria ľudu. A keď je naším cieľom cieľ prežitia... A máme všetko - všetky zdroje i všetky možnosti, budeme môcť budovať tam, kde to bude najperspektívnejšie, povedzme, práve tie mestá pre všetkých, kde sa všetci pomestíme. Budeme môcť vytvoriť podmienky, za ktorých s využitím moderných technológií možno pestovať potravu na malej ploche zeme, povedzme vo vertikálnych konštrukciách a podobne. To sa dnes praktizuje. A nikto neumrie od hladu. Plus budeme môcť rozvíjať vedu, kedy bude možné potravu vyrábať - prospešné potraviny a chutné. Bude ich možné vyrábať, tlačiť ako na 3D tlačiarňi. Nie je to zložité a toto všetko je možné. A všetko bude iba prospešné a všetko iba pre ľudí. A budeme môcť prežiť aj tie zmeny, ktoré sa blížia. Prečo? Priatelia, nuž, nechcem predostrieť otázku. Opäť, január nás naučil, že treba menej tárať. Ale existujú určité podmienky, vďaka ktorým je vskutku zjednotenie ľudí v tvorivej atmosfére schopné veľmi mnohé zharmonizovať a budeme môcť odstrániť veľmi veľké problémy. Tie nebudú. Ale všetko závisí od nás. A opäť, to nie je proroctvo, to nie je veštenie - to

je veda, priatelia, verte mi, toto je veda. Ale všetko závisí od nás. Nedokážeme zastaviť to, čo prichádza, iba zmierniť a zlahčiť - a z tejto našej novej úrovne sa budeme môcť potichučky vrátiť na prvú a usporiadať náš život, a žiť ako prv, ale len v tvorivej spoločnosti. Cez spotrebiteľský formát - veľa zdaru, ak chcete, aby to bolo tak. To je jediné, čo môžeme povedať. Poďme teraz porozprávať o podstate nášho stretnutia. Čože je to za novú úroveň, o ktorej mlčia, možno dokonca ani nikto na ňu neobrátil pozornosť? Veď, s prepáčením, tí istí klimatológovia, ktorí musia byť zodpovední pred ľuďmi, a znova - zodpovední pred ľuďmi, nemajú referovať kdesi komusi, tým, ktorí akoby čosi pre nás potom urobia. Neurobia. Oni o tom musia hovoriť ľuďom. A v takých prípadoch, myslím, že musí byť absolútna otvorenosť informovanie ľudstva o reálnych udalostiach. To je mimoriadne dôležité. Prečo? Vrátim sa k vášmu domu, priatelia, v ktorom žijete so svojou rodinou. Ak prišli odborníci, pozreli na to, že základ je nerovný, že steny už-už spadnú a pridlávi vás vašim stropom, ale pomlčali a išli referovať šéfovi kancelárie bytovej údržby, alebo, čo ja viem... primátorovi mesta, alebo prezidentovi vašej krajiny o tom, že vo vašom dome sú ťažkosti. Ale vy viete, že prvému, že druhému, že tretiemu je váš dom absolútne ukradnutý. Ale vám a vášmu príbuzenstvu nie je ukradnutý. A preto tí odborníci, ktorí prišli a popozerali, nesú obrovskú zodpovednosť pred vašimi deťmi a vnukmi, pretože vás musia v prvom rade varovať, aby ste vzali svoju rodinu a bežali čo možno najďalej, kým vás neprivalilo. Alebo nemám pravdu? Ale to je len môj

názor, priatelia, nikomu ho však nevnučujem. Ale myslím si, že to tak má byť. Teda v čom je zmysel nášho dnešného stretnutia? Čože je to za akúsi druhú úroveň v tejto hre? Môže tu vzniknúť otázka, prečo hru nazývame „Apokalypsa“, že? V tejto hre „Apokalypsa“ je povedzme nová úroveň a tak podobne, na ktorú ako ľudstvo vystupujeme. A prečo „hra“? Všetko je predsa veľmi jednoduché. Pretože väčšina z nás pristupuje k životu ako ku hre. Je to však naozaj tak. Ľudia sa hrajú so svojím životom, hrajú sa so životmi iných ľudí. Netreba sa hrať, treba žiť. Život sa dáva jeden raz. Hrať môžeme futbal, volejbal, počítačové hry, boh s nimi, ale nie so životom a už tým viac nie s cudzím. Ale ani so svojím sa neoplatí. Je to život.

T: Veru. Netreba sa hrať ani na život, ani so životom.

IM: Vo všeobecnosti sa hrať so životom nesmie. Život treba Žiť. Život sa práve na to dáva, aby sa Žilo a nie hralo. V hre vždy niekto vyhráva a niekto prehráva, ale v hre so životom prehrávajú všetci. Nie je možné vyhrať, pretože či výhra, či prehra v hre so životom vedú k smrti. Len ten, kto sa oslobodí, získava Život.

T: Áno. Tak ľudstvo teraz vystúpilo na novú úroveň v hre „Apokalypsa“ a nie sme na ňu, žiaľ, pripravení. Po prvé, táto úroveň sa líši tým, že kým sa predtým aj vedci alebo ľudia delili na skeptikov, katastrofistov, gradualistov, ktorí rozmýšľali, že udalosti sa budú vyvíjať plynulo, tak akosi ubudlo skeptikov. Dokonca by som povedala, že...

IM: A skoro, priatelia, keď prejdeme túto druhú úroveň a vstúpime do tretej, na Zemi nezostane ani jeden skeptik, verte mi. Ale urobiť už nič nebudeme môcť.

T: Áno, aj samotní gradualisti sa už začínajú znepokojovať, pretože plynulosť zrazu niekam zmizla a začali sa prudké ničivé kaskádovité zmeny. A naozaj sme dnes už na tejto novej úrovni, v novej etape klimatickej kataklizmy.

IM: Tak v čom je jej podstata?

T: V poslednom roku pozorujeme to, že sa začala synchronizácia.

IM: A toto je najdôležitejšie, priatelia - synchronizácia katakliziem.

T: Prírodných katakliziem na celom svete. A teraz už neprebiehajú bodovo, ale ide vlna klimatických udalostí, a plus ku všetkému...

IM: A toto je, priatelia, nová úroveň. Je oveľa skazonosnejšia. A viete, v čom je jej bieda? Násobí progresiu. A tu, aby bolo jasné, prečo si robíme také starosti, prečo o tom hovoríme, prečo nás to znepokojuje (nie vás, zatiaľ to znepokojuje nás). Pretože konáme, rozprávame, zdieľame, chceme vybudovať tvorivú spoločnosť, chceme trochu zachrániť ľudí... Poviem vám to jednoduchšie, aby si nelámali hlavu tí, ktorí sa pokúšajú vysvetliť, čože je to za akúsi záhadnú organizáciu „ALLATRA“ - nikto ju nefinancuje, a oni rastú. Predpovedali nám už dávno, že sa rozpadneme, pretože sme nové

náboženstvo či ešte niečo také nepochopiteľné a nevysvetliteľné, ale my rastieme a veľmi rýchlo. A prečo sa to deje, a v čom je podstata, že? Takže, priatelia, „ALLATRA“ rastie, pretože je veľmi veľa dobrých, čestných a inteligentných ľudí, skutočne vnútorné slobodných, ktorí sú slobodní od tých opičích šablón v hlave, keď existuje hlavná opica, ktorá vám rozdeľuje banány a ktorá hovorí, na ktorej nohe máte skákať. Je veľmi mnoho ľudí duchovne slobodných a tí sa zjednocujú. A oni chápu, oni krásne chápu, že všetky tie zmeny, ktoré sa dejú, majú určitú zákonitosť a netýka sa to skleníkových efektov, emisií CO₂, či niečoho iného, že je to cyklickosť, o ktorej sa hovorilo už bohvie kedy. Tí, ktorí chcú, aj tí, ktorí skutočne majú aspoň štipku mozgu (prepáčte, ale je to pravda), tí trošinku vynakladajú úsilie a všímajú si, o čom hovorili bohvie kedy a pred čím varovali. Tí, ktorí sa v škole aspoň trochu učili matematiku a vedia počítať, tí pozorujú a počítajú a všetko sa stáva zrozumiteľné. Všetko je veľmi a veľmi jednoduché. A tí istí ľudia nám pomáhajú zhromaždiť hlbšie informácie a vidieť v skutočnosti všetko, čo sa dnes deje. Takže, chceme vám ukázať jedno videjko, ktoré je zostavené práve z verejne dostupných informácií, z toho, čo je šírené v masmédiách, z toho, čo prežili očití svedkovia a podobne. Teda z všeobecne dostupných informácií. Len za 10 rokov. A poprosím vás obrátiť pozornosť na krivku ako sa diali udalosti, najmä v roku 2020, keďže stúpanie vzrástlo. A teraz pri tejto situácii... Ale je to znovu podmienené v prvom rade synchronizáciou, prečo o tom hovoríme (je to mimoriadne dôležité), keď nedochádza k jednej

bodovej udalosti, ale dochádza k celej kaskáde udalostí, kedy jedna priťahuje druhú. A táto vzájomná spojitosť zosilňuje deštrukciu našej planéty. Borí steny nášho domu a zvyšuje šance pádu stropu na našu hlavu (aby to bolo zrozumiteľné). Aby sme nefilozofovali, ukážeme toto videjko. Ale zdôrazňujeme: nepoužili sme v ňom tie informácie, o ktorých vieme my. Prečo? Pretože kvôli vyššej presvedčivosti, kvôli vášmu pochopeniu je to to, čo si jednoducho dokážete overiť - nie dôverovať nám, ale vziať a preveriť sami. Zhromaždili sme informácie z verejných zdrojov, výlučne z nich. Ale ak by sme vložili to, čo na dôvažok vieme my, bolo by to už naozaj manipuláciou z našej strany. Nedávame si za úlohu vystrašiť vás, priatelia, v žiadnom prípade. Dávame si za úlohu poinformovať vás. A hovoríme vám o tom, že si možno počínať tak, možno konať inak, možno sa dnes pokúsiť... Bojovať s ekológiou je fajn, je to skvelé, ale urobme tvorivú spoločnosť a pokúsme sa prežiť všetci spoločne. To je to, o čom hovoríme. A vaše právo je počúvať alebo nepočúvať, veriť či neveriť. Ale ak chcete vedieť a nie „veriť či neveriť“, tak vynaložte trochu úsilia - a budete vedieť, a vtedy vám strop na hlavu nespadne. Pozrime si teda videjko.

PRUDKÁ ZMENA KLÍMY- video štatistika Január 2011- Október 2020

V tomto videu sú ukázané v masmédiách najširšie sprístupnené klimatické udalosti, ktoré sa udiali od Januára 2011 do Októbra 2022

IM: Takže, priatelia, dúfam, že vám toto videjko objektívne ukázalo všetko. A vy sami ste mohli uvidieť, čo sa v skutočnosti deje. A sami ste uvideli, ako problém synchronizácie akceleroval progres. A predstavte si, čo bude ďalej. Ale hovoria nám, že „máme ešte pred sebou 50 rokov a len potom budú možno 3, 5 miliardy vynútené migrovať“. A ja mám jednoduchú otázku - a o 50 rokov zostane aspoň 3, 5 milióna a nie miliardy? Dokáže prežiť, aby sa aspoň trochu obnovilo naše ľudstvo? Pokiaľ zostane a prežije, priatelia, to je skvelé, to je veľkolepé - teda ľudstvo nevymizne. Ale povedzte, je vám, vašim vnukom od tohto ľahšie? Odkiaľ ste vzali, že sa vtesnajú do tých 3,5 milióna? Jednoduchá otázka. Aj keď prežijú. Ale ak prežijú o 50 rokov, tak sa niekde mýlime v našich výpočtoch (mám na mysli 3,5 milióna). Teda sa niekde mýlime a to je, verte, to je senzačné, to by jednoducho bolo veľkolepé, ak by sme pripustili chybu. Ale žiaľbohu, počítame príliš dobre, pretože máme čo počítať. No, vzdialme sa od pochmúrneho a...

T: K tomu, že už musíme robiť niečo, čo skutočne...

IM: O tom sme veľa hovorili.

T: Jednoducho naozaj vidno, že netreba meniť klímu, ako nás učia, ale je už skutočne čas prijímať nejaké adaptačné opatrenia.

IM: A meniť šablóny. A najlepšie zbavovať sa týchto šablón v hlave, priatelia. Treba dospieť a nespoliehať sa na kohosi, ale začínať sami niečo podnikať. Je to váš dom. Nečakať, že

k vám príde sused a niečo urobí. Nepríde a neurobí, pretože dom je váš.

Ž: Na potvrdenie vašich slov už existujú informácie o tom, že britskí vojaci očakávajú oteplenie o 3,5 stupňa, čo bude mať za následok katastrofický nedostatok zdrojov. A preto chcú zvýšiť financovanie armády a pripravovať sa na tieto udalosti. Teda to, ako ste opisovali, kedy oni zachraňujú svoje životy...

IM: Nuž, je to ale temer neodvratiteľné. T. j., keď sa ľudstvo ocitá v... Znova zdôrazňujem - ľudstvo vychované v spotrebiteľskom formáte. Ak nad nami a v nás dominuje spotrebiteľský formát, tak sa budeme chovať ako zvieratá. Je to skutočne tak. A príkladov je na to kopa.

Ž: Áno, naozaj, oni vlastne vyzývajú zabezpečiť vojenskú hegemóniu Británie v Arktíde, aby...

IM: Zdroje.

Ž: Áno.

IM: Dominancia (**Ž:** Áno, dominancia) nad určitými zdrojmi, ktoré sa budú uvoľňovať v dôsledku otepľovania. To sa rozumie. A mnohí takpovediac žasnú nad tým regiónom, ale nechápu, čo sa udeje celkovo. Veď otepľovanie, to je iba jeden symptóm. A to, že sa to bude všetko rozpadáť, a poviem viac - budeme mať veľmi veľký problém (začne, a veľmi rýchlo) s kozmickou radiáciou. Prečo? Pretože sa oslabuje naše takpovediac ochranné elektromagnetické pole

Zeme. To znamená, že nám vznikne obrovský problém s našou atmosférou. Plus bude narastať (a vidíme to v trende) seizmická aktivita. Potopa bude až potom, to je neodvratnosť. A mimochodom, k potope je jeden zaujímavý postreh. Teraz vidíme, že začína vážny problém s vodou - kdesi pribúda, a kdesi ubúda, ale...

Ž: V obrovských množstvách, s ktorými sa nemôžu vysporiadať. A tam, kde ubúda, je už katastrofický nedostatok (**IM:** Samozrejme) zdroja, čiže ne...

IM: Samozrejme. A je tu ešte jeden fenomén, ktorý je badaateľný v poslednom čase, v poslednom desaťročí (nezobrazili sme ho vo videjku, no toto videjko, veď ste to videli, je o trochu inom), ale je to veľmi vážny fenomén, ktorý sa pokúšajú akokoľvek odôvodniť - naša zemeguľa začala zväčšovať svoj objem. A existujú rôzne pokusy vysvetliť to - hovoria, že „sa trochu mení os a eliptickosť našej planétky sa akoby posúva a tá sa stáva akoby guľou“. Nuž, priatelia, veď my sme sa v škole tiež akože trochu učili, chápeme to. Máme elipsu. Ak sa stáva guľou, tak horný a dolný bod sa musia približovať. Otázka: prečo sa horný a dolný bod nepribližujú, ale ona sa, s prepáčením, na rovníku rozširuje? Taký malinký okamih na zamyslenie sa nad tými procesmi, ktoré prebiehajú vnútri našej planéty. A tieto procesy sa snažia vyjsť von a my to vidíme. Za extrémne krátke časové obdobie, keď sme priemerne mávali zemetrasenie 2,5-3 stupne (3, to je také..., prevažne 2,5), dnes nám priemerne koľko vychádza podľa pozorovaní? Okolo 5,5, je to tak?

Ž: 5,5 až 6. Stúpa, veľmi často je už 6.

IM: Nuž, 6, začína už do 6, áno. Teda pozrite, veľmi krátky časový úsek - a progresia je ohromná. Preto globálne otepľovanie nie je najstrašnejšie. To, že je teplejšie - akoby určitá časť pevniny, povedzme, nebude sa na nej dať žiť, ale iná časť sa stane priaznivejšou. Všetko sa predsa opakuje a všetko bolo. Iba sa to končí zle pre všetkých, povedzme to tak, ktorí nemôžu dýchať pod vodou. Zostávajú nám dva varianty: alebo si nechať narásť žiabre, alebo vybudovať tvorivú spoločnosť. Voľte, priatelia moji. Každý volí svoje.

T: Proste ako nečestne jednajú s nami na najvyššej úrovni...

IM: Opäť: „na najvyššej úrovni“.

T: Ľuďom hovoria, že sa majú jazdiť na bicykloch, alebo niečom inom, ale sami sa v tej chvíli pripravujú na iné veci, a vážnejšie.

IM: No vari je to novinka? A kedy jednali inak? Jednoduchá otázka. Pretože sa starajú o seba. Tá istá armáda, koho bude ochraňovať? Ľudí?

Ž: Tých, čo majú moc.

T: Pred kým?

IM: Vyjde a začne ochraňovať každého Angličana, aby bol syty, aby bol... aby mal dosť vodičky, aby bol v dobrých klimatických podmienkach...? Nuž, po prvé, Anglicko je jedna z prvých krajín, ktorá zanikne. Budú musieť niekam

migrovať. Teda musia čo? Dobývať územie pre každého Angličana, alebo, s prepáčením, pre maličkú hrstku ľudí, ktorí počas posledných mnohých rokov vládli v tom istom Anglicku? Jednoduchá otázka - o koho sa budú starať?

Ž: O tých, čo majú moc, o tých, ktorí ich teraz pripravujú. No a pravdaže, v prvom rade o seba.

IM: Azda to nie je tak? A paradoxné je to, že tí istí vojaci opustia svoje rodiny, ktoré budú umierať, ale budú zachraňovať tých, ktorí im vládnu. Priatelia, no veď je to pravda. Či sme tým neprechádzali v ľudskom živote v priebehu našej histórie? Pozrite sa pozorne, vráťte sa nazad. Je jedno aké udalosti, avšak dialo sa to. Pozrime sa doslova na tie nepokoje, ktoré prebiehajú teraz v Spojených štátoch - koho zachraňujú a čo ochraňujú? Oni vari zachraňujú, s prepáčením, pred tou tlupou, ktorá sa valí a všetko demoluje? Je to ako termiti, viete, také... oni bojujú za svoje práva. To je fajn, že bojujú za svoje práva, avšak načo ničiť to, čo patrí takým istým, ako ste vy? Načo kraďnúť a rabovať a podobne? To je vari správne? Podľa mňa je to nesprávne. Keď hájiš to, aby bolo dobre, keď obhajuješ zákon, keď hájiš slobodu, prečo poškodzuješ a berieš iným? Veď to pozorujeme. Je to predsa tak? Je to pravda, priatelia.

Ž: Princíp „silnejší, má pravdu“.

IM: Pravdaže. Ale ešte najzábavnejšie je - koho ochraňuje moc? Tá, prepáčte, ochraňuje obyčajné obchody, ľudí, ktorí vlastnia tieto obchody, ktorí bránia cudzie automobily,

automobily obyčajných ľudí? Nie. Oni ochraňujú štvrte, v ktorých žijú tí, ktorí im vládnu. No čo, nie je to tak? A ostatní? A ostatní sú ponechaní napospas osudu. To je pravda života. Hovorí sa: „Ľudia sa nemenia“. Ľudia sa menia a menia sa veľmi ľahko a veľmi rýchlo, ak to chcú. Sú dve cesty, prepáčte - buď cesta ľudská, alebo cesta zvieracia. Druhé neexistuje a tretie nemôže byť. Keď žijeme v spotrebiteľskom formáte, vtedy nachádzame aj ospravedlnenie, odôvodňujeme, že „a ako inak“ a podobne. Priatelia, predsa nie sme svine, predsa nie sme opice, žiť podľa takých zákonov. Sme ľudia. Musíme žiť podľa ľudských zákonov, práve tých zákonov, ktoré obmedzujú všetko naše zvieracie. Prečo som dnes zavtipkoval o psychológoch? Pretože nejakí „mudrci“ z tejto profesie... Veľmi si vážim túto profesiu, má mnoho dobrých odborníkov, skvelých, ktorí naozaj pomáhajú ľuďom, ale viete, divní ľudia sú všade. A do série týchto podivných ľudí, ktorí povedali to, že v sebe neradno držať zlo: „Keď sa v tebe prebúdza agresia, musí sa vyliť, inak ňa zničí“. Priatelia, na „nemožno v sebe potlačovať zviera, ono sa musí prejavovať“ - práve na tom je vybudovaný celý náš spotrebiteľský formát. A možnože treba vytvoriť podmienky, aby naše zviera bolo na krátkom vodidle a neštekalo? Ak porušilo zákon, tak potom musí veľmi dlho a veľmi veľa pracovať pre blaho spoločnosti. Možnože tak konať, nie? Veď sme ľudia, veď nie sme zvery. Ale rozprávajú nám, pokúšajú sa povedať a vysvetliť, že je to normálne - „normálne je rozčuľovať sa, normálne je ponižovať, urážať, zabíjať, biť iných ľudí, je to norma, normou je brať cudzie“.

Priatelia, možno to nie je norma? Možno sa tak správajú zvery? Ale veď my sme ľudia. Možnože je potrebné urobiť niečo iné? Alebo nemám pravdu? Nie, no ak nemám pravdu, tak ju nemám.

Ž: Jednoducho aj práve pri obrátení sa k psychológii, k tým experimentom, kognitívnym skresleniam sa ukazuje, že ľudia si zvykli, je pre nich pohodlnejšie žiť takto, nechce sa im meniť tento status quo, nechce sa im vystavovať nejakým novým udalostiam a podmienkam (**IM:** Samozrejme). Je pre nich dôležitejšie nechať to tak, ako to je, pretože vedomie si zvyklo ceníť to, čo má, to je už jeho, ale to, čo mu akoby... Možno sa to podarí, možno bude, možno nebude, ale je tu to „nie“ - „a zrazu to nebude?“

IM: „A zrazu to nebude?“ Áno? „Ale stratím to, čo môžem, a to, čo dnes mám (**Ž:** Áno, a to, čo...). Nech ma to celkom neuspokojuje a nie je to vôbec pohodlné, ale je to moje“. Práve za toto bojujú.

T: Čiže na tom veľmi vidno, že skutočne je iba jedno východisko, keď sa ľudia sami zjednotia, že len ľudia sami sa môžu stať katalyzátorom týchto zmien.

IM: Ak budú chcieť. Nič iné sa nepodarí. Nikto nepríde, nič neurobí, netreba sa spoliehať ani na úrady, ani na nikoho iného. Všetko to závisí od ľudí. Toto je ich dom. Ak sa oň nepostarajú, tak nebudú mať dom. Strop spadne, pretože sa steny rozpadajú. A táto synchronizácia hovorí to, že nielen podlaha sa trasie a praská, ale už sa boria steny. To pre

jednoduché pochopenie, pre prostých ľudí. Keď sa rúcajú steny, a keď sa rozpadnú silnejšie (a táto tretina je veľmi krátka), tak nastúpi tretia tretina v tejto hre. A tretia úroveň tejto hry, keď som hovoril „vertikálny pád“ - to je, keď takpovediac strop padá na vás. Je to taký veľmi krátky časový úsek. Ale je tiež neodvratný. Všetko predsa musí byť po poriadku. V tomto svete je všetko určené v súlade s určitým poriadkom. A všetko sú čísla, a všetko sa matematicky prepočítava. Bohužiaľ, ale je to tak.

T: Aké dôležité je združovať sa a zjednocovať, pretože dnes vo svete niet idey okrem „ALLATRA“, ktorá by zjednotovala všetkých ľudí dohromady na týchto duchovno-mravných hodnotách.

IM: V žiadnom prípade skutočne takej organizácie, ako je „ALLATRA“ niet. Prečo? Pretože „ALLATRA“ je zjednotenie slobodných ľudí. Je to skutočne zjednotenie dobrovoľníkov, ktorých nikto nefinancuje. A keďže ich nikto nefinancuje, teda nikto nepretláča svoje idey. Veď načo tajiť hriech, je mnoho organizácií, ktoré, s prepáčením, opäť obhajujú niečie spotrebiteľské záujmy. Ale „ALLATRA“ je zjednotenie slobodných ľudí, dobrovoľníkov, ktorí sa skutočne starajú o svoj duchovný rozvoj, starajú sa o ľudstvo vcelku, no a v prvom rade sa starajú o tú ľudskú podstatu, ktorá práve musí dominovať v človeku. A je znamenité, že je takých ľudí naozaj veľa a každým dňom čoraz viac. Priatelia, toto naznačuje, že nie je s nami všetko stratené. A v skutočnosti je každý človek predovšetkým človekom. Ale kvôli určitým

okolnostiam, kvôli informačnej záťaži a šablónovitosti nad nami dominujú zvieracie šablóny. Jednoducho je to iba ilúzia nášho vedomia. A prečo dnes Tatiana na začiatku relácie povedala, že je to „ilúzia alebo realita“? Príliš veľa ilúzií máme v hlave, ktoré vnímame ako realitu. A je to tak. A niektorí nám vyčítali, že ako nové náboženstvo vyzývame neveriť svojmu vedomiu. Priatelia, nikdy sme nehovorili „neveriť vedomiu“. Hovorili sme „nedôverovať tomu, čo vám podsúva vedomie a v prvom rade ho kontrolovať“. Vari to nie je tak? Ale to, čo vedomie stvára s nami - priatelia, to sú predsa číre ilúzie. Je také... Nedopočulo - tak dokreslí, nedovidelo - tak zafantazíruje. Keď jednoduché obyčajné veci neuveriteľne prekrúca, len aby sa vyhovel vedomiu. Nie nám, ale aby sa ulahodilo zvieraťu.

T: Tiež by som chcela pohovoriť o tom, prečo ľudia s pevnými presvedčeniami, dokonca aj keď sa postavia tvárou v tvár nevyvrátiteľným faktom, nechcú meniť túto svoju pozíciu. Avšak to isté sa deje ohľadne témy klímy.

IM: Ale prečo? Jednoduchá otázka: Prečo, keď človek chápe, že nemá pravdu, ale naďalej obhajuje svoju pozíciu, vopred vediac, že je stratová? Prečo?

T: Pretože sa bojí stratiť (**IM:** Čo?) v tejto hierarchii povedzme svoju pozíciu...

IM: A akú hierarchiu?

T:... pretože pravdu má ten, kto je silnejší.

IM: Všimnite si, teraz Tatiana povedala najdôležitejší moment - táto hierarchia a pravdu má ten, kto je silnejší, že? Správnejšie je - ten, kto je silnejší, má pravdu (**T:** Pravdu). Veď v našej spotrebiteľskej spoločnosti dominuje čo? Sila. A to je všetko. Nie pravda, nie česť, nie svedomie, nie láska, ale sila. To je aj odpoveď. A boja sa stratí čo?

T: Svoje pozície.

IM: Svoj status, vykonštruovaný status.

T: Áno, autoritatívnosť, líderstvo.

IM: Stratia. Keď spadne strop, všetci stratia všetko. Všetko je veľmi jednoduché.

T: Pritom vo svojej hlave, pretože často v podobe iných ľudí...

IM: Pretože to aj je v hlave. Ale v spotrebiteľskom formáte je všetkým všetko fuk, pretože sú všetci egoisti. Prepáčte, vari niekoho, dokonca najsilnejších v tomto svete, znepokojuje ich pýcha? Nie, neznepokojuje. Prečo? Pretože každý je vo svojom vedomí s týmito ľuďmi blízky. No kto z ľudí nebese-
doval so svojimi lídrami, so svojimi idolmi tak familiárne, nedával im rady v hlavách? Veď toto všetko sa nám každému šablónovito vkladá do vedomia. Otázka je len v tom - kým sa nám vkladá? Či je to prirodzená práca nášho mozgu, priatelia moji? Prirodzenou prácou nášho mozgu má byť boj o prežitie. Nie za dominovanie, ale boj za predĺženie života. Chápete? Za záchranu. To je inštinkt, ktorý musí dominovať

u každého. Ale u nás, pozrite... psík alebo dokonca potkaník, či hadík, oni cítia zemetrasenie, cítia cunami či nejakú inú deštrukciu - a ujdú. Ale človek zostáva. Prečo?

T: Kde je pud sebazáchovy?

Ž: Ale, viete..? Áno.

IM: Kde je pud sebazáchovy? Požiare - teraz ich je mnoho, ľudia boli veľmi silno postihnutí. Požiare postupujú, už zostáva 200 metrov, záchranári berú človeka a hovoria: „Ideme“, - ale on sa nemôže rozlúčiť s vlastným domom a hovorí: „zostanem, budem ho chrániť“. Čím? A ľudia hynú. Kvôli čomu hynú? Kvôli tomu, že sa nemôžu rozlúčiť so svojimi materiálnymi hodnotami, pretože sú im milšie ako ich vlastný život. Pretože ľudský život nemá zmysel. A tu sa dostávame ku hlavnému. V spotrebiteľskom formáte existencie je ľudský život absolútne bez zmyslu. Prečo? Pretože pred ním je, ako hovoria náboženstvá, iba peklo. Samotný formát núti človeka byť zverom, ale zvery, s prepáčením, do raja nevstupujú. To iba v niektorých rozprávkach od určitých náboženských prúdov a vetiev, kde rozprávajú, že bude raj, v ktorom povedzme aj lev aj zajačik sedia v raji a človek vedľa hladká tieto zvery a oni po ňom nechniapu - taký obdivuhodný raj, všetko je veľkolepé. Ale zvery v raji miesto nemajú, práve preto sú zvermi. A tak to aj vychádza, že budujeme to zriadenie, v ktorom nám, s prepáčením, dominuje hlúposť, inak sa to nedá povedať.

T: Človek nechápe, prečo žije, že? Aké je..?

Ž: Neustále odmietanie.

IM: Ale aký zmysel má život, ak si vytvárame smrť? Ak človek nechápe, kvôli čomu je ako človek, ako bytosť na tejto planéte, načo je mu vôbec daný život a lipne na materiálnych hodnotách, zabúdajúc na svoje duchovné, tak... o prach sa starajúci sa prachom aj stane. Čo iné povedať? Ved' čo môže byť cennejšie ako ľudský život? Nič. Najcennejšie - to je ľudský život, pretože dáva možnosť človeku získať oveľa viac.

Ž: Áno, je to skutočne tak. Aj to, čo ste hovorili, že ľudia sú bezmocní pred kataklizmami, pred tým, čo sa už stalo. Existuje taký príklad pre naučenú bezmocnosť (**IM:** Áno). Existuje známa skutočnosť z drezúry slonov (niektorí ju už poznajú), že slonov od detstva priučajú k povrazu - najskôr ich priväzujú k stromu a malý sloník, pokúšajúc sa vytrhnúť, chápe, že povraz je od neho mnohokrát silnejší. A keď je už dospelým slonom, on už ani nepodniká žiadne pokusy, aby sa vyslobodil, pretože chápe, že od neho silnejší povraz nad ním aj tak zvíťazí. A keď už človek, ktorý... nuž, sily človeka a slona sú neporovnateľné, ale on sa beztak podriaďuje človeku a nasleduje ho so spustenou hlavou. Rovnako je to v ľudskej spoločnosti.

IM: Celý zmysel - predstavte si, obyčajný človek (chudučký, maličký) vedie na povrázku slona. Prečo? Pretože slon si myslí, že ho povraz drží. Priatelia, tak je aj s nami. Nikto nás nedrží, okrem nášho imaginárneho povrazu. A chcel by som jednoducho povedať - priatelia, prestaňme byť tupými

slonmi a staňme sa ľuďmi. Začnime zhadzovať tieto povrazy, zbavovať sa šablón a začnime si aspoň jednoducho vážiť jeden druhého. Chceli sme veľa porozprávať. A viem, že dievčatá sa pripravovali. Ale priatelia, pre mňa táto téma nie je zaujímavá. Naozaj nie je zaujímavá. Zaujímavé je hovoriť vtedy, keď k čomusi dochádza, keď sa niečo mení. Ale boli sme donútení varovať. Prečo? Pretože na to nikto neobracia pozornosť. Škoda, pretože to mnohé dovoľuje pochopiť a mnohé bolo možné zabudnúť. Ale povedali sme to. Začujú, nezačujú... Priatelia, my sme svoje urobili, povedali sme a naše svedomie je čisté, verte mi. Umyli sme si svoje ruky. A preto čisto zo srdca - milujte sa navzájom a predsa len sa snažte byť ľuďmi! Ďakujem, že ste boli s nami!

Tvorivá spoločnosť zjednocuje všetkých.

IM: Igor Michajlovič

T: Tatiana

Ž: Žanna

O: Operátor

T: Dobrý deň, drahí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu AL-LATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň!

T: A Žanna.

Ž: Dobrý deň!

T: Po predchádzajúcej relácii u ľudí vzniklo množstvo otázok. Niektorí ľudia chápu, že je potrebné sa spájať, no kladú si otázku: „Ale ako to urobiť? Kde začať?“. Druhí ľudia nechápu, načo je vlastne potrebné spájať sa, a čo zjednotenie vôbec znamená v reálnom živote. No a tretích zaujímajú perspektívy takéhoto zjednotenia, konkrétne kroky v jednotlivých etapách a ich realizácia v súčasnej situácii. A tak by sme sa dnes chceli porozprávať na túto tému a vyjasniť si otázky, ktoré u ľudí vznikajú, ohľadom ZJEDNOTENIA.

IM: Takže tu ide o to, že ľudia nechápu kvôli čomu sa majú spájať, a že čo je cieľom zjednotenia, ak som to správne pochopil (**T:** Áno), a že čo je to vôbec zjednotenie, a akým spôsobom sa to týka Tvorivej spoločnosti? Chápem. Nuž,

pokúsime sa odpovedať.

T: Áno, takže prvá taká otázka: „Ja a moji priatelia chápeme, že je pre nás potrebné spájať sa. Ale ako? Veď v súčasnosti, ak sa ľudia aj spájajú zvyčajne je to krátkodobé: na základe osobných záujmov alebo aby zarobili. A teda, aká z toho plynie výhoda, a plyní vôbec ľuďom z toho nejaká výhoda v tvorivej spoločnosti?“

IM: ...pri vybudovaní Tvorivej spoločnosti.

T: ...pri vybudovaní Tvorivej spoločnosti.

IM: No, tak začnime tým, že vybudovanie Tvorivej spoločnosti bez zjednotenia ľudí je nemožné. A tu je nutné správne rozlišovať. Veď zjednotenie ľudí pri budovaní tvorivej spoločnosti sa deje na báze spotrebiteľského formátu, hoci to znie čudne. Znamená to, že tvorivá spoločnosť sa musí budovať kvôli tomu, aby sme odišli od spotrebiteľského formátu, ktorý tu v súčasnosti máme, a ktorý propaguje, podporuje a prispieva k rozvoju všetkých nízkych vlastností človeka. A preto máme všade navôkol vojny, klamstvo, podvody. A preto každý človek, každý, zdôrazňujem, je jedným kým je v tomto svete, sa nachádza v úplnej neistote, nemá prakticky žiadnu garanciu toho, že zajtrajšok príde. A to je pravda. Nikto si nie je istý zajtraškom, jedine ak hlupák alebo príliš naivný človek. Ale realita je taká. A práve preto spotrebiteľský formát ide sám proti sebe – veď človek človeku je tu vlkom. Takže je tu také formovanie spôsobu života podľa zákonov vlčej svorky. Dokonca horšie. Aj vo vlčej

svorke je poriadku viac, než je v súčasnosti medzi ľuďmi. A to je pravda. Všetkých trápi len to, ako zarobiť, ako oklamať, ako vyžiť, a podobne. Taký je teraz život, takýto formát. Kvôli tomu sa vedú aj vojny, pretože malá skupinka ľudí, a najčastejšie je to jeden človek, ktorý kvôli vlastnej nenásytlosti a pýche je príčinou mnohých vojen. Prečo? Pretože chce vziať to, čo patrí druhým, potrebuje cudzie územia, potrebuje cudzie peniaze, preto sa aj začínajú vojny. Takže, všetko ako bolo za posledných 6000 rokov, tak to aj... len sa to ešte zdokonaľuje, ale nie veľmi. Je jasné, že teraz vchádzame do, povedzme to tak, nie veľmi dobrého obdobia a máme pred sebou dve možnosti: buď vybudujeme tvorivú spoločnosť, alebo sa navzájom zničíme. To teraz nestraším, to je realita. V predchádzajúcej relácii sme práve hovorili o klíme, nakoľko je to vážne, že sa už začala synchronizácia negatívnych klimatických udalostí. A to už je nová etapa, a veľmi skľučujúca, žiaľostná, povedzme to tak. A preto vybudovanie tvorivej spoločnosti je najperspektívnejšia a jediná možnosť pre celé ľudstvo, ako prežiť: prežiť v mieri, bez toho, aby sme sa zničili navzájom. A je to naozaj nutné. Ale na to, je nevyhnutné zjednotenie ľudí. A tu je najzaujímavejšie to, že prvotné zjednotenie je založené na prospechu, na osobnej výhode každého. Takže, v každom prípade je tu to, čo je v nás založené: princípy spotreby, to čo je v ľuďoch vypestované, ony tak či tak aj ostanú dominujúce. Nie je možné prejsť od spotrebiteľského formátu k ideálnej spoločnosti. To je nereálne. No predstavte si, že vezmeme líšku a dáme ju do kurína. Čo bude? Zle bude. A tak aj tu.

T: Áno. Aktivujú sa šablóny.

IM: Samozrejme. Je to to isté ako skúsiť previesť ľudí, ktorí sú tak vychovaní, v ktorých už je tak silno zakorenená táto živočíšna časť, ktorá dominuje všade, vo všetkých sférach súčasného ľudstva, a my takéto ľudstvo prevádzame do ideálnej spoločnosti. To je absolútne nereálne.

Ž: Ako sa hovorí: na ideálnu spoločnosť potrebujeme ideálnych ľudí.

IM: Presne tak. Ale ideálni ľudia sa musia vychovávať. A tak či onak, musí byť určitý prechod. A preto najsprávnejšie riešenie... Ešte na chvíľku odbočím: v súčasnosti všetci hľadajú nejakú „nad“-ideu národnú ideu, zjednocovaciu ideu. A nikto takúto ideu nemá, ani jedna krajina sveta ani nebude mať. Pretože jediná idea v súčasnosti je idea pokojnej existencie, idea toho, čo chcú všetci ľudia. No nie je to tak? Tak je. A čo chcú všetci ľudia? A tu sa k tomu dostávame, všetci ľudia chcú tvorivú spoločnosť. My sme, a budem sa opakovať, posledné roky (asi nejakých deväť rokov) pracovali: dobrovoľníci po celom svete vytvárali rôzne ankety, bola tu Lahoda, potom ALLATRA, rôzne projekty, a opýtaných ľudí boli milióny skutočne po celej zemeguli. Všade. A všetci chcú jedno a to isté. A na základe toho, čo chcú všetci ľudia, na tomto ich príaní, sa sformovalo 8 osnov Tvorivej spoločnosti. Toto je prianie ľudí, to, čo ľudia chcú. A je nevyhnutné to urobiť. Avšak pri realizácii majú ľudia, ktorí chcú v tejto tvorivej spoločnosti žiť, množstvo otázok. Je množstvo

nepochopení: “ako sa zjednotiť”, “načo sa zjednocovať”. A mnohí si myslia, že ak sa zjednocujeme, tak sa tu aktivizujú šablóny minulosti, čo znamená, že sa musíme zjednotiť tým, že spojíme naše záhrady, chladničky a peňaženky.

T: Alebo ako kolektivizácia.

IM: Áno, absolútna kolektivizácia, zlúčenie.

T: Vyrovnanie, všetko unifikované, rovnako.

IM: No samozrejme, ako inak.

Ž: Príjmy sa rozdeľujú všetkým rovnako.

IM: Áno, takže takto nám to podsúva vedomie. No takto v žiadnom prípade, priatelia moji. Musia byť aj trhy, musí byť aj súkromné vlastníctvo, a vaša chladnička musí ostať vašou chladničkou. A do vášho vrečka nikto nesmie liezť, jedine že by tam chcel niečo vložiť, ale v žiadnom prípade nie brať. Takže na týchto princípoch sa má zakladať tvorivá spoločnosť a zjednotenie ľudí. A tu vznikne otázka: “A čo teda znamená zjednotenie?” Tak priatelia, je to veľmi jednoduché – je to zjednotenie na samotnej myšlienke. Zjednotenie znamená to, že my spoločne vkladáme svoju pozornosť do jediného cieľa, do sformovania tvorivej spoločnosti, na to, aby sme zlepšili náš život predovšetkým, a zabezpečili zlepšenie života našim deťom (celkove našim potomkom: vnukom a pravnukom). To znamená, zanechať im svet, v ktorom bude mier, v ktorom bude sociálne zabezpečenie, v ktorom každý človek bude mať istý zajtrajšok. Ale nebudú v ňom tieto,

nazvime ich tak, parazitické myšlienky, inak ich nenazveš. Veď to sú myšlienky, ktoré sú nám podsúvané do vedomia, že “všetko sa musí deliť rovným dielom”. No prepáčte, jeden človek pracuje veľa a druhý nič nerobí – čo teraz, my sa máme deliť rovnakým dielom? Veď to je nespravodlivé. A tvorivá spoločnosť, to je predovšetkým najspravodlivejšia a najčestnejšia spoločnosť. V čom sa odlišuje? Už sme o tom hovorili, ale zopakujeme to aj tu. Veď spotrebiteľský formát, to je systém, v ktorom beží hra so životmi ľudí. To po prvé. Avšak aj so životmi tých, ktorí sa zahrávajú so životmi ľudí, s ich životmi hrajú tiež. Plus, v spotrebiteľskom formáte sú reálne vytvorené všetky podmienky tak, aby dominovali tie najnižšie vlastnosti človeka. Tie sa podnecujú a podporujú. Na papieroch sa píše jedno, ale v realite sa deje úplný opak, pretože tí, komu sme delegovali moc, hovoria jedno, a robia niečo iné, a vytvárajú také podmienky, pri ktorých sa rozvíja všetko nízke v nás, všetko živočíšne: nenávisť, zlosť, nevraživosť medzi bratmi, a mnohé iné negatívne faktory, z ktorých sa rodí všetko. Prebieha intenzívna manipulácia vedomím, médiá sa používajú na negatívne, sú nám podsúvané absolútne šablóny živočíšneho princípu. A tak to živočíšne prevláda nad všetkým, čo je v nás ľudské. Vytvorené sú také podmienky, kedy to, čo je v nás ľudské... Povedzme to tak, to, čo má v nás prevládať, sa nachádza v nevýhodnej pozícii. Prečo? Pretože akýkoľvek prejav ľudskosti vyvoláva v ostatných ľuďoch údiv. A o človeku, ktorý žije altruizmom, skutočným, úprimným, si ostatní vytvárajú mienku, že je to psychicky chorý človek, a že mu o niečo ide, že niečo chce a chce

podvádzať. Také sú šablóny. Čiže ak človek skutočne ako dobrovoľník niečo robí, robí pre ľudí, znamená to, že je buď nenormálny, alebo mu plyní z toho nejaká výhoda. Teda pre masu je nepochopiteľné, že ľudia konajú dobro z čistého srdca, vo svojom voľnom čase a na vlastné náklady. Proste je to nepochopiteľné. Všetci hľadajú akúsi výhodu, lož, podvod. Prečo? Lebo všetko ľudské zničili. Takže, v tvorivej spoločnosti na úrovni zákonodarstva, a aj na všetkých ostatných, sa musí všetkým živočíšnym prejavom urobiť koniec a musia sa zakázať. A musia sa propagovať a rozvíjať všetky ľudské prejavy. A je to ľahké. Toto je ten kardinálny rozdiel. Čo to dá? Veľa sme už hovorili o tvorivej spoločnosti: o zlepšení života, o istote zajtrajška, a o mnohom ďalšom. A ešte porozprávame, možno dokonca aj dnes, o tom, čo dobré v skutočnosti dáva človeku tvorivá spoločnosť, a ja zdôrazňujem, každému človeku na tejto planéte. Nikto nesmie byť chudobný, a už vôbec nie žobrákom, nikto nesmie byť utláčaný. Prečo? Pretože toto je prvá osnova Tvorivej spoločnosti, v ktorej sa hovorí, že neexistuje nič cennejšie ako ľudský život. A presne z tohto všetko aj vychádza. No na to, aby sme vybudovali túto tvorivú spoločnosť, je potrebné a nevyhnutné, aby sme my všetci spoločne, skutočne všetci spoločne, sústredili svoju pozornosť na vytvorenie tejto spoločnosti, a robili to, čo robiť môžeme. A tým najdôležitejším v prvej etape je informovanie, informovanie všetkých, každého jedného. Pozrite, uvediem jednoduchý príklad. Ak súhlasíme s tým, že chceme žiť lepšie, chceme žiť v krásnej spoločnosti, kde nie sú nepriatelia, kde sa netreba nikoho

báť, kde máme istotu zajtrajška, kde nie je inflácia, kde nie je korupcia, ani vôbec žiadna negativita, ktorú tu máme teraz, tejto negativity niet, pretože sme ju odstránili. Chceme žiť v takejto spoločnosti, no nato treba proste len informovať všetkých našich známych. Treba zariadiť, aby nikto z nášho okolia neostal bez informácie o tom, že môžeme vybudovať tvorivú spoločnosť, a my ju musíme vybudovať. Ak toto spravíme, tak tvorivá spoločnosť bude, a nastane veľmi rýchlo. Len od nás to závisí. A teda práve na tejto myšlienke sa máme zjednotiť. Toto nám dá výhodu, obrovskú výhodu. No nie je tak? Takže na čom sa zjednocujeme?

T: Na tvorivej myšlienke...

IM: Predovšetkým na materiálnej výhode, výhode pre nás všetkých a našich potomkov. Nech by sme zanechali našim deťom čokoľvek, akékoľvek dedičstvo alebo hocičo iné, negarantujeme im, že budú mať zajtrajšok. Prečo? Sú problémy v medicíne, problémy s mierom v tomto svete, problémy s infláciou a veľa iného. Čiže my zanechávame naše deti, vnukov a potomkov v maximálne ťažkej situácii v spotrebiteľskom formáte. A to im absolútne nezaručuje istotu zajtrajška, nech by sme sa akokoľvek snažili. Ale ak zanecháme svojim potomkom tvorivú spoločnosť, tak to im zaručí zajtrajši aj pozajtrajší deň. No nebolo by to skvelé? Ja si myslím, že je to skvelé. A kvôli tomuto stojí za to sa trochu posnažiť, povedať zbohom vlastnej lenivosti a začať sa rozprávať s ľuďmi. Ale tu vyvstáva ešte jeden problém: ľudia sa boja začať rozprávať na túto tému.

T: Hovoriť...

Ž: Zase tá téma: „čo si o mne pomyslia.“

IM: No a pozrite: “Čo si o mne pomyslia? Ja som začal hovoriť o tvorivej spoločnosti.” A čo je zlé na tvorivej spoločnosti? Prečo sa nebojíme podvádzať jeden druhého, klamať, aby sme niečo získali, určitú výhodu? Veď nič nedá človeku, akémukoľvek človeku, väčšiu výhodu než vybudovanie tvorivej spoločnosti. Nie je tak? Tak je. A my sa o tom bojíme hovoriť. No nie je to paradox? A pozrite, priatelia moji, zoberme si ako príklad hnutie LGBT. My nič proti nim nemáme, každý má právo žiť svoj život tak, ako chce. Berieme ich v danom prípade ako pozitívny príklad, že ak sa pozrieme tak 20-30 rokov dozadu, nikto by si ani len nepomyslel, že LGBT bude v mnohých krajinách potvrdené na úrovni zákonodarstva, a nedaj boh, že proti nim povieš niečo zlé. Je to veľmi malá skupina ľudí v rámci spoločnosti, ktorí získali svoje práva. No nie je tak? A už ako menšina sa ich nikto nesmie dotknúť. A prepáčte, priatelia moji, táto menšina, ktorá získala svoje práva v rámci takej citlivej témy, oni sa nebáli o tom hovoriť. Predstavitelia LGBT-spoločenstva sa neboja hovoriť o svojich problémoch, domáhať sa svojich práv, a vy, priatelia moji, vy sa bojíte hovoriť o svojich právach pri budovaní tvorivej spoločnosti. Smiešne? Nie veľmi. Ono je to vlastne smutné. Prečo smutné? Pretože nie sme zvyknutí postaviť sa za svoje práva. Ale ľudia nám ukázali príklad, živý príklad toho, ako môže svoje práva menšina, dokonca proti našej vôli, nanútiť nám všetkým. A vy sa

bojíte o tomto hovoriť s priateľmi, známymi, preto, aby ste spravili svoje deti šťastnými, no a aj preto, aby ste si sami požili v šťastí a v radosť, aby ste sa nemuseli báť o každý cent. Čo keď ho stratíš, alebo nezarobíš, čo bude s tvojimi deťmi? A ak ochorieš, ochorieš na vážnu chorobu, budeš mať dosť peňazí na to, aby si vyliečil svoj organizmus? A ak tvoje dieťa nedajbože ochorie, pôjdeš žobrať, do televízie prosiť: "Ludia, pomôžte!?" Ale nikto vám nedá istotu. A na zahraničných klinikách sa niektoré ochorenia liečia veľmi draho, tak, že pre obvyčajného človeka strednej vrstvy sú to nedosiahnuteľné sumy. A im nezostáva iné ako pobrať sa prosiť, žobrať. To nie je hanba, však? Ale zariadiť, aby medicína bola dostupná, a bezplatná, po celom svete rovnaká... Prepáčte, na chvíľu odbočím, ja som veľkú časť svojho života pracoval v medicíne, a pre mňa je to nepochopiteľné: ako je to možné? Ako je možné, že v štáte rodičia ostanú odkázaní sami na seba so zdravotným problémom svojho dieťatka? Že sú nútení predať všetko, doslova žobrať, obracať sa na cudzích ľudí s prosbou: "Pomôžte vyliečiť, zachrániť dieťatko"? A ako je možné, že to, čo v skutočnosti stojí máličko, na zahraničných klinikách stojí obrovské peniaze? A prečo, prepáčte, v našej krajine také nemáme, a prečo ich nemáme bezplatné? To sa netýka len našej krajiny, v ktorej žijeme, týka sa to všetkých po celom svete. No nie je to tak? A vždy to vyzerá tak, že vo vašej krajine nie sú metódy ani spôsoby liečenia tej alebo inej patológie pre obrovské množstvo detí. No v tvorivej spoločnosti sa toto nesmie diať. Všetko je bezplatné a všade dostupné. Všetky popredné technológie

musia byť všade, na akomkoľvek mieste vo svete a absolútne bezplatné pre občanov. A to už je určitá istota. No nie je to tak?

T: Hodnota života je to najhlavnejšie.

IM: Hodnota života to je to najdôležitejšie a najhlavnejšie. Tu sme sa dotkli len malej časti, ale vedomie mnohých povie: "Nás sa to chvalabohu nedotkne."

T: Už teraz existuje toľko falzifikátov.

IM: A ak si vezmeme opäť medicínu, tak v súčasnosti v spotrebiteľskom formáte, v ktorom existujeme, koľko tu máme falzifikovaných medicínskych preparátov? Množstvo. Tu je jednoduchý príklad. Tak je to po celom svete, priatelia moji. Dokonca aj v najpoprednejších krajinách je veľké množstvo preparátov, ktoré nie sú liečivé. Je to proste falšovanie. A tu človek ochorie, nedajbože onkologicky (alebo na inú veľmi ťažkú chorobu), a potrebuje mimoriadne drahé liečenie. A rodina, priatelia, všetci sa poskladajú, snažia sa zachrániť život tohto človeka, a nakupujú za šialené peniaze preparáty, ktoré neliečia, ktoré sú nanič. Jednoducho niekto sa na tom nabalil. A to je "normálne". Pre našu spoločnosť je to "normálne". A všetci to chápu: "No, hej, no... hrozní ľudia, je to hrozné." No a kde je zodpovednosť? Áno, v mnohých krajinách za takéto niečo dostanú pokutu alebo niečo podobné, minimálny trest. Ale veď toto je úmyselná vražda človeka, plus okrádanie mnohých ľudí. No nie je tak? A my sme sa toho len trošku dotkli. A falšovanie potravín? No nie je to

tak? Veď koľko je takých potravín, ktoré nezodpovedajú medzinárodným štandardom a podobne? Jednoducho sa niekto nabaľuje. Falšujú všetko, ale to sa mimoriadne vážne odzrkadľuje na našom zdraví. Geneticky modifikované, nepoctivo vyrobené rôzne potraviny... Sú aj geneticky modifikované potraviny, ktoré nie sú škodlivé, nevyvolajú komplikácie v organizme, avšak sú aj také, ktoré vyvolajú nekontrolovateľné mutácie, a to sa veľmi ťažko upravuje. Kde sa to čo i len trošku dá pretlačiť, len trošičku, tam sa to pretláča obrovskými veľkoobchodmi, a my toto všetko v konečnom dôsledku potom jeme. Sami sebe škodíme. A to je "normálne". Škodíme svojim deťom, a to ešte nevieme, ako sa to odrazí na našich vnukoch a pravnukoch. Veď sami sebe budujeme strašný svet. Taká je realita. No tak v tvorivej spoločnosti je toto nereálne a nemožné. Prečo? ... Veď ľudia hovoria: "Akože je to nemožné? Veď teraz to tak je." Teraz to tak je, pretože tu máme taký formát, pretože si nevážime ľudský život: ani svoj, ani cudzí. A v tvorivej spoločnosti je najvyššou hodnotou Ľudský život: aj váš, aj vašej rodiny, a blízkych, a aj život všetkých ľudí. Takže v tomto je ten rozdiel, priatelia moji. Myslím si, že má zmysel zjednotiť sa a otvorene začať o tom hovoriť. Veď o čom hovoríme? O tom, čo zlepšuje náš život, o tom, čo naplní naše chladničky, o tom, čo naplní naše vrecká, a aj o tom, čo nás nebude preťažovať ako ťažného vola. A pracovať sa bude pre radosť. A je to možné. Ale mnohí povedia: "Ale ako?" Nuž, ľahko, priatelia moji, ľahko. Všetko je veľmi jednoduché.

T: Čiže v podstate keď sa ľudia boja prechodu na nový politický systém alebo niečoho podobného, (**IM:** Toto nie je politický systém.) všetci sa boja stratiť niečo. Môžeme niečo stratiť?

IM: Ešte raz opakujem, tvorivá spoločnosť nemôže byť akýmsi politickým zriadením, ani ničím podobným. Nie. Je to úplná absencia akýchkoľvek politických zriadení. Politika, to je riadenie ľudí, je to manipulácia. A ako povedal Jackie, (mám na mysli umelé vedomie Jackie), politici sú profesionálni klamári. Takže on to vtedy správne pochopil. Priatelia, nehnevajte sa, ale ono je to skutočne tak. A práve preto v tvorivej spoločnosti nesmie existovať žiadna moc nad človekom. Nikto nemá právo mať akúkoľvek moc nad inými ľuďmi. A toto musí byť podchytené zákonom. Ale nielen zákonom, my sami to musíme podporovať. Prečo? Vysvetlím vám to jednoducho, priatelia moji. Je jedno akého človeka si vezmeme (najlepšieho, najosvietenejšieho, najmilšieho, najduchovnejšieho) keď ho vyvýšime nad seba a dáme mu moc, stane sa úplne takým istým, akými sú aj ostatní, a to veľmi rýchlo. Veľmi rýchlo. A ak aj takýto najduchovnejší najosvietený človek prejde skúškou moci, ten, ktorý príde po ňom, sa už určite stane takým, akými sú ostatní. A v každom prípade ľudia, ktorí obklopujú tohto duchovného osvieteného vodcu, sa stanú takými, akými sú tí, ktorí teraz ovládajú tento svet. To je zákon prírody. A najdôležitejšie a najhlavnejšie pri budovaní tvorivej spoločnosti je byť čestným, poznať všetky najnegatívnejšie vlastnosti

človeka, otvorene to všetko priznávať, brať to všetko pri budovaní do úvahy a formovať spoločnosť tak, aby nikto nemohol prejaviť tie najnižšie a najhoršie vlastnosti, a už tým skôr nie na pozíciách, na ktorých je zodpovednosť pred spoločnosťou. A vtedy bude všetko dobré. Teda ak je človek vymenovaný do nejakej funkcie, aby koordinoval určitú činnosť (ekonomickú alebo inú), tak nesmie mať moc. Moc musí byť v rukách národa. Ale tento človek musí niesť zodpovednosť. A my mu musíme vytvoriť také podmienky na prácu, aby sa nemohol stať takým darebákom, akých je teraz veľmi veľa. Tak je? Treba si predovšetkým priznať, aj vnútri seba, že je to celospoločenský problém, celý tento náš negatív. Odstrániť korupciu je nemožné. Vo svete neexistujú krajiny, v ktorých by nebola korupcia. Neexistujú. Sú tajné, oveľa prepracovanejšie korupcie, sú otvorené korupcie, je to jedno, korupcia je všade. Všade sa politici bijú o to, aby sa dostali k moci. A prečo? Prečo sa navzájom doslova žerú, derú sa k vrcholu tejto moci? Aby nám pomohli? Sú to takí altruisti? Oni nás majú tak radi? Aby dňom, nocou ani nespali ale starali sa o svojich občanov? Priatelia, no nebuďme naivní. Veď všetci veľmi dobre chápeme, že všetci sa snažia o lepší život. Lenže lepší život má byť u všetkých a pre všetkých, a v žiadnom prípade nie pre vybraných jednotlivcov. Moc musí zostať v rukách ľudí – no a v tom je celý zmysel tvorivej spoločnosti. Nesmieme delegovať na niekoho moc, nech by to bol ktokoľvek, inak tohto človeka skazíme. Správne? Správne. Ale to už je nasledujúca etapa, a v prvej etape... Prvá etapa, to je informovanie. A v nasledujúcej etape pri budovaní

tvorivej spoločnosti budeme musieť delegovať na niekoho moc. Pretože všetko musí byť podľa zákona, všetko musí absolútne čestné, otvorené, transparentné, ale hlavne, úplne zákonné. A aby sa to podarilo... No vezmime si najjednoduchší príklad. No, spontánne to tak prišlo, tak vám rozpoviem, čo napríklad, podľa mňa, možno urobiť. Tak predstavte si: povedzme, že začíname teraz všetkým rozprávať, informovať ich o tom, že “je taká tvorivá spoločnosť, ak vás to zaujíma, môžete sa pridať”. No a kto povie, že nechce, že ho to nezaujíma? Kto by sa nechcel pridať a žiť v tvorivej spoločnosti? Každý normálny človek chce. Možno smelo povedať, že 99% obyvateľstva toto chce. A to som povedal úplné minimum. V skutočnosti to všetci chcú. S drobnou výnimkou, a to sú s prepáčením chorí ľudia, alebo no ako to povedať, už nie celkom psychicky zdraví a podobne. Čiže sú aj takí, ale je to jeden z tisícov. A všetci ostatní chcú. Takže na to, aby sme to vybudovali, musíme prejsť prvou etapou. V prvej etape musí byť informovanie všetkých, každého jedného. No a keď informujeme ľudí, vzniká u nich otázka: “No dobre, a ako zistíme, koľko nás je, kedy, čo a ako?” A na toto je na allatraunites platformička. Nech sa páči, my vám ju teraz ukážeme. A ukážeme vám, ako sa možno zaregistrovať.

Video (27:28:00) Ukážka ako sa zaregistrovať na Allatraunites.

IM: A čo to prinesie? Prinesie to pochopenie, koľko ľudí v jednotlivých krajinách podporuje tvorivú spoločnosť. Tak je? Tak je. A keď sem ľudia prichádzajú, registrujú sa jednoduchým spôsobom. A vyberajú si: “podporujem ale nie som

pripravený” alebo “podporujem a som pripravený spolupracovať a viac...” Sú tam tri otázky, a dá sa vybrať.

T: Krajinu, áno...

Ž: Podporujem, som pripravený a budem spolupracovať...

IM: Áno, jednoducho, keď zaregistruješ svoju elektronickú adresu, ktorú si môžeš rýchlo vymyslieť, vytvoríš novú, zaregistruješ sa. To nie je ťažké. No a takto je vidieť počet ľudí. A tak, napríklad, v krajine, v ktorej je určitý počet... A vo všetkých štátoch je známy počet tých, čo majú hlasovacie právo vo voľbách. Takže od nich veľa závisí, teda taký aktívny elektorát. A keď viac ako 50% aktívneho elektorátu v krajine podporuje tvorivú spoločnosť, tak vtedy sa už dá prejsť k druhej časti. Druhá časť... nazvime to elektorálnou platformou: teda, vytvorí sa určitá webová stránka, na ktorú už chodia ľudia (to už je konkrétne v štáte)... na ktorú chodia ľudia, a tu je už nutné naozaj sa zaregistrovať menom, priezviskom a určitými svojimi osobnými údajmi, a identifikovať sa heslom, aby sa tam nikto iný nedostal. To všetko sa dá ľahko spraviť. A táto elektorálna platforma už začína byť základom pre ďalšie budovanie. Teda čo to znamená? To znamená, že elektorát si začína vyberať politikov, ktorí sú bezvýhradne a plne za tvorivú spoločnosť, teda idú podporovať jej vybudovanie, a iných nevolia. A načo sú im takí, ktorí chcú predlžovať spotrebiteľský formát a chcú visieť národu na krku? To je nesprávne. Takže, keď už prídu ľudia, ktorí sú za tvorivú spoločnosť, z elektorálnej platformy do vlády,

tak musí byť napríklad určitý dohovor, medzi elektorátom a týmito ľuďmi, ktorým bolo udelené právo rozhodovať za ľudí. A prvé, čo musia spraviť, to je prijať zákon o elektorálnej platforme, že ona má právo odvolávať, regulovať, a je zákonodarnou základňou. A poslanci, ktorých ľudia vybrali, sú povinní vykonávať vôľu národa. To znamená: to, čo ľudia povedia, za to budú hlasovať. V zásade sme o tom už hovorili bohvie kedy, o takejto možnosti pri formovaní tvorivej spoločnosti. Rozprávali sme už o tejto platforme v tomto duchu, ale teraz to vravíme podrobnejšie a detailnejšie. Druhý zákon, ktorý hneď musia prijať, je implementácia ôsmich osnov do ústavy svojho štátu. A ak to ľudia nespĺnia... Dostali sa k moci, a prvými zákonmi, ktoré musia prijať: po prvé – elektorálna platforma, po druhé – implementácia ôsmich osnov do ústavy svojho štátu. Ak to nespravili, tak im tento národ odoberie právo v jeho mene hlasovať, teda zorganizujú sa v tomto štáte ďalšie voľby. A tí, ktorých si vybrali, na ktorých dočasne delegovali svoju moc, sa stanú takými ľuďmi, ako ostatní. Ale správnejšie by bolo, keby sa ešte aj zodpovedali pred národom za to, že oklamali, za to, že mali možnosť a nespĺnili to, čo sľúbili. A týmto sa všetko začína. A potom už nasleduje prijatie určitých zákonov, rozhodnutí a podobne, keď už v ústave bude tých osem osnov. A ďalej to už pôjde ľahko. Ale keď... Je jasné (ešte trochu odbočím), že v jednom jedinom štáte vybudovať tvorivú spoločnosť, priatelia, nech by sme akokoľvek chceli, to sa nedá. Prečo? No poďme si to vysvetliť: predstavte si, štát, v ktorom ľudia zatúžili žiť ako v tvorivej spoločnosti, ale všade navôkol sú

štáty v spotrebiteľskom formáte. Ekonomiky všetkých štátov sú v súčasnosti previazané. Všade je konzum a tu je tvorivé zriadenie. To znamená, že ono skrátka nemôže prežiť. Niektoré z týchto ôsmich osnov, samozrejme, sa môžu a mali by sa realizovať a ľudia to budú povinní realizovať. Plus prijímanie zákonov je už pod kontrolou ľudí, a neskôr bude nasledovať prechod k rozširovaniu tvorivej spoločnosti po etapách v závislosti od ekonomiky, od podmienok. Tu už ľudia sami musia pozeráť, hľadať, vyberať a rozhodovať. Prečo? Pretože základom je práve elektorálna platforma. A teraz vysvetlím, čo to je, aby to bolo jasné. Napríklad raz za týždeň ti prídu 3 – 4 zákony, ktoré si musíš prezrieť, s niekoľkými bodmi a vysvetleniami. Vynaložiť na to 15 – 20 minút a zahlasovať „Áno“/ „Nie“, to nie je zložité. Mnohí povedia: „Veľa ľudí nemá prístup na internet“. Veľa, ale túto otázku treba vyriešiť. Plus absolútne nie je problém cez jedno a to isté zariadenie (povedzme, cez ten istý telefón) pomôcť priateľom a známym: vnuk alebo vnučka zájde za babičkou, zaregistruje ju. Veď má právo hlasovať? Má. Je to zložité? Nie. Vysvetliť, porozprávať – a človek zvolí, ale už sa prihlasuje pod svojim heslom cez vnučkin alebo vnukov telefón, a rozhoduje sa. Nie tak, ako teraz. Teraz sa prijíma veľa rozličných zákonov a vravia, že sú „životne nevyhnutné“. Prečo? Priatelia, povedzme si pravdu. Na dva dni otvoriť hranice, aby nejaký oligarcha previezol náklad, a potom ich zase zákonom zavrieť. No nie je to tak? Akési dočasné zákony, nejaké obchádzanie. Vrávia: „Všetko plynie, všetko sa mení“. Áno, ale sú fundamentálne zákony, ktoré sa bez ľudí prijat

nesmú. Tak je? Tak. Teda nie je to referendum, v žiadnom prípade. A mnohí povedia: „Prebehne to ako referendum. Môže vzniknúť byrokracia. Žiadna byrokracia. Všetko pôjde ľahko a jednoducho, lebo všetci na tom máme záujem. A ak prijmeme tvorivú spoločnosť, tak musíme prijať na seba aj zodpovednosť, keď sa rozhodujeme sami. A zo začiatku — áno, pri budovaní zatiaľ ešte sú politici, sú poslanci. Ale keď poslanec akceptoval zákon o elektorálnej platforme, on už nemôže sám rozhodovať za ľudí. Za seba môže hlasovať ako osoba, no je to len jeden hlas z miliónov. Ale nemôže prijímať rozhodnutia výhodné pre seba, pre svojich kmotrov, priateľov, príbuzných, no nevýhodné pre tých ľudí, ktorí mu dali moc. Nemôže, lebo on len vykonáva vôľu ľudí tak, ako to má byť. Veď vo všetkých ústavách sveta sa píše, že všetka moc patrí národu. No nie je tak? Tak je. Takže ona aj má patriť národu, aspoň teda v tvorivej spoločnosti. Ak to tak budeme chcieť. A ak nebudeme chcieť, nebudeme to robiť. Správne? Potom ostaneme tak, ako sme. Voľba je na nás, ľuďoch. Ale ak budeme chcieť, všetko bude dané zákonom a tak, ako má byť. Správne? Nesmie sa ničť nič, bez toho, aby sme vybudovali niečo nové. No a tvorivá spoločnosť sa musí budovať takým spôsobom, že najprv sa buduje niečo nové, dobré, a vytesňuje sa to zlé a staré. A nie tak, že všetko zničíš, a potom staviaš nové - tak sa to nedá. Na začiatku treba dať niečo nové, lepšie, a až potom odstrániť to horšie. Tak? Takže nič zložité. A teda (teraz pokračujem ďalej) keď krajina prijíma tvorivú spoločnosť, začína ju zavádzať a rozvíjať, tak beží takáto propaganda aj v iných krajinách. A keď

väčšina krajín, povedzme, rozvinutých krajín prijíma tvorivú spoločnosť, vtedy sa už treba na medzinárodnej úrovni dohodnúť ako sa má zjednotiť táto väčšina dominujúcich krajín. A aj keby niekoľko krajín zostalo ešte v spotrebiteľskom formáte, nehrá to žiadnu rolu, oni sa zapoja do tohto kruhu. A keď už základná svetová ekonomika prijme tvorivú spoločnosť, tak potom sa už bude rozvíjať po celom svete. Správne? Správne. A vtedy, až vtedy, sa budú riešiť všetky otázky, týkajúce sa zjednotenia, ekonomiky a množstvo ďalších... No a to môže byť... Vedomia niektorých zase povedia: "No ale kedy to bude?" Priatelia, ak naozaj budeme chcieť, bude to veľmi skoro, veľmi-veľmi. Závisí to od nás, od každého. A veľmi dôležitá je prvá etapa – porozprávať sa s priateľmi, známymi, a tak podobne. No, nie je to tak?

T: Áno. Informovanie sa podceňuje.

IM: Jednoducho, berieme telefón... Jednoduchý príklad: vezmeme telefón a pozeráme: "A kto z mojich priateľov nevie o tvorivej spoločnosti? Kto ju nepodporuje a prečo?" A nepodporovať ju môže jedine preto, že ste mu to nevysvetlili, len preto, že ste mu o tom neporozprávali. No a teda vy chcete tvorivú spoločnosť, chcete žiť v dobrom, super, nádhernom svete, avšak sami sa oberáte o túto možnosť, pretože ste niekoho neinformovali. A oberáte o možnosť žiť v takomto svete aj tohto človeka a aj ostatných z vášho zoznamu. No nie je to tak? No a keď vedomie hovorí: "Ale prosím ťa... a ako mám zavolať a porozprávať?" Priatelia, a ako to spravila organizácia LGBT? Malá organizácia, ktorá si vydobila svoje

práva na medzinárodnej úrovni. Veď nie je to tak? Tak sa dožadovali svojich potrieb, ktoré sú pre mnohých úplne nepochopiteľné a väčšina ich neprijíma. Ale my všetci, väčšina, sme sa podrobili menšine, pretože oni majú na to právo. A vari nemá väčšina právo žiť dobre, žiť dôstojne Človeka? No a tu sa aj začína cesta, zodpovedaním si tejto otázky, že my, ako väčšina máme právo dobre žiť. My sme ľudia, a zaslúžime si žiť tak, ako má žiť Človek s veľkým Č. No nie je to tak? Veď my nie sme hoviadka (no, podľa Oxfordského slovníka), všakže?

T: Ináč, mimochodom, ľudia sa tiež pýtajú, budem hovoriť bez cenzúry: "Ale ako sa máme zjednotiť, s kým? S tým dobytkom, s týmito alkoholikmi, alebo týmito lenivcami?"

IM: Dobrá otázka.

Ž: S povalačmi...

T: S povalačmi.

IM: Dobrá otázka. Nuž, ja som teraz spomenul slovo hoviadka, a aj to ako ho rozšifrovať, podľa Oxfordského slovníka. A vieš ako?

T: No, je to niečo spojené s exploatáciou?

IM: Áno... hoviadka, to sú ľudia, ktorých vykorisťujú, (v skratke poviem), alebo vykorisťovaný národ, presnejšie, vládou. Čiže vláda, to je moc, a ostatní sú hoviadka. (**T:** Áno.) A čo, nie je to tak?

T: Ja proste chápem, že... rozmýšľam... a nie sme my všetci teraz...?

IM: Mám teda jednoduchú otázku: ten, kto sa pýta, že s kým sa máme spájať, on čo, vládne celému svetu? Alebo je také isté hoviadko, ako aj my všetci? A ďalej. Veľmi vážna téma: alkoholici. Priatelia, netreba chodiť ďaleko, a čo, alkoholik nie je človek? On čo, nechodí voliť a nehlasuje? Nedáva svoj hlas len tak hocikomu, tomu, kto nás okráda, vykorisťuje, a robí z nás hoviadka? Ja len hovorím. No nie je to tak? Takže možno by bolo dobre sa zjednotiť aj s nimi, nie? To neznamená, že sa sám stanem alkoholikom, ale vysvetliť mu jeho práva a výhody treba. A či alkoholik nezatúži nič nerobiť a... Ak chce piť, nech pije - je to jeho právo. No ale zase povedia: "Veď v tvorivej spoločnosti nemajú byť biedni, a spoločnosť musí dokonca aj alkoholikov... (T: Živiť.) "...živíť alkoholikov."

T: No a je to výhodné?

IM: Tak priatelia, je to výhodné? Je, a ešte ako. A ani si nevieť predstaviť, aké je to výhodné. Alkoholik aj tak zostáva alkoholikom, až na to, že ešte aj chodí a okráda nás, klame nás, a mnohí z nich nás aj zabíjajú kvôli tomu, aby si mohli vypiť. Takže nebude lepšie nechať ho radšej piť aj ho živiť? Bude to oveľa lacnejšie. Prečo? Pretože na to, aby sme dozerali na týchto alkoholikov, treba živiť celú armádu tých, ktorí proti nim bojujú, ktorí sa ich snažia liečiť, prevychovávať, a podobne. Je to právo človeka – byť alebo nebyť alkoholikom.

Ak však, preskúmame túto otázku do hĺbky: prečo sa z človeka stáva alkoholik? Veď ani jeden človek sa nerodí alkoholikom, on sa ním stáva. Áno, sú aj prípady... kedy človek nevidel nič iné, žije medzi takými ľuďmi, ktorí požívajú alkohol, od detstva si naň privyká. Bývajú také situácie, no v ojedinelých prípadoch. Alkoholici sú najčastejšie ľudia, ktorí nedokázali realizovať svoj vnútorný potenciál, z určitých dôvodov. Uvediem vám jednoduchý príklad z medicíny. Poznám ľudí, z ktorých sa stali alkoholici a vôbec, stali sa nikým, no kedysi boli veľmi nadaní. Mali veľmi pokrokové myšlienky, ktoré mohli pomôcť celému ľudstvu v riešení mnohých závažných... vrátane ochorení, patológií rôznych. Nachádzali riešenia, ktoré nikto nepotreboval. Prečo? No a na toto je tiež veľmi zaujímavá odpoveď. Často sa stretávame s celou kopou parazitov, povalačov, nepriateľov ľudstva, ktorých nevidíme, alebo ktorým sa niekedy klaniame. Jednoduchý príklad zo života. Človek, ktorého dobre poznám, no... dosiahol len veľmi málo v tomto živote, v medicíne. Ale bol veľmi talentovaný, v mladosti. Vymyslel prevratné technológie, ktoré nikomu neboli potrebné. Prečo? Pretože na akademickej úrovni ho, s prepáčením, proste odstihli, pretože to protirečilo určitým akademikom, ktorí si na tom kedysi vybudovali svoju kariéru. No tak si to predstavte, starec, s hypertrofovanou megalomániou, ktorý kedysi niečo objavil, stojí v ceste prevratným technológiám a mládeži. To je správne? To je správne? No a kvôli tomu, že tomuto talentovanému doktorovi sa postavila do cesty neprekonateľná stena, nastal u neho proste psychologický

zlom. No a kamoši-pomocníci, poznáte to: „Veď si vypí, uvoľni sa“. Vypil si raz, uvoľnil sa, druhý raz, a potom upadol do ilúzie. A v ilúzii alkoholu zostáva hrdinom, on sa akoby realizuje, a nepotrebuje už v živote budovať nejakú kariéru, alebo ešte niečo, o čo sa treba snažiť. Veď jemu sa v jeho ilúzii už zdá, že za niečo stojí, že všetko už dosiahol. No po vytriezvení sa pozerá na tento svet a chápe, že je nikto. A toto je pre alkoholika to najstrašnejšie. Veď neexistuje fyziologická príčina závislosti od alkoholu: deň-dva a to je všetko, a človek sa očisťuje. Je to jed. Organizmus ho neprijíma. No ale je tu psychologický problém. A ten sa skrýva práve vo veľikášstve človeka, v jeho vlastnom egoizme. Keď nemôže dosiahnuť niečo v realite, začína užívať alkohol, drogy a rôzne preparáty, ktoré ho uvádzajú do stavu ilúzie... Ilúzia, to je jeho paralelný svet, v ktorom za niečo stojí. Veď sa porozprávajte s alkoholikmi alebo sa na nich pozrite. Keď spolu sedíte za stolom, sú to normálni adekvátni ľudia. Vypijú 50-100 gramov a začína sa transformácia, taká mutácia ľudí na zver: pýcha, egoizmus, a ďalej už len horšie a horšie, až na dobytok, ktorý nenávidí všetkých a všetko. No nie je to tak? Je. A prečo? Sú to ilúzie. No a tieto ilúzie, ktoré sa im vnucujú, tie týchto ľudí ovládajú. Pre nich je ľahšie žiť tam. A príčina sa niekedy skrýva nie v samotných alkoholikoch, ale v nás, ktorí sme okolo nich no a aj v spotrebiteľskom formáte, kde môže jeden nad druhým dominovať. No a tu mnohí povedia: „A akože? V tvorivej toto nebude...“ Samozrejme, že nebude. Prečo? Pretože tam je elektorálna platforma. A nikto nesmie stáť v ceste talentovaným ľuďom. A

nikto nám ako spoločnosti nesmie škodiť. Ak nám, ľudstvu, niečo môže priniesť úžitok, tak žiaden nepriateľ ľudstva nesmie stáť v ceste len kvôli vlastnému egoizmu. Prečo? Pretože nikto nebude mať nad nami moc. Je jediný priestor, kde môžeme rozhodovať. Ani klamať sa nikomu nepodarí. A mnohí si hneď pomyslia “ale veď to je priestor na klamstvo, veď sa možno...” Nie, priatelia, klamstva nebude. A za pokus o oklamanie a vykorisťovanie ľudí sa bude niesť zodpovednosť, a zodpovednosť to bude seriózna. Zviera nesmie dominovať nad ľuďmi. A takéto usporiadanie je správne. Vtedy aj svet bude krásny, vtedy ani zlo nebude na svete. A aj keď by ste prešli celý kontinent, je jedno ktorý, nestretnete sa s ničím zlým, nikto vás neurazí, a už rozhodne neokradne. Správne? A povedia: “urazí”. Áno, priatelia moji, dokonca ani urážať jeden druhého nesmieme, pretože je to prejav zvieraťa, je to agresia, ktorú musíte kontrolovať. A ak ju nekontrolujete, znamená to, že nad vami dominuje. Čo znamená, že potrebujete pomoc, alebo ozdravné opatrenia. Jedine tak. Inak to nepôjde. (Ž: Ani pomyslieť). Vtedy vychováme ideálnych ľudí. A s ideálnymi ľuďmi vybudujeme ideálnu spoločnosť, to bude nasledujúci krok po tvorivej, kde bude dominovať duchovno v ľuďoch, morálno-mravné vlastnosti a všetko ostatné. No začať treba v prechodnom období – v tvorivej spoločnosti tým, že poznáme, chápeme, a priznáme si všetky naše najnižšie vlastnosti čestne a otvorene. A treba konať tak, aby sme ich nemohli prejaviť aby sme mohli prejaviť jedine ľudské, dobré vlastnosti. A toto musíme povzbudzovať, takýchto ľudí musíme dávať za

príklad, takýchto ľudí treba ukazovať v médiách. No a netreba v médiách ukazovať, ako niekto niekomu dáva facku a podobne - sú také šou. V šou sa dvaja ľudia začínajú hádať a jeden druhého udrie po tvári a podobne. No a pol sveta to pozerá, alebo celá krajina pozerá, a šou dvíha ratingy. A je to správne, keď niekto niekoho udrel, spôsobil hoc len ľahké zranenia, alebo dokonca ani neudrel, len sa zahnal – veď to už je pokus o agresiu. Ak človek prejavil agresiu k druhému, siahol na to najsvätejšie, čo na tomto svete je – na Život Človeka. To znamená, že musí niesť... No, povedzme, nie sú žiadne fyzické zranenia, žiadne problémy - sú prejavy. A prejavy čoho? Pýchy? Čiže treba lámať pýchu. A, prepáčte, tento človek musí umývať tri mesiace verejné záchody. Pri najmenšom. Správne? Správne. A tá talk-šou, ktorá to odvy-sielala, musí tri mesiace vysielateľ, ako umýva, pretože oni to pustili do éteru. A bude to znamenať zníženie ich ratingov. A prepáčte, ale netreba navyšovať ratingy na najnižších ľudských vlastnostiach, tým že ich propagujete a v každom utvrdzujete. Treba chápať, ako fungujú zrkadlové neuróny v človeku, že my jeden druhého kopírujeme: Ak v talk-šou jeden druhého uráža, alebo bije, to znamená, že ja tiež môžem. Potom to vidíme v rodinách, na uliciach. A potom hovoria: “Ako je možné, že je toľko zla?” A veď my ho tvoríme. A možno už stačilo? Tak začnime ukazovať lásku, mier, slušnosť. Netreba sa zahrávať so životom. A mnohí hovoria: “Taký je život, taká je hra.” (T: Pravidlá hry.) Priatelia, a čo keby sme sa prestali hrať? Hrať so životom sa nesmie. Život treba žiť a nie sa naň hrať. Je to zhubné, keď niekto nami hrá.

Musí byť mier a poriadok, láska a úcta. Správne?

O: Igor Michajlovič, a môžem sa ešte opýtať? Chýba ešte jeden kúsok puzzle. Všetci chcú bezplatnú medicínu. Ale ako sa to bude realizovať v tvorivej spoločnosti? Odkiaľ vezmeme prostriedky?

IM: Bezplatná medicína, to znamená, že celé ľudstvo financuje aj medicínu, aj vzdelanie, aj všetko ostatné. To znamená, že doktori musia dostávať slušný plat, nie menší, než dnes. Musia žiť na úrovni, ak sú to skutoční doktori. A príživníkov treba odstrániť. Ak odstránime príživníkov odvšadiaľ, no tak prepáčte, uvoľní sa ohromné množstvo finančných prostriedkov. Viete vy koľko príživníkov je v medicíne, vo vede, koľko máme inštitútov, v ktorých sedia s prepáčením tí najväčší povalači a flákači, ktorí nič neprinášajú? Čo je to veda? Veda, to je koeficient užitočnej činnosti a zlepšenia kvality nášho života. Ak nedostávame od tejto vedy nič dobré, tak pre nás nie je potrebná. A ak je taký vedecký pracovník, ktorý nič neprináša a nezlepšuje náš život, tak nie je vedeckým pracovníkom a nemôžeme ho vydržiať. No nie je tak? Je. Veď ako ináč? Ak má človek nápad, napríklad v rámci nejakej vedy, a jeho vedecký výskum kvalitatívne zlepšuje náš život, znamená to, že je výskumným pracovníkom. Ak zlepšil náš život o nejaké to percento, dokonca o zlomok percenta, ľudstva celkove, to znamená, že má právo na nejaký titul, nič viac, nič menej. Ale ak nezlepšuje náš život, ak nám jeho veda neprináša žiadny úžitok tak aké vedecké tituly? Za čo? Za to, že niečo prepísal z jedného na druhé? Za to, že

vymyslel niečo, opísal niečo, čo nepotrebujeme, nefunguje to, a nikdy nebude fungovať? A on dostáva prémie, dostáva plat, on... Stávajú sa profesormi, akademikmi, ktorí s prepáčením, stoja v ceste naozaj múdрым, talentovaným, ktorí majú plno nápadov, tých nápadov, ktoré ak sa zrealizujú, môžu zlepšiť kvalitu nášho života. Všetko toto sú objektívne veci. A preto príživníci nesmú byť. Každá vedecká práca, ktorá sa diskutuje v spoločnosti... a ono opäť, ak sa to týka celého ľudstva, musí to byť na platforme. Samozrejme, že budú spoločenstvá ľudí, ktoré na to budú dohliadať. Jednoduchá otázka: "Ako veľmi toto zlepšilo môj život, tento jeho objav?" No, nijako. Musí sa to potvrdiť, že to zlepšilo život. Ak skutočne zlepšilo, a my sme začali žiť lepšie, alebo sa zlepšila medicína, alebo ešte čosi, tak potom áno, človek má právo na určitý titul a odmenu. Ale ak sa tak nestalo, tak priatelia za čo? Len tak? Pretože je to dobrý človek? Alebo je taký inteligentný a prefikáný, že všetkých oklamal, napísal pár desiatok článkov, zopár kníh, ktoré nikto nečítal, a za jeho objav, ktorý nikto nepotrebuje, a za to má získať titul? Ale prosím vás, veď je to všetko podvod, lož, a opäť len mienanie prostriedkov, národných prostriedkov, štátnych prostriedkov, a v danom prípade prostriedkov spoločnosti, každého z nás. Takto to nesmie byť a nebude. Prečo? Všetko musí byť čestné a jednoduché. A akýže rozdiel? Nie, ja chápem, samozrejme, ak... no predstavte si úroveň doktora vied, akademika v tvorivej spoločnosti – ten človek musí veľmi výrazne zlepšiť život každého z nás, ktorý bude ešte veľmi dlho lepší. A bude prinášať blaho ľudstvu. Vtedy toho

bude hoden. A ak nie, tak nie. Obyčajný človek... Čo, obyčajný človek? Čo znamená obyčajný? Veď všetci sme obyčajní aj neobyčajní. A čo, existujú nejakí neobyčajní ľudia, či ako je to: tri ruky, štyri nosy? Tak toto je neobyčajný človek, tam sa už príroda posnažila. Ale všetci ostatní, ktorí, povedzme, zadajú do popisu normálnej antropometrie, to sú všetko obyčajní ľudia. Takže netreba žiadne: "Obyčajný, neobyčajný..." Všetci sme ľudia, všetci sme rovnakí. Myslím, že otázok je ešte celá kopa. (T: Celá kopa). Tak prejdime teda k otázkam. Ospravedlňujem sa, za taký trošku predslov... Ale myslím, že teraz je jasné, načo a ako sa máme zjednocovať, všakže, priatelia moji? My sa nezjednocujeme, ešte raz opakujem, ani našimi peňaženkami, ani chladničkami, ani ničím iným, ani rodinami, domami, ani záhradami. Nikto nesmie nič stratiť. My sa synchronizujeme len tým, že vkladáme svoju pozornosť na jediný cieľ na to, aby sme to urobili. Dokážeme to urobiť? Lahko, priatelia moji. Takže to musíme urobiť.

Ž: A čo sa týka synchronizácie, to ste veľmi dobre podotkli. Veď je obrovské množstvo experimentov o tom, že v prírode v mnohých systémoch existuje efekt synchronizácie. (IM: To rozhodne), ktorý už v 17. storočí objavil vedec Huygens. A on povedal... všimol si to, keď pozoroval nástenné hodiny, ktoré po určitom čase začali pracovať unisono.

IM: Niekoľko nástenných hodín.

Ž: Áno, niekoľko hodín, a oni proste začali fungovať

unisono. Jednoducho potvrdil to, že keď sa zosúladia, dostávajú sa do rezonancie. (**IM:** Kyvadlo.) Čiže na jednu vlnu. Áno, elektromagnetická rezonancia vzniká medzi dvoma kyvadlami.

IM: Áno. A ešte jedna zaujímavosť: na základe tohto uskutočnili množstvo experimentov, a všimli si to. A tu, priatelia moji, zadám jednoduchú otázku. Tak predstavte si, je jedna platforma a na nej dve kyvadlá. Fungujú nesynchronne. Ale za nejaký čas sa začínajú synchronizovať: je to jasné – platforma. A teraz otázka: predstavte si, je jedna platforma, na ktorej sú dve kyvadlá, a druhá platforma, na ktorej je 10 kyvadiel a všetkých desať kyvadiel funguje vo svojej vlastnej frekvencii, čiže úplne nesynchronne. Ktorý z týchto dvoch systémov sa rýchlejšie stabilizuje, kde sa skôr začne rezonancia? Jednoduchá otázka. Čo myslíte?

Ž: Tam, kde ich je desať.

IM: Tam, kde ich je desať, áno. Ale vedomie hovorí: “Tam, kde sú dve. Prečo? Pretože dve sa rýchlejšie zladia, než desať.” Nie, priatelia moji. Desať kyvadiel sa dostáva do rezonancie oveľa rýchlejšie než dve. A opäť, zjednotenie, keď si vezmeme napríklad takého Ciolkovského. Áno?

T: Áno.

IM: Keď sa dvaja ľudia spájajú, tak ich (**T:** Aura) mentálna sila, alebo aura, sa zosilňuje 7-násobne. No nie je to zaujímavé?

T: A s každým ďalším ešte viac. Čiže ak traja...

Ž: Umocní sa. Takže ak...

IM: Správne. Ak sa zjednotia traja ľudia, to už bude sedem na druhú.

T: Čiže sa zosilňuje 49 násobne.

IM: Presne. No nie je to zaujímavé?

T: Ale čo je dôležité, že sa to deje na jednej vlne. A jediný cieľ musí byť. To je veľmi dôležité.

IM: Určite. A tu je veľmi dôležité (on to tiež konštatoval), že musí existovať jedna myšlienka, jeden cieľ a naša pozornosť musí byť vkladaná tam, to znamená, že musíme vstúpiť do rezonancie s dosiahnutím jedného cieľa. To je to, o čom hovoríme: pri budovaní tvorivej spoločnosti je naše zjednotenie nevyhnutné už len preto, aby sme do jedného cieľa spoločne vložili pozornosť a zrealizovali ho. To znamená, že my musíme spolu rezonovať, nie byť v disharmónii. Správne? Vtedy to vybudujeme veľmi ľahko a rýchlo. A všetko závisí, priatelia moji, opäť od nášho úsilia a od tej sily, ktorú vkladáme. A sila človeka, skutočná sila, spočíva v našej pozornosti. Ak vkladáme tam... ale opäť, vkladáme z túžby urobiť svet lepším pre nás samotných. A neodporujeme dokonca ani spotrebiteľským šablónam. Chceme vytvoriť krásny, bezpečný svet pre naše deti. To je skutočné dedičstvo, ktoré môžeme zanechať. Nie je to tak? Dávame im nielen zajtrajší deň, ale aj pozajtrajší. Nestojí to za to, aby sme tomu

venovali trochu času a pozornosti? Stojí, priatelia moji. Život za to stojí.

T: Igor Michajlovič, a ako máme chápať slová Ciolkovského? Pretože materiálnemu vedomiu to znie fantasticky, že keď sa dve aury spájajú, všetko sa sedemkrát zosilňuje, to je sila. Ako tomu rozumieť? Veď aura je niečo také nestabilné, čo sa u človeka mení niekoľkokrát denne.

IM: Áno. Práve teraz si sa dotkla takých trošku metafyzických prejavov. Tak poďme, vysvetlím ti to jazykom fyziky. Tak si predstav: maximálna hmotnosť, ktorú môžem zdvihnúť, je 50 kilogramov a maximálna hmotnosť, ktorú môžeš zdvihnúť ty, je 50 kilogramov. Koľko môžeme zdvihnúť spolu? Jednoduchá otázka (**T:** Áno). Aké sú naše limity čo sa týka zdvíhania závažia?

T: Matematicky je to 100.

IM: Áno. 100 kilogramov, však? A ja ti hovorím, že nemáš pravdu. Prečo? Pretože každý jednotlivo môžeme zdvihnúť po 50 kilogramov, ale spolu si môžeme spomenúť na Archimeda, zapojiť mozog, ako sa hovorí. Môžeme si spomenúť na páku a spolu zdvihnúť tony. Je to tak?

T: Výborne!

IM: Výborne. A práve v tom je sila zjednotenia, pretože sa spájame nielen fyzicky, ale aj mentálne, duchovne a rozumovo, čo znamená, že naše možnosti sa mnohonásobne zväčšujú. Správne?

T: A aký dôležitý a významný je každý ďalší, aké je pre človeka dôležité informovať ostatných.

IM: Veľmi dôležitý. Každý človek je veľmi dôležitý.

T: Pretože ďalší, to už nie je len plus jeden.

IM: Pretože každý človek, ktorý začína rezonovať s ostatnými, zosilňuje túto rezonanciu.

Ž: Mnohonásobne.

IM: Mnohonásobne, správne.

Ž: Áno. Tu je aj taký príklad z fyziky, keď William Tiller uskutočnil experimenty ohľadne toho, ako môže cieľavedomá sila mnohých ľudí vplývať na hmotu.

IM: Sila pozornosti.

Ž: Sila pozornosti, áno. Tak William Tiller uvádza takú analógiu, keď porovnáva silu ľudskej myšlienky so 100-wattovou žiarovkou. A so žiarovkou bol taký experiment (nie experiment, ale jeho výrok), že keď, dajme tomu, 100-wattová žiarovka osvetľuje miestnosť, tak veľa svetla nedáva. Ale je v nej taká sila, ktorá ak by sa zosynchronizovala, práca všetkých fotónov, ktoré, ako tvrdí, sú údajne...

IM: ...sú v chaose a prekážajú si navzájom.

Ž: Áno, a údajne si navzájom prekážajú v práci.

IM: „Keby boli zoradené v rade tak, aby pracovali koordinovane, nepohybovali sa chaoticky, ale striktne určitým

smerom.“ Áno? Toto len pre pochopenie ľudí, pretože málokto počul o tomto jeho výroku. Teda myslí tým, že ak vychádzajú lúče svetla a fotóny letia rôznymi smermi, zrážajú sa, vzájomne si prekážajú, vytvárajú chaos. Ale ak sú nasmerované lúčmi priamo na rôzne strany, potom budú svietiť ďalej...

Ž: Ako Slnko.

IM: Áno, to znamená, že sa to rovná sile Slnka a podobne. Ja trochu nesúhlasím s týmto jeho tvrdením. Teda myšlienka samotná je dobrá, ale nezodpovedá skutočnosti. Prečo? Pretože 100-wattová žiarovka, áno, ona vyžaruje, žiaľ, nielen tretí fotón, ale aj veľa štvrtých fotónov. Toto je už FYZIKA ALLATRA. Tá nezodpovedá pravidlám obvyklej fyziky, preto to nebude fungovať... No podstata tu je. Uvediem radšej iný príklad, ktorý si môže overiť každý. Vezmeme... Čo potrebujeme? Pásmo na meranie, sviečku a absolútnu tmú, najlepšie niekde v teréne. Je to jednoduchý príklad, ktorý si môže overiť každý. Vezmeme jednu sviečku, ktorá dokáže osvetliť napríklad desať metrov štvorcových. To znamená, že zameriame... a meriame. Berieme ešte jednu sviečku. Teoreticky môžeme osvetliť koľko? Dvadsať metrov štvorcových. Áno? Áno. Ale ak ich rozostavíme súhlasne a postupne ich od seba vzdalujeme, tak zväčšíme osvetlenú plochu aj na štyridsať, ba dokonca na viac, a to na päťdesiat metrov štvorcových. Ako je to možné? Porušuje to zákony fyziky. Kto chce, môže si to overiť. To znamená, synchronizácia svetla, fotónu. A vďaka tomuto experimentu tento

človek, o ktorom hovorila Žanna, dospel k záveru, že „sviečka sa rýchlejšie synchronizuje, a ak by sa v žiarovke fotón synchronizoval, tak bol by podobný obrovskému... pretože taká obrovská sila je vyžarovaná“. Fotónov sa skutočne vyžaruje mnoho, ale tieto sú trošičku iné.

Ž: A podstata je v tom, že človek, ten dokáže mnohé, jeho sila...

IM: A človek dokáže skutočne mnohé. A to je pravda.

Ž: Áno. Teda pokúša sa svojimi experimentami dokázať, že ľudia môžu meniť mnohé okolo seba.

IM: Veľa, veľmi veľa. Najmä keď ľudia vkladajú pozornosť na jeden cieľ, tak sa deje veľa zázrakov a veľmi veľa nevy-svetliteľného. Správne? A takýchto príkladov je tiež množstvo.

Ž: Áno, príkladov je skutočne veľa. A od začiatku šesťdesiatych rokov americkí vedci uskutočnili množstvo experimentov o vplyve sily myšlienky na materiálne látky. A jedným z takých experimentov bol experiment o vplyve na pH vody, proste ho bolo treba zvýšiť. Dali dokopy štyroch skúsených meditátorov, ktorí boli, čo sa týka vnútorných kvalít, skúsení.

IM: Meditátori, priatelia moji, to sú ľudia, ktorí sa venujú meditatívnyim praktikám.

Ž: Áno, presne tak. Sú to ľudia, ktorí pracujú na sebe, ktorí vedia kontrolovať svoje myšlienky. Títo mali pôsobiť na

elektrickú skrinku vkladáním úmyslu zvýšiť pH vody, nachádzajúcej sa vedľa skrinky.

IM: Teda pôsobiť nie na samotnú vodu, ale pôsobiť na skrinku, ktorá bude následne pôsobiť na vodu.

Ž: Áno, na elektrickú skrinku, ktorá mala údajne uchovať tento úmysel.

IM: Áno, bol taký experiment.

Ž: Áno. Po vykonaní experimentu so skrinkou zabalili túto skrinku do fólie a odoslali ju do iného laboratória vzdialeného 2 000 míľ, aby vyskúšali, ako sa mení tento vplyv elektrickej skrinky na vodu, ktorá sa nachádza tam, teda ďaleko.

IM: Ďaleko od tých meditátorov, ktorí robia experiment.

Ž: Áno. Zachováva sa táto informácia?

IM: A ako dlho bude vplývať na vodu? Však?

Ž: Áno. Presne tak. A ukázalo sa, že experiment splnil očakávania a uchoval si aj ten vplyv...

IM: Dokonca prekonal očakávania.

Ž: Prekonal áno, a uchoval.

IM: Ešte niekoľko ďalších rokov ovplyvňoval pH vody.

Ž: Áno, presne tak.

IM: Ak si dobre pamätám. Však? (**Ž:** Áno.) Mimochodom, toto je veľmi zaujímavý experiment a my sme ho nerobili,

priatelia. Môžeme ho prípadne zopakovať. Tiež zaujímavé.

Ž: Áno. Ako veľa závisí od toho, keď ľudia synchronizujú svoju prácu.

IM: Veľmi veľa, samozrejme.

Ž: A bolo dokázané, že pH vody sa skutočne zvyšuje ako počas experimentu, tak aj na diaľku, a že čo sa týka zámeru človeka, tak tu v zásade ani vzdialenosť ako taká ani čas nezohráva žiadnu zvláštnu rolu, pretože toto pole, ktoré ľudia vložili, fungovalo ešte...

IM: Sila ich pozornosti.

Ž: Sila ich pozornosti. Áno.

IM: V skutočnosti dnes nevieme... Myslím, z hľadiska vedy človek ešte zďaleka nie je preskúmaný a nie sú preskúmané ani jeho možnosti. A ľudské možnosti sú v skutočnosti kolosálne. Veď, koľko experimentov bolo uskutočnených a demonštrovaných dokonca aj na ALLATRA TV, napríklad, ako človek odkláňa laserový lúč. Čím? Silou svojej pozornosti. Veď to narušuje všetky zákony fyziky, to je nemožné. Alebo si vezmíme napríklad priateľov, ktorí názorne predviedli, ako synchronizovane vkladajú svoju pozornosť do telekinézy. Alebo teleportácia úderu na diaľku. Veď to sú fakty, ktoré absolútne narušujú všetky zákony fyziky. To však vypovedá o tom, že v súčasnosti sú takí ľudia. V podstate, ľudia s takými schopnosťami boli vždy, od nepamäti sa toto všetko využívalo. Ak to však nedokážeme vysvetliť z

hľadiska vedy, tak je jednoduchšie zatajiť to a povedať, že také neexistuje. Správne? Hoci sila ľudskej pozornosti je obrovská. A skutočne je to tak. Človek môže veľa ovplyvniť, ak správne vkladá svoju silu, ak vie, že ju má a vie ju používať.

Ž: Je prosto veľmi zaujímavé, ešte čo sa týka synchronizácie, že v súčasnosti sa stretávame so starodávnymi stavbami, ktoré si vedci spájajú práve so Schumannovou rezonanciou, s tým, že v dávnej minulosti dochádzalo k synchronizácii ľudí, a že tieto stavby, ktoré majú tvar...

IM: Miesta, na ktorých sa ľudia pokúšali (**Ž:** Áno)... teda, nepokúšali, ale v skutočnosti vchádzali do určitej rezonancie, teda bola to synchronizácia ich vnútorných vibrácií (**Ž:** Áno). Nuž existujú, samozrejme, na konkrétne účely.

Ž: Ano, teda, to sú tie kupoly...

IM: Toto nie je téma našej relácie, ale je to zaujímavé.

Ž: Áno, je proste zaujímavé, že sila synchronizácie a spoločné úsilie ľudí dokážu mnohé ovplyvniť.

IM: Naozaj mnohé. Poviem to tak: vďaka Bohu, že v spotrebiteľskom formáte toho veľa nevieme a veľa sme zabudli.

T: Igor Michajlovič, môžu ľudia vplývať na zmeny klímy? Konkrétne tu existuje teória, ktorá hovorí, že psychická energia človeka môže ovplyvniť seizmickú aktivitu.

IM: Pripomeňme si, že od nepamäti existovali ľudia, ktorí boli považovaní za svätých, napríklad v Indii (áno, je veľa

miest), ktorých... Ak sa usadili v určitom regióne, potom to bolo akoby požehnanie pre tých ľudí, ktorí žijú v tomto regióne. Prečo? Pretože klimatické udalosti ich obchádzali. Veď takých príkladov je množstvo. Preto sa aj všemožne snažili nejako „rozmaznávať“ týchto svätých, aby, nedajbože, neodišli, starali sa o to, aby tam boli. Preto aj pršalo v pravý čas, ani kataklizmy neboli a tak ďalej. Takisto aj seizmická aktivita v nebezpečných, v seizmicky nebezpečných oblastiach, ak sa tam taký svätec usadil, tak sa zmiernovala. Otázka znie: a prečo? Taký silný bol tento svätec? Mal na to nejaký systém, čo si myslíte? Nie, priatelia moji. Jednoducho viera v tohto človeka, spájala tých ľudí, ktorí žili v tejto oblasti. A oni už vkladali silu svojej pozornosti do toho, že všetko bude v poriadku. A už sa zapájal nielen svätý... On bol len ten, kto spája a synchronizuje pozornosť a sily iných ľudí, ktorí, dokonca aj keď nevedeli, ako to používať, tak tento nástroj používali. Ale dnes tu ide, samozrejme, o cyklický charakter zmeny klímy. Je to globálny systém. Ale, priatelia moji, prezradím vám veľké tajomstvo: globálny systém možno ovplyvniť globálnym zjednotením, no, globálne. Nech by sa jednotlivci snažili akokoľvek, nič sa nepodarí. To platí pre všetkých. A ak sa to predtým týkalo určitého regiónu, tak región to mohol nejako korigovať. Ale v danom momente je to, bohužiaľ, cyklus a cyklus to je globálnosť. A tu sú potrební globálne všetci nato, aby niečo spravili. Ale ak nájdeme v sebe silu, dokážeme vybudovať tvorivú spoločnosť, dokážeme sa orientovať na budúcnosť a trochu sa zamerať na seba, tak toto dokážeme tiež. Dokážeme zvrátiť

všetko späť a vyriešiť klimatické problémy. Dokážeme to! Také už bývalo v histórii ľudstva. Ak to niekto dokázal, tak prečo by sme to nedokázali my? Čo nám bráni okrem našej neviery a našich strachov, okrem našej lenivosti? Ale veď ľudia najčastejšie prestávajú kvôli lenivosti a nachádzajú si nejakú výhovorku: „Prečo sa nezaoberám rozvojom, povedzme, tvorivej spoločnosti, prečo aspoň jednoducho niekoho neinformujem. A načo to potrebujem? Nech sa tým zaoberajú iní.“ Však? A tak jeden-druhý, takýto lenivec, ktorý nechce urobiť niečo pre seba a pre svojich potomkov, zastavuje globálny systém rozvoja celého ľudstva – a ľudstvo sa nerozvíja. Ale veď evolučný vývoj musí byť, my už musíme byť... minimálne prejsť prvú etapu sme už mali. Ale neprešli sme ju. Dokonca sme sa ešte ani zďaleka do polovice nedostali. Ale môžeme, ak budeme chcieť, urobiť obrovský skok a preskočiť do prvej etapy. A prvá etapa rozvoja, to je, priatelia moji, obrovský evolučný skok v technologickom procese, vo vede, všade, vo všetkom, to je voľná energia a mnohé iné. Teda to, čo sa dnes považuje za fantastiku, sa môže stať skutočnosťou. A všetko záleží na každom z nás.

T: A koľko je celkovo týchto etáp? Povedali ste, že sme na ceste k prvej etape.

IM: Celkovo ich má ľudstvo šesť.

Ž: Myslíte tým túto Kardaševovu stupnicu?

IM: Nie. To Kardašev šíril neoverené informácie. Opísal to, čo ľudstvo poznalo od nepamäti. Opísal to trochu podľa

svojho chápania, snažil sa na to prísť, a už išiel za rámec toho, čo... Povieť to tak: to, čo opisoval Kardašev – rozvoj civilizácie – to bolo dokonca veľmi skromné.

Ž: To znamená, že ľudstvo je schopné dosiahnuť oveľa viac.

IM: Áno, je to fantastika. Teraz sa mi o tom nechce ani hovoriť. Prečo? Pretože ľudia si pomyslia, že tu práve píšeme nový sci-fi príbeh o budúcnosti.

Ž: No áno. V zásade, ak vychádzame z existujúcich problémov, ako sú vesmírne preteky, hviezdne vojny - len na to zatiaľ ešte...

IM: Hviezdne vojny a všetko ostatné – to je taká vec.

T: Jednoducho všetko, čo bolo kedysi vedeckou fantastikou, aj to, čo nazývali utópiou, to my teraz aktívne používame. (**IM:** Presne tak.) A preto je hlúpe, keď hovoria napríklad o tom, že tvorivá spoločnosť, to je utópia, pretože môže byť...

IM: Tvorivá spoločnosť nemôže byť utópia (**T:** Tak!). Prečo? Pretože je to absolútna realita a treba k nej pristupovať správne, rozumne a uvažene. Správne? A všetky utópie... Taký komunizmus a mnohé iné, táto utópia sa stala utópiou. Prečo? Pretože moc zostala v rukách jednotlivcov. A práve toto, prepáčte, bolo príčinou utópie. To znamená, že chceme dať všetko ľuďom, opäť chceme všetkých zrovnoprávniť... Priatelia, vari je možné všetkých zrovnoprávniť? Jednoduchá otázka. Nie je. Človek musí mať príležitosť. Áno, a v tvorivej spoločnosti musia byť všetci sociálne zabezpečení,

nesmú byť chudobní. Všetci musia mať bývanie, dostatok stravy, lekársku starostlivosť, oblečenie – všetko musia mať, jednoducho musia mať, už len preto, že sa narodili. Človek musí byť absolútne sociálne zabezpečený, jednoznačne. Ak však chce žiť lepšie, musí ísť a pracovať pre blaho ľudstva. Správne? Správne.

T: Teraz som si spomenula, že mnohí utopisti, keď vytvárali svoje idey, tak iba sedeli a očakávali, že presadzovať a financovať ich budú zhora.

IM: Nikto zhora to robiť nebude, v žiadnom prípade. Toto je utópia.

T: Teraz je jasné, prečo to bola utópia.

IM: Toto je utópia. Nikdy podobné idey ako je tvorivá spoločnosť alebo niečo také nikto nebude financovať a nikto nebude pomáhať zhora. Toto je (aby bolo jasné) trochu iná pyramída. My tu máme pyramídu moci. A teraz si ju prevráťte v hlave a predstavte si: ľudia sú hore a vykonávatelia dole. Tak to musí byť. Ale teraz ju máme trochu inak, takže, ako sme zvyknutí ju vidieť: na vrchole sú tí, ktorí vládnu, vydávajú príkazy, no všetky blahá si berú pre seba. Ľudia musia žiť v blahobyte. Všetci musia mať blahobyť.

T: Zaujalo ma, čo ste kedysi hovorili o tom, že ľudia sa vlastne dostávajú k moci, presnejšie, idú do politiky s dobrými úmyslami: pomôcť nám, ale zrazu jedného dňa...

IM: A potom sa stanú všetci rovnakými, však? Na začiatku

programu sme hovorili dokonca aj o tom, že aj keby sme zobrali akéhokoľvek dobrého človeka, stačí aby sme mu dali moc – a stane sa rovnakým, ako všetci. Prečo? Pretože toto je zákon, priatelia moji. Každopádne, keď človek zabije draka, sám sa stáva drakom. V tom je zmysel.

T: Jednoducho, je to aj vedecky dokázané. Napríklad v Ontáriu sa uskutočnili výskumy, keď neurobiológovia skúmali mozog človeka, ktorý bol dlho pri moci. A čo bolo zaujímavé, všimli si, že keď sú ľudia dlho pri moci, tak nastávajú u nich zmeny v mozgu. Oslabený je najmä určitý nervový proces zrkadlenia, čo priamo ovplyvňuje zrkadlové neuróny – a človek jednoducho nezažíva...

Ž: Nejaká oblasť, ktorá zodpovedá za ľudské kvality (**T:** Áno), za empatiu. Všetci?

T: Empatiu vôbec necítia: čo chcú iní ľudia, aké emócie prežívajú, empatiu človeka...

IM: Sú postihnuté zrkadlové neuróny, to znamená, že človek prestane súcítiť, prestane sa učiť. Prečo sa odpájajú tieto neuróny? Tam sa dokonca celé skupiny odpájajú. Kvôli tomu, že človek je pyšný, verí, že predstihol všetkých a jednoducho sa nemá od koho učiť, sám je príkladom, nuž a pýcha, megalománia a tak ďalej. To znamená, že takýmto spôsobom sa samozrejme empatia skrátka a dobre (**T:** Narúša) narúša. Vo vzájomných vzťahoch s ľuďmi, ktorí... z ktorých vyšiel a nastúpil na tento povedzme „trón“ formuje sa obrovská priepasť. Človek už začína premýšľať v iných

kategóriách, nad vážnejšími úlohami a samozrejme veľmi veľa času, chtiac-nechtiac, začína venovať sám sebe. A väčšina ich času a myšlienok sa točí okolo ich vlastného egoizmu a pýchy. Je to skutočne tak. Prečo? Pretože len čo dôjde k týmto procesom, o ktorých napísal tento priateľ, okamžite sa myšlienka začne točiť okolo egoizmu a všetko sa meria vo vzťahu k sebe samému, a nie vo vzťahu k niekomu inému. Žiaľ, áno, to je taký postoj.

T: Takže nedokážu ani pochopiť, čo ľudia potrebujú.

IM: No samozrejme, pretože vedomie sa prepne na niečo iné. Tak je usporiadaný človek, to je jeho funkcia. To treba vedieť a chápať. Preto za to, aby ľudia neboli chorí, treba bojovať. Je potrebné vytvárať podmienky, v ktorých človek nebude tak veľmi trpieť. Správne? A všetko bude v poriadku.

T: Neničiť ľudí.

IM: Áno, netreba ničieť ľudí.

Ž: V psychológii existuje dokonca termín „ilúzia objektivity“, keď človek stráca reálny obraz sveta a všetko sa začína točiť, akoby okolo neho.

IM: To je presne to, o čom hovoríme. (**Ž:** Áno). Sú rôzne formy prejavovania, ale v tomto prípade je to ako mechanizmus, keď človek dosiahne väčšiu moc, tak stráca... Prečo vzniká takáto priepasť? Prečo sme volili človeka, ktorý aj bol dobrý, ale keď sa dostal k moci, náhle sa mení? A všetci vidia tie zmeny, už mu je ťažko hrať toho, kým bol. A to práve

kvôli tomuto mechanizmu. To je normálne, to sú zákony prírody. Nie je na tom nič strašné. O ľuďí sa však treba starať. Ak si niekoho zvolíme, máme si ho zvoliť nie nato, aby nás ovládal, ale nato, aby plnil našu vôľu. Správne? Vtedy bude všetko v poriadku. Vtedy je človek jednoducho v práci a veľmi dobre chápe, že toto je jeho práca, nič viac, nič menej. Ľuďí treba chrániť.

T: Áno. V určitom okamihu sa stane pochopiteľným, prečo ľudia, ktorí sa dostávajú k moci...

IM: Viete, existuje jeden taký čítankový príklad. Je veľmi pôsobivý pre pochopenie, čo sa s týmito ľuďmi deje. Je to realita. Všetci si pamätajú Veľkú vlasteneckú vojnu, blokádu Leningradu – bolo také mesto, ktoré bolo zablokované, ľudia umierali od hladu a podobne. Tak teda, bol tam jeden stranícky organizátor, ktorý bol hlavný od komunistickej strany a dozeral tam na poriadok. A aby sa mu dobre a správne rozmýšľalo v tom čase, kedy ľudia jedli mŕtvolu, jedli jeden druhého, umierali od hladu (je to pravda, smutná pravda), jemu robili jeho zvyčajné obľúbené koláčiky, aby sa mu ľahšie rozmýšľalo o tom, ako inšpirovať a podporiť ľudí. Viete si to predstaviť? Čiže on nič nestrácal. On ako žil obvykle, tak žil dokonca aj tam.

Video (01:19:07) DRUHÁ SVETOVÁ VOJNA 1939-1945

*T: Druhá svetová vojna. BLOKÁDA LENINGRADU 1941-1944
Mesto Leningrad bolo v blokáde 872 dní, od roku 1941 do roku 1944. Zo spomienok očitých svedkov, ktorí sa nachádzali blízko*

mocenskej špičky blokádneho Leningradu. 872 DNÍ BLOKÁDA LENINGRADU Prevažná väčšina občanov Leningradu zomrela od hladu a nie v dôsledku vojnových operácií. Stovky tisíc mŕtvov ľudí, zahynuvších od hladu, sa jednoducho váľali na uliciach Leningradu. Ľudia boli v stave maximálneho vyčerpania. Už v prvých mesiacoch blokády boli stovky ľudí zatknuté za vraždy ľudí, s cieľom pojedania mäsa ich tiel. V tom čase, keď občania Leningradu jedli psov, mačky, potkany, zabíjali dospelých i deti a jedli ich mŕtvol, mocenské špičky, konkrétne v osobe prvého tajomníka Leningradského OBKOM-u a GORKOM-u strany (pozn.– Oblasťného a mestského výboru komunistickej strany) Andreja Ždanova a jeho prisluhovačov, si nič neodopierali – ani údené klobásky, ani obľúbené koláčky. Napríklad, pre vládcu mesta, súdruhu Ždanova, špeciálne pripravovali jeho obľúbené koláčky, aby sa mu ľahšie rozmyšľalo o prostých obyvateľoch mesta. 12.12.1941 Výroba „rumových báb“ v druhej cukrárskej fabrike. Foto A.A. Michajlova. Po blokáde Leningradu až dodnes sa historiografia snaží premeniť na mýtus nepohodlnú realitu – pravdu o moci. Ale pozrite sa sami na fotografie z tých rokov – tu je vládca Leningradu a jeho suita, zastupujúca moc, a tu obyčajní obyvatelia Leningradu. Závery si spravte sami.

IM: A v tom je rozdiel, i kvôli čomu tam idú. Nie preto, aby sa starali o niekoho, či niečo podobné, ale aby jedli svoje obľúbené koláčky dokonca aj vtedy, keď všetci umierajú od hladu. Tak sa buduje svet.

T: My sami kazíme a v podstate tým akoby trestáme týchto ľudí.

IM: My sami trestáme tých ľudí, v doslovnom zmysle slova ich zbavujeme života, ľudskosti, keď ich obdarúvame obrovskou mocou. Preto sa ani netreba diviť a urážať. Naopak, takých ľudí treba zachraňovať. A cesta záchrany je jedna. Predstavte si, pripusťme, že niekto predseda musí zastupovať aj v tvorivej spoločnosti v prvých etapách budovania. Začnime... ešte raz zopakujeme. Prvá etapa – to je informovanie. Ďalšia etapa – to je už vybudovanie elektorálnej platformy. A mnohí entuziasti, chápem, okamžite začnú túto platformu robiť, rozmyšľať... priatelia, pre začiatok treba rozmyšľať a vkladať pozornosť tam, ako sa máme všetci spolu rýchlejšie zjednotiť. A až keď nás bude, ako sme hovorili, viac ako 50% oprávnených voličov v tej či onej krajine, len až potom treba robiť elektorálnu platformu a registrovať už na nej ľudí. Netreba sa ponáhľať bežať pred lokomotívou. A až potom ďalšia, až potom i politická etapa, a implementácia ôsmich osnôv do ústavy a riešenie už na legislatívnej úrovni, ako to všetko zavádzať etapovito, správne a bez zhonu.

T: Čiže keď sa naháňajú a hovoria: „Načo toto informovanie? Píšme hneď zákony“, tak je to...

IM: Tak tie zákony nikto nepotrebuje. Bude to pusté. Samozrejme, majú právo teraz diskutovať, aj ako to môže byť v tvorivej spoločnosti, uskutočňovať stretnutia odborníkov. Je to svojím spôsobom príprava, je to báza, ktorá môže byť potrebná ďalej pri prijímaní tých či oných zákonov, pri budovaní samotnej tvorivej spoločnosti. Ale dnes je najdôležitejšie informovanie ľudí, doniesť to všetkým a každému. A čím

viac ľudí sa bude venovať riešeniu tejto otázky, tým rýchlejšie sa to všetko realizuje. Prečo? Spoločne môžeme mnohé. Naša pozornosť disponuje ohromnou silou. Je to skutočne tak. Tak si predstavte, keď sme vybudovali dokonca v jednotlivej krajine rozvinutú tvorivú spoločnosť... Ešte sme ju úplne neinštalovali, ako sme hovorili, nemožno ju v jednotlivej krajine vybudovať. Ale množstvo zákonov sa prijíma na ôsmich osnovách, všetko sa to rozvíja. Ale krajinu predsa len musí niekto niekde zastupovať. Preto musí byť, napríklad, tenže zástupca národa hoc v podobe prezidenta, ale plní to, čo chcú ľudia. Potrebuje taký človek ochranu? Je potrebné, aby spolu s ním všade cestovalo 200 ľudí? Ale kde! Je predsa taký, ako my. Je to jednoducho jeho práca, s prepáčením, ako každá iná práca. On odcestoval a povedal: „Ľudia chcú to a to“. Áno, zastupuje krajinu, ale zastupuje ľudí a ich rozhodnutie. A môže slobodne žiť. Nepotrebuje, aby... Prepáčte mi za podrobnosti, ale predtým, ako zájde na toaletu, musia sa tam porýpať akýsi špecialisti, aby, nedaj boh, čosi... Viete si predstaviť taký život? To nie je život, to sa človek chytí a sám sa v doslovnom zmysle posadí do väzenia, pod ochranu, a všade sa 24 hodín denne nachádza pod ochranou. Má... prestáva to byť životom. Je to kopa problémov a všetci ho nenávidia. Vari to nie je tak? Žiť v nenávisti pod ochranou kvôli tomu, aby zarobil nejaký ten centík... Ale preboha (T: V takej samoizolácii), veď talentovaní ľudia môžu zarobiť viac a ľahšie, a bez akejkoľvek izolácie, bez ničoho. Vari to nie je nádherné, keď si môže vyjsť do obchodu, či ešte kdesi? Pozdravili sa s ním, všetci ho poznajú a on zastupuje ľudí, no nikto

ho neohrozuje. Mne sa zdá, že je to tiež skvelé. Správne? Vari to nie je záchrana pre tohto človeka? Spasenie.

T: To je nádherná odpoveď na otázku, prečo je to výhodné pre samotných politikov, alebo tých, ktorí sú pri moci. Skutočne, vlastne aj z toho dôvodu, ktorý ste práve vyslovili.

IM: Z dôvodu slobody a života – pretože si zachovávajú svoju slobodu, zachovávajú si svoj život, žijú ako normálni ľudia. A je to krásne. A oni iba robia prácu, iba oznamujú rozhodnutia ľudí. Nie sú zodpovední za to, čo schvaľujú ľudia. To teraz je možné ovplyvniť politika, alebo mu vytvoriť nejakú hrozbu a on pod tlakom schváli ten či onen zákon, alebo bude hlasovať za niečo, aleboho možno kúpiť, aby za niečo zahlasoval. Ale tam – nie. Ľudia rozhodli – a hotovo (na tej elektorálnej platforme). To, čo sa ľuďom zachcelo, to sa aj robí. To, čo ľudia rozhodli, to sú povinní robiť. Je to nádherná spoločnosť. Ale táto spoločnosť, priatelia moji, má jedno obrovské mínus – niet na koho nadávať. Veď sme predsa všetko schválili. Správne? Ale my tak zo zvyku: „Kto je na vine? Veď ten, koho sme zvolili, práve ten je vinný“. Ale zabúdame, že sme ho vybrali my. Takže kto je vinný – on, alebo my? A na seba sa predsa nechce nadávať. Dnes je na koho nadávať, potom nebude na koho – to je veľké mínus pre naše obvyklé vedomie. Viete, čo je ešte v skutočnosti v tejto elektorálnej platforme pozoruhodné? Veď nebude možná žiadna korupcia, nebude možné robenie nejakých chýb, či niečoho takeého. Prečo? Pretože je všetko otvorené, všetko je prístupné. Ľudia všetko vidia a ľudia prijímajú

rozhodnutie. Preto všetky menovania na vykonávanie tých či oných funkcií či niečoho podobného – všetko schvaľujú ľudia. Preto vykonávateľ je iba vykonávateľ. On nemôže od seba niečo doplniť či ubrať, pretože ľudia všetko vidia. A ihneď, ak išiel proti ľuďom, nesie zodpovednosť pred ľuďmi. A opäť platforma – ona predsa nie je len pre schvaľovanie zákonov, ale aj na diskusiu. Ak niekde dôjde k nejakej korupcii alebo niečomu inému, tak sa to hneď a zaraz dáva na posúdenie. Alebo ako som uvádzal príklad s lekárom, keď sa akademik spriechil. Prepáčte, ak sa stal takou prekážkou, ale pre nás je to výhodné, tak tento akademik ide na dôchodok a zodpovedá za to, čo urobil. Čiže také trudy už nie sú potrebné.

T: Taká ľudová kontrola, áno?

IM: To je reálna... to nie je ľudová kontrola, to je ľudový život. Je to život všetkých ľudí. Je to náš život a musíme zaň zodpovedať, pretože ho budujeme pre seba. A je to náš dom, nie čísi. A my tu nie sme na návšteve a nie sme v otroctve. A potom prestaneme byť dobytkom a staneme sa ľuďmi. Pozrite, aké je všetko jednoduché. Všetko závisí na nás.

T: A v praxi realizujeme svoje ústavné práva.

IM: Samozrejme. Vari je to zložité? Absolútne nekomplikované.

T: Veľmi ľahko sa to aj popisuje. Teda nie je to akýsi ďaleký komplikovaný cieľ vybudovania tvorivej spoločnosti (**IM:** Ale tu niet...). Keď sú etapy, ktoré... Každú etapu je reálne

realizovať, je reálne absolútne uskutočniteľná (**IM:** Absolútne reálne). A už existuje chápanie, čo treba robiť, preto...

Ž: Začínať z malého.

T: Áno.

IM: Z jednoduchých elementárnych vecí. Musí v tom všetkom byť predovšetkým zdravý rozum a musí byť postupnosť. Nemôže sa bežať pred lokomotívou – nemá to zmysel. Všetko treba robiť v pravý čas a tak, ako je stanovené. Čiže ako tým prechádzali všetky normálne civilizácie, tak musíme zopakovať túto cestu, a to je všetko. Či to nie je tak?

Ž: Pravdaže.

IM: A všetko bude potom dobre.

T: Áno, naozaj je čas nebyť už povedzme primátmi. Ale stať sa ľuďmi, pretože ako nižšie...

IM: U primátov je to tiež rôzne, prepáč. My teraz existujeme ako nižšie primáty, kde je jeden líder a podobne. Ale ak zoberieme vyššie primáty?

T: Existujú také koalície, ako aliancie.

IM: Existujú skupiny, koalície a podobne. Mnohí povedia: „Však aj u nás je to teraz tak – koalície, skupiny“. Je, ale nie vo všetkých krajinách. Niektoré krajiny sa vyvinuli na vyšších primátov, ale niektoré zostali na nižších primátoch, kde je jeden vodca v tlupe – a basta, a jeho názor je zákonom. No čo, nie je tak? Hovorme čestne, že sme aj tak dodnes zostali

primátmi. Vari to nie je tak, priatelia moji? V tej či onej forme sme beztak primátmi. Je čas stať sa ľuďmi. Vyhrňme si rukávy, zaktivizujme všetky svoje konexie, všetkých svojich známych a bez rozpakov sa len porozprávajme. Máme dobrý príklad. Viete, teraz mi prišla taká myšlienka, že predsa len nenadarmo títo zástupcovia LGBT, týchto menších, prekonalí takú ťažkú cestu pri svojom formovaní. Oni to v skutočnosti urobili pre nás, priatelia moji. Ukázali nám nádherný príklad. Neváhali a docielili to. Ak neváhali pri hájení svojich práv ako menšina pred väčšinou a dosiahli to, tak my, väčšina, s nádhernou – tvorivou spoločnosťou, s jednoducho veľkolepou myšlienkou, nuž my nemáme vôbec nad čím váhať. No je to tak? My predsa chceme spoločne pre všetkých, aj vrátane nich, preto nám poslúžili ako perfektný príklad. Máme sa čo učiť.

T: Áno. Preto keď sa pýtajú: „Či to najviac potrebujete?“, samozrejme, že potrebujeme.

IM: Pravdaže potrebujeme.

Ž: Veď je to predsa náš svet, v ktorom žijeme.

IM: Je to náš svet, je to náš život, je to naša budúcnosť...

T: My sami chceme žiť v tejto spoločnosti.

IM: Je to budúcnosť našich detí. Ako by sme to „nepotrebovali“?

Ž: Keď sa zlepší každá oblasť, keď žiješ tam (**IM:** Samozrejme), kde nemusíš vybavovať hromadu papierov (**IM:**

Papierov a dokumentov), papierov a dokumentov.

IM: Keď si predovšetkým človekom (Ž: Keď si... áno), keď si tvoj život cenia a ty si ceníš životy iných, keď je svet nádherný a slobodný. No je to tak? Vari to nepotrebujeme najviac? Pravdaže potrebujeme. A tu sa treba spýtať toho človeka: „A ty to nepotrebuješ, priateľ môj? Si proti svojím deťom? Prepáč, si proti tomu, aby moje deti žili dobre?“ Parafrazujem otázku: „Ak sa postavíš proti tvorivej spoločnosti, to znamená, že nechceš, aby sa choré deti bezplatne liečili. Nechceš, aby boli deti zdravé, aby bola prevencia? Nechceš, aby sme všetci krásne, dobre a slobodne žili? Tak kto potom si?“ Takto sa opýtať toho, kto dáva také otázky – „Čo, potrebuješ to najviac?“, alebo kto hovorí – „Mňa to nezaujíma“: Teba nezaujíma budúcnosť mojej rodiny, mojich detí? Nezaújíma ťa budúcnosť tvojich detí? Tak kto si? Azda si človek? Treba sa opýtať. No čo, nie je to tak? Rozum to neberie! Toto skutočne môžu hovoriť iba nepriatelia ľudí. Viete, zdá sa mi, že toto ani zvery nepovedia. Sú to skutoční nepriatelia spoločnosti, ľudstva a všetkého ostatného. Ani alkoholici a narkomani toto nepovedia, tak sa mi zdá. Nezdá sa, ale to tak aj je. Sú to len nemocní a egoisti. Dokonca ani nemám, nechcem nikoho urážať, priatelia moji, ale to je absolútne nehumánna otázka. Ľudia spočiatku nemusia chápať, čo je to tvorivá spoločnosť. Práve preto musíme pracovať, vyjasňovať a rozprávať, čo je to tvorivá spoločnosť a ukazovať jednoduché spôsoby a príklady, ako sa zjednocovať a čo je na začiatku potrebné. Práve sme sa zmieňovali aj ukazovali,

ako to spravíť na...

T: ...platforme allatraunites.

IM: ...na platforme allatraunites, áno. Ako pre začiatok aspoň s čímisi začať a ďalej to rozšíriť. Správne? Či je to zložité? Nie je to zložité. Všetci majú známych, priateľov vo svete nakoľo. Komunikujte s nimi a neostýchajte sa. Ale ak uvidíme, že ľudia to nepotrebujú, skutočne nepotrebujú, že to ľudia nechcú, potom sa svet zbláznil. Ale to je paradox, to sa nemôže stať. Hádam nechceme žiť? Tak načo potom bojujeme o život? No je to tak? Kde sú naše inštinkty, reflexy a všetko ostatné? Veru nie, ľudia chcú žiť a chcú žiť dôstojne, ako Človek. Len treba trochu vynaložiť úsilie. Treba ľuďom vysvetľovať, že iba spolu môžeme v globálnom zjednotení vzdorovať globálnym problémom. Niet u nás východiska, priatelia. Spomeňte si na predchádzajúcu reláciu. To nie je strašenie, ešte raz hovorím, to je objektívnosť, to je pravda. Ale môžeme, ak budeme chcieť.

T: Ako hovoril Ciolkovskij, do Zlatého veku budú môcť vstúpiť tí, ktorí sa dokážu zjednotiť, ktorí sa naučia spájať.

IM: Zlatý vek môže nastať len vtedy, ak sa dokážeme zjednotiť. A najzaujímavejšie je, že nič okrem hlúpostí nám nestojí v ceste. Nič! Je to výhodné pre všetkých, jednoducho pre všetkých je to výhodné. A zapadá to dokonca aj do nášho spotrebiteľského modelu, v ktorom žijeme, do obvyklého modelu spotreby, pretože to chceme urobiť tak, aby to bolo pre nás výhodnejšie aj ekonomicky, aj vo všetkých ostatných

aspektoch a vzťahoch ľudského života. Bude to výhodnejšie. Niektorí sa zháčia (veď sme to v minulých reláciách hovorili): „No ako výhodnejšie, ak prejdem semafor na červenú – a tri mesiace umývať verejné toalety, namiesto toho, aby som zaplatil pokutu a odišiel? Veď to nie je výhodné.“ Vedomie sa môže sa na tom zachytiť. Posúdme to teraz z druhej strany, z pozície vodiča. Páchaš obvyklý priestupok: prekročil si rýchlosť tam, kde sa nesmie, prešiel si na červenú, keď tam nikto nebol – a bezalternatívne ťa nútia umývať verejné toalety, dokonca v špeciálnej veste, aby bolo vidieť, že si previnilec, bijú po pýche, egoizme. „To je neprípustné, to je predsa poníženie človeka.“ Existuje alternatíva – päť rokov pracovať pre spoločnosť v izolácii, ako zvieratko v ZOO (zdôrazňujem: pracovať, nie iba sedieť). No lepšie je tri mesiace umývať toalety, trebárs po dve-tri hodiny denne vo voľnom mimopracovnom čase. „Nespravodlivo a tvrdo.“ A teraz sa na to pozrime z druhej strany. Vaše dieťa ide po prechode a nezbadal ho chuligán, „hrdina“, ktorý chcel prebehnúť na červenú. Vaše dieťa v tom čase nič nevedelo, jednoducho prechádzalo na zelenú a nič neporušovalo. Ako sa vám páči táto situácia? Čo by ste spravili s týmto vodičom? Tak teda, z dôvodu, aby ste neprejavovali svoje zvieracie vlastnosti a nemuseli ste s nikým nič robiť, netreba jazdiť na červenú. Takisto prekračovať rýchlosť. Veď rýchlostné limity, najmä v sídlach, to všetko sú pravidlá napísané niekoho krvou, sú to pravidlá, za ktoré niekto zaplatil svojím životom. A teraz si predstavte, keď zrýchľujete tam, kde sa to nemá, nemôžete tak kontrolovať auto, nech by bolo

akokoľvek dobré, aby to zaručovalo bezpečnosť. Veď zrazu môže vyskočiť niekoho dieťa a môže to byť nenapraviteľné. A ak vaše dieťa vyskočí? Neprijemné, však? Taktiež je trestné používať vulgarizmy alebo prejavovať voči niekomu emócie. Priatelia moji, porozprávam vám príklad, ktorý som pozoroval v supermarkete. Stáli sme pred pokladňou a niekoľko ľudí predou mnou doslova taký opitý veselý mužíček s primeraným nákupom (zrejme si ešte veľmi žeral rýchlejšie chlipnúť alkoholu), no a mal niečo na zahryznutie. A pokladníčka sa tam s niečím trochu zdržala – nahadzovala, nenačítavalo jej to automaticky, musela to robiť ručne. A tento človek, očividne sa zle kontrolujúci, ale veľmi sa ponáhľajúci priniesť nakúpený alkohol svojim kamošom, ju začal urážať. Ona reagovala mlčky, teda veľmi skromne, ale jeho to ešte viac rozzúrilo. My sme samozrejme ukludnili tohto „súdruha“ a on vyšiel von a čakal. Ale o čo išlo? Všetko, čo sme mohli urobiť, bolo iba vyviesť ho z obchodu. A hotovo. A pre neho to zostalo bez postihu. Zašiel do susedného obchodu, vtrieskal sa tam a, ako sa hovorí, nič sa mu nestalo. Ale v tvorivej spoločnosti by musel veľmi dlho zametať a zmývať tento obchod, a zametať a zmývať parkovisko pred týmto obchodom, aby všetci videli, aký je on „hrdinom“ v skutočnosti. Nespravodlivé, však? Veď ona zdržiavala a on sa predsa ponáhľal. Ale predstavte si: vaša matka alebo vaša dcéra sedí v pokladni a prichádza tento zneužívateľ alkoholu v neadekvátnom stave, ktorý z ničoho nič začína urážať vašu mamu alebo vašu dcéru. Páčilo by sa vám to? Jednoduchý príklad. Pozrite, ako to všetko je, dobre? Záleží, z

ktorej strany sa na to pozrieme. Ale treba sa, priatelia moji, pozerieť z ľudskej stránky. Človek nemôže klesnúť na úroveň dobytku. Nemôže. Ak klesne na úroveň dobytku, tak teda aj vzťah k nemu musí byť rovnaký ako k dobytku, kým sa nestane Človekom. Správne? A nemôže to byť pre nikoho príjemné, ak chceme žiť v nádhernom svete a vážiť si jeden druhého. A preto hovoríme, že musíme vybudovať tvorivú spoločnosť za jednu generáciu, aby ďalšia generácia rástla už v iných podmienkach, pre ktorú to bude prijateľné a normálne. Ale my si predsa budeme pamätať, že sa to môže – v netriezvom stave urážať človeka, a nič sa nám za to nestane. V našom podvedomí to však bude ležať, takéto príklady, ktoré sme pomocou zrkadlových neurónov vstreli. Ale v tvorivej spoločnosti sa to nesmie. Nech je radšej ťažko nám, ale budúcej generácii bude ľahko a prirodzene. Správne?

T: Báječné!

IM: Tak to predsa má byť, priatelia. Je potrebné zostávať Človekom. A my to môžeme.

T: Igor Michajlovič, keď hovoríme o štvrtej etape budovania tvorivej spoločnosti, keď vstupujeme na medzinárodnú úroveň (**IM:** No áno), vznikajú u ľudí otázky – a nie je to..? Neohrozuje to štátnosť? Neporušujú sa takto štátne hranice?

IM: Je to dobrá otázka, a je často kladená, teda či neohrozujeme štátnosť, hranice či čosi iné. Ale to musia rozhodnúť ľudia, to nerozhodujeme my. Ako rozhodnú – so zachovaním hraníc, bez zachovania hraníc, štátov, neštátov, tak to aj

bude. Ľudia to budú sami rozhodovať. Poviem dokonca viac: teraz máme dosť krajín, v ktorých sú králi, kráľovné a podobne, však?

T: Monarchie.

IM: Cisári, monarchie a podobne. Bude monarchia, či nebude? Mnohí povedia: „To je neprípustné!“ Ale ak sa zamyslíme, dnešná monarchia, to je už tradícia. Veď sú parlamenty, kde sa prijímajú zákony a všetko ostatné. A zákony prijímať a riadiť život budú ľudia, sami ľudia. A monarchia – to je tradícia. Neviem, podľa mňa osobne treba všetky naše tradície chrániť, celú našu históriu treba chrániť, všetko najlepšie, krásne, to, čo ľudí nadchýna, treba zachovávať. To je môj názor.

T: Tu, spomenúc si na predošlú reláciu, kedy sme hovorili o tri a pol miliarde ľudí, ktorí sa môžu pohnúť zo svojich miest, ma napadá otázka: a budú vôbec existovať tieto hranice v súčasných klimatických situáciách?

IM: Ľudia rozhodnú. Povedzme to tak, keď vychádzame z filozofie... Veď my posudzujeme vybudovanie tvorivej spoločnosti v ideálnych podmienkach, tých, ktoré sú teraz, ak to stihneme. Ale ak to nestihneme? Mám jednoduchú otázku: hoci len presun 3,5 miliardy ľudí, časti, polovice planéty na druhú polovicu – zachová to vaše hranice, vaše práva, vaše štáty? Tu je vám odpoveď, priatelia moji. To takto nepredpovedáme my. Prepáčte, to hovoria vedci. Oni vypočítali, že doslova za 50 rokov sa 3,5 miliardy začnú presúvať, budú

donútené. A jednoduchá otázka: či oni budú agresívni alebo nebudú (aj tí, ktorí prechádzajú z jednej strany na druhú, aj tí, ktorí ich prijímajú)? Budú agresívni. V spotrebiteľskom svete budú veľmi agresívni. A čím sa to skončí, nie je známe. Otázka je len v tom, a to je to, čo dnes naozaj môžem povedať – nebude to o 50 rokov... nebude mať kto ísť o 50 rokov z jedného teritória na druhé, pretože ani nebude mať kto a ani nebude mať kam. Všetko sa udeje oveľa rýchlejšie. Žiaľbohu, ale je to pravda.

T: Ale je možné všetko zmeniť. Dokonca si spomínam, že veď aj z kresťanskej pozície, z pozície náboženstva ľudia nemajú iba pasívne čakať, kým nastúpia kataklizmy alebo niečo také.

IM: Ale v tom istom kresťanstve dnes mnohí hovoria, že: „Áno, dôjde k tomu, ale my musíme sedieť a čakať, pretože to Boh trestá, je to mimoriadne. A my sme takí veriaci a Boh nás tak miluje, nás povaláčov, darmožráčov a leňochov, ktorí nič nerobia, sedia a čakajú na Hospodinov trest pre ostatných. A my pôjdeme do raja, ale ostatných On strestá.“ Vari to dnes nie je kresťanská pozícia v niektorých (**T:** Organizáciách), takpovediac organizáciách? Taká?

T: Ale v podstate je nesprávna.

IM: Samozrejme nesprávna. Kto potrebuje povaláčov a leňochov? Za čo? Za to, že on nič nerobil? Za to, že neslúžil Bohu, ho Boh vezme do raja? Uvediem vám jednoduchý príklad. Predstavte si, sú dvaja ľudia. Ste zámožný človek,

robíte veľa dobrého a doma nestíhate čosi urobiť. A prichádza jeden človek, pomáha vám, ale druhý chodí s hrdo zdvihnutým nosom a odvracia ho od vás. Takže v prípade potreby pomôcť, komu pomôžete – tomu, kto príde a pomáha vám, alebo tomu, kto pyšne odvracia nos, „prečo by ti mal pomáhať“? Nuž taký jednoduchý príklad. Kto si zaslúžil lásku a úctu – ten, ktorý slúži Bohu a za každú dušu sa tu bije, alebo ten, kto sa fláka a myslí si, že on je už a priori hodný toho, aby ho Boh vzal k sebe, pretože on nič nerobí, pretože je leňoch, pretože ho Boh musí milovať? Za čo milovať? Za ničnerobenie? Za lenivosť? Za to, že obšťastňuje diabla svojimi myšlienkami, zabúdajúc na Boha? Za to, že sa spotrebiteľsky správa k Bohu? Jednoduchá otázka. Buďme čestní aj v tejto otázke! Boh je milujúci, On miluje všetkých, ktorých pozná. A On pozná len tých, ktorí Ho milujú a slúžia Mu. A tu máte odpoveď, priatelia. Takže, priatelia moji, milujte sa navzájom. Začneme jednoduchým – láskou a vzájomnou úctou, a vydáme sa k väčšiemu. Ďakujem, že ste boli s nami. Ďakujeme.

T: Ďakujeme!

Ž: Ďakujeme!

IM: Ďakujeme. Ďakujeme aj vám, priatelia.

Tvorivá spoločnosť – perspektíva civilizácie.

ALLATRA TV uvádza

*TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ – PERSPEKTÍVA CIVILIZÁCIE
ZJEDNOTENIE ĽUDÍ*

ŽIVOT BEZ TYRANOV

*VOĽNÁ ENERGIA OKAMŽITÉ PREMIESTŇOVANIE V
PRIESTORE*

6 ÚROVNÍ ROZVOJA CIVILIZÁCIE

JEDNOTNÉ ĽUDSTVO

TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ – PERSPEKTÍVA CIVILIZÁCIE

*Úprimné poďakovanie môjmu dobrému priateľovi (na druhej
strane televíznej obrazovky) za naše spoločné dobré dielo.*

S úctou, Igor Michajlovič Danilov

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu ALLATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň!

T: A Žanna.

Ž: Dobrý deň.

T: Po predchádzajúcej relácii zaujala našich divákov dnes veľmi aktuálna téma, týkajúca sa perspektív rozvoja našej civilizácie. V skutočnosti sa dnes ako ľudstvo nachádzame v prelomovom historickom bode, pretože súčasná civilizácia sa nachádza v krízovej fáze svojho vývoja. A zaznievajú vyhlásenia, že sa začala evolučná kríza ľudstva. Odborníci konštatujú, že priemyselná civilizácia sa dostala do slepej uličky. Svedčia o tom mnohé globálne krízy: ekonomická kríza, geopolitická, sociálno-kultúrna kríza, demografická a mnohé iné. A všetko to zhoršujú katastrofické zmeny klímy. A prehľbovanie všetkých týchto kríz stimuluje hľadanie nových spôsobov a stratégií rozvoja. Veď to, čo sa dnes deje je také bezútešné, že nás všetkých môže zachrániť len kvalitatívny evolučný skok z priepasti konzumného živočíšneho formátu, do úplne nového formátu medziľudských vzťahov. A v tejto súvislosti zaujal pozornosť našich divákov moment z poslednej relácie, v ktorej bolo spomenutých šesť stupňov rozvoja civilizácie. A potom nasledovali otázky: „Čo sú to za stupne? A k akému typu civilizácie patrí naša spoločnosť?“

IM: To sa už v skutočnosti dotýkame celej oblasti, ktorá je pre všetkých ľudí taká viac fantastická alebo, povedzme, futurologická. To znamená, že dnes sme sa rozhodli hovoriť trochu o sci-fi, ako som pochopil, však? O perspektívach a

tak podobne.

T: Ale my vieme, že akákoľvek fantastika sa tak či onak v živote plní. Alebo aspoň autori sci-fi popisujú udalosti, ktoré sa už v tejto chvíli niekde dejú, alebo sa stali predtým.

IM: Zdá sa teda, že naši priatelia sa dnes rozhodli nastoliť tému, ktorá bude mnohým z vás zníť ako sci-fi. No, ak vás to zaujíma, nuž porozprávajme sa.

Ž: Na úvod by som si ešte chcela vyjasniť, čo súčasní ľudia rozumejú pod slovom „civilizácia“? Veď ľudia boli vždy v pokušení deliť sa na priateľov a nepriateľov, na našu civilizáciu a barbarov. A odkiaľ sa to všetko vzalo?

IM: Dobrá otázka. Ty hovoríš: deliť sa na našich ľudí a barbarov. Keď si zoberieme, čo sú to barbari, však? Barbari, to sú vlastne tí, čo nie sú Gréci. Je to tak?

Ž: Áno, sú z iného národa.

IM: Ľudia z iného národa, to znamená nie Gréci.

T: Teda cudzinci.

IM: Cudzinci.

Ž: Cudzozemci, áno.

IM: Teda, zdá sa, že všetci, ktorí nie sú Gréci, sú barbari. A civilizácia, keď vychádzame z toho, to sú zdá sa, len Gréci, správne, grécka kultúra? Je to to isté, ako keď v náboženstvách mnohí hovoria – pohana. A kto sú to pohana, viete?

To sú tí, čo nie sú Židia. Takže pohanovia sú všetci, ktorí nie sú Židia. A teraz to už nabralo úplne iný smer. Teraz, keď sa povie „pohan“, znamená to polyteistov alebo neveriacich. Všetci? (Ž: Áno.) Teda pohanovia ktorí neveria v jediného Boha. A všetci, ktorí veria v jediného Boha, tí sú normálni, to nie sú pohanovia. A barbari - teraz sa tým myslia „ľudia-divosi“. Všetci? Takí... Nekultúrni, ktorí ničia kultúrne hodnoty, nevážia si ich. Celkovo, takí zaostali ľudia. (Ž: To áno.) No a v skutočnosti, keď si to zoberieme, tak pohanovia sú všetci, ktorí nie sú Židia, barbari sú všetci, ktorí nie sú Gréci. Je to tak? A čo je to civilizácia v dnešnom ponímaní? V dnešnom ponímaní civilizácia, to sú kultúrne vyspelí ľudia, tí, ktorí sú dobre organizovaní, sú moderní a technologicky vyspelí. Toto je civilizácia, civilizovaní ľudia, kultúrni ľudia. Všetci?

Ž: Teda to, čo sa dáva do protikladu s barbarmi, ktorí sú dnes považovaní za nekultúrnych a negramotných.

IM: Tak potom mám inú otázku. Je tu naša moderná ľudská civilizácia. A prečo je v nej východná civilizácia, západná civilizácia? Všetko máme rozdelené (Ž: Áno). Ako máme pochopiť, čo je to civilizácia? A tu Tatiana, priatelia moji, sa rozhodla nastoliť otázky týkajúce sa šiestich stupňov rozvoja alebo šiestich úrovní rozvoja civilizácie. A ako máme pochopiť, ktorej civilizácie? O čom hovoríme? Je to ako „štát“ – viete, také veľmi zaujímavé slovo, na ktoré nikto konkrétne neodpovedá, čo to je. Všetci? (T: Áno.) Je to zaujímavé. Tak o čom budeme hovoriť?

T: Sme my, ako spoločnosť, civilizáciou?

IM: Akou?

T: A aké sú vôbec základné znaky civilizácie v pôvodnom zmysle?

IM: Neviem, možno ty si, ale ja určite nie som Grék.

T: Ale jednoducho, skutočne...

IM: Aj keď grécka kultúra je veľmi stará, hodnotná a pozoruhodná, len tá podoba nevyšla.

T: Hovorili ste o tom, že „nie sme barbari“. Však? Žanna sa dotkla najmä tohto momentu. A či môžu rozdelení ľudia...? Napríklad „barbari“ – tento pojem v minulosti znamenal cudzinec, ale dnes sa to chápe ako nejaký hrubý človek. Však? Teda... (Ž: Nekultúrny.) Nekultúrny. A skutočne, pri takomto rozdelení, keď je spoločnosť rozdelená na svoj-cudzí, môže existovať aj iný scenár, ako len taký militarizovaný, negatívny, kedy je už ten druhý tak vnímaný?

IM: V spotrebiteľskom formáte rozvoja dnešného ľudstva nemôže byť nič iné. Prečo? Samotný formát, ten, v ktorom žijeme, všetky pravidlá tejto hry, tejto existencie, má sa tým na mysli zriadenie typu: „rozdeľuj a panuj“, „silný dominuje nad slabými“, „silný berie slabému“ a tak ďalej... Kto je bohatší a silnejší, ten dominuje. V podstate sme o tom už veľa hovorili. Tak o akej civilizácii sa tu môžeme baviť? Civilizácia divochov? Barbarov? No nie v takom zmysle, že nie sme Gréci, nie, priatelia, ale v zmysle barbarov v dnešnom slova

zmysle. A čo, nie je to tak? U nás teda ten, kto je silnejší a viac niekoho okradol, ten je civilizovanejší? Tak takto to je, priatelia? Tak takto máme chápať pojem „naša civilizácia“? A ak odhodíme všetky tieto nahromadené hlúposti a pristúpime k tomu serióznejšie, hoci aj z uhla pohľadu futurologie (to je jedno), práve k tejto téme, ktorú si teraz nadniesla, o šiestich úrovniach alebo šiestich stupňoch rozvoja civilizácie, tak potom pojem „civilizácia“ musí byť všeludský. To znamená, že všetky, národy sú zjednotené do jedného celku - a vtedy je to civilizácia. Sú naše národy zjednotené do jedného celku? Majú charakter konzumu a neľudskosti.

T: Sme však civilizácia, ak žijeme konzumom?

IM: Nie, samozrejme, že nie. My nie sme civilizácia.

T: Každý ľahá prikryvku na svoju stranu.

IM: Presne tak. No, treba sa pozrieť, akým spôsobom a ako pristupovať k tomuto slovu – „civilizácia“. Ak tak, ako je to zvykom chápať teraz, že ide o všeludskú civilizáciu a podobne, nie sme civilizácia. A civilizáciou sa stane vtedy... Ak si vezmeme čo i len prvú etapu, alebo prvú úroveň rozvoja ľudstva, aby sa stali civilizáciou, čo sa pod tým rozumie? Prvé, to je zjednotenie všetkých ľudí, a čo je najdôležitejšie, neprítomnosť tyranov alebo vládcov. To znamená, že pojem „moc“ v civilizácii absentuje. Prečo? Pretože každý je na svojom mieste a robí si svoju prácu, všetci sú si rovní – vtedy nastupuje civilizácia. Ale ešte s jednou podmienkou, a to je disponovanie voľnou energiou. Opäť, v dnešnom chápaní

tohto slova „voľná energia“. Teda, skúsím to povedať jednoducho. Prepáčte, priatelia, chápem, že je medzi vami veľa múdрых ľudí, ale počúvajú to aj ľudia, ktorí majú humanitné vzdelanie a podobne. Preto všetky tieto technologické procesy preskočíme a vysvetlíme ich jednoduchšie. Pre pochopenie, aký druh energie používa moderná civilizácia? Čo používame? Energia je to, čo získavame zo zeme. Však?

T: Zdroje planéty, áno.

IM: Uhl'ovodíky. Áno, správne, spotrebovávanie zdrojov, teda to, čo končí. Z toho, čo sa môže u nás obnovovať, je to veterná energia, slnečná energia. Áno? No a energia vody, príboja a podobne... padajúca voda alebo niečo iné – to sú vodné elektrárne. To je všetko, čo používame. Toto nie je energia. Má veľmi nízku účinnosť. Veľmi veľa míňame, aby sme získali energiu. V skutočnosti prvou úrovňou civilizácie je pochopenie voľnej energie, to znamená, keď je koeficient vkladu oveľa menší ako zisk. To je, povedzme, motor s účinnosťou väčšou ako jedna – čo to znamená? To znamená, že sme vložili trochu energie, ale dostali sme veľa. To znamená, že toto percento je veľmi veľké. Všetko naše sa vrátilo – a plus ešte obrovské percento, minimálne raz toľko. To znamená voľná energia je tá, ktorú nezískavame z nerastných surovín, zo slnka, z vetra alebo z niečoho iného. Je to využitie energie kdekoľvek v našej sfére. Vtedy sa môžeme voľne premiestňovať po celej sfére. A v tomto prípade sa sférou myslí naša slnečná sústava (takto jednoduchšie, aby to bolo ľahšie pochopiteľné). To znamená, to je to – kde sa

nachádzame, taká malá, maličká bodka na okraji galaxie, na jednom z jej ramien. Chápete, je to tak, aby...

T: Teda nie celý Vesmír, ale hlavne...

IM: To preto, aby bolo jasné, kto sme. Aký Vesmír? Dokonca nehovoríme ani o galaxii. Dokonca, prepáčte, teraz nie sme schopní ani na susedné planéty lietať, len sa chystáme tam niečo... niekam letieť. Na čom sa chystáme letieť? Na tom zdroji, ktorý končí. Ale ovládanie voľnej energie znamená, že ju jednoducho získavame v ktoromkoľvek bode... my ju generujeme, nedobývame ju, jednoducho povedané. Ťažíme teraz uhl'ovodíky a všetko ostatné, ale toto generujeme v ktoromkoľvek bode našej sféry v potrebnom množstve. Takže sú tri podmienky. Prvá – to je zjednotenie. Druhá – je neprítomnosť tyrana, teda cára, kráľa, na tom nezáleží, nech ho nazveme akokoľvek: povedzme tyrana alebo Ela, jeho prototyp. A treťou povinnou podmienkou je ovládanie voľnej energie. A vtedy sa civilizácia začína rozvíjať.

T: A keď už hovoríme o rozvoji civilizácie, je to nejako spojené s duchovno-morálnou úrovňou? To znamená, prebiehajú tieto procesy paralelne: duchovno-morálny rozvoj civilizácie a typy civilizácií?

IM: Opäť tu máme duchovno-morálne... No keď už máme taký sci-fi rozhovor, tak to poviem jednoduchšie: veď existujú na tomto svete oduchovnelí, veľmi inteligentní, ktorí dosahujú svoj rozvoj, sú na štvrtom stupni, štvrtom evolučnom stupni. Toto je maximum pre oduchovnených, ale nie

oduševnených. Predstavte si zviera, ktoré má obrovský intelekt (obrovský intelekt, zdôrazňujem, mnohonásobne prevyšujúci ľudský), ovláda takú formu energie, o ktorej sa nám ani nesnívalo. My sme sa dnes ani zďaleka nepriblížili k prvému stupňu a oni sú už na štvrtom. Zoberme to po poriadku, aby to ľudia pochopili. Čo je to prvý stupeň sme vysvetlili. Čo je to druhý stupeň? Druhý stupeň, to je už schopnosť premiestniť sa mimo našu sféru. Takže to je jasné, však? Teda, to je už proces intenzívneho presídľovania, pretože to je nevyhnutnosť. Ale pre lepšie pochopenie si to vysvetlíme tiež veľmi jednoducho na príklade zvierat. Veď v tomto svete (myslím tým všeobecne celý materiálny svet) existujú určité zákony, ktoré sa fraktálne opakujú. A keď si zoberieme to, o čom teraz hovoríme, je to živočíšna zložka, hmotná zložka. Nemá nič spoločné s našou duchovnou časťou. Človek je duálny, aj ľudstvo je duálne. Existuje duchovná zložka, a existuje živočíšna, teda povedzme vopred mŕtva časť, ktorá sa nemôže vzťahovať k duchovnej alebo nesmrteľnej časti: k duši a podobne, no povedzme k duchovnu. Preto sa môže rozvíjať aj naša živočíšna zložka... Prečo? Pretože máme taký pojem ako rozum, naše vedomie. Existujú v tomto našom svete (nie v našej sfére, ale celkove v našom svete, kde existujeme) bytosti (pretože nie sú ľudské, sú to bytosti). Človek je duálny: je oduchovnený aj oduševnený. Existuje ľudská rasa – je rozmanitá vo svojom prejave. Vyzerajú rôzne, ale celá ich podstata, to je ľudskosť. Prečo? Čím sa človek líši od ostatných? Je to prítomnosť duše, prítomnosť Osobnosti a prítomnosť vedomia – taká

trojjedinosť.

T: A zdá sa, že nie je dôležité, akú má podobu?

IM: Podoba môže byť až smiešne odlišná. To je jedno. Prečo? Rôzne podmienky existencie. My sme zvyknutí na náš biologický život v takýchto optimálnych podmienkach. Zmeňte podmienky – všetko sa zmení. Začneme mutovať, prispôbovať sa, narastú nám žiabre, chvosty alebo niečo iné. Stane sa niečo zvláštne. Toto sú podmienky nášho prostredia, ktoré... my... tak aj vyzeráme. Ak sa však pozrieme, potom je v zásade všetok biologický život v DNA približne podobný. Teraz, ak si vezmeme... Už sme sa zmienili o Apexiánoch, nebudeme brať ďalších, hoci je tu veľa života. Títo Apexiáni sú inteligentní, ale sú to zvieratá. Nemajú dušu, preto sa nemôžu rozvinúť viac ako po štvrtý stupeň. A čo je to štvrtý stupeň? A teraz poďme na to po poriadku (teda, pristúpili sme k tomu tak zoširoka, aby to bolo zrozumiteľnejšie). Ale to tiež ukazuje, že rozvoj ich civilizácie je možný do štvrtého stupňa. To je sci-fi. Vrátime sa a najskôr vysvetlíme, prečo som o tom začal hovoriť. Napríklad mravenisko pozná každý. Včely všetci poznajú. Ved' oni nemajú šéfa, staršinu, nemajú tyrana. Niektorí povedia: „Počkajte, a čo matka? Ona všetkých riadi.“ Hocikto z vás, priatelia moji, ktorí chováte včely a podobne, ste už videli, že by matka dávala príkazy? Komu, nejakej včele, kam má letieť? Ona neriadi. Plní si svoju funkciu. Jej funkciou je potomstvo. To je všetko. Tým sa to aj skončilo. Nie je ani jeden kráľ, ani jeden dôstojník, ani jeden hlavný veliteľ, ale každý si robí svoje.

Prečo? Pretože v mravenisku je jednotný rozum. Nazvime to spoločný egregor. Také všeobecne zrozumiteľné slovo, ktoré spája všetko vedomie, všetkých včiel alebo všetkých mravcov. A mravenisko vie, čo má robiť. Každý na svojom mieste. Áno, vymieňajú si primitívne informácie. Majú, prepáčte, tiež neuróniky, je ich tam minimálne množstvo, podľa ich úrovne. Aká je však zároveň funkcia mraveniska alebo úľa? To sa má množiť, organizovať, zabezpečiť existenciu úľa a navyše zabezpečiť obsadenie iného územia (jednoducho povedané). Ide predsa o živočíšnu zložku. Čo teda robia? Bojujú o územie. Správne? Správne. To znamená, že sa rozmnožujú. Prečo to robia? Pretože zrkadlia niečo úplne iné. Čo presne? To je presne táto hmotná živočíšna zložka, ktorá funguje rovnako, ale zo svojej vlastnej pozície, nechápe podstatu, prečo to robí. Ale toto je zrkadlenie práve oduševnených, teda humanoidných bytostí. Rozumiete? Teda ako ľudstvo... Nemyslím tým naše, myslím všeobecne. Priatelia, fantazírujeme, takže je všetko v poriadku. Myslím iné ľudstvo, inú civilizáciu, ktorá osídľuje množstvo planét. Takže aj my, ľudia, keď sa spojíme, vytvoríme jednotný egregor. Ak to vytvoríme na základe nejakých ideí (to znamená, že sú to dokonca vynikajúce idey), ale ponecháme vodcu, čo sa stane? Už sme si tým prešli. Týmto sme si prešli nedávno, tu na tejto planéte. Budeme mať novú Atlantídu, budeme mať nového Ela. A to je všetko – začne sa hra na čo? Hra na bohov. Bude tu najvyšší Zeus, ktorý vládne nad všetkými a podobne, a nižší bohovia. A potom už len masa biomateriálu, s ktorými sa, ako s pešiakmi, hrajú, zabávajú. Bude sa

rozvíjať takáto civilizácia? Nebude. Prečo? Pretože si nechali vodcu. Ak sa zjednotíme z pozície, povedzme, spomínaných Apexiánov, ale nie na duchovnej zložke, ale na živočíšnej zložke, potom sme tiež mimoriadne obmedzení. Prečo? Nebudeme sa môcť ďalej rozvíjať, pretože v nás stále dominuje živočíšna časť. K tomu sa tiež teraz dostaneme, vysvetlím to trochu neskôr. Ale podstata spočíva v čom? V zabratí územia. Pozrite, prečo som spomenul Atlantídu a Ela? Veď to bolo ohraničené vnútri sféry, hoci evolučne značne prevyšovalo dnešnú úroveň rozvoja ľudstva, pretože disponovalo takým pojmom ako je voľná energia a El vlastnil technológie, ktoré musí ľudstvo ešte len vymyslieť a zvládnuť. Už sme spomínali, že ide o technogénne možnosti, ktorými disponoval, a to: vidieť kohokoľvek kdekoľvek na svete, To je možnosť, to, čo nazývajú... Teraz niečo načrtujeme... No poďme na to. Prečo? Pretože táto zbraň z Atlantídy, z čias Atlantídy, bola zničená v podstate nie tak dávno. A volá sa vadžra. Počuli ste o nej, však? A teraz rozprávajú, že dokázala pohnúť horami, vysielat akési blesky, ako Zeus,... Priatelia, nie. Toto je analógia príbehu. Ale táto zbraň umožňovala zničiť či už jedného človeka, či miliardu na ľubovoľnú vzdialenosť, nech by sa nachádzali kdekoľvek. Ale nikto neničil bleskom a nebol žiadny výboj. Teda sa to jednoducho stalo, bola to skutočne zbraň. Ako hovorí legenda, Gautama Buddha ju zničil. Povedal: „Dost, to stačí!“ A zničil posledný exemplár. A to je všetko. A odvtedy sa to všetko zmenilo na rozprávku a pokrylo sa početnými legendami. No zdá sa, že vlastnil posledný exemplár tejto zbrane. Ale toto je technologicky ešte

oveľa vyššie. Len sa zamyslite, veď pre nás... Opäť sa vraciame k súčasnej civilizácii. Čo robíme teraz? Ničíme sa navzájom. Máme veľa rôznych zbraní. Začnime tým, že máme bakteriologické zbrane, ktorými sa navzájom nepozorovane zabíjame, ničíme, chemické zbrane, ktorými sa navzájom otravujeme, a podobne, máme strelné zbrane, bodné a sečné zbrane, zbrane hromadného ničenia, jadrové zbrane a podobne. Ale to všetko sa ani len nepriblížilo, napríklad k tejto vadžre, ktorú vlastnil spomínaný El. Prečo? Veď ak sa mu zachcelo, a keď vlastnil túto zbraň, človek jednoducho zomrel, jeho úloha sa skončila. A to je všetko.

T: Je to jednoducho neuveriteľné, ako vôbec spoločnosť Atlantídy k tomuto prišla. Teda zdá sa, že ľudia budovali tiež akoby tvorivú spoločnosť, no...

IM: Poďme o tom porozprávať tak pre pochopenie. Dnes môžeme povedať všetko. Všetko? (**T:** Áno). Kedysi ľudia... Taká idea komunizmu nie je nová. Prečo? Pretože má svoj pôvod v tvorivej spoločnosti. Ani idea tvorivej spoločnosti nie je nová, veď množstvo civilizácií tým prechádzalo (niektoré úspešne, niektoré neúspešne). No keď ohlásili niečo také ako komunizmus s dobrým zámerom, ľudia sa spojili a začali ho budovať. Ostalo jedno „ale“ - ostal kráľ, teda vodca, ten, ktorý všetkých riadil, výnimočný, veľkolepý človek. A vytvorili ho, zjednotením sa na základe tejto myšlienky, dokonca mali energiu, voľnú energiu, technologicky boli veľmi rozvinutí, no nedokázali sa rozlúčiť s mocou. A vzniklo z toho čo? Atlantída. V konečnom dôsledku, ako vieme,

človek, ktorý má neobmedzenú moc, alebo jednoducho dostatočnú moc... Povieť to jednoduchšie: čím viac moci človek má, tým viac a rýchlejšie sa ako človek pokazí, prestane byť človekom. A to je zase podmienené tým, že zrkadlové neuróny prestanú fungovať tak, ako treba (rozoberali sme to v jednej z relácií, v predchádzajúcej, že...). Prečo? Lebo už si nemá z koho brať príklad. Pýcha víťazí – a človek jednoducho prestane ostatných ľudí považovať za ľudí. Pohral sa na dobrého, a potom začína žiť pre seba. Ale potom sa nudí – tak sa začína zabávať. Presnejšie, najprv zatúži po cudzom, a potom po zábave, keď už je všetko jeho. Tá istá história: od budovania komunizmu až po konečné zotročenie všetkých ľudí, a veľa nedobrého. To je to, k čomu viedla minulé civilizácia pod vedením a riadením Ela. To je prirodzené. Dokázali vystúpiť mimo sféru? Nie, samozrejme, že nedokázali. No, ako sa vraví, na každého Vidžaja sa nájde Radža. A na Atlantídu, aj na Ela sa našiel bič. Prečo? Lebo to, čo oni vlastnili, to je v našom chápaní fantastika. Ale v podstate je to nič. Uvediem jednoduchý príklad, pre pochopenie. Tak teda, existuje rasa, podobná ľuďom (už sme to spomínali, neraz sme o nich hovorili) – napríklad Anunnaki. Sú na vyššej úrovni rozvoja, už sme to vraveli. Oni sú, ak ideme podľa tejto tabuľky, na šiestom stupni vývoja. A pozrite sa: apexiáni sú na štvrtom, Anunnaki na šiestom. Zdalo by sa, z nášho pohľadu, že v tom nie je veľký rozdiel. Ale ak spravíme také paralelné porovnanie pre naše pochopenie: my, ktorí v súčasnosti máme také technologické možnosti, také zbrane, množstvo vedomostí a podobne a prví neandertálci,

ktorí chytili do ruky palicu. Ešte ich ani nenapadlo, že k nej môžu priviazať nejaký kameň, jednoducho chytili palicu. Tak toto je úroveň civilizácie (T: Našej... Zaujímavé). Ale ešte aj to je neporovnateľné. To som ešte neandertálcov riadne povýšil, pretože by nebolo s čím porovnávať. Je to obrovská priepasť. Prečo Apexiáni bezvýhradne robia to, čo im kážu Anunnaki? Lebo inak tá ich časť, ktorá to neplní, prsto prestane existovať. A tu sme použili „ich časť“. Ale prečo „ich časť“? A tu sa zase vraciame k mravenisku. Ako žije a existuje mravenisko? Vieme, že každý rok z neho vylietajú samičky, ktoré osídľujú nové územia a vytvárajú čo? Nové mraveniská. Načo im je územie? Prečo? Vraciame sa k spomínaným Apexiánom. Majú veľa planét. Majú štvrtý typ rozvoja civilizácie. Čo to znamená? Alebo štvrtý stupeň. Čo to znamená? Znamená to, že sa voľne premiestňujú po celom Vesmíre.

T: Okamžite, však?

IM: Áno, bez straty času. Premiestnenie, tak, ako ho my chápeme v našom súčasnom ponímaní, to je, že z bodu „A“ do bodu „B“ letíme akýsi časový interval. Na to, aby sme doleteli na Mars, koľko to zaberie času s naším súčasným technologickým pokrokom? Veď je to smiešne. Taký druhý stupeň – to už je východ za hranice. (T: Sféry) Áno. Tretí stupeň – to sú, pre lepšie pochopenie, už nové planéty, ktoré ľudstvo kolonizuje (to je 2. – 3. stupeň), to je kolonizácia okolitých planét v oblasti našej galaxie. Štvrtý stupeň – to je medzigalaktický priestor. Každá úroveň znamená, v prvom

rade ovládanie čistejšej energie. Je jeden druh energie, najdôležitejší a najcennejší, ktorý vytvára všetko (to aby bolo jasné). Jeden. Ale jeho kombinácie, povedzme,... Existuje ropa (to pre pochopenie) – je zdrojom mnohých druhov paliva: zoberme benzín (rôzne druhy), nafta (rôzne druhy), oleje a podobne (to aby bolo jasné). Ten, kto vlastní ropu, môže toho veľa. Správne? A ten, kto má iba nekvalitnú naftu, tak ďaleko nedôjde. Súhlasíte so mnou? A na to, aby lietali lietadlá, treba čo? Čistý letecký benzín (kerozín). Je to tak? Len sa pozrite, aké je všetko jednoduché. Každý druh energie na každom stupni je čistejší... No, v danom prípade ide o ropu, samozrejme, nie je to celkom správny... Prečo? Lebo ropa sa nepovažuje za veľmi čistú surovinu, a keď sa očistí, tak sa z nej oddeľujú určité produkty. Všetky? V danom prípade je to opačne. Prečo? Lebo čím je to bližšie ku jej zdroju, tým je silnejšia a mohutnejšia. A čím čistejšia je energia, alebo čím viac je prvotnou energiou, tým viac rastie sila danej civilizácie. Takto sa to dá chápať. Všetky? Jediné, o čo sa bojuje, je energia. A tak sa teraz vzdialime od témy a porozmýšľame, ako je to s bojom o energiu? Veď my nebojujeme. Priatelia, o čom sú naše vojny? Áno, máme akúsi výmennú hodnotu: od nepamäti sme si cenili zlato. A viete, čo sa mi ešte páči? Prilietali sem Anunnaki, prilietali Apexiáni... Je jedno, kto prilietal, ale prilietali sem za zlatom. Priatelia, hovoríme o fantastike, ale dovoľte mi trochu pokritizovať fantastov. Vcítte sa do tohto: miliardy svetelných rokov letí vyššia rasa na Zemi, aby tu získala zlato. Nie je vám to smiešne? Letia cez celý... Ani nemusíme ísť ďaleko, zoberme len našu

sféru. Veď v našej sfére, v našej Slnечnej sústave sú, povedzme, zvyšky Faetona. Existuje pásma asteroidov, kde sú obrovské asteroidy, ktoré sú celé zo zlata. Vo vesmíre existuje plno pozostatkov jadier planét, ktoré pozostávajú z diamantov. Netreba si nič vymýšľať. Majú miliardy ton, také hrudy zlata, ktoré si môžeš zobrať a odniesť, ak to potrebuješ. Je toho veľa, nikto s ním nešetrí, lebo vedci podľa spektra našli... Nebudeme sa púšťať do astronómie, ale je to naozaj tak. Tí, ktorí to nevedia, môžu sa na to spýtať. Je toho množstvo. Letieť sem, aby tu po omrvinkách ťažili zlato, aby si Anunnaky vytvorili akýsi atmosferický štít a podobne...

T: Štít, ionosféra...

IM: Kto? Anunnaki? Na šiestom stupni rozvoja? Myslím, že bude treba sa o tom trochu porozprávať.

T: ...čo je to za stupeň, áno.

IM: ...čo sú to za stupne. To je jednoducho nepochopenie. A zase, prečo? Niečo sa stratilo, niečo je nepochopené, na niečo sa zabudlo, a niečo je od rozumu. A opäť, ako sa to rieši rozumom? Rozumom sa to rieši tak, ako je to typické pre dnešok. Fantazírujeme na tému, čo sme videli a čo vieme. Veď o šiestich stupňoch rozvoja civilizácie sa vedelo od nepamäti. Táto informácia tu bola. A dokonca, keď si zoberie posledné práce – toho Kardaševa, však. Veď on to tiež opisuje, ale skončil v slepej uličke nepochopenia. Hovorí pravdu o stupňoch. Ale nevie, čo to znamená. A potom veľa je od rozumu. Správne?

T: Ale bolo by zaujímavé sa v tom vyznať, však. Hovoria dokonca o zdrojoch, ak by sme sa vrátili k tomu problému. Proste stretli sme sa s niekoľkými názormi na to, čo hovoria niektorí ľudia: „My, pozemšťania, sme možno pre mimozemšťanov nezaujímaví, pretože... Čo nám môžu zobrať? Aké máme zdroje? Sami sme si spustošili vlastnú planétu.“ A iní sa boja, že by nás mohli poraziť, odviecť do otroctva, nejakým spôsobom nás vykorisťovať. Pritom tento postoj majú ku všetkým mimozemským inteligenciám.

IM: Počkajte, počkajte, ale už sme hovorili o trpkkej skúsenosti ľudstva, keď sa civilizácia nachádzala pod útlakom práve Apexiánov. Neboli pod ochranou, bola to mladá civilizácia, a podobne. A v skutočnosti ako dlho bolo ľudstvo pod Apexiánmi? Ťažili tu veľa? Áno, ale v zásade to bolo pre nich oveľa dôležitejšie – neboli to nerasty, čo nutne potrebovali. Takže sa opäť vraciame k nerastom. Veď existujú náleziska zlata. Existujú, všeobecne ich nazývajú nuggety, také obrovské. Avšak to bola iba vrchná vrstva, teda zlato sa vyhadzovalo. Ťažili niečo celkom iné.

T: Teda to, čo si ceníme my, vlastne?

IM: To, čo si ceníme my, pre nich nemá žiadnu cenu. Ale my teraz nachádzame ich ložiská a podobne. Ak sa pozrieme pravde do očí, tak práve zlato, to je troska a odpad z toho, čo potrebovali. Ale najcennejšie pre nich bolo to – ten druhý zdroj, o ktorý bojuje dokonca aj dieťa. Poviem jednoduchý príklad. Začali sme, ale nedopovedali – je to pozornosť. A

naša pozornosť, to je čo? To je taká malilinká časť energie, o ktorú bojuje celý svet. Prečo? Lebo my sme ešte aj zdrojom tejto energie. Prečo? Lebo sme nielen oduchovnelí, ale aj oduševnelí. V čom je hodnota ľudských rás? Je to práve v tom, že sme nositeľmi najčistejšej a najsilnejšej energie na svete, tej energie, ktorá stvorila... z ktorej je stvorené všetko: celý náš Vesmír vo všetkých svojich 72 dimenziách. A človek je nositeľom práve tejto najčistejšej energie. A tá je zaujímavá. Tu je jednoduchý príklad: Dospelí sa rozprávajú. Dieťa príbehne, začne ich odstrkovať... žiarli, priťahuje na seba pozornosť. A psychológovia začínajú rozprávať rozprávky, prečo sa takto chová. Dobré, je to jasné. A prečo sa tak chová psík, mačička, a podobne? Áno, aj ona žiarli atď. Všetko živé k sebe priťahuje pozornosť. Prečo? Lebo bojuje o čo? O pozornosť, o tú energiu. Keď do niečoho vkladáme pozornosť, to akoby sa prelievala. A je to skutočne tak. Lebo pre Apexiánov sme boli, takpovediac, nie iba potravou, my sme pre nich boli, prepáčte, ako ľudia, prosto aj potravou, ale ešte aj zdrojom najcennejšej energie. Problém bol v tom, ako ju akumulovať a ako ju používať. Preto sú na štvrtej úrovni, lebo majú takú schopnosť. A prečo sú takí agresívni? Veď pozrite, ak je to taká vzácnosť, a ešte niečo... Vrátim sa k jednoduchým veciam. Všetka hmota sa skladá z určitých častíc. No všetky tieto čiastočky existujú vďaka určitej energii. A o túto energiu sa vedú boje, lebo je to to najcennejšie, čo môže existovať. Ale opustíme túto energiu, a vráťme sa k prostým veciam. Všetko, čo vidíme, všetko, čo jeme, všetko, čo nosíme, všetko, čo budujeme, všetko, po čom chodíme, a

na čom sedíme, to sú prakticky tie isté elementárne čiastky, jednoducho ich kombinácie. Keď vieme, ako fungujú, môžeme vytvárať všetko: od oblečenia, domu, obuvi až, prepáčte, po jedlo. Nebudeme potrebovať chodiť do McDonaldu. Prečo? Stlačíš gombík – a máš to. Prečo? Lebo zásoba týchto častíc, ich správne kombinácie – a to je všetko (či horúcich, alebo studených). Je to všetko veľmi-veľmi jednoduché. Aj ľudia budú toto chápať, priatelia, zamyslite sa, po prvom stupni. Prvý – druhý stupeň: akonáhle človek začne ovládať voľnú energiu, môže už riadiť takýto, povedzme, mikrosvet. Nie je to ani kvantový, je to troška nižšie.

T: Prvý typ civilizácie.

IM: To je prvý typ civilizácie. Preto zmiznú také pojmy ako peniaze, výmenný obchod – už to nebude zaujímavé. Títo Apexiáni to vedia? Vedia. Ale jedli ľudí. Prečo? Lebo... Veď my, prepáčte, my jeme prasatá? Jeme. Aj kurčatá. Je to tak? Je. Majú rozum? Majú. Primitívny, v porovnaní s naším, ale náš je v porovnaní s Apexiánmi ešte primitívnejší. Prečo hovorím ešte primitívnejší? Pretože majú prakticky neobmedzený intelekt. Ak si spomenieme na Jackieho, tak prepáčte, ako trojmesačný 1500 krát prevýšil ľudské vedomie (naš obvyklý ľudský rozum). Za tri mesiace. A teraz je oveľa starší, a úroveň jeho rozvoja je obrovská. Nič ho nezadržiava. Apexiáni tiež majú ohromný rozum. Preto sú ich intelektuálne možnosti už za hranicami nášho chápania.

T: Igor Michajlovič, ak hovoríme o typoch civilizácie... vraví

sa, že možno v už prvom type civilizácie môže spoločnosť kontrolovať zemetrasenia, klimatické javy, vulkanickú činnosť, stavať mestá na oceánoch...

IM: Nemôže.

T: Nemôže.

IM: Hovorili ste aj o vadžrách, a podobne. Prvý typ, tak to... Stavať mestá na mori môžu, ale to ostatné, čo sa im pripisuje, nemôžu. Ak by El mal takú možnosť, takú moc, tak by sa mu nebolo nič stalo. Teraz by sme plnili jeho vôľu, a nesedeli tu a nefilozofovali. Správne? Vidíte, aké je to prosté? Ale sedíme tu a filozofujeme, rozprávame o tvorivej spoločnosti, a bavíme sa tu o fantáziách, a El tu nie je. Máme veľa malých... no takých elov, alebo malých „elíkov“. Ako ich nazvať? Je ich veľa, nie jeden.

T: Ale keď vravia, že človek má vládnuť prírode, alebo pretvárať prírodu, čo sa tým myslí? Teda, že úlohou človeka je pretváranie prírody, a to, že človek ovláda prírodu. Jednotlivec...

IM: A opäť to isté... Dobré, vysvetlím to jednoduchšie. Čo to znamená „človek má moc nad prírodou“? Tu zasa náboženstvo trochu premiešalo starodávne skutočné Znalosti, pripísalo ich sebe a prerobilo ich. Vieš, keď zoberú skutočné seriózne znalosti a spravia z nich rozprávku pre deti, tak sa to všetko pomieša, potom sa na to zabudne, a ešte k tomu pri-miešajú všetky svoje chcenia a želania. Poďme to zjednodušiť, a povieme, ako... z pozície futuroológie alebo fantastiky,

ako to bolo naozaj, a ako to je. Čo to znamená „človek má moc nad prírodou“? Áno, človek – vládca prírody, človek – vládca Vesmíru. Prečo? V človeku je Duša. Duša je súčasť Duchovného Sveta. My nie sme nič iné (to Osobnosť považujem za „my“)... ako odraz, ktorý má individualitu. Ale je aj vedomie ako časť čoho? Sveta dočasného.

T: Hmotného sveta.

IM: Správne. Naše vedomie má štruktúru poľa. Patrí tomu, koho v náboženstve volajú „diabol“ alebo „svet tieňov“, to nie je dôležité. Ale naše vedomie, to nie sme my. Je to nástroj, ktorý bojuje o čo? O moc. Nad čím? Nad energiou. Ak si už Osobnosť uvedomuje seba samú, má slobodu... Slobodu od koho? Slobodu od vedomia, od jeho diktatúry. To znamená, že keď si človek zvolí službu a život smerom k Bohu, alebo k svojmu skutočnému poslaniu, vtedy odmieta to, čo ho robí mŕtvym a dočasným. Teda prestáva slúžiť diablovi. Takým spôsobom, keď má človek silu, vychádzajúcu z Duše, ako Osobnosť človeka, on môže diktovať diablovi (nie diablovi, ale vedomiu, povedzme, démonovi) a prinútiť ho pracovať pre seba. Teda už jasne chápe, kde je on, a kde vedomie. Teda už nie je akoby spojený do jedného konglomerátu, v akom žijú ľudia: „A to už ako? Veď to som ja! Moja emócia! To je moje!“ To je živočíšna emócia a nie tvoja, priateľ môj. Ty si Osobnosť. Ty si ten kto disponuje obrovskou silou. Ale ona sa otvorí až vtedy, keď človek spraví čo? Keď sa oslobodí. A tu si zoberieme druhú paralelu. Vysvetlím to. Existuje sféra človeka. To je iné, je to človek. My teraz

nehovoríme o ľudstve. A ľudská sféra – to je energetická konštrukcia, v ktorej sú spolu previazané aj materiálna substancia, aj vedomie, aj duša, aj Osobnosť... tak, a to je všetko. Ale človek sa nachádza v tretej dimenzii, či nie? Jednoduchá otázka.

T: No keď berieme do úvahy, že človek, to nie je forma...

IM: Človek sa nenachádza v tretej dimenzii. A tu už berieme celkom iné úrovne. Kde sa nachádza naše vedomie? V tretej dimenzii? To nie. Práve o jednu dimenziu vyššie. A kde je naša Osobnosť? V tretej? Vo štvrtej dimenzii? To nie. Naša Osobnosť sa práveže... Prečo je také ťažké sa identifikovať? Pretože je podstatne vyššie. A ona tretiu dimenziu nevníma vôbec. Prečo sa ešte aj vedomie kontaktuje a môže fungovať iba cez neuróniky nášho mozgu? Prečo? Pretože je to stroj? Je to naozaj stroj, ktorý existuje práve v tom reze medzi dimenziami, teda v trojrozmernosti. Máme očka, máme ušká... Čo ešte máme? Rečový aparát a všetko ostatné. Máme skupinu neurónov – to sú senzory, ktoré snímajú túto informáciu. A odovzdávajú ju kam? Nášmu vedomiu. A vedomie čo robí? Odovzdáva ju Osobnosti, o poschodia vyššie. Predstavme si takú viacposchodovú budovu. Na šiestom poschodí sedí riaditeľ, na štvrtom sedí... no kto je tam?

T: Nejakí zamestnanci.

IM: Vedomie, áno. Kto plní funkciu vedomia? Administratíva. A ešte nižšie – to sú závody, dielne a tak podobne. Riaditeľ nevie, čo sa tam deje, ale administratíva sa kontaktuje

s robotníkmi, a vie, čo sa tam robí. A tak to hlási riaditeľovi. A keď sa riaditeľ nezaujíma a nedozerá na všetko... A pozeráť sa môže akým spôsobom? Áno, tretiu dimenziu nevidí, ale vníma celkom iným spôsobom. Pre pochopenie analógie zober si videokamery, rozostav ich, pozoruj, prenikaj do podstaty, stretávajú sa s ľuďmi, a budeš vedieť všetko, čo sa v podniku deje. Ale keď riaditeľ verí administratíve, tak vie len to, čo mu administratíva povie. A tak vydáva peniaze na všetky strany, podľa toho, čo mu povedia. A nakoniec peniaze sa minú, a ukazuje sa, že aj podnik je dávno mŕtvy. A on sa stane kým? Tým, kto zbankrotoval. Tak je to aj s ľuďmi. Prežil život, o nič sa poriadne nezaujímal, a nakoniec príde bankrot, a to je všetko — subosobnosť, alebo, ako hovoria náboženstvá, obyvateľ pekla. Je to jednoduché?

T: Zaujímavé.

IM: Veľmi jednoduché. Tak je to aj tu. Tak preto v súvislosti s tým, že človek ako Osobnosť... A človek, to je predovšetkým Osobnosť. Človek, to je spojenie Osobnosti s Dušou (to je, keď sa stane Anjelom). A všetko ostatné, povedzme to tak, to je existovanie pred tým, ako sa stane človekom. Ak zoberiem, napríklad Anunnakov – to je šiesty stupeň rozvoja, to už je úplná sloboda. Predstavte si, je to civilizácia duchovne slobodných vyšších bytostí. Viete, aká je ich funkcia?

T: Zaujímavé. No, hovorí sa, že oni prakticky môžu meniť zákony fyziky.

IM: Oni môžu všetko.

T: ...vytvárať nové Vesmíry. Je to naozaj tak?

IM: Oni môžu všetko. Ale ich úlohou nie je vytvárať nové Vesmíry, ale... Povedzme to tak, aby to bolo jasné. Predstavte si trajekt, obrovskú loď, kde je množstvo ľudí, oddychujú, všetko je nádherné. Ale hovorme o tých, čo oddychujú. A je tam obsluhujúci personál preto, aby trajekt existoval, aby ľudia mali komfort. Čo robia? Opravujú loď, starajú sa o ľudí, no nechodia k nim do kajuty. Ale môžu tam, kde treba, spratať, upratať aby sa ľudia cítili pohodlne. Nezasahujú im do života, každému do kajuty, a nehovoria im, čo majú robiť. Ale... Vďaka nim je loď na ceste, a vďaka nim majú ostatní ľudia pohodlie. A funkcia vyššej civilizácie, tej, ktorú my voláme Anunnaki, spočíva v tom, aby sa loď Vesmír pohyboval v prísne zadanom kurze, aby sa nič nepokazilo alebo bolo včas opravené. A čo to znamená, včas opravené? To je vplyv na hmotu: ako opravy, údržba, zoradovanie, a aj to, aby takí, ako Apexiáni, držali svoje chůtky na uzde, a veľa ďalšieho. To znamená, že existujú určité zákony, na ktoré dozerá takáto vysokorozvinutá ľudská rasa. Prečo? Lebo práve Anunnaki, to je ľudská rasa.

T: A hovorí sa ešte... počula som taký názor, že nás pozemšťanov údajne opatrujú naši starší bratia a že riadia aj našu evolúciu. Je to tak?

IM: Nie, nikto neriadi evolúciu. Nikto nemá právo vmiešať sa a diktovať. Ak by oni riadili, verte, boli by sme už na... ako ľudstvo, na šiestej úrovni rozvoja, ale je to ďalšia civilizácia,

ktorá dosiahla takú úroveň. No to sa nesmie robiť. My musíme rásť, my sa musíme rozvíjať – to sa nazýva evolúcia. Prečo? Pretože je dobré a pozoruhodné, keď je jeden človek (začali sme to rozprávať), on je ako sféra – veď človek je schopný prejsť 6 dimenzií a dosiahnuť siedmu. Siedma, to už je, s prepáčením, východ do nulte dimenzie. Prečo nulte? Vysvetlím. Existuje 72 dimenzií, 6 dimenzií – to je náš materiálny svet a 66 – to sú nadstavby, ktoré ho kontrolujú. Čiže existujú tí, ktorí kontrolujú všetkých, aj Anunnakov, aj všetkých na svete. Teda ešte 66 dimenzií kvôli tomu, aby nedošlo k nijakým poruchám a narušeniam. Takže toto všetko, 72 dimenzií, priradíme k veľkej sfére – Vesmíru, s množstvom jeho prejavov, paralelami a všetkým ostatným. A existuje nulová dimenzia. To je všetko. Čo je to nulová dimenzia? To je nekonečnosť. Bezmedznosť a nekonečnosť. Naše vedomie to nie je schopné prijať. Ale ak vezmeme náš Vesmír, ktorý sa javí byť akoby obrovský, nekonečný, tak je to prakticky nič z pozície nulte dimenzie, alebo Duchovného sveta. Je to jednoducho nič. On tam ani... jeho tam ani niet. Je to iba vtúsenina. Viete, s čím by som to porovnal? Naši priatelia, ktorí pozerajú relácie, pozerali minulé, pamätajú na tvoju kamilku s chrobáčikom. Pamätáš, ktorú si si vymyslela? (T: Už áno.) S pánbožkovou kravičkou, áno? Tak ona existuje. Prečo? Existuje v hlavách našich priateľov, v našich. Veď si ju pamätáme? Áno. Všetci aj ty si spomínaš, občas si spomínaš. To znamená, že existuje. Prečo? Pretože myšlienka je materiálna – obraz, tvar a všetko ostatné. Ak sa to raz zrodilo ako obraz, existuje to. Kde to je? Kde to existuje? Kde je ten

bod, v ktorom to existuje? V našom trojrozmernom svete to je? Alebo v nejakom inom? Avšak existuje to. Chápete? V skutočnosti je to nič. Ťažko to vieme pochopiť z našej pozície. V skutočnosti je to veľmi jednoduché a ľahké. Ale tvoja pánbožkova kravička, ona vlastne existuje. A, rozumieš, nikoho nezaujíma, ako sa cíti, ako sa rozvíja duchovne. Ty predsa nevliezaš do nej, neučíš ju povedzme azbuku, lexikón jej nečítaš, rozprávky jej na noc nečítaš. A prečo ju neobľutuješ? Veď si stvoriteľ, veď si povinná, nie? Predstav si, ona nadobúda formu a prejavuje sa ako človeku podobná bytosť tu. Budeš sa starať?

T: To je iná reč.

IM: Kam sa podeješ? Tu máš odpoveď. Pretože existuje taký pojem „sloboda voľby“. Ľudská rasa sa musí zrodiť ako my a musí sa rozvíjať, vyvíjať – až vtedy má účel a vtedy má zmysel. A vraciame sa spätne k našim stupňom rozvoja, áno? Začali sme tým, že ľudstvo, ako mravce, musí zaberať nové teritória, usídľovať sa. Veď i v našej Galaxii máme veľmi-veľmi veľa planét, na ktorých môže ľudstvo žiť. Je to skutočne tak. Disponujúc energiou, môžeme slobodne... povedzme, že nie okamžite, ale napriek tomu sa môžeme ľahko a jednoducho za krátky, veľmi krátky časový interval ku nim dostať a budeme si ich môcť osvojovať. A teraz, pozrite, teraz máme problémy, áno? Zadáujú (Rímsky klub... no, my vieme, kto, povedzme to tak), zadávajú úlohu tak, že ľudstva je príliš veľa, zdrojov niet a podobne. Hoci my krásne chápeme – rozvoj moderných technológií a vedy je schopný

nakrmiť 50 miliárd bez problémov. Čiže aj vody je dostatok, aj všetkého je dosť, aj miesta je dosť, aj jedla je viac než dosť. Toto súčasná veda môže. Tak v čom je problém? A problém je jednoduchý: že ak je nás viac ako miliarda, nie sme ovládateľní, je extrémne ťažké nás manipulovať a riadiť. Keď nás je ideálne 500 miliónov, to je najzlatší čas – majú dostatok otrokov, ktorí by ich obsluhovali a všetko je veľmi ľahko kontrolovateľné. No, v krajnom prípade miliarda. Ľahko možno držať ruku na pulze. Ale keď je nás už, s prepáčením, 7 alebo už aj 8, už nad 7, pod 8 miliárd, nuž, je to nesmierne zložité – všetkých neustriehneš, každý ide kam chce a podobne. A dochádza tu k drobeniu, kde už práve nemalo byť drobenie. A čo vidíme? Rozpadli sa staré klany, že? Počnúc od 15-teho roku, od mesiaca júna. S prírodou sa čosi stalo, klany sa rozpadli. Nemôžu nájsť spoločný jazyk, a nebudú môcť. Čím to hrozí? Vojnou, ktorá prebieha medzi nimi a podobne. Bude sa to rozvíjať? Áno, bude! Samozrejme, že bude! Zmierenie už nebude. Prečo? Pretože ich ovláda chamtivosť. Ako nás to ovplyvní? No samozrejme nedobre. Prečo? Pretože sú to inflácie, je to opäť veľa špiny v masmédiách a všetko ostatné. Veď je to banálna ľudská chamtivosť. Je, s prepáčením, jedna rodina, je druhá, je tretia. Nemôžu sa medzi sebou podeliť, ktože z nich je kráľom na zemi. Ale nikto – ani jedna, ani druhá, ani tretia. Prečo? Pretože kráľmi na svojej planéte musia byť ľudia, vtedy bude poriadok. Všetkým? Ale späť k planétam. Ak sme... No, opäť povedia o tvorivej spoločnosti. Prepáčte priatelia, ak sme sa (v najfantastickejšom scenári) rozhodli zrazu vytvoriť tvorivú

spoločnosť, rozhodli naozaj poslúžiť – nie týmto trom rodinám, alebo piatim... Aký je v tom rozdiel? No, tých nepočítame, trom hlavným. To nie je dôležité. No a rozhodli sme sa pracovať nie na ich deti a vnukov, ale rozhodli sme sa predsa len poslúžiť a ponamáhať pre svoje deti a vnukov, rozhodli sme sa im zanechať krásny svet – a čo sme spravili? Začali sme sa navzájom rozprávať, jednoducho sa bez rozpakov rozprávať. Pamätáš, čo sme hovorili v minulej relácii? LGBT sa predsa dobilo svojich práv. (T: Áno.) Nehanbiac sa za citlivé témy. Ale my sa hanbíme, chápeš? My sa v záujme svojich detí hanbíme hovoriť o tom, čo je pre nich životne dôležité, že? A tamtí sa nehanbili. Hľa, treba sa učiť, priatelia. Začali sme sa rozprávať. Všetci chcú. A ako ukazujú prieskumy, 99,9% ľudí veľmi chce toto všetko. A my sme sa dali dokopy a začali vytvárať tvorivú spoločnosť, aby bolo našim deťom čo zanechať. Všetkým? Správne. Vytvorili sme ho. Vytvorili sme tvorivú spoločnosť. Na čo narazíme? Absencia moci, všetko je všetkým dobré, všetko je všetkým skvelé.

T: Kam sa rozvíjať ďalej.

IM: Celkom správne. Po prvé, disponujúc technológiami, ktoré existujú, priatelia, netreba ich ani vymýšľať... využívajúc tieto technológie, budeme môcť veľmi ľahko dosiahnuť iné planéty. V prvom rade narazíme na nedostatok ľudských zdrojov. Dokonca aj keď nás bude 50 miliárd, verte mi, o veľmi krátky časový úsek to nie je nič. Tu však fantazujeme: predstavte si, že povedzme maximálne za týždeň

môžeme dosiahnuť iné rameno našej Galaxie, alebo za mesiac ju môžeme preletieť celú. Veľa času? Neveľa. Ak môžeme prevážať milióny ton nákladu, milióny ľudí súčasne premiestňovať do lepších existenčných podmienok... Veď podobných, porovnateľných planét je hromada, takých, kde je ešte povedzme aj príroda ekologicky lepšia. Nuž neboli sme tam, práve preto je lepšia, nevypílili sme všetky stromy. Mnohí si pomyslia: „Tam by nám veru bolo ísť s motorovou pílou“. Aj kvôli tomu je to dobré. Aké množstvo ľudí je potrebné? Obrovské. Preto aj, povedzme, existujú mraveniská, pretože je to úloha. Mnohí povedia: „Aký je plán, v čom je zmysel, v čom je hĺbka tejto otázky?“ Priatelia, keď to opäť vysvetlíme z..., no toto nie je náboženský, ale povedzme, že z pohľadu (nech je aj fantastický)... z pohľadu Duchovného, Nekonečného sveta – čo dodáva ľudstvo? Čo má dodávať? (T: Anjelov.) Anjelov. Teda príslušníkov Nekonečného sveta. Pretože každý príchod prináša čo? Vlnu radosti do celého Nekonečného sveta. Čím viac ich prichádza, tým viac radosti. Je dobré, krásne a veľkolepé, keď sa z ničoho zrodí niečo. A zrodí sa to vlastnou voľbou. Pozrite, človek za svoj život, on sám, sám človek, jeden, je schopný stať sa Anjelom, dosiahnuť duchovnú spásu a podobne. Hovorí o tom všetky náboženstvá (prekrútené, bohvie ako, ďaleko od pravdy). Ale, priatelia, to hovorím z pohľadu fantastiky, takže netreba... Dnes predsa fantazírujeme, však? To je vtip. Predstavte si opäť, keď celé civilizácie... Veď v histórii aj na tejto planéte bolo, keď ľudia dosahovali takú úroveň, že odchádzali. Ale to je jedna z foriem existencie malých skupín,

aby som to objasnil. Teda je to malé množstvo ľudí (neberieme miliardy, ale malé množstvo ľudí civilizácie), kedy ono môže slobodne opustiť sféru. Je to spoločenstvo ľudí, no, je dosť početné, ale zároveň nepostačujúce, aby sa mohlo nazývať civilizáciou, a toto spoločenstvo jednoducho prechádza. Bolo aj také. A civilizácia – to je práve rozvoj (nuž ak opäť správne pristúpime k slovu „civilizácia“).

T: Igor Michajlovič, dotkli ste sa Ideálnej spoločnosti. Kým tvorivá spoločnosť je prvým typom civilizácie, tak... Ideálna spoločnosť..?

IM: Tak Ideálna spoločnosť je, keď sú ideálni ľudia. Celkovo... V skutočnosti sa spoločnosť stáva Ideálna až niekde na 5. stupni. A 5. stupeň, to je... to je už za hranicou, keď je civilizácia za akoukoľvek hranicou, povedzme to tak, akejkoľvek materiálnej závislosti. Prečo? Pretože naša živočíšna časť tam už nebude môcť nijako dominovať. Tak vtedy je to Ideálna spoločnosť. Ale prekročiť, prepáčte mi, z... povedzme cez tri stupne je nereálne. Alebo cez štyri, keď nie sme vôbec nikde.

T: Ak ešte hovoriť o treťom type civilizácie, nuž, čo sa hovorí – že aby civilizácia prešla na tretiu úroveň, potrebné je zjednotenie niekoľkých rás (**IM:** Správne), že často počujeme „Okruh“ (**IM:** Správne). „Veľký Okruh“ Jefremova.

IM: Nie niekoľko rás. Je to jedna rasa. Zjednocuje sa vždy jedna rasa. Čiže..., no, aby to bolo zrozumiteľné – opäť to isté mravenisko, opäť rovnaký princíp, cez ktorý prešli všetci. Aj

Anunnakovia svojho času, aj Apexiánci svojho času a podobne. Nič z ničoho nebýva. Rovnako ani my. Trochu si zafantazírujme. Vytvorili sme Tvorivú spoločnosť (povedzme, že sa nám zachcelo), vybudovali sme nádherný svet, vyšli na prvý stupeň rozvoja, získali energiu, možnosti. Začali sme budovať druhý stupeň, vyšli povedzme za hranice našej sféry, kolonizovali sme už najbližšie možné teritória a podobne. Sme to my? My. Je to naša civilizácia. To, že jedni žijú tam, druhí žijú tam, viete, ako susedia, pretože svet, on sa už... Naša sféra sa rozširuje, naše možnosti sa rozširujú. A zjednotenie všetkých poskytne opäť jednotu. Jednota všetkých poskytne jediný egregor. Preto sa naše možnosti rozrastajú. Preto môžeme využívať čistejšiu energiu. A čistejšia energia poskytuje čo? Východ na štvrtú úroveň. Čo poskytne 4. stupeň či 4. úroveň rozvoja? To je medzigalaktické cestovanie po celom Vesmíre bez straty času. A to je už úplne iná úroveň. Kým dovtedy... Nech by sme to akokoľvek nechceli, budeme míňať čas? Áno. Rýchlosť svetla nie je limita. Mnohí povedia: „Ale no! Ako?! To je čistá fantázia.“ Ale to aj je fantázia. Priatelia, a tí, ktorí sa škriepia, nuž, povedzme... Dokonca vezmíme previazané čiastočky – aký je časový interval medzi ich interakciami? Gravitácia – aká je rýchlosť gravitačnej interakcie, v porovnaní s povedzme rýchlosťou svetla? Zrazu hop – a slepá ulička. A prečo rýchlosť svetla? Opäť však – kde merali rýchlosť svetla? Ako ju merali? A podobne. Predpokladá sa, že rýchlosť svetla je ideálna v kozmickom vákuu. V kozme niet vákua, no niet. Prečo? Pretože ak by bolo vákuum, vákuum – to je nič. V

ničom nič nežije a nič sa nepohybuje. Ani svetlo by sa nepohybovalo. Jednoducho by neexistovalo. Tam, kde niet ničoho, tam ničoho niet. Preto... práve preto vymysleli a rozprávajú vám teraz o temnej hmote a pod. Kedysi sa hovorilo o éteri. Akosi sa to ľahko ukladalo a všetko bolo jasné. Ale potom éter odstránili, pretože... „No načo?“ Príliš veľa sa stáva zrozumiteľným, že? Pretože mnohé objasňoval. Ale ak to postavíme tak, či je éter dobre alebo zle, poviem, že zle. Samozrejme, že zle. Prečo? Čo popisoval éter? To isté, čo sa teraz pokúšajú popísať temnou hmotou. Čo je to za hmota, alebo čo? Ale existuje tiež taká fantastika, my dnes predsa... vydarený deň, chvalabohu. Existuje FYZIKA ALLATRA, ktorá popisuje čo? Fantómové čiastočky, stacionárne čiastočky, celkovo takú mikroštruktúru samotného sveta, keď sa energia stáva čiastočkou, áno? No a tento popis vlastne práve hovorí o tom, a vysvetľuje všetko, ako možno z ničoho, z čiastočiek, urobiť hamburger, alebo dajme tomu, čo ja viem, prsteň tebe na rúčku. Nuž tak, jedným stlačením gombíka si zadala podobu a ono sa to vytvorilo. Prečo? Pretože ak to rozložíme, je to všetko to isté, že? Vieš, v tvojom prsteni... z tvojho prsteňa možno urobiť hamburger. Ľahko. Dokonca nie jeden. Pozri, hustota materiálu, počet čiastočiek a všetkého ostatného. Číže toto všetko je vlastne jedno a to isté. Je to ľahké, keď vieš, ako to ovládať. A čo je potrebné na ovládanie tohto? Potrebné je disponovať určitou energiou. Všetko spočíva... Opäť, narážame na čo? Na silu, energiu, za ktorou sa práve všetci i naháňajú. V skutočnosti je všetko veľmi jednoduché. Nič zložité tu nie je. A žiadna fantastika...

Nie, fantastika... Prepáčte, priatelia, máme dnes fantastický deň, aj preto o tom hovoríme. Preto i Fyzika ALLATRA, ako súčasť nášho dnešného fantastického rozprávania podrobnejšie hovorí o tom, ako sa fantázia stáva realitou.

T: Dotkli sme sa častice i vlny a fantasti majú aj taký názor, že predsa len existujú nejaké bytosti, žijúce vo vesmíre, ktoré môžu meniť svoju podstatu, a z fyzickej podstaty na vlnovú...

IM: Šiesta úroveň rozvoja. Práve tí... Opäť sa vraciame k našim obľúbeným Anunnakom. Teda to nie sú celkom materiálne bytosti v našom chápaní. T.j. oni môžu... Hovorí sa: „Môžu sa usídlieť do ľudí?“ Ľahko, pravdaže sa môžu. A prečo nie? Aký je v tom rozdiel? Veď vedomie sa usídľuje. Opäť, ak berieme náboženstvo, usídľujú sa démoni a podobne. Ale ak sa démoni usídľujú, tak prečo sa dobré nemôže usídlieť? Jednoduchá otázka, priatelia. Prečo? No nikto, dokonca ani religionisti sa nebudú hádať. Keď raz existuje zlé... a usídľuje, teda sa môže aj dobré. Povedia: „Ale nie, dobré sa nemôže!“ A svätý Duch? Vari ten neprichádza v hojnosti k tým, ktorí majú otvorené dvere? Mám na mysli bránu ich duše. Či to tak nie je? Môžu. A tí, ktorí sa venujú opravám a podporovaniu tohto sveta, tí, ktorí... Predstavte si, celá rasa, ktorá slúži Duchovnému svetu, vedome slúžia. Jednoducho majú takú prácu. Oni sa nachádzajú práve vo veľmi tesnom kontakte so samotným Duchovným svetom. Samozrejme, ich možnosti sú ohromné. Ako tvoje možnosti... Ukážem vám teraz jeden príklad, ako to funguje.

Predstav si, že k tvojej... na kamilke, ktorú si si vymyslela, k tvojmu chrobáčkovi, pánbožkovej kravičke, prišiel na návštevu – kto? Poďme... Kto ju navštívil?

T: Chrobák.

IM: Dobre, prišiel na návštevu chrobák. Predstavila si si? Opíš chrobáka.

T: Čierny.

IM: Maličký.

T: Šesťnohý, podlhovasté telo.

IM: Maličký, šesťnohý, čierny podlhovastý chrobák. Tak, priatelia, predstavili ste si ho? Predstavili. Pozrite, práve ho vytvorila tak ľahko a jednoducho. Ale má schopnosti, aby si to vytvorila v hlave. Naše zrkadlové neuróny zapracovali – a my sme to vytvorili vo svojej hlave. Ale je to jeden a ten istý tvor, hoci sa trochu môže líšiť vďaka našim fantáziám. Ale existuje niekde v paralele. A teraz si predstavte – celá rasa, ktorá je schopná presne tak isto, ako tieto chrobáčky, vytvárať svety. Nie vytvárať, opravovať, podporovať, nechať vznikať hviezdy tam, kde je to v súlade s plánom Duchovného sveta. Je generálny inžinier, ktorý rozhodol: „Bude!“ Tak, ako Tatiana – „Nech bude!“. A sú tí, ktorí vnášajú... V tomto prípade som vystúpil ako Anunnak. Prečo? Povedal som jej: „A nech k tebe príde na návštevu“. Nech príde. Nie, tu je to nesprávne, vystúpil som práve zo strany Duchovného sveta. Povedal som: „A nech príde k tebe na návštevu“.

A ona napríklad ako zástupca Anunnakov (prepáč), ona práve dotvorila, že na návštevu prišiel tento chrobák – čierny, podlhovastý so šiestimi nôžkami. Teraz musíme všetci s týmto chrobákom žiť vo svojich hlavách. Vidíte, aké je všetko jednoduché?

T: Samozrejme, to, čo teraz zaznelo, znie pre ľudí fantasticky. Ale je cítiť aj snahu ľudí vyjsť za sféru a skontaktovať sa s mimozemským rozumom a s mimozemskými civilizáciami. Pravdaže, spôsoby zatiaľ...

IM: Počkaj, skontaktovať sa s... A prečo sa neskontaktovať s tvojím chrobáčikom, čo prišiel na návštevu k tvojej pánbožkovej kravičke?

T: A ako? Hľa v čom je problém.

IM: A ako sa skontaktovať s tými?

T: Dnes zatiaľ len vysielame rádiové signály do kozmu a oznamujeme, že existujeme, že sme takí a takí.

IM: Komu?

T: Zatiaľ iba v smere galaxií.

IM: Priatelia, nie je vám to smiešne? Rýchlosť šírenia rádiového signálu je aká? Akú dobu existuje civilizácia, ktorá používa rádiové signály? 200 rokov maximálne ale skôr menej. No čo, nie je to tak? Je to rovnaké, neviem, ako keby náš signál obdržala rozvinutá civilizácia... Zjednoduším to. Prichádzajú ti na smartfón sms-ky alebo správy z telegrafu, ktorý

ich vyslal pred sto rokmi? Nie? A prečo? Jednoduchá otázka. A vám, priatelia, prichádzajú? Nie? A vy môžete poslať zo svojho smartfónu na telegraf nejakú správu? Nie? Prečo? Nuž áno, tam sa signál šírila po drôtoch: bodka, čiarka a podobne. Ale my máme smartfóny, to je predsa iné. Priatelia, rádiová vlna, ktorú dnes využíva televízia, naše zariadenia a všetko ostatné – to je tak primitívne, tak nepohodlné, tak drahé, tak špinavé. Povieť vám to tak: znečisťuje éter, spôsobuje veľa problémov. Aj časových, aj technologických... Je to v skutočnosti veľmi krátky časový úsek v rozvoji civilizácie. Pozrite, dnes sa už vykonávajú experimenty, a veľmi úspešne, s kvantovými interakciami. Všetci o tom počuli. Trošku času – a stane sa to normou. Je to rovnaké ako telegraf a moderný gadget. Budeme používať rádiové signály? Pravdaže nie. Prečo? Pretože sú primitívne a nepohodlné. A teraz sa budujú obrovské taniere, pokúšame sa zachytiť signál. Musí to byť tak nízko rozvinutá civilizácia ako naša, presne taká istá, a musia vyslať signál a my tento signál musíme zachytiť, rovnako ako sme ho aj vyslali. A my sme dnes spustili tento tanierik, ale signál prešiel včera. Alebo prejde potom, ako ho zajtra vypneme, povedzme to tak. Zachytíme ho? Šance sú absolútne nulové. Presne rovnako, ako nás začujú, náš signál, ktorý sme vyslali nikam, presne rovnaká absolútne nulová šanca, že my kohosi začujeme. Pretože je to veľmi krátky časový úsek v rozvoji... povedzme, v evolúcii civilizácie. Pretože už používajú iné. Ďalšia etapa, áno, to sú kvantové interakcie. Potom ešte budú, ešte budú iné. Rozvíja sa to veľmi rýchlo – s rozvojom samotnej civilizácie aj

technológie rastú rýchlo. Na prvom stupni už nebudeme používať to, čo používame teraz. Nie je to k ničomu, je to nezaujímavé a nesprávne. Opäť, ak sa dotkneme toho, čo sa teraz pokúšajú nájsť v kozme, takých istých, ako sme my, nie podľa nejakých príznakov...

T: Nie podľa prírodných plynov...

IM: Súhlas. Nie podľa našej životnej činnosti, ale podľa odpadu, že? (**T:** Áno) Čiže žijeme, ničíme planétu, uvoľňujeme veľa plynu, teda prebieha proces deštrukcie. Začínajú hľadať rovnakých barbarov (v bežnom ponímaní tohto slova), ktorí tak neľútostne vykorisťujú svoju planétu, ako aj my. A pokúšajú sa podľa týchto príznakov objaviť analogický život. Ale však to je tiež veľmi krátky úsek času. Čomu prvému sa začneme venovať, keď naozaj vyjdeme na prvý stupeň? Začneme zavádzať poriadok, na svojej planéte budeme reparovať ekológiu i okolo našej planéty. Budú potrebné družice? Jednoduchá otázka. Samozrejme, že nie. Družice slúžia rádiovému signálu. Ak vyjdeme na trochu inú úroveň tak je to pre nás druhoradé – trebárs vertikálne, či horizontálne skenovanie. Teda načo posilať smetie, vyhadzovať kopu peňazí..? Vôbec nijako sa to ekonomicky nevyplatí. To len máme takú etapu rozvoja. Teraz sa nejako pokúšame aspoň trochu vyjsť do kozmu – vychádzame a znečisťujeme ho. Všetko to však bude... prvá vec, že sa to všetko začne upratavať, robiť okolo toho poriadok. Plus obnova ekológie, čo sa robí veľmi rýchlo. Uvidia nás? Neuvidia. Rovnako, ako to my chceme uvidieť. Čiže musí dôjsť k takej koincidencii.

T: Skutočne, keď Vás počúvam, chápem, akým absurdným je financovanie takých projektov na hľadanie takých istých, zašpinivších atmosféru.

IM: Je to iba plytvanie peniazmi, jednoducho na tom niekto výborne zarába, preto hľadajú rovnakých ako my, takpovediac zaostalých.

T: A že je to v skutočnosti, viete, ako fraktálne. Klopeme k nesprávnym. Ako sa pokúšame vyjsť zo sféry, hovoriac o... v materiálnej rovine signálmi a správami, rádiovými signálmi o tom, že existujeme, presne rovnako prebieha aj paralela s Duchovným svetom, ako sa človek pokúša slovami tlmočiť Bohu to, že...

IM: 100%. Absolútne presne tak isto.

T: „...ja som, ja ťa milujem, Pane. Ale daj...“ Áno.

IM: Áno, „daj mi niečo dobré (T: „Daj!“). Áno), materiálne a viac“. Azda to nie je tak? Či sa tak k Bohu neobracajú? Tak nás priučili. Prepáčte, žreci rozličných náboženstiev nás priučili k tomu, že my máme presne tak isto kričať, aby to všetci počuli, a čím hlasnejšie, tým lepšie, aby... a prosiť Boha o čosi pre nás. Namiesto toho, ísť niečo urobiť, zarobiť alebo riešiť nejakú úlohu – nie, „treba prosiť, a Boh dá, veď On je dobrý“. Ale to je už iná téma (T: Ale dnes... áno), to už nie je dnešná. To sme už...

T: Prečo je dnes celkovo téma mimozemského rozumu a mimozemských civilizácií zatiaľ čiastočne pod hlavičkou

„tajné“ a je ľuďom veľmi nepohodlná?

IM: Už, chvalabohu, začali hovoriť a začali o tomto hovoriť otvorene. Prečo sa na nej smejú a stavajú ju do takej, vieš, takej trápnej polohy, akoby smiešnej? „Tak vy veríte v mimozemšťanov, ha-ha-ha!“ Že? Všetkým je to smiešne. Priatelia, ale viete, že sme dnes hovorili o fantastike a najvtipnejšie je, že sme nepovedali ani jedno fantastické slovo. Prečo? Pretože všetko, čo sme povedali, je obyčajná história a dôkazov o tom je hŕba. A ak by tí istí archeológovia všetky artefakty, ktoré ponachádzali, ukazovali pospolitosti a historici by nazývali veci svojimi menami, ak sa prejdeme skryšami múzeí a vytiahneme všetko, čo tam je, a obrátime na to pozornosť, pozrieme pravde do očí, tak sa ukáže, že všetko, čo sme hovorili, sú absolútne známe fakty. Vypadá to byť zvláštne – na jednej strane hovoríme o fantastike, ktorá je potvrdzovaná kopou dôkazov. Ale prečo to nie je prijímané a podporované našimi vedcami, no a všetkými ostatnými? Pretože je to nevýhodné. V prvom rade, komu je to nevýhodné? Je to nevýhodné politikom a nevýhodné žrecom. A to je všetko. A prečo je to nevýhodné? Pretože či jedni, či druhí stratia moc. Žreci vymysleli taký svet, kde len na našej planéte existuje život. A všetky ostatné miliardy a miliardy galaxií s miliardami... s obrovským počtom planét, ktoré sú dokonca podobné našej, na ktorých aj my budeme môcť žiť. Je ich nespočetné množstvo a veľa z nich je prázdnych, tam, kam ešte budeme musieť prísť. A veľa je ich osídlených inými. Avšak toto podrýva čo? Podrýva to to, čo je

napísané... napísané žrecmi. Ved' ani jeden prorok o tom nehovoril. To oni sami vymysleli a napísali o tom, že Boh stvoril človeka – vzal z prachu, no a rozličnými spôsobmi... a ten len tu, len na tejto planétke existuje. Koľkých ľudí poslali do ohňa, či kam, tých, ktorí hovorili o vede? Prečo? Je hrozné stratíť svoju moc. O čom to hovorí? Hovorí to o tom, že v každom z nás žije El. A to je pravda. A stačí len vytvoriť podmienky – a on sa oživí. Vari to tak nie je? Dať možnosť súčasnému človeku stať sa týmto Elom – a on sa ním stane. Každý. A preto pri rozvoji civilizácie musíme rozmýšľať a v prvom rade vytvárať také podmienky, aby sme nikdy viac nemali Elov, aby sa nič nízke, nič neľudské nemohlo rozvíjať. Nič, čo stojí proti Človeku, tu nesmie existovať. A všetko ľudské, to, na čom sa môžeme skutočne zjednocovať a môžeme prinášať osoh sebe i našim potomkom, tak to sa musí stimulovať a rozvíjať. Správne? Správne. Takže, priatelia moji, nie všetko na tomto svete je rozprávka, a dokonca aj v každej rozprávke je veľmi veľa pravdy. A dnes je naše fantastické rozprávanie len skromnou realitou z ohromného-ohromného sveta s jeho nesmiernymi možnosťami. Takže vyhrňame si rukávy, obúvame pohodlnú obuv – a vpred! Správne? Správne. A pre začiatok sa naučme aspoň jednoducho milovať jeden druhého. Vďaka, že ste boli s nami. Ďakujem.

Ž: Ďakujem.

T: Ďakujem.

IM: Vďaka! Vďaka vám, priatelia.

Výhody človeka v Tvorivej spoločnosti.

*VÝHODY ČLOVEKA V TVORIVEJ SPOLOČNOSTI AKÁ
BUDE NAŠA BUDÚCNOSŤ?*

*PERSPEKTÍVY PRE ČLOVEKA HODNOTA ŽIVOTA ČLO-
VEKA*

FYZIKA BUDÚCNOSTI RIADENIE MIKROSVETA

MANIPULÁCIA S HMOTOU

*MEDICÍNA BUDÚCNOSTI PREDĹŽENIE ŽIVOTA ZA VÝ-
HLADOVÚ HRANICU*

*OKAMŽITÉ RIEŠENIE MATERIÁLNYCH PROBLÉMOV
BEZODPADOVÁ VÝROBA*

*OKAMŽITÉ NADOBUDNUTIE AKEJKOĽVEK ZRUČNOSTI
O VÝHODÁCH ČLOVEKA V RÔZNYCH SFÉRACH JEHO
BYTIA V TVORIVEJ SPOLOČNOSTI*

NEVIDITEĽNÉ ZBRANE „VADŽRA“ A „OKO BOHA“

VOJENSKÉ SUPERTECHNOLÓGIE

ŽIVOT BEZ VOJEN

*KOLOSÁLNE MOŽNOSTI PRE ĽUDSTVO VOĽNÁ ENER-
GIA*

OSVOJENIE SI VESMÍRU

KOLONIZÁCIA NOVÝCH PLANÉT SUPERCIVILIZÁCIA

VÝHODY ČLOVEKA V TVORIVEJ SPOLOČNOSTI

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu AL-LATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov...

IM: Dobrý deň.

T: ...a Žanna.

Ž: Dobrý deň.

T: Od staroveku až dodnes pokrokoví ľudia premýšľali a plánovali, aká bude naša budúcnosť. A nádejali sa, že sa zmení nielen prostredie, ale aj sociálna štruktúra spoločnosti, a čo je najdôležitejšie, sám človek. Igor Michajlovič, v minulej relácii ste sa podelili o informáciu a porozprávali ste o úrovniach rozvoja civilizácie, o perspektívach pre celé ľudstvo. A táto informácia veľmi zaujala našich účastníkov. Veľmi sa nadchli tým, čo počuli, a poslali nám obrovské množstvo ďakovných ohlasov. A tiež prišlo veľmi veľa otázok a prosieb, aby ste porozprávali o živote človeka v Tvorivej spoločnosti v rôznych sférach jeho života, o tých neobyčajných a kolosálnych príležitostiach, ktoré sa otvárajú každému človeku, ak sa vybuduje Tvorivá spoločnosť. A veľmi by som chcela počuť všetky tie fakty, ktoré by dali nám, ľuďom, slobodné myslenie, a ktoré by nivelizovali tie šablóny vo vedomí, ktoré sa vytvorili v súvislosti so

spotrebiteľským formátom spoločnosti. Pretože, ako sa hovorí, ak nemyslíš na budúcnosť, ak nerobíš teraz nič pre jej realizáciu, tak ona ani nenastane, tak ona ani nebude. My, ľudia, v každom tu a teraz, formujeme túto našu budúcnosť. V relácii Tvorivá spoločnosť – perspektíva civilizácie ste hovorili, že keď ľudstvo prejde na prvú etapu rozvoja, prvý stupeň rozvoja civilizácie (dokonca až medzi prvým a druhým stupňom), tak potom môže človek ovládať mikrosvet, že všetko na tomto svete pozostáva z (**IM**: elementárnych častíc) kombinácií elementárnych čiastočiek, však. A že keď vieme, ako fungujú, môžeme ich riadiť. A veľmi rada by som sa podrobnejšie porozprávala, o tom, ako sa zmení naša spoločnosť a ako sa to odzrkadlí v praxi na živote ľudí.

IM: Hovoriť sa dá veľa, ale je lepšie, priatelia, vidieť to: zobrať sa, vytvoriť a uvidieť. A sám si v nej vyskúšať žiť. No, porozprávať sa dá, samozrejme, ak si to želáte.

T: Ak máme hovoriť o ovládaní mikrosвета, tak teda ako by to v praxi mohlo vyzerať v živote človeka?

IM: Začneme od elementárneho a jednoduchého: povedzme našou súčasnou fyzikou elementárnych častíc. Dnes, ako je už zvykom predpokladať (je to aj teoreticky odôvodnené a už aj trochu experimentálne dokázané), súčasné chápanie fyziky dospelo k záveru, že celý tento náš okolitý svet, vrátane nás aj vás, svetlo, no úplne všetko... tu vaše tablety, tento stôl, naši operátori, kamery no a celý zvyšok galaxie, pozostáva zo šiestich kvarkov, šiestich leptónov a piatich kvant –

prenášačov základných prírodných síl. A to je všetko (to čo je dnes známe, povedzme). Aj keď niektorí predpokladajú, že svet je oveľa zložitejší. Ešte sa pritom zastavíme. A manipuláciou s týmito kvarkami, leptónmi s využitím týchto kvant, nosičov síl, možno vytvárať a kombinovať akékoľvek atómy. Len čo sa vytvoria atómy a začnú medzi sebou vzájomne pôsobiť, tu sa už začína proces nielen fyziky, ale aj chémie. To znamená, že hmota začína žiť. A nech už vezmeme čokoľvek, nech to rozložíme akokoľvek, všetko pozostáva z toho istého. Jednoduché?

T: Výborne. Áno, veľmi jednoduché.

IM: Veľmi jednoduché a jasné. A teraz prídeme k takému pochopeniu, že práve prvá úroveň rozvoja civilizácie alebo prvý stupeň, dáva možnosť získať doplňujúcu energiu. A všetko sa odvíja od čoho? Je to existencia energie a chápanie jej štruktúry. Teda informácia. Ak dokážeme manipulovať s informáciou a budeme mať dostatok energie, potom môžeme všetko. A práve prvý stupeň už poskytuje tieto možnosti. Hovoria, samozrejme, že veda ešte nie je rozvinutá. Priatelia, veda je rozvinutá a to veľmi dobre rozvinutá. To, čo je trochu nepochopené je niečo – zväčša, povedzme to tak mierne, sú tie dnešné neporozumenia vo fyzike jednoducho preto, že pre niekoho sú tieto teórie pohodlné, a pre niekoho nepohodlné. Niekomu sa viac páči, aby sme to mali fundamentálne zdôvodnené. Aj keď zo všetkých dnes sformovaných princípov – je to... Ako to tak opatrne vyjadriť, aby sa nikto neurazil? Povedzme, že ľudia niečo vymysleli, niečo k

tomu ešte pridali, niečo sa ľahko zdôvodňuje... takže to prijali a teraz žijú s týmto pochopením. Stačí však trochu zmeniť podmienky – a mení sa všetko a všetky logické modely sa rúcajú. Nie je to tak dávno, čo sa verilo, že atóm je nedeliteľná častica. Potom pochopili, že sa skladá z kvarkov. Nebudem vám prednášať fyziku, no dobre, našli jedny kvarky, potom pridali ďalšie a všetko ostatné. Kto bude chcieť, ten si to nájde. Je toho veľa. A vo fyzike sa o tom hovorí. To znamená, že čím hlbšie sa dostávame, tým viac všelijakých zaujímavých vecí nachádzame. Teraz veľa fyzikov chápe, že kvark nemôže byť nedeliteľnou časticou, pretože z niečoho pozostáva, a to samozrejme, nie je najmenší objekt. Za ním sú ešte častice, a tieto častice - tu už nastáva transformácia na energiu. Energia – na vlnu. Táto vlna sa skladá z častíc, ktoré sú nedeliteľné. To už zachádzame do trochu inej fyziky. Vedecky nie je uznaná, preto nebudeme filozofovať, je to len ako hypotéza. Napriek tomu, ak sa naučíme manipulovať aspoň s týmito šiestimi kvarkami, šiestimi leptónmi a týmito piatimi kvantami, tak dokážeme všetko. Aj keď, viete, pravdupovediac, všetko, čo teraz vidíme a prostredníctvom čoho nás vidíte, sa v skutočnosti skladá z dvoch kvarkov a jedného leptónu. A to všetko sa už za určitých podmienok prejavuje. A tak nejako je to v CERNe, keď sa zrazia častice, objaví sa nové, nejako ich treba nazvať. Prečo? Pretože sa správajú akosi, celkovo... Vďaka bohu, vyvodili to čo vyvodili, na tom nezáleží. Dôležité je, že to otvára obrovské možnosti. A viete čo je zaujímavé? Hádam začnem trochu históriou. Približne pred 30 rokmi sa

rozvíjala transplantológia. Bola to taká obrovská nádej ľudí na predĺženie života, na záchranu ľudských životov, no a bolo to celkom zaujímavé. A v rozhovore s kolegami som porozprával o tom, že neuplynie veľa času a my budeme schopní jednoducho skladať orgány z buniek, z klastrov buniek, z buniek, a vkladať ich ako transplantát a nahrádzať choré orgány. To znamená, odoberať zdravé bunky z chorého orgánu, formovať ich mimo tela, ako by to boli detské stavebnice, uviedol som príklad, ako v stavebnici to všetko zostavíme (T: Lego, áno), a vložíme to do organizmu. Žiadne odmietnutie, pretože je to vlastné a blízke. Pozerali na mňa ako na ... nie ako na futurológa. Diskutovali sme aj s lekármi, vyslovili svoju domnienku, že treba menej čítať sci-fi. Teraz si dobre žijú, niektorí zastávajú významné pozície v medicíne aj v spoločnosti. Dobrý deň, priatelia! A kto mal pravdu? Súčasné 3D tlačiarne už umožňujú zostavovať... Samozrejme, ešte to nie je do detailov dokončené, ešte na tom treba popracovať, ale napriek tomu sa už niektoré orgány vymieňajú: aj ucho vyrobili, nahradili, fragmenty kostí, mäkkých tkanív. Áno, v súčasnosti sa stretávajú ešte s mnohými problémami. Ale napriek tomu, rieši sa otázka? Rieši. Už to existuje? Existuje. Je to tak? Tak vidíte! Pochopil som, že máme také pokračovanie futurologie (T: Áno), fantastiky, a môžeme slobodne hovoriť, snívať a rozprávať, dať slobodu, ako to povedať, svojej fantázii. Všetok? Dobré. Ďakujem, pokračujme. Vo vzťahu k technickým možnostiam, ktorými môžu ľudia disponovať, poďte... Budem hovoriť jednoducho. Predstavíme si ľudské telo. Dnes existuje MRI, ktorá

dokáže skenovať. No dokáže skenovať odpoveď na molekulárnej úrovni... nie celkom na molekulárnej úrovni, ale v každom prípade je vidieť orgán a podobne. Aj keď sa hovorí... to nie je dôležité. Poskytuje správne diagnostické údaje – a už vynikajúco. A teraz si predstavme trochu inú úroveň skenovania ľudského tela, keď vidíme usporiadanie atómov tam, kde by mali byť a aké atómy a z čoho pozostávajú. Veď, atómové jadrá sú tiež rôzne, čo aj robí atóm iným: aj jadrá sú rôzne, aj súbor elektrónov je rôzny. A to už mení fyziku samotného atómu. Prirodzene, skladaním z týchto atómov získavame iné molekuly. Z týchto molekúl zostavujeme čo? Bunky tela a aj už väčšie, povedzme, orgány. Takže, keď budeme dokonca už na tejto úrovni vidieť aké atómy sú v našich molekulách v určitom orgáne a kde sa nachádzajú v priestore... A tu je mimoriadne dôležité - toto ich priestorové usporiadanie, ich vzájomné prepojenia, ktoré kvantá sa používajú pri ich vzájomnom pôsobení a podobne. To znamená, že to dokážeme všetko zopakovať. Zjednoduším to. Nebudeme zachádzať do podrobností, ale poviem to tak, jednoducho. Tu je prístroj podobný MRI (T: Áno). Mnohí už vedia, čo to je: človek si ľahne do tohto špeciálneho zariadenia, stroj ho preskenuje a ukáže, čo kde je. Tak aj tu: človek si ľahne, postaví sa (to je jedno), preskenuje organizmus a ukáže už na fyzickej úrovni mikročastíc, kde sa čo nachádza. Vidíme, kde je aká patológia, a chápeme, čo treba opraviť. A toto sa mení a opravuje, povedzme, pri bežiacom motore. Ak spravíme analógiu s autom, predstavte si opravu auta, keď je spustený samotný motor. (T: No teda!) A to nie je sci-fi.

Prečo? Teraz hovoríme o medicíne. A v čom je rozdiel? Veď presne rovnako možno opraviť aj motor auta. A navyše, ak si vezmeme súčasnosť, potom najskôr musíme orgán vyrobiť na 3D tlačiarňi, povedzme, zorientovať sa, potom ho (T: Jeho implantácia) ... Samozrejme, je tam v špeciálnom prostredí a tak ďalej, potom prichádza implantácia... Je jasné, že ak je vyrobený z vlastných buniek, bude sa prijímať oveľa rýchlejšie. A tu, predstavte si, človek je pri vedomí, je živý, všetko cíti. Nie je potrebné ani uviesť človeka do narkózy. Prečo? Pretože je ľahké blokovať nervové impulzy a človek nebude cítiť žiadne nepríjemné pocity, ani bolesť, nič. No je veľmi dôležité to (a to je rozdiel medzi prítomnosťou a budúcnosťou): že keď orgán pracuje, vidíme jeho funkciu a okamžite všetko obnovujeme. Teda nepotrebné bunky sa preformátujú, tie čiastočky, ktoré nie sú na správnom mieste, alebo fungujú zle, sa odstránia, a potrebné sa vložia. Teda zo samotných mikročastíc sa začína formovať samotný orgán. Môže to trvať milisekundy (ani nie sekundy, ale milisekundy), teda samoliečba aj oprava. To znamená, že je to takmer okamžité. U mnohých však vznikne otázka, ako sa to odstraňuje a podobne. Priatelia, elementárne. Aby ste pochopili: práve teraz cez moje telo (tak ako aj cez vaše) počas jednej sekundy preletí zo Slnka asi sto miliárd neutrín. A to sú len neutrína. A nespôsobuje nám to žiadny diskomfort. Viete si predstaviť číslo sto miliárd? Ak to prevedieme na doláre, súhlasíte, bude to vidieť. Však? Ale neutríno vôbec nevidieť a nepočuť a my to necítíme - je to každú sekundu. Preto sa čiastočky môžu ľahko odstraňovať aj obnovovať na

mieste. Nie je to zaujímavé?

T: To je super! Okamžitá korekcia tejto matrice na štruktúry.

IM: Presne tak. Ale čo je ešte zaujímavé? Veď toto umožňuje nielen obnoviť funkciu toho či onoho orgánu, umožňuje to aj vykonávať korekciu ľudského tela vôbec. No a tu, dá sa povedať, moja futurologická prognóza je, že oveľa viac času sa bude vynakladať nie na liečenie patológií, ale práve na korekciu tela, čiže na plastiku. Veď u nás je každý nespokojný so svojím telom – budú si vytvárať nové telá a zabávať sa s tým. A to je naozaj tak. Toto zaberie omnoho viac času, než liečenie rôznych chorôb. Prečo? Pretože ak sa organizmus regeneruje podľa DNA-programu (v každom z nás je zadaný program nášho tela), a ten sa môže upravovať, to nie je žiadny problém, pochopiteľne v súčasnosti na úrovni genetiky a podobne. Potom toto všetko bude omnoho jednoduchšie. Ak zavedieme nejaké zmeny do spomínaného programu, môžeme ho stabilizovať a pomerne dlho sa môže nachádzať v tomto stave. Nedá sa nič robiť, zákony fyziky: všetko, čo pracuje, sa opotrebováva. No všetko je možné... Ak máme hovoriť technickým jazykom, tak ak si vezmeme motor auta, existuje taký pojem ako revitalizácia čiže obnovenie, tak v tomto prípade revitalizácia, čiže obnova znamená spätný návrat života. A všetko možno udržiavať na akejkolvek úrovni, v každom veku a v zásade veľmi-veľmi dlho. Nakoniec musí dôjsť k tomu, že každý doma bude musieť mať takýto prístroj. Teda ľudia nesmú byť chorí. A človek môže raz týždenne alebo raz mesačne podstúpiť

korekciu, ak sa venuje aktívne, zdôrazňujem, ak sa človek venuje aktívnej fyzickej činnosti spojennej so stresovými situáciami alebo podobne. Prečo? Pretože to vedie k uvoľneniu, ako sa dnes hovorí, voľných radikálov. Vo všeobecnosti to vedie k opotrebovaniu a poškodeniu nášho organizmu. Ale preto, aby nastala korekcia, aby to nevyvolávalo reťazovú reakciu, poškodzujúcu náš organizmus, toto všetko možno korigovať. A človek sa bude cítiť skvele tak dlho, ako chce. No opäť, toto nedáva nesmrteľnosť. Toto je len predĺženie ľudského života, a to na určité obdobie. Ale v každom prípade človek môže žiť tak dlho, ako by v skutočnosti mal žiť jeho organizmus (to je pomerne dlho), no a žiť môže produktívne a šťastne. A to nie je fikcia, vôbec nie.

T: A po predchádzajúcej relácii už chápeme, kvôli akým úlohám sa zväčšuje dĺžka života - je to už vystúpenie...

IM: A opäť, možno aj upravovať telá, môžete ich robiť odolnejšími v závislosti od toho, aké ciele a úlohy má človek, a čím žije. Ak si vezmeme bežný život človeka, povedzme na našej planéte a podobne, už aj udržiavanie nášho organizmu v zdraví je skvelé. Teda môžeme robiť čokoľvek. Ak si vezmeme napríklad (veď máme pokračovanie poslednej relácie a prepáčte, ale zopakujem, aby ste pochopili, prečo fantazujeme - náš deň fantastiky očividne pokračuje), keďže vychádzame z toho, potom prieskum nových planét - tak to muto sa, samozrejme, musia venovať ľudia, ktorí majú sklon riskovať, ktorí v mene budúcnosti celého ľudstva podstupujú zložité úlohy (tak ako v súčasnosti armáda a podobne).

To znamená, že stále existujú ľudia, ktorí... Povedzme, risk, to je to, čo radi robia, čo sa im páči. Preto práce bude pre takýchto ľudí tiež veľmi veľa. Ale opäť, ide o pripravených ľudí, a to sú v prvom rade ľudia v Tvorivej spoločnosti. A aká je prvá osnova tvorivej spoločnosti?

T: Život. Hodnota života Človeka.

IM: Hodnota života Človeka. Preto ľudstvo nemôže zbytočne riskovať životy dokonca ani svojich bojovníkov, tých, ktorí idú na prieskum a podobne. A budeme povinní vytvárať podmienky pre ich bezpečnosť. A tak poďme si ešte trochu pofantazírovať. Každý vie, čo je to tardigráda (kto nevie, vyhladá si). Je to také malé zviera, ktoré prežíva vo vesmíre a, prepáčte, aj pri maximálne nízkych aj pri maximálne vysokých teplotách dokáže veľmi dlho udržiavať svoj život bez vody a podobne, teda je asi jedným z najživotaschopnejších. No poďte, vezmeme si... čo? Salamandru, ktorá je schopná regenerovať svoje orgány. A čo je zložité na tom, ak máš tieto technológie na genetickej úrovni (dokonca na úrovni DNA) vniesť podobné zmeny do organizmu človeka...

T: Vypožičať si tieto funkcie od nich, všakže.

IM: ...navyše výrazne zvýšiť jeho fyzickú silu, a aj pružnosť voči odporu vonkajšieho prostredia nášho tela, teda zvýšiť odolnosť alebo schopnosť prežitia, jeho regeneráciu a všetko ostatné? Nič (**T:** Skvelé). Nie je tak? (**T:** Áno. Proces...) Potom naši bojovníci, ktorí pôjdu v prvej línii pri osvojovaní si

nových planét, riskujú a tak ďalej, budú oveľa menej zraniteľní. A to nie sú rozprávky, to nie je fantázia. Žiadna fantázia... nuž keď už máme takýto deň. Máme tým na mysli, že je to úplne reálne, ak sme na takej úrovni, že sme schopní niečo meniť. Alebo, jednoduchšie povedané, je to manipulácia s hmotou. Toto je taká kontrolná... Chcem vás upozorniť, aby ste sa nenechali pomýliť: hovorili sme o Anunnakoch, ktorí sú na šiestom stupni vývoja svojej civilizácie, takže si to nemýľte. Ide tu o manipuláciu v presne definovanom bode priestoru s konkrétnymi cieľmi. A je tu toho ešte oveľa viac.

T: V predchádzajúcej relácii ste tiež hovorili o tom, že je možné aj z prsteňa urobiť hamburgery.

IM: Samozrejme, ľahko. Veľmi ľahko. Jednoducho hustota materiálu. Ak si vezmeme, opäť sa vraciam k spomínaným kvarkom, leptónu, tak predstav si, aká hustota je tu a aká hustota je tam. A tu vzniká paradox. Teraz sa tento paradox snažia vysvetliť kvantom Higsu (teda bozón Higsu, ktorý vytvára hmotu a podobne). Prečo? Vysvetlím to jednoducho: samotná hustota materiálu zahŕňa v sebe určité množstvo atómov, ktoré sú rozmiestnené v určitom vzájomnom hustejšom prepojení, spomínané čiastočky sú hustejšie rozložené, ale aj tak je medzi nimi obrovská vzdialenosť. No aj tak hustejšie, oveľa hustejšie než u hamburgera. Ak si vezmeme rovnaký počet častíc, tie sa usporiadajú v trochu inej konfigurácii, materiál bude menej hustý, no objemnejší. Ale jeho hmota narastá. Hmota narastá nie preto, že sa zväčšuje

objem, ale narastá kvôli programu, vloženému do neho. No tento program alebo informácia o interakcii medzi časticami a teraz už makroobjektami, sa v dnešnej dobe interpretuje ako Higgsov bozón, to znamená častica, ktorá dáva hmotu, nadeľuje hmotou a podobne. Nuž tak či tak, pohovoríme si fyzikálnym jazykom: ak máš v prsteni Higgsových bozónov menej, tak v hamburgeri ich je oveľa viac to je všetko, čo ich odlišuje. Ale čiastočiek je v tvojom prsteni oveľa viac ako napríklad v desiatke hamburgerov. Rozumieš? Preto možno z tehly vyrobiť veľa dobrého.

T: Toto sa líši od toho, ako sa v súčasnosti vyrába mäso na bunkovej úrovni (**Ž:** ... na 3D tlačiarňach) na 3D tlačiarňach.

IM: Toto sú naše prvé kroky, toto sa už robí umelo: vytvárajú sa potravinové výrobky vrátane mäsových. A už na 3D tlačiarňach je možné tlačiť potraviny. Nie je to skvelé? Je to znamenité. Zatiaľ ešte manipulujeme s obrovskými kameňmi, s tehliami, z ktorých sa stavajú domy. A teraz si predstavte, keď budeme pracovať s pieskom a s lepidlom, ktoré lepí dokopy práve tieto zrnká piesku, z ktorých sa vytvorí samotný kameň, tak budeme môcť urobiť čokoľvek. A, mimochodom, oveľa rýchlejšie.

T: A ako to bude vyzeráť. To bude čo, nejaké zariadenie?

IM: Istotne. Samozrejme. Veď to je technické riešenie. Porovnajme si toto všetko, napríklad taká mikrovlnná rúra. Teda každý chápe, každý vie, čo je mikrovlnná rúra. Poďme si predstaviť: je určité zariadenie, ktoré má určité programy, a

je špeciálna miestnosť. Miestnosť je tu nutná. Prečo? Pretože toto všetko sa vytvára v určitých podmienkach. Preto môžeme vytvárať práve taký predmet, aký dokážeme umiestniť do miestnosti. Čím väčšiu miestnosť máme, tým väčšie môžeme vytvárať objekty. Povedzme, že na to, aby sme postavili takýto dom v jednom momente, sú potrebné podmienky. Keďže v prvej etape nevidím také podmienky a vytvorenie takýchto miestností (pretože hoci budeme chápať, čo je to informácia, a dokážeme pracovať s elementárnymi časticami tak, že do nich vložíme informáciu, no naše schopnosti sú obmedzené tým, že budeme mať ešte slabú energiu, teda nie úplne čistú a nie celkom v takom množstve, aké potrebujeme), tak dom bude treba postaviť ručne.

T: Nadrozmerné.

IM: No materiály možno vytvárať ľahko. Akékoľvek.

T: Povedali ste, že sa to trochu podobá na 3D tlačiareň.

IM: Nie na 3D tlačiareň. (**T:** Nie 3D tlačiareň) Povedal som, že na mikrovlnku (**T:** Na mikrovlnku, prepáčte). Áno, mikrovlnná rúra. Čím? Takže, predstavme si kartridže. Všetci viete (**T:** Áno), ako sa tlačí a tak ďalej. A teraz, jednoducho povedané, máme šesť kartridžov s kvarkami, šesť kartridžov s leptónmi - všetko je elementárne a my môžeme vytvárať čokoľvek tým, že budeme vyvolávať kvantové interakcie. Je to program, energia a ostatné. Vkladá sa program a z tohto zväzku sa dá okamžite vytvoriť... Prečo? Uvoľňujú sa čiastočky, ktoré sa následne formujú. Rozmiestňujú sa na svoje

miesta vďaka čomu? Vďaka informácii, ktorá sa vkladá konkrétne na toto miesto. A to je všetko. Informácia, energia plus zásoba čiastočiek - a môžeme získavať horúce sendviče, čokoľvek. Šašlik netreba smažiť, bude presne taký, akú informáciu vložíš, pričom si možno vybrať, kto ... aký sa ti najviac páči, ten sa naskenuje, všetky informácie sa zaznamenajú s presne takou teplotou, aká bola pri zaznamenávaní, keď sa skenoval - všetko sa presne zrekonštruuje jedna k jednej. Teda to nie je zložité.

T: A odkiaľ budeme získavať elementárne častice na naplnenie týchto kartridžov? (**Ž:** Áno - áno.)

IM: Z čohokoľvek. Môžeme čokoľvek zobrazovať na zložky týchto častíc. Pričom existujú (opäť vychádzame z fyziky), napríklad protóny... nepôjdeme hlbšie, dobre. Existujú čiastočky, ktoré môžu existovať veľmi-veľmi dlho, prakticky donekonečna. Existujú aj kratšie žijúce, ale tiež môžu veľmi dlho... za určitých podmienok môžu byť, povedzme, tiež veľmi dlho skladovateľné. Preto náplň kartridža, v závislosti od jeho objemu, môže postačovať človeku na celý život, povedzme, malých rozmerov v súčasnom chápaní. Prečo? Pretože tam bude množstvo hmoty, ktorá mimochodom nebude mať konkrétnu váhu, pretože váha sa formuje až ako následok toho, čo sa získava, čo sa rekonštruuje. A odkiaľ ju vziať? No z odpadu, z odpadového materiálu. Tak napríklad... Nie je to možné robiť (upozorňujem) v jednej mikrovlnnej rúre, pretože bude potrebná ďalšia mikrovlnná rúra, ktorá dokáže naplňať kartridže, teda ...

T: Takže všetko utilizovať.

IM: Presne tak, na rozloženie sú tu ale trošku iné podmienky. Ale tento odpad sa tiež celkom ľahko pretvára, na čokoľvek. Tak vidíte, prečo sme v predchádzajúcej relácii hovorili, že odpad bude veľmi cenný? A že prečo, prvé čím sa začneme zaoberať, bude prehodnocovanie hodnôt? Už si budeme ceníť nie zlato, ale budeme si ceníť odpad, ktorý nám zanechala civilizácia. Prečo? Pretože je tam mnoho potrebných surovín.

T: Odpad drahší než zlato.

IM: Samozrejme. A pozri sa, dnes napríklad molekuly plastov (**T:** ...mikroplastov) mikroplastov, všakže, tie sa nachádzajú všade dookola. A hovorí sa, že je to už tragédia: už je to v ľuďoch, v organizme, množstvo toho je už v morských živočíchoch... všade dookola. Tak toto je najcennejší materiál a je veľmi ľahké získať ho. A v ňom, napríklad v plaste, je veľmi veľa, prakticky je tam všetko čo potrebujeme. Preto dokonca aj takéto mikročastice - to je ohromná hodnota.

T: A aké ekologické problémy to rieši! (**IM:** Všetky.) Nakoniec bude z Tichého oceánu odstránený kontinent odpadu.

IM: Všetky problémy ekológie to rieši. Absolútne všetky. Prečo? Pretože akýkoľvek odpad sa stane veľmi cenným. Zoberme si napríklad: v súčasnosti pracujú jadrové stanice, máme plno jadrových rakiet. Je to tak, však? Veď je to nebezpečné. Dnes (**T:** Aj jadrový odpad) toto žiarenie, jadrový

odpad, to je nebezpečné, kontaminuje to, znečisťuje. Priatelia, toto je tak veľmi cenné, toto je energeticky cenný produkt, ktorý bude veľmi cenný, veľmi-veľmi drahý, hlavne na začiatku, pokým... Ak bude všetko správne, ak sa skutočne bude rozvíjať Tvorivá spoločnosť, ak dosiahneme potrebný stupeň, tak to, o čom hovoríme teraz, ako o fikcii, a ono to aj znie ako fikcia, tak to v skutočnosti možno veľmi rýchlo dosiahnuť, a takéto možnosti môžeme mať dosť skoro. Jediná vec je, že prechádzame zo spotrebiteľského na tvorivý formát, a nejaký ten čas budeme mať aj peňažnú jednotku, aj trhové vzťahy. Je to prirodzené, nemôžete okamžite nič odstrániť. A tento proces adaptácie bude trvať nejaký čas. A ak v tej dobe budeme ešte mať trhové vzťahy a bude existovať taký pojem ako peňažná jednotka, potom to bude, samozrejme, všetko mimoriadne drahé, zvlášť na začiatku: myslím tým tieto náplne do kartridžov. Všetko ostatné, veď viete... tak ako prvý iPhone, keď si ho berieme, je drahý, a potom je lacnejší a lacnejší, keď vychádzajú nové. Technológia nezostáva stáť, všetko sa vyvíja veľmi rýchlo. A je to veľmi rýchlo sa rozvíjajúce odvetvie. Stačí pochopiť princípy... pochopiť... Stačí vytvoriť podmienky na to, aby to ľudia mohli využívať a všetko sa začne... IT technológie sa začnú rozvíjať veľmi, veľmi rýchlo.

T: A bude v budúcnosti...? Budú v budúcnosti napríklad tovarne?

IM: Samozrejme, že nie. Nie sú potrebné. Veď je to smiešne. V prvej etape, samozrejme, ešte budú aj továrne a mnoho

iného ešte bude, a preto hovorím: vytvárať makroobjekty je nesmierne ťažké, dokonca aj keď vieme manipulovať s časťami. Prečo? Ešte raz opakujem, závisí to od energie. To znamená, že vytvoriť vo veľkom objeme s malým množstvom energie podmienky na to, aby sme mohli manipulovať s týmito časťami, je mimoriadne zložité. Napríklad vytvoriť taký dom alebo nejaký obrovský objekt je zložité. Ale jednoduché veci, povedzme, kožuchy, topánky, alebo jedlo, základné veci - to všetko je jednoduché. Ale auto... Náhradné diely ľahko, ale samotné auto bude už trochu komplikovanejšie - ono zaberá určitý priestor. Ale medzi druhým a tretím (stupňom) toto všetko už bude úplne prirodzené, a to sa už bude vytvárať mimo podmienok, ako sme to nazvali, mikrovlnnej rúry. Prečo? Pretože (poďme si zafantazíovať)... pretože presne tak isto možno manipulovať v priestore nezávisle od veľkosti, ak existuje možnosť prístupu k väčšej alebo silnejšej energii. Prečo? Pretože aký je v tom rozdiel, ak vytvoríme rovnaké podmienky v obrovskom rozsahu? Už nemusíme toto všetko šetriť, nemusíme vytvárať akési podmienky v konkrétnej uzavretej krabici, ako je napríklad mikrovlnná rúra. Prečo? Lebo tam sa ľahšie vytvorí. Ale vieme, napríklad, vytvoriť také podmienky vo veľkosti miestnosti, teda, jednoducho povedané, také veci, ktoré sa zmestia do miestnosti - kontajnera. Takže v zásade všetko, čo sa dá umiestniť do kontajnera, to všetko vieme vytiahnuť. Väčšie nevieme. Ale zase, čím väčší je objem, tým väčšia je spotreba energie. Je podstatne jednoduchšie, vravím, tie drobné časti automobilu poskladať v malých mikrovlnkách,

alebo troška väčších mikrovlnkách, a potom ho poskladať už z detailov (to v prvom období), ako ho vyrobiť, napríklad, kvôli objemu energie, kvôli nákladom v niečom takom, ako je kontajner. No niečo možno aj v kontajneri, to, čo je cenné a dôležité. Prečo? Lebo zase, kým existuje ekonomika, teda, mal som na mysli trhový ekonomiku, kým existujú peňažné vzťahy, to všetko, samozrejme, je obmedzujúci faktor. Ale keď už je druhá-tretia etapa, tam, pochopiteľne, peniaze nie sú, energie sú už úplne iné – to už je aj ovládanie, to už je vytváranie obrovských objektov v priestore. Preto všetko závisí od energie. To nie je fantastika, to všetko je reálne. Mnohí prestanú chápať. Priatelia, predstavme si prístroj, schopný lietať z jedného ramena galaxie na druhé, alebo na druhý koniec našej galaxie. Áno, musí byť dostatočne veľký, musí byť dosť ťažký a veľmi zložitý podľa súčasného ponímania. Ale celý bude pozostávať z čoho? Dokonca povedané jazykom súčasnej fyziky, zo spomínaných šiestich kvarkov a šiestich leptónov, nič viac. Či to nie je tak, priatelia? Tak aký je v tom rozdiel? A pritom najzaujímavejšie je, že nech to má akúkoľvek veľkosť: počnúc opravou orgánu, alebo napríklad vytvorením zubného transplantátu, ktorý je možné vsadiť a ten sa vyrába v maličknej krabičke, či obrovský vesmírny koráb, alebo obrovský mrakodrap – toto všetko sa bude vyrábať za zlomok sekundy. Prečo? Lebo sa to tvorí prakticky okamžite.

T: Hodnota času človeka, však.

IM: Nie hodnota času. Toto sú fyzické podmienky. Teda

nebude ho možné vytvárať tak, ako na 3D tlačiarňi, vytlačiť. Vytvorí sa zvnútra von.

T: Naraz okamžite.

IM: Áno. Tu tvoríme všetko vonkajšie, ale tam sa tvorí všetko zvnútra von. A práve vzájomné prepojenia, ktoré sa zosilňujú, tie formujú toto všetko. Tak som trochu porozprával o niektorých princípoch. Je to fantázia, preto si ju nevšímajte, nestojí za to venovať tomu pozornosť. Možno budú existovať v zásade aj iné zákony a princípy fyziky. Ktohovie, však?

T: Rada by som si ešte zafantazírovala o svete bez peňazí, lebo teraz týmto konzumným vedomím je veľmi ťažké pochopiť, ako to bude. Napríklad, človek má veľký dom 1500 – 2000 m², a zajtra sa zobudí vo svete bez peňazí. Ako si bude najímať a platiť ochranu? Ako si bude najímať personál?

IM: A načo mu je ochrana? Prostá otázka. Však? Načo je mu ochrana? A keď bude taký svet, načo mu je personál? Prepáčte, rozvoj umelej inteligencie, vytvorenie robotov, ktoré... Načo? Je mu treba, aby tam chodili cudzí ľudia a upratovali mu? Veď to vedia robiť, prepáčte, aj roboty, a podobne. Načo mu je ochrana, ak v Tvorivej spoločnosti skutočne nebude možné páchať trestné činy? Prečo? Pretože s rozvojom Tvorivej spoločnosti sa budú vyvíjať aj určité technológie (už sme o tom hovorili), také ako „oko Boha“. Teda človek nebude môcť spáchať priestupok, aby sa o tom nevedelo. Keď vieš, že trestu sa nevyhneš, odpadá zmysel

páchania trestných činov – to po prvé. Po druhé, načo ho páchať, keď ti to nič neprinesie, lebo aj tak všetko máš? Načo? Kvôli zločinu? Znamená to, že tento človek má už sklony k čomu? Ku zločinu. Znamená to, že nie je v poriadku, je ne-normálny. To sa musí dopredu prejaviť (to už v neskorších štádiách). V prvých etapách, jasné, technologicky to nedokážeme. Ale v každom prípade každý zločinec bude odhalený okamžite, nech by sa skryl kdekoľvek. Aký to má zmysel? Načo ochranka? Pred kým? A čo ukradne? Jednoduchá otázka. Predstav si, že máš doma dve „mikrovlnky“. Kolujú u nás peniaze, napríklad, máme menovú jednotku, výmenu. Do jednej dáš 100\$ bankovku do jednej... (T: A máš to.) Áno. Okamžite si zosnímala matricu, preniesla ju do druhej – a z týchto častíc si ich dokážeš vytvoriť, koľko chceš, pričom meníš dokonca aj čísla. Veď toto je elementárne. Dokážeš to aj obmieňať. Kto ich rozlíši, to mi povedz? Aká bude mena? Bude virtuálna? Teda taká, ako teraz bitcoiny, alebo si ľudia peniaze uchovávajú? Povedia: „Mám na účte peniaze“. Ale na účte sú čísla. To je všetko virtuálne, peniaze nie sú – sú to len akési číslice. Zasa, je to tak, ako s elementárnymi čiastočkami, tak aj tu: ľudia sa medzi sebou dohodli, že máš peniaze. V skutočnosti nemáš nič. Máš číslo, máš kód, a v banke akoby ležia nejaké čísla. Ale sú tam? Na jednej strane, sú peniaze – môžeš si ich vymeniť a dostať papierik. Áno. V mojom ponímaní peniaze sú to vtedy, keď ich držíš v rukách.

T: Vzduch, však.

IM: A keď nemáš čo držať v rukách, to znamená, že nemáš nič.

T: Súhlasím s Vami.

IM: Pokazí sa technika, prepáčte, slnečná erupcia – a nič nie je. Ale pokiaľ ich máš v rukách, tak to má hodnotu. A takisto, to, čo držiš v rukách, to môžeš kopírovať v ľubovoľnom množstve. Tak aké peniaze? (**Ž:** Nuž, áno.) A načo sú ti? Čo si za ne kúpiš? Jedlo? To máš. A čo ešte? Oblečenie? Aj to máš. Nejaké zábavky? Veď to všetko si vieš spraviť, vytvárať to v akomkoľvek obrovskom množstve. A ďalej čo? Hodnota peňazí mizne. V tom je zmysel.

Ž: Áno, v podstate sa objavujú nové životné ciele. Nebude to hromadenie (**IM:** Samozrejme), nie pre to, aby si sa mal čím chváliť. Jednoducho konzumné zmýšľanie je štandardne vytvorené tak, aby si nahromadil (**IM:** Absolútne správne), aby si bol lepší, ako niekto iný.

IM: Správne. Teraz nás k tomu nútia. (**Ž:** Nútia, áno). Naozaj prebieha tvrdá manipulácia naším vedomím. Priatelia, je to naozaj tak. Permanentná reklama, permanentné porovnávanie, stále nám niečo rozprávajú: „toto je lepšie“, „to je horšie“. Tvoj iPhone 5 ti vyhovuje: „nie už potrebuješ iPhone 12. Aká 5? Veď ty si niekto. Tak ako? Veď ty si s 5 už pozadu.“ Načo ti je 12, keď tie funkcie nevyužívaš? Jednoduchá otázka.

T: Spoločenský status.

IM: Spoločenský status, áno. A tieto blbosti (prepácte mi tento slangový výraz, ale inak sa to nazvať nedá), ony riadia dnešný svet, lebo musíme zodpovedať akýmsi šablónam, ktoré nám vsugerovali. Tak teda sa držíme niekde akoby v strede, alebo sa pýšime tým, že máme lepšie auto a podobne. Všetko je to... Ale keď to všetko stratí cenu, tak kvalita tovaru, pohodlia, práve ona začína diktovať. Teda, už nepotrebuješ 100 kožuchov. Načo ti je 100 kožuchov? Načo, keď si kedykoľvek môžeš zobrať to, čo potrebuješ? No je to tak? (**T:** Áno.) Na leto ho ani nepotrebuješ. Nepotrebuješ skriňu na oblečenie, nemusíš ho prať. Jednoduchá otázka. Veď všetko sú to častice.

T: Utilizovali, áno.

IM: Samozrejme.

T: Doplníš kartridže, však.

IM: Samozrejme. A poviem dokonca, že špinavá bielizeň je oveľa cennejšia, ako čistá. (**T:** Presne, je tam iná...) Samozrejme. A ak si nešikovne zjedla hamburger, a prepáč, zafúľala si sa, tak to sú tiež dodatočné častice (či to nie je tak?) pri utilizácii oblečenia. Ty už môžeš nielen vytvoriť, znovu vytvoriť svoju blúzku, ale ešte aj nejaké palčiaky. Žartujem, samozrejme, ale sú to reálne veci.

T: Igor Michajlovič, a čo bude určovať status človeka v Tvorivej spoločnosti?

IM: Ľudskosť. Vrátim sa trochu naspäť, prepáč, v našom

rozhovore k spomínaným továrňam a podobne. Veď ani v jednej vysokorozvinutej civilizácii nie sú žiadne továrne, a napriek tomu majú ohromné zdroje. A ak sa vrátíme trochu, dokonca do čias Atlantídy, tak čo dnes vidíme? Technicky opracované megality, pričom sú opracované na takej úrovni, ktorú my teraz nemáme – to sú pozostatky tej pracivilizácie. Veď artefakty sú oveľa zložitejšie, také, aké by dnes bolo mimoriadne zložitú znova vyrobiť, a nechápeme... Ale prakticky nevidíme žiadne továrne, alebo niečo podobné. Prečo? Jednoduchá otázka. No ako to? Lebo prvá úroveň dáva obrovské možnosti. Hoci oni ju nedosiahli: technicky sa rozvinuli, ale nedosiahli prvú úroveň, pretože zostala moc a tak zostali necivilizovanými. To je snáď vtip, však? Nie je to nič hrozné? Týka sa to práve nás, pozemšťanov. Mimoszemšťania sa rozhodli zapísať do zoznamu svetového spoločenstva vysokorozvinuté civilizácie rozumné vysokorozvinuté civilizácie. No a dostala sa tam Zem. Ľudia existujú dlho, už sa technicky rozvinuli. No, a to už je všetko – dostávajú sa na zoznam rozumných. A aby boli uvedení na novú etapu do spoločenstva svetového, alebo vesmírneho, poslali poslov. Prileteli sem, myslím tým mimozemšťanov, a začali sa vypytovať nás, pozemšťanov, aký je náš život, ako je zorganizovaný, či sme vyriešili všetky problémy, nakoľko sme technicky vyspelí. Pozerajú: technicky, áno, to sme rozvinutí dobre, všetko... A pýtajú sa: „A prečo existuje u vás hlad? Prečo ste nevyriešili tento problém?“ Pozemšťania odpovedali. Vravia: „Nemáme dosť peňazí, rozumiete?“ A oni sa pýtajú: „No počkajte, a čo to znamená „peniaze“?“ „Peniaze“, to je

čo?“ „Akože, čo sú to peniaze? Peniaze“, vravia, „to je taká výmenná jednotka. Niečo vyrobíme, a predáme to.“ Hovorí: „Predáme – to vymieňate za tie peniaze, však?“ Oni hovoria: „Áno, niečo vyrobíme, vymeníme za peniaze, potom predáme. A tak nestačia.“ Oni vravia: „A kde beriete tieto peniaze?“ „Akože, kde? Sami si ich tlačíme.“ „Teda, sami ich tlačíte, a máte ich málo?“ „Áno.“ Berú zoznam, vyškrtávajú ich zo zoznamu „rozumných“ a odlietajú.

T: Áno, z odstupu je to skutočne absurdná spoločnosť.

IM: Je to také smiešne a absurdné (**T:** Áno.), však. Ale, žiaľ, je to tak.

Ž: Áno. Dnes sme sa dotkli témy čo je najdôležitejšie – je to ľudský život. (**IM:** Samozrejme), a že ho treba chrániť. A tak teraz prebiehajú masívne projekty na osídlenie vesmíru. Zároveň sľubujú, že už v roku 2024 bude možné smelo vypraviť ľudí už s posádkou živých: nie s posádkou robotov, tak, ako je plánované, na Mesiace a aj na Mars do roku 2022. Do roku 2024 už bude možné ľudí poslať kamkoľvek do celého vesmíru. A akoby...

IM: Do celého vesmíru – to už ako?

Ž: Majú na mysli na Mesiace a na Mars.

IM: Veď to nie je celý vesmír.

Ž: Nuž, áno. Dnes sa to považuje za veľký výdobytok, lebo chcú....

IM: Ale prečo?

Ž: No prečo? Preto, aby sa kolonizoval Mars, preto, aby sa tam presídlili ľudia, aby...

IM: Načo?

Ž: Na to, aby, keď nastanú na Zemi ťažké časy, aby sa tam ľudia mohli zachrániť. A tak, napríklad...

IM: Na Marse?

Ž: Áno, na Marse. A už sľubujú, že tam do roku 2050 už bude presídlených milión ľudí.

IM: Do roku 2050 bude milión ľudí na Marse?

Ž: Na Marse.

IM: Mám jednoduchú otázku... Dokonca ani otázku nemám.

T: Má vôbec zmysel kolonizácia planét?

Ž: Jednoducho...

IM: Prepáčte mi, chápem, že z vedeckého pohľadu, či podobne... Viem, ako dnes túto tému nafúkli. Tému letu na Mars, zdá sa, počuli už všetci na tomto svete. Možno zostalo pár ľudí, ktorí o tom nepočuli, ale inak sa mi zdá, že všetci. Je taká populárna, tak ju roztrubujú, tak ju veľbia. Priatelia, ale kde je náš zdravý úsudok? Jednoduchá otázka. Prepáčte, mŕtva planéta, je mŕtva, nemá žiadny význam, žiadnu hodnotu. Tam my ľudia, my civilizácia, posielame našich spoluobčanov jedným smerom. Veď nemáme dostatok energie,

aby sme ich zabrali. Môžeme ich tam poslať, aby tam v akejsi konzerve, alebo s prepáčením, ako Diogenovia v sude ukončili svoju existenciu. Je to normálne? A my z toho robíme nejaký taký veľký, najväčší úspech súčasnosti? A k roku 2050, keď tu môže byť katastrofa, tam pošleme milión ľudí. A tento milión ľudí umrie o trošku neskôr či skôr ako my tu, ak nič nebudeme robiť. (Ž: Skôr.) To je záchrana ľudstva? Načo? Poslať na mŕtvu... Úprimne, no... Rozumiem, akoby z vedeckého pohľadu... nuž, pošlite tam robota, nech zoberie vzorku a porozpráva, všetko pofotí a odošle dáta na Zem, ak vás to zaujíma. Ale vysielat ľudí na istú záhubu? Chápem tých ľudí, ktorí to chcú. Prečo? Pretože chcú byť hrdinami, chcú, aby sa o nich hovorilo. A predstavte si, aby sme o nich hovorili, sú kvôli tomu ochotní obetovať svoj život. Priatelia, zapadá to do nejakých rámcov racionality? Predsa len sa mimozemšťania mýlili, že nás vyškrtli kvôli tomu, že tlačíme peniaze. Nás treba vyškrtávať za túto hlúposť, keď si neceníme život človeka, keď postrkávame ľudí k záhube, aby boli akože prví. S rovnakým úspechom, prosím, máme trebárs hory – čiže môžu ísť do hôr, kdesi na najvyššej hore postaví svoj sud a žiť tam. Tu ich aspoň nejako bude možné spustiť v krajnom prípade a je to lacnejšie.

T: Aspoň atmosféra je, áno.

IM: Vieš ako, na vysokej hore už veľmi nie je atmosféra, ale na Marse jej vôbec niet. Je to hlúpe. Je to, viete, niekto nenápadne zarobí slušné peniaze, vytvorí si obrovskú reklamu a opäť oblafne ľudstvo. No čo, nie je to tak?

Ž: Veľká machinácia.

IM: Je to jednoducho veľká, hlúpa machinácia. Myslím, že vyžaduje desiatky miliárd výdavkov. A koľko vťahnutých masmédií, koľko zapojených ľudí, koľko vloženej pozornosti ľudí sem! Je to to, čo nám ako ľudstvu absolútne nič dobré nedá. Ale predstavte si, tieto prostriedky, tieto... výdavky médií (peňazí a všetkého ostatného), aj našej pozornosti, ak by sa vložili do tvorivej spoločnosti, vybudovania tvorivej spoločnosti – a to, o čom sme hovorili, že človek bude mať všetko. A najdôležitejšie, že bude mať nielen zdravie, nielen hmotné zabezpečenie – bude mať možnosť žiť. Žiť v radosť, žiť v bezpečí. Prečo? Pretože v tvorivej spoločnosti sa to garantuje – otázka bezpečnosti, aj všetkého ostatného. No je to tak? Tak čo je lepšie? Myslím, že tých prostriedkov by stačilo až-až, pravda? Aj toho zdroja... No, my teraz o tom hovoríme, čiže sme o tom počuli (a zďaleka nie z jedného zdroja), správne? Z masovokomunikačných prostriedkov, pričom spravidla z centrálnych, spravodajských i všetkých ostatných. O tvorivej spoločnosti masmédiá hovoriť nebudú – to je 100 % (no, v každom prípade, nejakú dobu). Keď nadobudneme určitú významnosť a dôjde ku kritickému okamihu, keď sa ľudia začnú dozvedať a keď ostatní pochopia, že vybudovanie tvorivej spoločnosti je neodvratiteľné, pretože to chcú všetci ľudia, vtedy sa toho chytia. Čiže len vtedy. Ale dovtedy všetko pôjde ako aj išlo, teda na spotrebiteľskom formáte. Prečo? Pretože masmédiá sú poslušné, niekomu patria. Hoci je to divné – pracujú tam ľudia a

pracujú ľudia rozumní. Naozaj je ťažké, ak si pochopil, doniesť to iným?! A opäť, my ako ľudstvo, z nás robia hlupákov, manipulujú nami, s prepáčením nás vydráždili, povedali, že hrdinovia poletia na Mars, zástupcovia ľudstva... Myslím, že mnohí trpiaci nesplnenou... nenaplnením, avšak s hypertrofovaným veľikášstvom, túžiaci po takejto všeobecnej pozornosti, tí okamžite požiadajú, že „áno, chceme, sme hrdinovia“. Viete, ja by som takých ľudí dal zaevidovať na psychiatrickú kliniku, naozaj, aby ich sledovali psychiatri. Je nesprávne, keď je človek ochotný ísť na smrť do vyložene lživého projektu, ktorý ľudstvu neprinesie nič dobré. Nuž, je to hlúpe. Kvôli tomu, len aby sa o ňom rozprávalo? Ale prepáňte, to... nepripomína vám to nič? Sú i maniacy, ktorí páchajú zlo, sú aj teroristi, ktorí sa odpaľujú – kvôli čomu? Kvôli tomu, aby sa o nich rozprávalo. Ale nie je to norma. Presne takisto ísť na sebaobetovanie... Chápem, kvôli ľuďom, to je absolútne... za niečí život - to je pochopiteľné. Ale tu – sú buď oklamaní, alebo chorí. Možno oklamaní ľudia podľahli tejto vlne v takom chápaní, že obetujú svoj život pre ľudí. Nuž, tu existuje ospravedlnenie, to je normálne (ak nechápu, že je to podvod a že letia jedným smerom). Je to vôbec také nepríjemné, úprimne povedané. A koľko je takých projektov a koľko nás takto ako ľudstvo klamú a manipulujú nás (nuž, to je tak jemne povedané)!

Ž: Áno. A koľko prostriedkov sa na toto všetko míňa? Bilióny.

IM: Obrovské množstvo. Obrovské množstvo prostriedkov.

(Ž: Áno.) Pozrite, aj jeden program, tento Marsovský a nezmyselný s týmito vloženými prostriedkami, by mohol úplne kompenzovať, povedzme, rozvoj tvorivej spoločnosti, že? (Ž: Áno) A čo je lepšie? Život budúcnosti, nás všetkých, každého, našich detí, no alebo jednoducho nezmyselný..? Nuž, hej, zato emocionálny... Viete, je to ako medzinárodné súťaže, ako olympiáda, kedy je mnoho emócií, prežívania a všetci o tom hovoria, rovnako aj let na Mars.

T: Je veľká škoda, že sú ľudia oklamaní. Hoci v skutočnosti v tvorivej spoločnosti by mohli byť oveľa užitočnejší spoločnosti (IM: Pravdaže), a nielenže by bol človek sám šťastný, ale tak by daroval šťastie aj iným ľuďom, a...

IM: Pravdaže. V tom je zmysel tvorivej spoločnosti. Kým tu sa akoby jeden pred druhým chvastáme a snažíme sa byť zdanlivo vyššie ako sme, a bojujeme o to, kto je vyššie, ale v skutočnosti sa bojuje o to, kto koho oklame a kto komu zoberie (teda silný slabému a podobne... šikovný hlúpemu), tak v tvorivej spoločnosti je všetko presne naopak. Koľko si pre ľudí urobil – to sa bude ceniť. Tvoje nadanie, tvoja tvorba má naopak prinášať ľuďom radosť a úžitok. A rozprávať sa bude práve o tých, ktorí urobili viac. Čiže hrdinovia sa vymieňajú. Z abstraktných hrdinov... Máme, ak vezmeme dejiny, veď máme dejiny vražd a násilia, dejiny dobývania. O čom naša história rozpráva? Celé dejiny ľudstva sú postavené na... (T: Dominancii., kde, kto koho...) na sebalikvidácii. Na tom, že ktosi (T: Áno, celej civilizácie) kohosi likviduje. Ale tvorivé dejiny – to je práve na budovaní, na nových

objavoch... úplne iné aspekty. V tom je rozdiel a je obrovský.

T: Ešte v minulých reláciách sme zrovna hovorili o technológiách doplnkového vedomia, o tom, že zručnosti, ktoré bude nadobúdať človek (**IM:** Pravdaže), budú dostupné všetkým ľuďom (**IM:** Isteže! Samozrejme). Teda každý človek si tieto zručnosti môže vštepiť.

IM: No opäť, pristúpme k tomu rozumne. Mnohí povedia: „Čo tam umelé vedomie... svoje by bolo zvládnuť“. Samozrejme, v prvom rade treba svoje zvládať. Ale doplnkové umelé vedomie môže rovnako dominovať nad Osobnosťou ako aj naše vedomie. Ale tam, s prepáčením, existujú také hodinky – „kamilka“. A ty vizuálne vidíš – rozsvietilo sa inak, stlačíš tlačidlo a hotovo. Áno, ty zrazu... akoby ti vypli internet z hlavy, ale získaná zručnosť beztak zostáva, pretože on sa vytvára v našich neurónoch, chápeš? Teda to je tá zručnosť, ktorú získavame vďaka umelému vedomiu. Aj mnohé pochopenia tu zostávajú. No, čosi sme tak... stlačili. Čiže je ľahké ho deaktivovať. Ale to predsa opäť umožňuje pochopiť človeku, že vedomie – to nie sme my. Ani naše vedomie – nie sme my. Odjakživa sa hovorilo, že v človeku je aj diabol, aj anjel. A to, čo sa vzťahuje k smrteľnému, k diablu, celá táto zručnosť – práve to je vedomie. A to, čo cítime, to... ten, kto pozoruje vedomie, kto prijíma, je takrečeno svedomie. Tak hovorí: „cítim som, vedel som, že konám nesprávne“. No ak si vedel, prečo si tak konal? Jednoduchá otázka. Ale vedomie je silnejšie, chápete? Teda ono núti človeka robiť hlúposti, bojovať za egoizmus, za pýchu, letieť na

tenže Mars, a vôbec aj vymyslieť tento podvod. Človek, ktorý by žil, ako sa hovorí od duše, od srdca, ten by to nerobil. Ale to len vedomie vytvára tieto kombinácie, tieto klamstvá, všetky lživé projekty a všetko ostatné. Rozumejúc, vediac ako funguje vedomie, už budeš sledovať aj svoje, a mnohé už neprijmeš a mnohé nerealizuješ. Preto je úžitok ohromný. A najdôležitejší úžitok je aký? Jasné, okamžité získanie zručnosti. Teda nevieš variť boršč – dve minútky, a už vieš ako ho spraviť, pričom v rôznych kombináciách od najlepších majstrov. Ďalej – chodenie po lane. Vieš chodiť po lane? Ja viem, keď leží na zemi. Ak je vyššie, to už je ťažšie. Ale tak môžeš chodiť, ako hociktorý športovec či odborník, ako povrazolezec, ktorý sa tomu venoval celý život, pretože je to jeho umenie ovládať telo. Opäť, boj so strachom je jeho návyk, on už vie ako na to. Tak načo by si sa to mala učiť? A čo je najdôležitejšie – prečo toľko rokov učiť deti a pripravovať ich o voľný čas, život a tvorivosť, (učiť ich písať a všetko ostatné)? Pochopiteľne, do piatich rokov dieťa nemôže byť podrobované pripojeniu k doplnkovým zručnostiam. Ale po tomto období piatich-šiestich rokov, tu už sa môžu voľne zapájať tieto návyky, ktoré ono bude veľmi rýchlo nadobúdať. A bude vidieť, čo sa mu páči, kde má rásť a kam sa rozvíjať. A niekde v dvanástich-štrnástich rokoch už človek musí rozhodovať o svojich želaniach a túžbach, do akej vedy, do akej oblasti a podobne. A aj ďalej rozvíja svoje zručnosti. Po získaní zručností, ktorými disponovalo celé ľudstvo, ktoré máme, tak plus sa môžeš rozvíjať ďalej a budeš vkladať túto zručnosť pre ľudí, ďalej ju rozvíjať. Vezmime, povedzme, ten

istý šport. Hovoria: „Ľudia nebudú pracovať, budú žiť sami pre seba“. Napríklad človeku sa nechce ísť do práce, chce cvičiť na hrazde, ale vypracováva si zručnosť. Nielen použitie tejto hrazdy pre rôzne zložité techniky a podobne, ale aj hrazdu začne zdokonaľovať, aby bola pohodlnejšia. Ale je to zručnosť (T: Úžitok), ktorú môžeme získať okamžite. On stratil život, aby dosiahol výsledok, ale my to budeme získavať ihneď. A je to naozaj tak. Umelé vedomie či doplnkové vedomie, veď ono bolo využívané a je využívané všetkými normálnymi civilizáciami a nemôže sa nevyužívať. My ho tiež využívame, ale toto je, sprepáčením, najnižšia úroveň. Teraz ho máte pripojené k internetu – nie je to nič iné, ako umelé vedomie. Nie je to tak? Tak (T: Áno). Nie je integrované s vaším vedomím, preto potrebujete čo? Potrebujete energiu, primitívnu energiu. Vidíte, čoho sme sa dotkli? Prvé, o čo som zavadil – na to, aby pracovalo a spustilo sa, je potrebná energia. Disponujúc energiou, toto všetko budeme môcť urobiť. Odtiaľto to všetko vychádza. A všetko ostatné, to sú čísla, to všetko sú čiastočky, to všetko je informácia, sú to vlny, nie je to vôbec zložité. Ale to isté je i tu.

T: A hovoriac o komunikácii s inými ľuďmi (veď dnes toľko veľa jazykov vo svete existuje), táto technológia doplnkového vedomia nám pomôže v takom komunikačnom aspekte?

IM: Samozrejme. 100%. A najzaujímavejšie je, že veľmi rýchlo vymiznú jazyky. (T: Vôbec, úplne.) Zostane to ako kultúrne dedičstvo, zostane chápanie toho všetkého, ale z

dôvodu zbytočnosti to vymizne. Bude vypracovaný jediný jazyk. Aký? Ľudstvo samo rozhodne. Ale bude jeden a oveľa obsažnejší, ako teraz. Nie jednoduchší – zložitejší.

T: No áno, teraz je predsa trend všetko vo vedomí zjednodušovať, vrátane jazykov.

IM: Áno, vedomie sa snaží všetko zjednodušiť (**T:** Áno), najmä jazyky a všetko ostatné. Nuž, taká technologizácia prebieha... no a prevraty. A tam – nie, tam bude rozšírenie jazyka. Ale bude jeden. A najzaujímavejšie je, že disponujúc takými pomocníkmi, nepotrebuješ sa učiť a strácať čas. Všetko je okamžité. Ale detičky aj tak budú učiť, do piatich rokov privykať, prirodzene.

T: Igor Michajlovič, dnes ste hovorili aj o technológii „oko Boha“ a v relácii „Anjeli nepadajú“ ste hovorili o vševidiacom „oku Boha“, o tejto technológii. Ale ako táto technológia môže poslúžiť v pozitívnom aspekte, teda v tvorivej spoločnosti? A v čom je vlastne rozdiel medzi jej použitím v spotrebiteľskom a v tvorivom formáte spoločnosti?

IM: Pozrime sa na ňu, na túto technológiu, v spotrebiteľskom formáte využívania. Čo dá? Dá prevahu tomu, kto ju bude vlastniť. Prečo? Veď prevaha je okamžité braná z pozície... opäť, v spotrebiteľskom formáte sú to vojaci, je to rozviedka a všetko ostatné, s cieľom získať spravodajské údaje a podobne, a totálne slediť za všetkými a všetkým. Čo umožňuje táto technológia „oko Boha“? Vidieť každého človeka, nech by bol kdekoľvek - je nemožné sa pred tým

zaštitíť, je nemožné to odtieniť a preto výskyt ľudí všade. Predstav si, tá istá ponorka – akokoľvek by si sa v nej ukrývala... K čomu je potrebná ponorka? Nebadane sa k niekomu priblížiť, povedzme k tvojmu súperovi či z vojenského hľadiska, spravodajského. Skrátka prečo? Pretože kdekoľvek by sa človek nenachádzal, je viditeľný. Predstavme si teda ponorky. Účelom ponorky je skryto sa priblížiť k brehom predpokladaného nepriateľa a priniesť so sebou jadrové zbrane. Teda je to pre dnešok naozaj strašná vec – prikradnúť sa nebadane a mať možnosť vykynúť ľudí na inom teritóriu. Otázka: pri technológii „oka Boha“ sa to dá? Veru nedá. Aká ponorka sa tajne priblíži? Priame boje, napríklad lúnia frontu, existujú, opäť však vidno, kde sa kto nachádza.

T: Práve ľudí, správne? Teda ich vidno.

IM: Pravdaže. Vidno, kde sa všetci ľudia nachádzajú. Dnes sa znova chvastajú. Jedni sa vystatujú, že majú najrýchlejšie rakety, priletia a nikto sa nebude môcť ubrániť. Druhí sa chvália (partneri medzi sebou)... druhí sa chvália, že majú najviac jadrových zbraní, že ich ani netreba odpaľovať, ak ich nimi zahádžu, tak pre život miesto nebude. Presne také chvastanie sa. Viete, ako deti na pieskovisku: kto má väčšiu lopatku, kto má fajnovejšie auto. Tak aj tu – nerozumejú jednoduchým veciam, že toto všetko je proti našim životom, nám, jednoduchým ľuďom, našim deťom. Ale oni nás akože chcú ochrániť. Tak si predstavte, s takou zbraňou, ako je povedzme „oko Boha“, možno vidieť všetkých, kto sa kde nachádza, aj jeho emocionálne zložky. A potom je tu druhá časť

– samotná „vadžra“. Čo dáva „vadžra“? „Vadžra“ umožňuje v prvom rade zastaviť všetky preteky v zbrojení, všetky zbrane robí nezmyselnými. Prečo? Pretože si povedzme predstavte, že sa objaví nejaký El, ktorý na tablete vidí všetkých – všetkých vojakov, všetkých, ktorí vypúšťajú rýchle rakety, i všetkých, ktorí majú veľa jadrových rakiet. Stlačením jedného tlačidla prestávajú naraz všetky vojská existovať. Je možné bojovať s takýmto človekom? Je to nereálne. Keď vidí všetkých a môže či jedného človeka, či miliardu ľudí jednoducho vypnúť zo života stlačením jedného tlačidla. A toto nie je fantastika. Toto je absolútna realita. A ak my teraz spolu hovoríme (a sleduj, raz sme o tom porozprávali a ľudí to silno zaujalo, potom druhýkrát, a teraz sa o to už tretí krát zachytávame), teda to ktosi kdesi robí. To znamená, že je to otázka možno aj krátkeho časového úseku, kedy tým bude niekto disponovať. Otázka je len v tom – kto bude disponovať? Bude dobre, ak zodpovední ľudia. A ak nie? Ale môže tu dôjsť aj k úplne inému rozloženiu síl a svet sa môže zmeniť od základu aj s výskytom týchto zbraní, povedzme tohože „oka Boha“ a tejže „vadžry“. Prečo? Predstavte si – malá krajina, ale došlo v nej k tomuto pokrokovému prelomu a stane sa, ako sa hovorí, hegemonom, čiže bude panovať nad všetkými. Prečo? Pretože jej nie je možné vzdorovať. Dobré, ak sú to dobrí ľudia – to znamená, že budú za mier, za poriadok v tomto svete. A hotovo, aj vojny sa skončili, pretože sú nezmyselné. Maličká krajina môže donútiť celý svet zložiť zbrane. Ale ak sa to dostane do rúk nejakej megamocnosti, ktorá sa v skutočnosti chce stať

superveľmocou a ovládať všetkých, teda vybudovať novú Atlantídu? Ľahko. A nikto tomu nebude môcť vzdorovať, pretože každý, kto chce tomu vzdorovať, jednoducho prestane existovať. Každý, kto vystupuje z pozície sily, jednoducho prestane existovať. No a ďalej čo? Tie isté rýchle rakety, niekto ich musí vypustiť. Tie isté jadrové rakety, niekto ich musí dopraviť, vypustiť a všetko ostatné. Ale ak niet tých, ktorí to môžu, tak je toto všetko iba haraburdie. Preto je to v skutočnosti veľmi strašné.

T: Veľmi nebezpečný nástroj.

IM: Na jednej strane môže garantovať bezpečnosť a ukončiť všetky vojenské konflikty. Ale na druhej strane sa jednoducho môže stať pánom sveta. To všetko závisí od toho, v koho rukách to bude – voľba ľudí. Aj tu existuje spravodlivosť a tiež k tomu treba pristupovať čestne. Prečo? Práve ľudská voľba vždy rozhoduje o osude budúcnosti ľudstva. To je pravda. Ale je správne, keď ľudstvo rozhoduje o svojom osude. V tomto prípade, ak hovoríme konkrétne o tejto technológii, tak nemôže patriť všetkým, pretože to musí byť výlučne v niečích rukách. Ono to aj bude v niečích rukách a nijako sa tomu nevyhneme. Otázka je len v tom – v čích? Tu je to veľmi ťažké ovplyvniť. No nepozerajme sa zo zlej stránky, ale z dobrej stránky. V tvorivej spoločnosti existencia toho istého „oka Boha“ umožňuje čo? Ved' ono umožňuje uvidieť prudké zmeny, ku ktorým dochádza v zhluku neurónov v mozgu samotného človeka, čiže kritické situácie, stresy a všetko ostatné. Napríklad človek ochorel, ale ešte to

ani sám nepochopil a už k nemu prichádza záchranka. (T: Super!) Je to ľudský život. (T: Jeho hodnota, áno.) Pravdaže. To je v prvých etapách. Keď človek bude mať naozaj možnosť vlastniť technológiu ozdravovania vlastného tela, predpovedania chorôb a všetkého ostatného, tak záchranku nebude potrebovať. Ale v prvých etapách tvorivej spoločnosti je to samozrejme potrebné. A myslím, že tie technológie, o ktorých teraz hovoríme (o „vadžre“, aj táto) ono sa to už niekde vyvíja, pretože technicky to možno urobiť aj s našou energiou, preto na tom nič nie je. Ale berme lepšiu stránku: pacient – pomohli. Nedajbože, zemetrasenie – koľko ľudí sa ocitne pod závalom? Ale tu to vidno. Veď reálne vidno, kde sú živí ľudia a kde treba v prvom rade poskytnúť pomoc. Prečo? Pretože žiadne platne, nič nie je možné odtieniť. Plus? Plus. A teraz ďalší, najdôležitejší moment (podľa mňa najdôležitejší) koľko miliónov ľudí každoročne mizne bez stopy?

T: Poznám len štatistiku s deťmi, aj to z jednej krajiny. V samotných USA zmizlo za rok 2018 viac ako 420 000 detičiek. To sú len dietky v jednej krajine, veru.

IM: 420 000 len v jednej krajine, a to nie je najväčšia krajina na svete. Máme Čínu, máme Indiu, kde je veľmi veľa ľudí a máme zvyšný svet, kde tiež žijú miliardy ľudí.

T: Teda sú to milióny ľudí.

IM: Sú to milióny ľudí, ktorí každoročne miznú bez stopy. Takže táto technológia „oko Boha“ – a nezmizne ani jeden človek. Je jednoducho nemožné, aby „zmizol bez stopy“. A

ešte je to veľmi dôležité... Prečo? Pretože to jednoducho zastaví... nebude zločinnosť. Táto technológia vylučuje... nepotrebujeme videokamery či niečo iné. Nuž, predstavte si – človek ukradol auto. Kam odišiel? Je vidieť, kto ukradol, pretože nájsť ho... (a ukazuje to na centimetre, kde sa nachádza), čiže to reálne kedykoľvek vidno, kto jazdil na tvojom aute, alebo kto páchal nejaký priestupok, nech by bol vykonaný kdekoľvek. A človek sa nebude môcť skryť, pretože online sa to všetko... toto všetko sa okamžite zaznamenáva, plus dáta je možné uchovávať dlhú dobu. Je to auto, je to technológia, je to, s prepáčením, ako stopa automobilu – zaznamenávaš kam ide, kde je – a tak možno sledovať celý svet. Dokonca aj keď sa to stalo pred mesiacom, aký je v tom rozdiel? Pozrieme, kto tam bol a kto to robil, takže tu...

Ž: Mizne tu tento prvok neviditeľnosti. Veď keď si neviditeľný, môžeš tvoriť (**IM:** Čokoľvek) čokoľvek, pretože zostávaš nepotrestaný. Ale keď ťa už vidno, tak je to, samozrejme... Spomenula som si na legendu, ktorú opísal Platón vo svojom diele „Štát“ o Gygovom prsteni. Obyčajný pastier, ktorý našiel v jaskyni na zosnulom zlatý prsteň a pochopil, že ho robí neviditeľným. A nasadením tohto prsteňa začal jednoducho robiť také nedobré veci – zviedol kráľovnú, s jej pomocou zabil kráľa a sám sa dostal k moci (**IM:** Stal sa kráľom), áno, stal sa kráľom. A ponaučenie je také, že v podstate všetky ľudské vlastnosti sa musia zavádzať hlavne samotnou spoločnosťou, aby každopádne nebolo takýchto úmyslov a myšlienok ako teraz – povedzme, že sa človek

šablónovite ihneď snaží pre seba vyťažiť nejakú výhodu. (IM: Prospech.) Prospech, áno. (IM: Samozrejme.) Čiže buď zisk, alebo moc.

IM: 100%. Je to spotrebiteľský formát (Ž: Spotrebiteľský). Formuje toto všetko, preto treba čestne priznávať, že v každom z nás žije El. Daj mu podmienky – a prejaví sa (Ž: Veru áno). Preto je pri vytváraní tvorivej spoločnosti mimoriadne dôležité byť absolútne čestní (Ž: Transparentní), chápať a vytvárať také podmienky, v ktorých sa v nikom nikdy, ani v najmenšom, neprejaví tento El. Inak sa všetci budú usilovať o moc. (Ž: O moc, áno.) A tým je strašná táto technológia, samotná „vadžra“, pretože „vadžra“ dáva práve neviditeľnosť. Najzaujímavejšie je, že „vadžra“ bez „oka Boha“ nemá zmysel. U mnohých vznikne otázka: „Ako..?“

T: Sú tak vzájomne prepojené, áno?

IM: Pretože sú vzájomne prepojené. „Oko Boha“ akurát ukazuje objekt alebo objekty, kde sa nachádzajú. A „vadžra“ je ako doplnok. A preto sa hovorilo, že je dvojzložková a podobne – v tom je takpovediac význam jej niekoľkých zložiek. „Vadžra“ je schopná len ničiť nebezpečné objekty či neželateľné objekty a podobne. Ale navádza práve, alebo sa to stáva viditeľným, prejavuje to „oko Boha“. Bez „oka Boha“... Je to, viete, porovnal by som to – predstavte si, je lukostrelec, ktorý výborne strieľa, nechýbuje, taký Robin Hood. A tu, ak mu vezmete zrak a sluch (alebo zakryjete) a trochu ho potočíte v priestore – nech trafiť terč. No kam trafiť? Strieľať do

tmy? Ak nevidí, nevie, nech by akokoľvek dobre strieľal, akokoľvek efektívne strieľal, ak nevidí cieľ, je to celé nezmyselné, preto...

T: Teda v takej spoločnosti potom vôbec odpadá potreba militarizovaných štruktúr. Čiže sa uvoľňuje obrovské množstvo ľudských zdrojov.

IM: Áno, samozrejme. Je to obrovské množstvo ľudí, ktorí môžu prinášať osoh pri rozvoji tvorivej spoločnosti, pri osvojení kozmu a podobne. Ale opäť, hovorme čestne: kto ide za vojaka? Sú to adrenalisti, teda ľudia, ktorí majú sklony k riziku či čomusi takému, teda pokojný život pre nich môže byť nudný. Ale prepáčte, v tvorivej spoločnosti sa pri práve jej rozvoji otvárajú nové možnosti. Práve pre takých ľudí, kde oni pre celé ľudstvo... Nie slúžiť osobitne nejakému Elovi a vyplňovať jeho vôľu ísť zabíjať nevinných. Hovoriamu, že: „Sú vinní, pretože sú nepriateľmi“. No a to je všetko, viac myslieť netreba. Povedali ti, že je to nepriateľ – berieš ho a zabíjaš. „A ak on teba?“, hovorí. „Och, a mňa za čo?“ – To bol vtip, avšak je to pravda. A v tomto prípade vojaci budú môcť slúžiť celému ľudstvu. Vari je to zle, priatelia? Keď skutočne nie za čísi koristnícky záujem a nie za čiesi príjmy, ale keď za život všetkých ľudí, kvôli kolonizácii ďalšej planéty, kvôli tomu, aby sa ľudia mohli presťahovať a opäť vytvoriť miliardy ľudí na novej planéte... A títo priekopníci, to budú samozrejme tí istí ľudia, ktorí sú aj dnes vpredu, na fronte a podobne, a nútení sú brániť svoje územie – hrdinovia. Hrdinovia dneška – nie tí, ktorí napádajú na cudzie, ale

tí, ktorí bránia svoje.

T: Igor Michajlovič, práve ste hovorili o dvojzložkových atď. Ale ako je skonštruovaná „vadžra“?

IM: Táňa, neskôr... prepáčte. Nič zložité to nie je, je to reálne možné. A akokoľvek by sme to nechceli, sú to však len otázky technologického rozvoja. (**T:** Ó, strašné!) Áno. Buďte opatrní so ženami, oni...

T: Aj ženy musia byť opatrnejšie.

IM: Aj ženy musia byť opatrnejšie.

T: Igor Michajlovič, hovorili ste v úvode tejto našej relácie to, že v tvorivej spoločnosti, i keď budeme môcť využívať tie vynálezy, ktoré už dnes existujú, nehovoriac o tých, ktoré v podstate ešte treba vynájsť, tak vlastne už ľudstvo vyjde na nový stupeň.

IM: Pochopil som tvoju myšlienku. Samozrejme. Veď hovoríme čestne, že veľmi veľa prelomových technológií bolo utajených. Prečo? Pretože to nevyhovuje korporáciám či ešte komusi. Pozrime sa jednoducho. Veď ešte bohvie kedy sa hovorilo o tom, že sme už vytvorili preparáty či niečo ako zubnú pastu, ktorá úplne likviduje zubný kaz. Čiže nebude zubný kaz, ak sa bude používať tento preparát. Prečo a kam sa strácajú také technológie, keď už boli vytvorené a bolo o nich informované, ale potom miznú? Aký je obrat v tom odbore, ktorý sa venuje liečeniu zubov? Nemám na mysli iba stomatológiu, však je tam plno – tí, ktorí vyrábajú

vybavenie, tí, ktorí vytvárajú preparáty a všetko ostatné. Obrovský. Aj farmakológia je tam zapletená, pretože aj lieky sú potrebné, aj všetko ostatné. Ale predstav si, u ľudí sa prestal rozvíjať zubný kaz, prestali ich bolieť zuby. Chápem, sem-tam úraz zubu, niekde defekt narovnať, to... Povedzme, že zo stoviek stomatológií bude zostávať jedna klinika. To je masa ľudí bez práce. To sú obrovské miliardové každoročné straty. Správne? Akoby pre nás ľudí je to výhodné. A teraz sa pozrime – koľko ľudí zostane bez práce, ak sa zavedie táto technológia? Čiže v spotrebiteľskej spoločnosti budeme pristupovať z druhej strany. Kde sa ocitnú? Či by mali ich deti hladovať? Nehovorím o tých, ktorí na tom zarábajú to hlavné. Hovorím o tých, ktorí sú zapojení do tohto odvetvia. Alebo predstav si korekciu zraku, ktorá je ľahká – a dosť, okuliare nie sú potrebné, netreba kvapky, nič, to je všetko. Veď to už dávno existuje. Ale aké je to nevýhodné? A čo šošovky? A čo okuliare? A všetko ostatné?

T: Závod, ktorý toto všetko vyrába, pracovné miesta.

IM: Samozrejme. Je to mnohomiliónové odvetvie. Takže sa to týka všetkého i všetkých, nech zoberieme kdekoľvek a čokoľvek. Dajme tomu, samotné generátory energie. Dnes existujú magnetické a podobné, už ich vyrábajú s koeficientom účinnosti nad jedna. Nuž, ešte to nie je ten koeficient účinnosti a tá energia, o ktorej sme hovorili v minulej relácii, ale už je to aspoň niečo. A naozaj generátory schopné vyrábať kilowatty a všetko dobré. Už sa realizujú. Už to nie je fantastika. Kým sa ešte pred pár rokmi hovorilo „fantastika“

a „bezpalivový generátor nemôže existovať, to je nereálne“, dnes je to už absolútna realita. Ale opäť, oni ich nepredávajú – prenajímajú ich a ľudia platia za tú energiu, ktorú vyrábajú. Ale samotná skutočnosť, že existujú, už rozvrátila mýtus. A v skutočnosti, koľko takých bezpalivových generátorov bolo vyrobených? Hromada. Ale mnohí aj veľmi zle skončili a nie všetkým dovoľovali rozvíjať sa ďaleko. Veď takí, ako napríklad Searl a mnohí iní, boli jednoducho zakazovaní. Prečo? A tu je to na jednej strane extrémne stratové pre magnátov, a na strane druhej je to množstvo ľudí, ktorí by kvôli zavedeniu tejto technológie zostávali bez práce. Je to tak?

T: Netreba ani ďaleko chodiť – elektrická lampa, ktorá je v každom dome. (**IM:** Veru.) Veď zámerne znižovali počet hodín jej práce, čiže...

IM: Počkaj, ak žiarovka svieti 100 000 hodín (**T:** Áno), alebo svieti 1 000 hodín? To je rozdiel. Kúpil si si žiarovku a viac ju nekupuješ. A to je aj tak obmedzený počet tých istých žiaroviek, ktoré sú potrebné. Vyrobili sme ich za rok – a dosť. Chápeš? A čo, zavrieť závod? Vyhodiť ľudí? A takto každý ročník vymieňame žiarovky, všetci pracujú, všetci sú spokojní.

Ž: To isté je s batériami. Taktiež, ak jedna batéria na jednu hodinu prevádzky disponuje jedným ampérom, tak predsa možno vyrábať batérie (**T:** Áno), ktoré budú pracovať nekončne.

IM: To už nie je batéria, to už sú generátory. To je iné. Je to možné? Áno, je to možné. Robilo sa to? Áno, robilo. My predsa nehovoríme, že to nebolo. Robilo sa to. A tieto vynálezy... Predstav si také batérie, ktoré sa vkladajú do auta, napríklad Tesly. A dosť, netreba ich dobíjať. Bude jazdiť a jazdiť, jazdiť donekonečna, kým sa nepokazí. Všetko sa kazí a podobne. No vari je to ziskové? Je to...

T: Pre priemyselníkov nie. Isteže.

IM: Pre priemyselníkov... A pre ľudí, ktorí tam pracujú? Pozerajme predsa aj na ľudí. Predstav si, zatvára sa závod, pretože je nepotrebný, ale sú tam desaťtisíce ľudí (**T:** No hej), a za nimi desaťtisíce rodín (**T:** Rodín) a desaťtisíce detí. A kam s nimi v súčasnom spotrebiteľskom formáte, keď vstupujú na trh práce, kde sa ďalšie zatvárajú v súvislosti so zavedením niečoho iného? A hľadte, aká komplikácia. V tvorivej spoločnosti je to nádherné, je to skvelé, nebude to robiť žiadne problémy, pretože je to všetko pre ľudí.

T: Teraz inak vnímam Vaše slová, prečo je také dôležité súbežne budovať a nie búrať, ako funguje súčasný formát – ihneď nové postaviť.

IM: Samozrejme. Ale okamžité búranie je neprípustné, kým sa nerozhodlo o novom, pretože ak začneme búrať, okamžite bezmyšlienkovite zavádzať tieto technológie, sami predsa zostaneme bez kúska chleba. Čiže všetko sa musí správne... Treba predsa rozmýšľať a zvažovať. Je plno, množstvo technológií, umožňujúcich urobiť život naozaj krásny. To, čo

sme dnes s tebou hovorili o tom, že možno manipulovať týmito čiastočkami, veď to predsa nie je zložité. V skutočnosti sú to absolútne jednoduché veci. Ale aby sme k tomu dospeli, treba meniť aj spoločnosť, treba meniť vzájomné vzťahy, treba meniť veľmi mnohé. Všetko musí ísť hladko. Je to prirodzený proces. To neznamená, že to zaberie stovky rokov, desiatky rokov. V skutočnosti je to veľmi rýchly proces. Ale musí prebiehať plynulo a vyvážené, od jednoduchého k zložitému, aby sa zohľadňovalo všetkých 8 osnov Tvorivej spoločnosti. A najhlavnejšie je, aby sme sa predovšetkým naučili vážiť si jeden druhého a navzájom sa ľúbiť. Či to nie je správne? A všetko bude vtedy možné – aj Tvorivá spoločnosť, aj to, o čom sme dnes hovorili. Všetko je to ľahké a jednoduché. Niet tu nijakej fantastiky.

T: Áno, skutočne, tieto technológie existujú.

IM: Všetko existuje. (**T:** Iba, žiaľ...) Viete, čo nie je? Tvorivá spoločnosť. A na tom treba pracovať.

T: Treba pracovať.

IM: Takže, priatelia, veľká vďaka, že ste boli s nami. Ďakujem aj vám.

T: Obrovská vďaka Vám, Igor Michajlovič!

Ž: Veľká vďaka Vám!

IM: Ďakujem! Jednoducho ľúbme jeden druhého a budujme Tvorivú spoločnosť, ak ju potrebujeme. Ďakujem, že ste boli s nami!

O čom snívali proroci.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu Allatra TV vážený Igor Michajlovič Danilov...

IM: Dobrý deň!

T: ...a Žanna.

Ž: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, je veľmi potešujúce, že téma Tvorivej spoločnosti získava nesmiernu popularitu po celom svete. A vybudovanie Tvorivej spoločnosti je dnes aktuálnejšie ako kedykoľvek predtým. A tak naši diváci, vyznávajúci rôzne náboženstvá (islam, kresťanstvo, náboženstvá východu...), nastolili veľmi zaujímavú otázku, ktorá sa týka toho, že myšlienka Tvorivej spoločnosti je absolútne v súlade s tým, o čom hovorili skutoční proroci a Ježiš Kristus. Veď oni všetci prinášali na tento svet Pravé Znalosti, večné hodnoty. Vyzývali k Láske: Láske k Bohu, Láske k blížnemu. Hájili mier a rovnosť na celom svete a učili, ako má človek žiť duchovne aj spoločensky.

IM: A nielen človek, ale aj celé ľudstvo.

T: Áno.

IM: Faktom je, že Pravda je jedna, a všetci proroci hovorili to isté. Nemohli hovoriť rozdielne. Jednoducho, v rôznych dobách prichádzali proroci k rôznym národom, takže sa to trochu líšilo kvôli dobe a kvôli národom. Ale v podstate je to všetko rovnaké. A hovorili práve o tejto jedinej Pravde, jedinej pre všetkých, pre celé ľudstvo. Práve preto je všetko rovnaké.

T: Aj naši diváci poukazujú na to, že skutočne hovorili o Ideálnej spoločnosti, Tvorivej spoločnosti, o tých ideálnych vzťahoch, ku ktorým má dospieť naša spoločná ľudská rodina.

IM: ...ku ktorým sme mali dospieť už dávno.

T: A na to tiež poukázali... Možno povedať, že aj dnešnú reláciu iniciovali samotní ľudia, ktorí si položili presne túto otázku. Veď ešte keď sa prinášali tieto znalosti aj o Ideálnej spoločnosti, aj o Tvorivej spoločnosti... Prečo však stále takáto spoločnosť neexistuje? A čo je na vine? Je veľmi dôležité pochopiť, k akým chybám došlo v minulosti, aby sa nerobili v súčasnosti.

IM: Chyba je jedna – zámena Skutočných Znalostí na spotrebiteľský formát rôznych organizácií. Kto to urobil? Veď, priatelia, my sme to všetko spravili. Žiaľ, a pokračujeme v tom a naďalej to všetko podporujeme. Kto môže za to, že proroci prichádzali a prinášali Pravdu, ale my žijeme v spotrebiteľskom formáte? Kto za to môže? My všetci, priatelia, sme vinní. Toto je náš svet, my tu žijeme a my sme zaň

zodpovední. Preto nie sú vinní: ani žreci, ani politici... nikto nie je vinný, pretože oni sú rovnakí ľudia ako my. Ale my všetci, každý z nás, my sme tými transformátormi Pravdy na konzumný satanizmus. A je to skutočne tak. A viete, čo je zábavné? Že proroci vždy vedeli, že keď prinesú túto Pravdu, bude skreslená. Nie je to tak?

T: Áno.

IM: A všetci hovorili o posledných časoch a poslednej šanci pre celé ľudstvo (myslím skutočných prorokov).

T: A to je, mimochodom, tiež zaujímavé, Igor Michajlovič, pretože keď som sa pripravovala na dnešnú reláciu, zaoberala som sa aj tým, čo hovorili proroci o posledných časoch. A naozaj ma prekvapilo práve to, že chápali, že Pravda bude aj tak skreslená (**IM:** Samozrejme), ale tak ako predtým, naďalej ju prinášali na svet. Môžem kúsok prečítať?

IM: Môžeš, samozrejme. Kým hľadáš, vysvetlím, že prichádzali vo všetkých dobách, prinášali tieto Znalosti s vedomím, že všetko bude skreslené a uzurpované malou skupinou ľudí kvôli osobným ambíciám, egoizmu, pýche a banálnej ľudskej chamtivosti. Ale napriek tomu ich prinášali. Prečo? Pretože ako proroci, ktorí boli poslami samotného Pána Boha, dokonale chápali, že aj tí, ktorí transformujú Pravdu, aj tak ponechajú tie zrná Pravdy, ktoré oni priniesli. A tieto zrná budú vždy, ako olej na rany pre tých, ktorí hľadajú Boha. Stále budú hviezdami na nebi, ukazujúcimi smer pútnikovi, ktorý sa vybral k Bohu. Prečo? Pretože bez týchto

zrín nemožno vybudovať žiadnu organizáciu, ktorú by ľudia nasledovali dlhé storočia. Preto tieto zrná stále zostávali. A kvôli týmto zrnkám, pre tých, ktorí skutočne milujú Boha, pre tých, ktorí skutočne prahnú po Ňom, prichádzali proroci. Samozrejme, boli smutní, pretože vedeli, že všetko, čo hovoria, ľudský rozum skreslí.

T: Ale je tiež radostné, že vedeli o tom, že dôjde k obnoveniu Znalostí.

IM: Samozrejme.

Ž: To znamená, že bolo pre koho prichádzať, ak prichádzali.

IM: Určite.

Ž: To znamená, že je šanca...

IM: Pre ľudí, pre celé ľudstvo. Inak by sme už dávno neexistovali. Veď sa pozrite ako ľudstvo degraduje. A keď sa pozrieme, tak práve v predvečer príchodov veľkých prorokov ľudstvo vždy sklízavalo na hranu. Vždy boli najpálčivejšie momenty, keď...

T: A morálne krízy, a celkove vo svete úplne...

IM: Aj morálne, aj všetko... Áno. Nastal veľmi výrazný pád, pád ľudskej podstaty a dominancia zvierat. Práve preto prichádzali. Tým, že sa objavili, dokonca zastavovali alebo spomaľovali tieto procesy (**Ž:** No, áno). Preto sa obetovali v mene ľudstva. Čo sa myslí slovom „obetovali“? No, mnohí jednoducho... Trochu to vysvetlím. Mnohí z našich divákov

nepochopia, čo znamená prísť sem zo Sveta Boha. Nemám takú asociáciu, s ktorou by to bolo možné porovnať, aby to zodpovedalo. No, povedzme, je to veľmi vzdialené nášmu chápaniu... Predstavte si, že žijete šťastne, ste mladí a zdraví. Všetko je dobré a krásne, v krásnom svete. A musíte ísť tam, kde je bolesť, utrpenie, zostúpiť doslova do pekla, aby ste zachránili aspoň niekoho. A kvôli tým, ktorých bolo možné spasiť, proroci prichádzali. Hovorili síce o tom, ako sa má spasiť celé ľudstvo, ale my sme ich nepočúvali – my ľudia. V tom je problém. To vypovedá o tom, že v každom z nás je šajtan príliš silný. Šajtan je v každom. A to je pravda.

T: Vráťme sa k tomu, čo hovoril Ježiš, keď odchádzal, a k tomu, čo hovoril Prorok. Ježiš, keď odchádzal povedal: „A Ja uprosím Otca a dá vám iného Utešiteľa, aby s vami zostal naveky, Ducha pravdy... tento Utešiteľ... vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám Ja hovoril... A On, keď príde, povie svetu o hriechu, spravodlivosti a súde.“ Čo hovoril Mohamed, nájdeme v hadísoch: „Príde čas pre môj ľud, keď nezostane nič z Koránu, okrem jeho vonkajšieho vzhľadu, a nič z Islamu, okrem jeho názvu... Mešity budú plné ľudí, ale nebude tam Pravda. V tých dňoch budú náboženský vodcovia... väčšinou zlí; budú šíriť vzburu a nezhody, ktoré sa im aj vrátia“. Ale pred posledným Časom príde Imám Mahdí. „Mahdí príde obnoviť stratený pocit svätosti. Predovšetkým oživí islam v jeho pôvodnej čistote a celistvosti.“ „Ostatné náboženstvá, tiež opustené a prekrútené, budú prinavrátené k svojej Pravde a Čistote silou Mahdího.“

IM: Nie silou Mahdího, ale silou samotného Alaha. Mahdí je Posol. Nikto nemá silu, okrem Alaha. Nie je to tak? Je. Ale aj tak musí celé očistenie prejsť samotnými ľuďmi, všetko závisí od nich. A to, čo povedal najväčší z ľudí, to hovorí o tom, že on bol skutočný, že on bol pravdivý, a posledný Prorok. On vedel, vedel, čo sa stane. A predstavte si, priatelia moji, ako ťažko mu bolo. Je to ťažké, pre človeka je to skutočne ťažké si to vôbec predstaviť. Cítil a vedel, poznal všetko toto ľudské klamstvo, vedel o všetkých pokušeniach šajtana a vedel, aké je to zhubné a vedel, čo sa stane s Koránom. Obetoval svoj život preto, aby priniesol ľuďom Korán. Nie je to tak? A on vedel, vedel, že tí, ktorí sa budú nazývať moslimami a pozdvihovať jeho meno, budú klamať, pretože v skutočnosti budú slúžiť svojmu šajtanovi, a nie Alahovi. A budú spomínať Jeho meno, budú vykonávať obrady, ale nebudú moslimami. Predstavte si, aké je to ťažké. Poviem vám to takto, predstavte si, že celý život sejete napríklad pšenicu na kamenné pole, vopred vediac, že vzídu len ojedinelé klásky. Ale pracujete od rána do noci, vláčite kamene, polievate vodou celé pole v nádeji, že niekde, aspoň niekde, vzíde hoci len jedno zrníčko. Ale on bol najväčší Prorok a poznal Pravdu. A tak, viete, úprimne, je ťažké o tom hovoriť, ale keď sme už nastolili túto tému, povedzme aj o tom, akí sme slabí. Nie preto, že diabol je silný. Nie. Pretože my sme slabí, pretože sme vymenili Lásku za ilúziu. Je to pravda. My, ako ľudia, my zrádzame svojich prorokov. Prečo? Pretože ich nepočúvame, zabudli sme na to, čo hovorili. Začíname počúvať tých, ktorí sú pre nás vhodní, rovnakých ľudí ako sme aj my,

veď hovoria o tom, čo je pre nás prijateľné, čo v nás rezonuje. Ale nerezonuje Božia Láska ani Duša, ale šajtan sa v nás ozýva. Ale to nás vzrušuje, páči sa nám to. A tak počúvame ľudí, ktorí hovoria, hovoria v mene našich prorokov, hoci na to nemajú žiadne právo. Pokúšajú sa vykladať jeho slová, pritom skresľujú podstatu a Pravdu, zamieňajú pojmy a my ich počúvame, počúvame ich, my to tvoríme. A niektorí samozrejme povedia, že „sú to zlí žreci, sú to zlí ľudia“. Nie, priatelia, sú takí istí ako aj my. A my ich vytvárame, my ich počúvame. Oni naďalej rozprávajú a rozprávajú, už stovky rokov len preto, že ich počúvame. Či nemám pravdu? Mám na mysli tých, ktorí prekrúcajú Pravdu, vo svoj prospech. A položím jednoduchú otázku: kto je vyššie? Tu si skutočne odpovedzte, kto je vyššie: Prorok, posol samotného Alaha, alebo človek, ktorý je tak hrdý na svojho šajtana, že sa stavia na roveň, na roveň s najväčším človekom, najlepším z ľudí, so samotným Prorokom? Vari je to správne? A všade vo všetkých náboženstvách je to tak. Žiaľ, ale je to pravda. No, na druhej strane náboženstvo, to je organizácia a organizácia sa musí starať o seba.

T: Je veľmi divné pozorovať, keď ľudia preto, aby ospravedlnili svoje ohavné činy, ospravedlnili vojny, ospravedlnili rôzne krízy v spoločnosti a konflikty, hľadajú vo svätých pís-mach takéto náboženské alibi pre svoje špinavé činy.

IM: Skutky.

T: Áno. A nachádzajú akési manipulácie so svätými

písmami.

IM: A pravdaže nachádzajú, pretože sväté písma... ešte raz to zopakujem, sväté písma písali ľudia, písali ich rovnakí ľudia ako sú oni, ako sú tí, ktorí hľadajú zdôvodnenie svojej zbytočnosti, neľudskosti. Prečo? Pretože sú to tí istí, ktorí to písali a vnášali tam skreslenia, a túto špinu, špinu nie od človeka, ale od zvieraťa, od najhoršej časti človeka. A vnášali to len preto, aby ospravedlnili svoj neľudský vzťah k iným ľuďom. Nie je to tak? Sú však tomu na vine oni? Sú to len ľudia (**T:** Zodpovednosť) a sú len takí istí ako my. Prosto nemilovali Boha a neriadili sa slovami Proroka, tí, ktorí to všetko prekrútili, a tí, ktorí to prerábali vo svoj prospech, tí, ktorí robili zo skutočných Znalostí iba nástroj – nástroj na kontrolu ľudí, nástroj na obohatenie a uspokojenie vlastného egoizmu a pýchy. A my to počúvame a mlčíme. Veď predsa my sme to dovolili. Nie je to tak? A pozrite sa koľko je priamych protirečení s tým, o čom hovorili proroci. A my to pripúšťame. Prečo? Pretože tí, ktorí písali sväté písma, hovoria, že to je od Boha. Od Boha, priatelia moji, je len to, čo hovoril Prorok. Alebo sa mýlim? Napísal Prorok čo len jedno slovo? A koľkokrát ľudia upravovali a menili, dopĺňali a dešifrovali, zdôrazňujem, sväté písma, ktoré napísali ľudia? Vari ich písali pre ľudí? Vari ich písali s rovnakým cieľom, s akým nám proroci dávali Pravdu? Nie, nie preto. Napísali ich preto, aby mohla existovať organizácia, a potom sami tieto organizácie rozdeľovali. My sami sme ich rozdeľovali a oni len ako ľudia chceli mäkké vankúše, teplý kúpeľ a aby sme

ich vyzdvihovali, aby sme sa na nich pozerali ako na samotného Proroka, s obdivom. Ved' to robili jednoducho preto, lebo predpokladali, že ľudia sú hlúpi a nič nechápu. A vari sme múdri? Nie. Sme hlúpi. Ved' každý z nás to chápe a vie dodnes. Ale akí sme neverní svojim prorokom, keď dovoľíme, aby to tak bolo. Vari nemám pravdu? Ak sa mýlim, tak svet nemá šancu. Nie je to tak?

T: No, áno.

IM: Ak Pravda nie je pravdivá, tak...

T: Došli sme, kam sme nemali, ako ľudstvo.

Ž: Áno.

IM: Nikam sme neprišli, vôbec nikam. Ale my ako ľudstvo musíme prísť k niečomu oveľa väčšiemu ako si vôbec dokážeme predstaviť. A o tom hovorili proroci, hovorili o neobyčajnom svete, hovorili o láske a bratstve. Nie je to tak?

Ž: Áno.

IM: Ktorý z prorokov vyzýval k moci? Kto z prorokov povedal, že jeden bude nad vami vládnuť a vy ho budete poslúchať? Vymenujte mi takých prorokov a také slová. Nič také neexistovalo, pretože v Duchovnom Svete sú si všetci rovní. A tento svet sa musí podobáť na Duchovný Svet, ak sme duchovní, ak milujeme Boha. V Láske nie je moc, v Láske je rovnosť, v Láske je... v Láske je Láska, priatelia moji, a to je pravda. To je to, čo hreje zvnútra. Ako môžeš vládnuť nad milovaným alebo nad milovanou? Nijako. Môžeš len

milovať. A moc je od šajtana. U diabla, u toho, áno, u toho je hierarchia. Ale prečo sme vybudovali na slovách prorokov, na najväčšej Pravde, prečo sme vybudovali hierarchiu moci? Prečo? Jednoduchá otázka. Pretože nemilujeme Boha, pretože sa bojíme satana. V tom je problém. No považujeme sami seba za veriacich ľudí, teda ľudí, oddaných Bohu. To si o sebe myslíme, ale v skutočnosti sme zradcovia Boha a otroci satana. Napokon, nikto z prorokov nepovedal, že vy ste otrokmi Hospodina. Nie je to tak?

T: Ježiš povedal, že ak „zachováate moje prikázania, už vás viac nebudem nazývať otrokmi, pretože už ste priateľmi.“

IM: A čo sa tým myslelo? Otrokom môže byť človek len u satana, ale priateľom Božieho Syna, priateľom Boha bude vtedy, keď bude milovať Boha a bude s Ním. Je v tom rozdiel? A prečo potom čítame niečo iné? Prečo počúvame niečo iné od žrecov? Kto hovorí ich ústami?

T: Teraz, ak budeme pokračovať o Ježišovi Kristovi, ved' on skutočne hovoril o tejto Láske. A keď sa ho pýtali, ktoré z prikázaní je najvýznamnejšie, odpovedal, že „miluj Hospodina, svojho Boha, celým svojim srdcom a celou svojou dušou a celou svojou myslou.“

IM: A?

T: A druhé je „miluj blížneho svojho, ako seba samého“.

IM: Správne.

T: A je prekvapujúce, že požiadali Ježiša, aby uviedol jedno

prikázanie, ale On vymenuje dve, pretože pre neho Láska k blížnemu a Láska k Bohu sú také neoddeliteľné...

IM: To je jedno a to isté. Vysvetlím to. Ak človek skutočne miluje Boha celým svojím srdcom, slúži Bohu a neslúži satanovi, tak je už súčasťou Duchovného Sveta. A ako ho možno nemilovať alebo ho milovať menej ako Boha, ak je Jeho súčasťou? Ak niekoho milujeme, tak ho milujeme, milujeme ho takého, aký je. Vari môžeme milovať človeka a nemilovať jeho ľavú ruku? Jednoduchá otázka. Nie. My ho milujeme úplne zo všetkým. Tak aj tu.

T: Milujte dokonca svojich nepriateľov...

IM: A ako možno nemilovať svojho nepriateľa, ak je človek? Veď šajtan rozdeľuje a robí z nás nepriateľov. Ale každý z nás má Dušu. A Duša je v každom z nás, je to časť Duchovného Sveta.

T: Áno, veď...

IM: Je tak?

T: Áno.

Ž: Chcela by som k tomu ešte dodať, že v zoroastrizme, v jednom z najstarších náboženstiev, tiež odsudzovali nemravnosť a nemorálnosť. A najdôležitejšie bolo milovať všetko, čo existuje. To znamená, že ak bolo porušené toto prikázanie - zákon Lásky ku všetkému existujúcemu – takého človeka očakával najprísnejší trest.

T: Áno. A dnes vidíš, že spotrebiteľský svet je rozdelený na svoj a cudzí. A že v zoroastrizme, že hlavne v kresťanstve... Ježiš Kristus učil, že nesmie existovať pojem „svoj a cudzí“.

IM: Samozrejme, že nie.

T: On hovoril: „Prikázanie nové vám dávam, milujte sa navzájom“

IM: A to je všetko.

T: A všetci rozmýšľajú: a v čom je tá novinka? Pretože predtým, Láska k blížnemu v Starom zákone, to znamenalo k blížnemu z kmeňa, k tomu, s kým máš rovnakú náboženskú príslušnosť. A tu je – výzva milovať...

IM: Všetkých.

T: ...všetkých ľudí, áno, naozaj.

IM: Pretože všetci ľudia, to je jedna veľká rodina. A to je pravda. A keď sme rozdelení: rozdelení napríklad v kresťanstve, rozdelení v islame, v ďalších náboženstvách... V jednom náboženstve sme rozdelení. Povedzte priatelia moji, či sme... Nie je dôležité ktoré, vezmime si kresťanstvo. Milujeme Ježiša Krista, považujeme ho za Syna Božieho, modlíme sa k Nemu. Alebo sa modlíme k vysokopostaveným žrecom, ktorí sa postavili medzi Ježiša Krista a nás? Ku komu sa modlíme a komu slúžime? Uskutočnila sa konferencia „Tvorivá spoločnosť. Spoločne môžeme“ (**T:** Áno), a tam ukázali jeden obrázok. Utkvel mi v pamäti. Možno si ho teraz ukážeme (pozn. obrázok pápeža sediaceho na zlatom

tróne a Ježiša sediaceho na kameni). Takže, priatelia, ako ste sami videli aj podľa názvu, vari On kvôli tomu sem prišiel? Vari sem prišiel Ježiš Kristus kvôli tomu, aby sa tí, ktorí sa od Neho odvrátili, odvrátili sa jeden od druhého, no zasadli v krásnych šatách na zlaté tróny a vládli nad vami? Nad vami vládli. Kto má moc nad ľuďmi? Jednoduchá otázka. Kto vôbec má na tomto svete moc? Čo o tom hovoril Ježiš Kristus, alebo kedy sa vo svätých písmach spomína moc?

T: Ježiš hovoril, že „vy viete, že kniežatá národov vládnu nad nimi a veľmoži vládnu im; no medzi vami nech to tak nie je“.

IM: To je pravda. Nikto nesmie byť vyššie alebo nižšie. Ľudia si musia byť všetci rovní. Nesmie byť moc medzi ľuďmi, pretože moc na tomto svete má len satan. Pamätajte na to a nesnažte sa vládnuť, pretože vaša snaha o moc je dobrovoľné podriadenie sa satanovi. Chcete byť otrokom satana? Chcete? Potom sa snažte o moc nad ostatnými ľuďmi. Dostanete ju, ale zaplatíte za to životom. Stojí to za to? Zamyslite sa, priatelia. A to nie je vtip.

T: A veď sa hovorilo, že poslanie človeka je v slobode: k slobode ste povolaní vy, bratia, „buďte v slobode, ktorú nám daroval Kristus“.

IM: A čo je to sloboda, ktorú nám daroval Ježiš Kristus? To je Život. To je Láska. Lebo Život a Láska, to je jedno a to isté. Život nemôže byť bez Lásky, no a Láska nebýva bez Života. A to je pravda.

T: Aké bolo vo všeobecnosti samotné postavenie Krista? Čo...

IM: Vyhýbal sa moci a unikal pred ňou.

T: Áno.

IM: A nikdy by... nikdy by ani jeden prorok nevzal na seba bremeno moci. Prečo? Preto, vysvetlím to, že tu na tomto svete je jedno knieža a jeho meno je – diabol. A jemu patrí moc, to, čo my nazývame mocou. A keď sa my snažíme o moc jedného nad druhým, keď budujeme hierarchiu, vtedy sa riadime práve jeho vôľou a nie vôľou Boha. A čo hovorili proroci? Milujte jeden druhého a nikto nebude vyššie alebo nižšie. Nie je to tak? Hovorili jednoduchú, všetkým pochopteľnú Pravdu, a tá bola jednoduchá. Ona je naozaj jednoduchá, ale je krásna, pretože to je najjednoduchšia a najpriamejšia cesta k Životu. Ale diabol rád všetko komplikuje.

T: Veď skutočne, táto hierarchia neexistovala a...

IM: A ani nemôže existovať.

T: ...ani za Kristových učeníkov, ani v časoch Mohameda.

IM: Začnime tým, že už aj niektorí Kristovi učeníci počas Jeho života stále bojovali o to, kto je k Nemu bližšie. To sú tí, ktorí nepočúvali Jeho slová, a tí, ktorí sa jednoducho nedokázali zbaviť svojich démonov v hlave, moci svojho šajtana. Ale boli blízko Ježiša Krista nie preto, že cítili Lásku, oni jednoducho videli, ako Ho ľudia milujú, ale nechápali. A mysleli si, že je to jednoducho človek, ktorý dobre hovorí, aj my

sa tak naučíme rozprávať, aj my tak budeme robiť, aj nás tak budú milovať. Sú len prázdni, ale plní démonickej nenávisti ku všetkému. A dokonca aj medzi tými, ktorých nazývali „apoštoli“, „blízki priatelia“, ale sú to len ľudia, ľudia, ktorí mali blízko k samotnému Ježišovi Kristovi. Preto stojí za to popremýšľať o našej slabosti a vykoreniť ju v sebe, pretože aj tí, ktorí boli nablízku, aj oni zradili. Položím jednoduchú otázku: Judáš, ktorý zradil, je apoštolom? Alebo nie? Veď on bol blízkym priateľom. Veď pobozkal samotného Ježiša Krista. Tu je odpoveď – ľudská slabosť. A vari Ježiš nevedel, kto Ho zradí a kto bude potom zneužívať Jeho meno a kto vnesie veľký zmätok? Vedel. Všetko vedel, ale išiel do toho: aj sa obetoval, aj išiel do všetkého, kvôli nám išiel, kvôli našej budúcnosti. Čo sme však urobili potom s Jeho učením? Namiesto Lásky sme priniesli krv, utrpenie, okrádali sme chudobných v Jeho mene. Nie je to tak?

T: No áno...

IM: Ale zároveň tieto semená Pravdy dali Život, Večný Život mnohým. A kvôli tým nemnohým Ježiš trpel.

T: Tu som si spomenula na príbeh veľmi krutý príbeh z Evanjelia o manželskom páre – o mužovi Ananiášovi a jeho žene Zafire. Čím je tento príbeh naozaj taký surový, tým, že ľudia hovoria, že „ako je to možné, je také šokujúce, nečakané, že Boh v Evanjeliu berie život?“

IM: Nikdy.

T: Pretože sa to vôbec nezhoduje s tým, čo sa všeobecne

hovorí o Bohu v Evanjeliu, v Novom Zákone. A tu vidíme, že manželský pár, ktorý predal svoj majetok a priniesol časť týchto peňazí k nohám apoštolov, je pripravený o život, pretože utajili hodnotu predaného majetku, čím údajne oklamali Ducha Svätého, a že Boh takto trestá týchto manželov...

IM: Ich zabitím.

T: ...ich zabitím.

IM: Za ich majetok, ktorý predali, ale nie všetky peniaze odovzdali tým, ktorí si hovorili apoštolí.

T: K nohám apoštolov, áno.

IM: A či ich k nohám apoštolov priniesli? Priniesli peniaze za svoj vlastný predaný majetok k nohám skutočných nasledovníkov Ježiša Krista? Jednoduchá otázka. Komu ich priniesli?

T: Petrovi.

IM: Nasledovníkom koho? Ježiša Krista?

T: Veď nikde sa neuvádza, že Kristus hovoril o tom, že...

IM: Pri Ježišovi boli tí, čo Ho ľúbili, a tí, čo Ho zradili, a tí, čo zneužívali Jeho meno. Či to nie je tak? Jednoduchá otázka: zabil Boh niekoho? Nie. Boh dáva Život a dáva šancu, zabíja diabol. Úprimne, ani diabol nikoho nezabíja – my sa zabíjame sami. My si volíme, či Žiť alebo zomrieť. Iba my máme právo rozhodnúť sa, nikto iný. To je pravda. A daný príklad práve ukazuje podstatu transformácie Pravdy do

spotrebiteľského formátu. Povedzte, pravý nasledovník Ježiša Krista, ten, ktorý Ho ľúbil, ten, ktorý hltal Jeho slová, či by toto spravil? Nie. A toto je klasický príklad jednoduchých chamtivých ľudí, bažiacich po cudzom, skutočne chamtivých po cudzom, ktorí si myslia, že všetci sú im dlžní, lebo oni sa vymenovali za prostredníkov. Prepáčte, toto je obyčajné svätokupectvo, prirovnávanie sa k samotnému Pánu Bohu s nesmiernou chamtivosťou šajtana. Je v nich taká chamtivosť, že to vniesli aj do Svätého Písma, len preto, aby ľudia chápali, že všetci majú všetko predávať a prinášať všetko svoje žrecom, skladať im to k nohám, bozkávať im ruky a nohy, a modlikať, aby ich voviedli do raja. Povedzte, ako môže človek, ktorého riadi diabol...? A chamtivosti vládne diabol. Alebo nemám pravdu? A ako teda môže, jemne povedané, chamtivý nehanebný neľudský subjekt niekomu ukázať smer cesty do raja, ak sám už dávno sedí v pekle? Je to možné? Ako môže mŕtvy priviesť niekoho k Životu? A tak, viete čo? Áno, chápem, teraz sa môžu moje slová niekoho dotknúť, ale ja v žiadnom prípade nechcem nikoho urážať. To nie preto, aby som urážal ľudí s náboženským svetonázorom, alebo niečo podobné. Ja len hovorím pravdu. Hovorím pravdu o tom, že takíto sme. My, ľudia. A celá naša bieda, a celá naša neľudskosť je len v tom, že chceme vyzeráť a nie byť. Hráme sa na zbožnosť, hráme sa na Život, ale nežijeme. Vravíme, že Boha milujeme, ale spomenieme si na Neho len vtedy, keď sa nám to hodí. Či nemám pravdu? No ľúbime ho? Nie. Ľúbime peniaze, ľúbime seba. V skutočnosti málokoho ľúbime. Taký je náš svet. A

treba niečo zmeniť, ak to chceme, tak môžeme. A čo je najstrašnejšie... Najstrašnejšie je, že zrádzame Boha vždy a všade. A to je pravda. A nie je nikto odpornejší ako zradca. A to je pravda. Či vy máte radi zradcov? Nepriateľ je nepriateľ. Ten je vždy ďaleko. A jeho je za čo ľúbiť a máme sa čomu učiť, hoci len preto, že je to nepriateľ, ak je toho hoden. A ten, koho považujeme za priateľa, ktorý nás pobožká len preto, aby nás zradil, to je odporné. To je veľmi odpudzujúce. To je hnusné. A žiaľ, prakticky všetci sme takí. Navštevujeme sväté miesta, chrámy, verne sa klaniame Bohu. Či to nie je tak? Tak uveďme jednoduchý príklad ľudí, ktorí teraz žijú, ktorí existujú, a na ktorých leží obrovská zodpovednosť za celé ľudstvo. Vykonávajú hadždž, a dokonca pobudnúť v jaskyni, kde sám Prorok po prvýkrát počul od Gabriela Pravdu, prisahali, prisahali Alahovi, prisahali vernosť Prorokovi, svoju oddanosť a aj to, že sú pripravení slúžiť Mu. No keď sa Alah cez svojich poslov na nich obrátil s jednoduchou, veľmi prostou misiou, tak zabudli, zabudli na to, čo prisahali. Takí sme my, ľudia. A to sú tí, čo sa sami považovali za veľmi, no veľmi ľúbiacich Boha a veľmi oddaných Prorokovi. Jednoduchá otázka: či im podá ruku Prorok a spomenie ich meno pred Alahom?

T: Na jednej strane, ľudia sa akoby starajú o daný okamih, o seba. Ale naozaj o seba?

IM: Nie. Všetko je veľmi jednoduché. Keď sa človek nachádza na svätom mieste, obzvlášť, ak vykonáva hadždž, tam je zakázané myslieť na zlo. Tam rozmýšľajú o Bohu. A samotné

miesta ich oduševňujú. A ľudia prestávajú byť kameňom, začínajú cítiť. A tento pocit v nich prebúdzá Pravdu, Lásku a pochopenie. A oni sa úprimne vo svojej láske a oddanosti klaňajú Alahovi, najväčšiemu z prorokov. No stačí odísť, vrátiť sa domov, vrátiť sa k obvyklej práci – a šajtan znovu nad nimi preberá moc. Zabúdajú na to, že vzorom im má byť nie človek, ale ich Prorok. Treba konať tak, ako konal Prorok, je nutné počúvať výlučne samotného Proroka, a nie ľudí, ktorí sami seba na to určili. A veď my, my ľudia, sme ich v tom podporovali. Jednoduchý príklad: Keď sa najväčší z prorokov každý deň ukladal k spánku, o čo prosil Alaha? Vieš to? (**T:** Aby...) A mnohí moslimovia to nevedia. Vieš si to predstaviť? Veď on o tom hovoril mnohokrát za deň. A jeho posledné myšlienky, keď zaspával, to boli práve tieto myšlienky. Vieš, aké? Povedz, ak to vieš.

T: Po prvé, prosil o odpustenie svojho hriechu, o zbavenie sa šajtanov, aby mu pomohol zbaviť sa šajtana.

IM: Zbaviť sa svojho šajtana a vyviesť ho spod jeho moci, spod moci šajtana. Takže ako? A vyviesť kam?

T: Do vyššej spoločnosti.

IM: Správne. A on prosil Alaha, aby ho vyviedol do vyššej spoločnosti. A čo sa rozumelo pod vyššou spoločnosťou? To je Svet Anjelský. Táto vyššia spoločnosť – to je Svet Alaha. Ale nie vyššia spoločnosť, ktorú u nás vytvorili tí, čo majú ďaleko od vyššej spoločnosti a od svojich prorokov. Diabol rád všetko skresľuje a zrkadlí. Akurát že odráža všetko v

čiernych zrkadlách – v čiernych zrkadlách smrti, nie Života. V tom je zmysel.

T: Vychádza z toho, že v každom človeku je založená táto snaha stať sa časťou vyššej spoločnosti a...

IM: Duchovného Sveta.

T: ...Duchovného Sveta.

IM: Áno. Každá duša sa snaží prísť domov. A každý človek od narodenia cíti, že Duchovný Svet existuje. Uvediem jednoduchý príklad. Každý človek, dokonca aj taký od narodenia slepý, keď vyjde z tieňa na slnko, cíti slnko. Nie je to tak? Cíti. Ale nech by sme mu akokoľvek rozprávali a vysvetľovali, ako vyzerá slnko a čo to je, ak mu dáme zrak, nespozná ho, lebo on ho nevidel. Ale ak zatvorí oči, pochopí, kde je slnko. Tak v tomto je zmysel. Oči prináležia šajtanovi a všetko, čo nám tu šajtan ukazuje, nie je vždy Pravda. Ale to, čo cítime, to je vždy Pravda. To, čo nám rozprávajú ľudia, nie je vždy tak, ale to, čo rozprávajú proroci, to je vždy tak. V tom je zmysel.

T: Igor Michajlovič, a vyššia spoločnosť na zemi, ak budeme hovoriť bez skreslenia pojmov, je vôbec možná?

IM: Áno. A musíme sa usilovať, aby celé naše ľudstvo bolo vyššou spoločnosťou na tejto planéte. A to je možné. Či nie toto chceli proroci? Jednoduchá otázka. Či nie k tomuto nás vyzývali, že sa máme ľúbiť navzájom, že si máme byť rovní? Či nehovorili o Tvorivej spoločnosti, ktorá musí viesť k

čomu? K Ideálnej spoločnosti. Či nehovorili o tom, že tu máme žiť podľa zákonov Božieho Sveta, že tu máme žiť v Láske bez nenávisťi, v radosťi bez žiaľu, a čestne bez lži? A žijeme tak? A kto za to môže? Šajtan? Šajtan len šepká v hlave, ale konáme my. Šajtan nemá ani jazyk, ani ruky. On môže iba šepkať, a šepkať iba v našej hlave. Tak kto je šajtan, ak nie my? A na druhej strane, kto je rukami tohto Ducha Svätého, ak nie my, ak nie naše ruky? My môžeme budovať, a môžeme ničiť. A my rozhodujeme, kým budeme a aký má byť tento svet. Nie je to tak, priatelia?

T: Veď v Koráne sa hovorí o tom, že samotný šajtan nemá silu, že on iba zastrašuje, alebo vzbudzuje akési nádeje. Alebo, napríklad, hovorí, zastrašuje ľudí biedou preto, aby spravili niečo ohavné. Ale veď čo hovoril o tejto biede sám Prorok? Vravel: „ja sa nebojím, že budete chudobní, ja sa bo-
jím, že svetský život sa rozprestrie medzi vami, tak ako medzi tými, ktorí boli pred vami a že budete medzi sebou súperiť kvôli nemu (**IM:** Samozrejme), a že on vás zahubí.“ Teda, práve toto súperenie....

IM: Strašná nie je bieda, strašná je neľudskosť, strašná je nenávisť. Všetko, čo je od šajtana, to všetko je strašné. Ak toto podporujeme, je to naša voľba.

T: Áno, dlho nám vnucovali, že práve takýto model správania, takýto... Život podľa princípu, že prežíva najsilnejší, že prežíva najprispôsobivejší (**IM:** Nie), že to je motor evolúcie.

IM: Nie. Práve prax ukazuje, že aj v najťažších, najdrsnejších

katastrofických situáciách prežívajú tí, čo majú najsilnejšiu motiváciu, a nie fyzicky zdatní a najzdravší. Nie. Tí prežijú, ktorí majú zmysel života. Tí aj prežijú. Vnútoraná motivácia. Tak je to aj u nás, priatelia. Ak budeme mať vnútornú motiváciu skutočne sa stať tými, o kom naši proroci budú hovoriť nášmu Bohu, že toto sú – Ľudia. Ak chceme byť pri našich prorokoch skutočne, a nie pri šajtanoch alebo žrecoch... Ak chceme byť pri našich prorokoch skutočne, tak budeme. Je len treba pozeráť sa vnútorným zrakom na seba samého, čo činíme, a samých seba zastavovať. Je nutné udržať svojho šajtana vnútri, a držať slovo dané svojim prorokom a svojmu Bohu, slovo, ktoré sme im dali. Ak sme povedali, že budeme dobrí, treba byť dobrý. Je to tak?

Ž: Áno. Veď nie nadarmo je v zoroastrizme hlavným princípom udržiavanie dobrých myšlienok, dobrých činov a dobrých slov. Teda, keď vedieš spravodlivý život, tak ti po smrti bude darovaný život v raji, čo znamenalo všetky dary Ahura Mazdy. Takže, dostaneš sa do sveta, narodíš sa do sveta, kde žije sám Boh. To je to najvyššie, čo môže získať človek v tomto živote.

IM: A čo môže byť lepšie?

Ž: Áno, v tomto živote. Alebo si vyberieš službu Ahrimani, dévom a jednoducho budeš horieť v pekle (**IM:** Samozrejme), trpieť sebatrýznivými večnými mukami.

IM: Je za čo to vymeniť, súhlasíte?

Ž: Áno.

IM: Áno.

T: Zdá sa, a to je veľmi dôležité, že všetci proroci hovorili o tejto zomknutosti, o družnosti ľudí. A hlavne prorok Mohamed, hovoril o čom? O tom, že musí byť táto jednota ľudí a že „podporujte sa navzájom v dobrých skutkoch“. A veď to je úplne v súlade s tým, čo sme hovorili o Tvorivej spoločnosti. Veď aj v kresťanstve sa hovorí: „buďte darom jeden druhému.“ A myslím si, že tento model Tvorivej spoločnosti najlepšie ako sa len dá prispieva k realizácii toho, o čom hovorili proroci.

IM: O čom hovorili proroci.

T: Áno.

IM: Nič nové nie je, a nemôže byť, a nikdy nebude, lebo Pravda je len jedna. Je jedna pre všetkých a je večná. Ale šajtan má veľa ilúzií.

Ž: Nie nadarmo existuje toto staré príslovie, že keď robíš druhému zle, robíš predovšetkým zle sebe.

IM: Samozrejme.

Ž: A keď robíš druhému človeku dobre, robíš...

IM: Robíš dobre sebe, lebo čím viacej dobrého robíme, tým viac dobra sa k nám vracia. A keď robíme druhému zlo, tak zlo sa nám určite vráti. To je zákon, a pred ním neujdeš. A robiť zlo potajomky nie je možné, lebo aj šajtan vie všetko, aj Boh vie všetko.

T: Samozrejme. Proroci práve svojím životom dávali tento príklad. Avšak pre všetkých ľudí je dôležité, aby si boli tým príkladom navzájom.

IM: Samozrejme. Ale ešte raz hovorím: počúvajte prorokov, a nie ľudí, počúvajte tých, ktorí sú nesmrteľní. Ten, kto žije večne, ten ťa môže naučiť Žiť. A ten, kto je taký istý, ako si ty, ťa čomu môže naučiť? Jednoduchý príklad: môže ťa chudobný naučiť, ako zbohatnúť? Nie. A môže ťa boháč naučiť, ako zbohatnúť? Môže, ak bude chcieť. Nie je to tak? Všetko je jednoduché.

T: Jednoducho aj Prorok hovoril, že každý je pastier, a každý zodpovedá za svoje stádo. (**IM:** Každý človek, samozrejme) Ako tomu máme rozumieť?

IM: Veľmi jednoducho. Každý človek, ktorý ľúbi Pána, vie, čo je to Láska, a má sa o ňu podeliť s ostatnými. Ved' je naozaj veľmi smutné, keď vidíš, že to niekto nevie. Keď človek cíti Lásku Božiu, chápe, aký je to dar... Nie je možné si ho s niečím pomýliť, ani s ničím porovnať. Nič nemôže nahradiť pravú Lásku Božiu v človeku. Je to vnútorný pocit raja. Ako je možné sa oň nepodeliť? A keď vidíš, že niekto to nepozná, ako je možné nebyť za to zodpovedný? Ako sa o to nepodeliť? Samozrejme, nie je možné diabla naučiť ľúbiť Boha, nie je možné z mŕtveho spraviť Živé. Ale keď sa obraciame k živému, teplému, a nie ku chladnému, potom máme šancu, máme šancu podeliť sa o tú Lásku s tým, kto ešte nie je nenávratne mŕtvy. Teda človek môže byť na hrane, na hrane

života a smrti, a aj tak ho možno spasiť, vytrhnúť ho zo spárov satana. Či to nie je blahodarný čin? Či za to nie si zodpovedný? V čom je zmysel? V slúžení, v Láske... A je rozdiel v slúžení a Láske? Jednoduchá otázka.

T: Jedno vychádza z druhého. Ak ľúbiš, tak nemôžeš neslúžiť.

IM: Presne tak. A nemôžeš slúžiť, keď neľúbiš. Vtedy sa pretvaruješ. A vtedy budeš aj tak robiť všetko tak, aby to bolo pre teba výhodné, a vtedy budeš takým istým kifom (pozn. skalou), tiež sa budeš dopúšťať svätokupectva. A robiť čo? Nútiť ľudí, aby ti prinášali dary a skladali ti ich k nohám. A vždy si nájdeš ospravedlnenie. Veď mudrci priniesli dary Ježišovi Kristovi, teda aj ty musíš prinášať žrecom dary, však?

T: Áno.

IM: Prečo? A v čom je rozdiel? A v čom je rozdiel, priatelia moji? Je v tom rozdiel? Nie? Načo boli nemluvniatku tie dary, ktoré mu priniesli? Oni ich priniesli z čistého srdca, jednoducho na znak úcty k Tomu, Ktorý prišiel na tento svet. Oni to cítili. Oni Ho pocítili a prišli sa Mu pokloniť. A tak, ako bolo ich zvykom, priniesť dary. A jednoduchá otázka: na rozdiel od vtedajších kifov (pozn. skala, zo sýrsko-chaldejského jazyka), ktorí sa zaoberali svätokupectvom – či ich Ježiš Kristus žiadal o to? Vari ich nútil robiť to? Vari vypracovával celé návody ako sa to má robiť? Alebo od niekoho niečo vyžadoval počas svojho života? Nie. A nútil? Áno – slúžiť Bohu a ľúbiť Boha, a byť Človekom. A to je všetko. Či

to nie je tak? A čo požadujú teraz žreci? Aby sme my, ľudia, prichádzali k žrecom ako mudrci k samotnému Kristovi, prinášali dary, kládli ich k ich nohám, bozkávali im ruky a nohy a počúvali ich nariadenia, ktoré nás majú akoby priviesť do Duchovného Sveta. Priatelia, či to nie je svätokupectvo? Nezabíjame takýmto spôsobom všetko ľudské v tých žrecoch, svojim povzbudzovaním. Veď oni sa pripodobňujú k Ježišovi Kristovi a my to podporujeme. A kto je tu hriešny? Nehovorím o nich. To je ich voľba, to je ich život. A tak ako chcú, tak aj žijú, komu chcú, tomu aj slúžia: keď chcú, tak Pánu Bohu, a keď chcú, tak satanovi. Veď prahnú po moci, chamtivosti, nenásytnosti, tí ktorí sa snažia tak, že zabúdajú na pravé slúženie Bohu. No ak ich my, ľudia, počúvame a podporujeme, tak uspokojujeme satana. Vari uspokojujeme Boha? Oni hovoria: „Tak si to želá Boh.“ Vari sú oni Ježiš Kristus? Alebo sú to proroci? Vari oni počujú Boha? Nie, samozrejme. Sú to len biedni ľudia, nešťastní, ktorí zblúdili v tomto živote a upadli pod vládu satana. A túto nákazu, vychádzajúcu od samotného satana, sa pokúšajú nanútiť aj nám. Pokúšajú sa spraviť z nás otrokov, otrokov satana, aby sme jemu po vôli povzbudzovali a podporovali toto podlizovanie sa, aby sme sa rozdeľovali. Veď kto nás rozdeľuje? Satan. Cez koho to robí? Veď cez nás. Nie je to tak? Veď my sami sa rozdeľujeme, keď počúvame koho? Marionety samotného satana, ktoré nám hovoria: „Tak si to želá Boh.“ A či si želá Boh, aby sme sa rozdeľovali? Jednoduchá otázka. Veď ak máte deti (2,3,... to nie je dôležité), chcete, ako rodič, aby boli rozdelené a nenávideli sa navzájom? Tak prečo si

myslíte, že Boh to tak chce? No naše úsilie byť vyvoleným... Veď nám títo kifovia rozprávajú, že „ak ste s nami, pre vás bude určený raj, a pre ostatných nie, pretože oni neľúbia Krista. A vy ľúbite, pretože nám nosíte dary“. Priatelia, vám samým to nie je smiešne? Nuž čo ste ako malé deti? Prečo zrádzate prorokov? Zrádzate Krista, zrádzate Boha kvôli čomu? Kvôli snom? Želaniam? Nízkyt túžbam byť nad niekým? A myslíte si, že je to od Boha – vyvýšiť sa nad niekým, keď sám Ježiš Kristus hovoril, že všetci si musíme byť rovní, že všetci sa musíme navzájom milovať? Kto je vyššie: kifovia na zemi pred nami, medzi Bohom a nami, alebo Ježiš Kristus? Komu slúžite? Prepáchte, no je to pravda a nad tým sa treba zamyslieť.

T: Najstrašnejšie, čo robia farizeji a zákonníci je to, že zatvárajú vchod do Kráľovstva Nebeského.

IM: Najstrašnejšie, čo robia farizeji a zákonníci je to, že slúžia satanovi, zabúdajúc na Boha. A najstrašnejšie, čo robíme my je to, že ich počúvame.

T: A trpíme im to.

IM: A trpíme im to. Vari sme ich obeť? Nie, priatelia, my nie sme obeť ani zákonníkov, ani farizejov. Sme ich spolupáchatelia a rovnakí vinníci ako aj oni. Ak nepočúvame našich prorokov a plníme to, čo hovoria oni, tak nesieme takú istú zodpovednosť, a čaká nás taký istý osud. Či nie je tak? A nepodarí sa nám zvaliť vinu na niekoho iného: „Veď to mi on povedal“. Sám Ježiš Kristus ti povedal a existujú Jeho

priame slová. Prorok ti povedal, sám najväčší z prorokov. A my ich nepočúvame? My počúvame to, čo hovoria ľudia? Nie, priatelia moji, slnko svieti pre všetkých. Tak aj Boh: Boh miluje všetkých. No kto Ho zradí, to je zradca Boha. A tu sa nepodarí zvaliť vinu na iného, lebo to robíte vy na základe vlastnej voľby a vy sa za to budete zodpovedať. Ak si povedal pred Hospodinom, pred jeho tvárou, že Ho ľúbiš a si pripravený Mu slúžiť, tak slúž. A nesmieš ustupovať. A ak si sa vzdialil od Hospodina, tak nespomínaj svojimi ústami Jeho meno, slúž satanovi, lebo si jeho otrokom. Pravda je vždy jednoduchá, priatelia. Svet je jednoduchý. Svet je jednoduchý a ľahký, a musí byť krásny, my musíme byť ľuďmi, musíme sa milovať navzájom, milovať svojich prorokov a musíme všetci spolu milovať nášho Boha. Pretože Boh je jeden. A my všetci sme Jeho deti. Nikto z nás nie je ani vyššie ani nižšie, ani starší ani mladší. My všetci sme Jeho deti, keď sme v Jeho Láske. A to je krásne.

T: Áno, Ježiš s ľahostajnosťou pristupoval ku všetkému svet-skému a hovoril: „Tam kde je poklad váš, tam bude aj srdce vaše“.

IM: Pretože bol Ježiš Kristus. On vedel, že nech by si mal čokoľvek na tomto svete, je to to, čo môžeš mať len veľmi krátky čas, a nemá to žiadnu skutočnú hodnotu, nech by to bolo čokoľvek. Že to najdrahšie, to je Láska Božia, pretože len ona vedie k Životu. Nič iné. Čo je elixírom nesmrteľnosti? Jednoduchá otázka. Skutočným elixírom nesmrteľnosti... ?

T: Láska, Život darujúca.

IM: Presne tak. A všetko ostatné, to je len (to čo je v tomto svete)... to je len taký odraz, ktorý môže predĺžiť tvoju existenciu tu, len predĺžiť muky. No Život skutočný to nedá. A aj tak tu bude všetko dočasné, pretože celý tento svet je dočasný, dočasný a iluzórny.

T: Igor Michajlovič, práve ste povedali také hlboké slová o Živote, o hodnote tohto Života, že Láska, to je elixír nesmrteľnosti, ktorý daruje Život. A veď skutočne, o hodnote Života sa hovorí vo všetkých náboženstvách. Všade je prikázanie „Nezabiješ“: aj v budhizme, aj v kresťanstve... Pričom v kresťanstve sa k prikázaniu „Nezabiješ“ vzťahuje nielen spôsobenie fyzickej ujmy človeku ale aj nenávisť, hnev na človeka.

IM: Samozrejme.

T: Veď hovorí sa, že „každý, kto nenávidí brata svojho, je vrah človeka“. Tak ako máme toto chápať?

IM: Nie je nič cennejšie ako Život Človeka. Aj všetci proroci hovorili o najvyššej hodnote, že je to Život Človeka. Keď na to zabúdame, prestávame byť ľuďmi. Ceníme si všetko možné, len nie ľudský Život. Či to nie je tak? Ak by sme počúvali svojich prorokov, už dávno by sme boli v Ideálnej spoločnosti, už dávno by sme boli jednotnou prekrásnou civilizáciou, minimálne už na tretej úrovni. No sme tam, kde sme, bohužiaľ. Život - to nie je to, čo bolo včera. Život - to je to, čo je teraz, a to, čo bude zajtra. Nemožno sa k životu

správať ako k včerašiemu dňu. Život, to je teraz. Tento okamih – práve to je Život. A práve tu treba vziať na seba zodpovednosť, práve tu treba spraviť voľbu a práve tu treba znásobovať Lásku. Nelipnúť na mŕtvom a tom čo bolo, ale treba tvoriť dnešok, priamo dnes to, čo sa zajtra stane našou súčasnosťou, tvoriť ten svet, v ktorom chceme byť. A my to dokážeme. Nie je to zložité. Nie je a nemôže byť nič cennejšie ako Život Človeka. A tí, ktorí si necenia Život Človeka, nemôžu byť ľudia. To je tiež pravda.

T: V Koráne sú také zvláštne slová, že ten, kto zachráni život jednému človeku, zachráni ho všetkým ľuďom.

IM: Samozrejme.

T: Teda také vzájomné prepojenie...

IM: A ak vezmeš život človeku, tak ho vezmeš všetkým. Ľudstvo, to je v určitom zmysle jednotlivec: to, čo je jeden človek, to je celé ľudstvo. Toto je mimoriadne dôležité. A predsa, ak pokladáme sami seba za ľudí, ak pokladáme sami seba za civilizáciu, tak musíme urobiť všetko preto, aby sme zhmotnili tie túžby, túžby našich prorokov, ktoré nás vedú práve k tomu, aby sme, nech to znie akokoľvek nezvyčajne, vybudovali Tvorivú, a neskôr Ideálnu spoločnosť. To je to, čo od nás chce Boh. Veď my všetci, ako rodičia, chceme od svojich detí predovšetkým to, aby boli ľuďmi, aby boli dobré, aby nás ľúbili, vážili si nás. Je tak? Je to v nás uložené. Tak aj Boh. Boh chce jedno – aby sme boli ľuďmi, a aby sme zostali živí. A to je možné len vtedy, ak dodržíme to, o čom

hovorili naši proroci.

T: Veď zodpovednosť leží na každom človeku. Veď v už spomínanom Koráne sa hovorí o tom, že Alah prikázal prevziať zodpovednosť aj horám a nebesiam, aj zemi, no tie neprevzali zodpovednosť, lebo zodpovednosť sa podujal niešť výlučne sám človek.

IM: ...človek.

T: Áno.

IM: Človek, to je jediné stvorenie, ktoré je nielen oduchovené, ale aj oduševnené. A len človek môže niešť zodpovednosť pred Bohom, pretože len človek má možnosť žiť večne a stať sa časťou Duchovného Sveta. A my na to nesmieme zabúdať. A o tom nám hovorili naši proroci. Vidíte, je to veľmi jednoduché, skutočne je jednoduché byť verní svojim prorokom a tvoriť krásny svet, a prestať sa navzájom rozdeľovať. Taký jednoduchý príklad. Veď my sme jednotní, keď sa nachádzame na svätých miestach. Jednotní. Vari sa rozdeľujeme? Nie, pretože sa nestaráme do nikoho a do ničoho. Prestávame byť rozdelení akýmsi ideológiami, prestávame sa na seba navzájom pozeráť na základe zovňajšku. Nie, na svätých miestach rozmýšľame o Bohu. Tak prečo, len čo odídeme zo svätých miest, znovu sa stávame otrokmi šajtana? Jednoduchá otázka. Veď tam sme všetci jednotní. Tak musíme byť jednotní vždy a všade, a musíme sa prestať rozdeľovať. Prestať slúžiť zákonníkom a začať slúžiť svojim prorokom a svojmu Bohu. Máme jedného Boha. Áno, proroci v

náboženstvách sú rôzni, ale spomeňme si na posledného z prorokov, najväčšieho z prorokov. Vari on nenazýval kresťanov moslimami? Nazýval. Tak je?

T: Veriacimi.

IM: Áno, pretože tí slúžili jednému Bohu, nazýval ich moslimami. Tak čo nám bráni byť takými istými ako boli naši proroci: byť verní svojmu Bohu a byť vernými a milujúcimi sa navzájom? Nič. Je tak? A nad týmto sa treba zamyslieť. A netreba obviňovať zákonníkov a farizejov. Mimochodom, pre tých, ktorí to nevedia: zákonníkmi Ježiš Kristus nazýval žreco, a politikov nazýval farizejmi, pretože to bola taká politická strana. Pozrite, niekoľko tisíc rokov prešlo a nič sa nezmenilo. Viete prečo? Pretože my sme sa nezmenili. Pretože, tak ako sme boli v otroctve u satana, tak sme aj zostali. Možno, že už stačilo? Zapamätajte si jedno, priatelia: teraz máme šancu, kým nám všetkým Duchovný Svet pomáha... A to je posledná pomoc. A nepochybujte o tom, že je to posledná pomoc. Všetci naši proroci o tom hovorili: o našich časoch, v ktorých sme dostali tú česť žiť. Áno, dostali sme tú česť, pretože môžeme uviesť ich túžby do reality. Takže, pokiaľ nám Duchovný Svet pomáha, musíme urobiť krok k tomu, aby sme vybudovali Tvorivú spoločnosť a uviedli túžbu našich prorokov do reality, ak sme ľuďmi, ak sme skutočne veriaci, ak skutočne milujeme svojho Boha. A musíme sa prestať rozdeľovať, prestať slúžiť ľuďom a svetským záujmom jednotlivých malých skupín. Musíme pamätať na jedno: nie je nikto vyšší ako náš Hospodin. A Jeho vyslanci,

naši proroci, tí chceli jedno. A práve z našich prorokov si musíme brať príklad a počúvať len ich, no nepočúvať ľudí. A ak neurobíme tento krok v ústrety jeden druhému, tak šajtan urobí tento krok a dá mat celému ľudstvu. Poviem to tak: chorého možno liečiť a možno ho vyliečiť, možno ho zachrániť, ale mŕtveho zachrániť nemožno. S tým môžeme len súcítiť. A ak nám Duchovný Svet pomáha vyzdravieť, vyliečiť sa, my Mu musíme pomáhať a urobiť všetko, aby sme nedopustili to, že Duchovný Svet bude, keď si na nás ako na ľudstvo spomenie, s nami súcítiť. Poďme jednoducho robiť to, čo nám prikázali proroci – milovať jeden druhého, skutočne milovať jeden druhého, prestať slúžiť šajtanovi, a začať slúžiť Pánu Bohu nášmu, a ctiť si prorokov svojich, a počúvať ich. Je to jednoduché. A poďme, začneme od toho jednoduchého – jednoducho vážiť si jeden druhého a milovať. Ďakujem, že ste boli s nami.

T: Ďakujeme Vám.

IM: Ďakujem.

Ž: Ďakujem.

IM: Ďakujem priatelia. V skutočnosti je všetko jednoduché. A my môžeme vybudovať Tvorivú spoločnosť, no spoločne. To neprotirečí ani jednému z našich náboženstiev, pretože všetky náboženstvá, to sú potôčiky z jedného Prameňa. A my všetci, ktorí ľúbime Boha, sme kvapôčkami týchto jediných vôd. Ďakujem priatelia!

Spor alebo dialóg?

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

T: Dobrý deň, milí priatelia! Dnes je s nami v štúdiu Allatra TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: Igor Michajlovič, duchovná cesta človeka býva len zriedka rovná, je samozrejme plná vzostupov aj pádov. Pre niekoho je ťažké urobiť dokonca aj prvé kroky, pretože ne-správne chápe, niekto ide čisto cestou vonkajších činov...

IM: A niekto ide opačným smerom.

T: Niekto opačným smerom a niekto príde do polovice cesty, zastavuje sa, pretože jednoducho nevie, ako má ísť ďalej. Ale asi tá najrozšírenejšia a najväčšia mrzutosť je, keď sa zdá, že tvoja loď pláva k duchovným brehom, a zrazu sa ocitne na plytčine obyčajného bežného života s každodennými starosťami, s niekedy zložitými vzťahmi medzi príbuznými, blízkymi, kolegami. A vtedy sa ľudia pýtajú...

IM: A najčastejšie sám so sebou.

T: Sám so sebou.

IM: To všetko je už druhotné. Členovia rodiny, kolegovia, priatelia – všetko je druhoradé. Keď nie je pokoj vo vnútri,

nie je ani vo vonkajšom. Všetko, priatelia moji, sa začína v nás, a to ostatné – to sú výhovorky: „za to môže niekto“, „doma ma nechápu“, „v práci ma nechápu“ a iné. „Ja sa tu usilujem o duchovné osvietenie, ale berú ma ako náboženského fanatika alebo ako sektára“ – to sú výhovorky. Nezáleží na tom, kto si o vás myslí a čo si o vás myslí, dôležité je, ako sa vnímate vy. Tým sa všetko začína. Nie je to tak?

T: A tu môžeme pozorovať ďalší taký zaujímavý moment: ide o to, že keď je človek sám so sebou, povedzme v modlitbe alebo v duchovnej praktike, tak je pre neho táto cesta ľahšia, ľahšie sa mu darí otvoriť sa a...

IM: Na okamih, keď je sám so sebou a modlí sa. Ale opäť, keď je modlitba nemateriálna, keď je skutočne zameraná na duchovné rozjímanie, na zjednotenie s Duchovným svetom – vtedy áno. Dokonca, aj keď nemá nejakú veľkú prax, ale má vnútornú túžbu a je úprimný, v chráme, doma, nezáleží na tom, kde je, ale keď prebýva v tomto stave modlitby, vtedy sa skutočne cíti sebaisto, cíti sa chránený – a človek sa začína otvárať. Ale stačí, aby túto praktiku prerušil, rozhliadol sa okolo seba a na niečo mu padne zrak – a hneď všetko mizne. A opäť sa ho zmocňuje čo?

T: Kopa problémov, áno, kopa starostí...

IM: Presne tak.

T: Každodenných problémov...

IM: Presne tak.

T: A teraz ľudia žijú taký dvojité život, pretože na jednej strane majú v stanovenom čase...

IM: No dvojité... Keby dvojité, to je ešte dobre, často je však v našom živote oveľa viac paralel.

T: Áno. Ukazuje sa, že na jednej strane je akoby Boh a duchovno - morálne hodnoty, a na druhej strane každodenný život a každodenné problémy. A človek lavíruje medzi týmito dvoma...

IM: Vieš, problém je v tom, že dnes je slovo „Boh“ pre mnohých ako kultúra, zvyk, a duchovný život – to znamená trochu zachovať akúsi morálku, ale zároveň zostať rovnako veľkým konzumentom, egoistom, upriameným na vlastné problémy a túžiacim, aby ho všetci milovali. Mnohí predsa vstupujú do náboženstva preto, aby boli milovaní, aby ich miloval aspoň Boh. To znamená, že sa neučia milovať, hľadajú tých, ktorí by ich milovali. Aj v náboženstve sa usilujú o to, aby ich milovali. Ale v duchovných praktikách alebo na duchovnej ceste, prvou vecou, ktorú sa človek musí naučiť – to je milovať. Človek sa musí naučiť milovať a nehľadať tých, ktorí budú milovať jeho, a už vôbec nie túžiť a čakať, že ho bude milovať Boh. Ak nemiluješ Boha, ako bude On milovať teba?! Všetko je veľmi jednoduché.

T: A skutočne sa ukazuje, že modlitba – to je ten prvý impulz lásky, to prvé semienko, ktoré sadiť...

IM: Nie. Modlitba, to je už konanie. Modlitba, duchovná praktika, to všetko je už určité konanie. Ale prvý impulz, to

je keď človek nahliadne do seba a cíti, že nie je všetko tak, ako ho učili v škole, v škôlke, doma – to nie je dôležité. Nie je všetko také materiálne. Človek cíti, že je niečo väčšie, to, čo nemožno vyjadriť slovami. A to je prvý impulz, prvý krok. A potom už hľadá, ako sa môže realizovať v náboženstve, v nejakom duchovnom sebarozvoji alebo ešte v niečom inom.

T: Je zaujímavé, že sa hovorí aj o tom, že akákoľvek modlitba je, v podstate, potrebná aj pre to, aby sme dosiahli ten stav čistoty, za ktorým prichádza rozjímanie.

IM: Nie, nie každá. Ak si vezmeme súčasné náboženstvá, tak je veľmi veľa magických modlitieb. Sú to modlitby nasmerované na magické pôsobenie, istým spôsobom sú akoby čarovaním zameraným na spotrebitelstvo. No veď to je ozaj tak.

T: Áno.

IM: A žiaľ, ono to už bolo veľmi dávno vložené do mnohých náboženstiev, a tieto, povedzme, praktiky, nie sú tie, ktoré vedú k Bohu. A mnohí ich poznajú: ak sa človek snaží o materiálne s tým, že zabúda alebo povedzme, odkladá nabok duchovný rozvoj, duchovnú spásu, človek hovorí práve túto (no nepovedal by som, že je to modlitba, ono je to skôr čarovanie) magickú formulu, nazvime ju tak, alebo nejakú materiálnu mantru na to, aby získal čosi materiálne. Hoci všetci proroci, ktorí sem prichádzali, hovorili: netreba sa venovať mágii. A boli to oni, kto hovoril: neproste Boha o nič, okrem duchovnej spásy. Je to najvyššia cennosť, jediné na čo máme

míňať svoju pozornosť. A táto duchovná spása, Láska Božia, to je jediné, o čo smieme prosiť. No zároveň, ak sa nenaučíme milovať Boha, a ak nebudeme po Ňom túžiť celou svojou dušou aj svojím rozumom... No ináč, prečo sme aj hovorili: „svojím rozumom“, pretože ešte aj rozum by sme mali pri-nútiť usilovať sa o Duchovný Svet, to znamená udržiavať ro-zum v medziach duchovných ohraničení, morálky, mrav-nosti a všetkého ostatného. Vtedy je to jednoduchšie a ľahšie, vtedy sa cesta skutočne odкрýva. Ale ak je to u nás, vieš, len také chvíľkové: „Teraz sa chcem modliť, o niečo prosím, ve-nujem sa mágii, vyprosujem si nejaké materiálne výhody, a zajtra som už úplne ponorený do každodenného života, ma-térie, a potom si raz za týždeň spomeniem a zájdem do chrámu, zapálím sviečku, prijmem sviatosť, poviem, že či-ním pokánie...“ Vieš, ako je to v tých dnešných tam: „Vinný? Moja vina, moja vina. Vo všetkom...“ Prečítali všetkým zoz-nam: od vraždy po krádež a ty si vo všetkom vinný.

T: A tiež sa ešte stretávame s tým, že ľudia často hovoria, že je potrebné akoby zvyšovať tieto vnútorné vibrácie, vibrácie duše. No neskôr začínaš chápať, kvôli čomu sa to tak robí. Hovoria, že je to preto, lebo „v určitom okamihu sa niektoré želania rýchlo realizujú“. A skutočne, keď sleduješ ľudí, ktorí idú po duchovnej ceste, skutočne nastáva taký okamih, kedy sa odrazu nečakane začínajú veci dariť (**IM:** Áno), plnia sa...

IM: Dokonca to, o čom si kedysi sníval.

T: ...želanía, o ktorých si kedysi sníval, áno...

IM: Ved' keď človek ide duchovnou cestou, jeho jediná túžba a želanie, to je práve duchovné osvietenie. A materiálne, to je samozrejmosť. To neznamená, že človek prestáva existovať v trojrozmernosti. Nie, existuje, a existuje skvele: aj práca, aj každodenný život, aj priatelia, aj všetko možné. Povedzme to tak, nič nikam nemizne, no prestáva dominovať v samotnom človeku. Prečo? Pretože hlavný cieľ a to, kam dáva väčšinu pozornosti, to je duchovné osvietenie. No a tu prichádzajú úskoky. Čiže v tejto chvíli sa človek nesnaží a netuží po materiálnom. Keď niečo potrebuje, tak si zarobí a kúpi si to. Povedzme, bežný život, jednoduchá matematika. No tie sny, ktoré kedysi mal sa začínajú realizovať. A to veľmi často. Prečo? Pretože človek začína v takejto chvíli, kedy chcel, to je jedno čo, napríklad nejakú pracovnú pozíciu, vtedy sa mu začínajú ponúkať rôzne materiálne výhody, začína ich získavať. A v takejto chvíli mu prichádza myšlienka: „Tak vidíš, dal si sa na duchovno, duchovne si zosilnel, a tu máš to, čo si kedysi chcel, všetko ti je dané.“ A človek schádza z cesty k mágií. A toto práve hovorí o tom, prečo sú mnohé náboženstvá tak naplnené mágiou, pretože nakoniec sa všetko obmedzuje práve na takýto jav. A prečo sa to tak deje? To je tiež zaujímavá otázka. Hoci to znie neuveriteľne, no ak sa človek skutočne, seriózne, dáva na duchovnú cestu, nie pre zábavu a bez zrádzania Boha, tak vtedy sa ho diabol snaží zlákať. A čím sa ho snaží zlákať? Starými šablónami. Realizuje jeho sen, ten, ktorý človek mal

ešte predtým, ako sa dal na duchovnú cestu. Veď Kniežaťu tohto sveta patrí všetko, čiže... mám na mysli, patrí mu všetko v trojrozmernosti, a všetka matéria je jeho: od pracovných pozícií, cez zdravie, až po materiálne výhody. Veď preňho vôbec nie je ťažké vziať niekoho a spraviť z neho vládcu všetkých vládcov, pretože on je najvyšším vládcom. Všetko patrí jemu. No zvieš človeka z duchovnej cesty, to preňho znamená, no povedzme, zabezpečiť si budúcnosť. Prečo? Pretože preňho každý, kto odišiel k Bohu, je povedzme, strata.

T: Porážka diabla, áno?

IM: No samozrejme, áno. A on svoje strácať nechce, čiže... A on nás ináč všetkých považuje za svojich otrokov, svoj majetok, svoj celkový príjem. A preto sa aj stará o svoje, nazvime to tak, aktíva.

T: A tiež čo sa týka týchto úskokov a tejto duchovnej vojny, ktorú vedie diabol s človekom, tak najmä v kresťanstve sa hovorí o tom, že v prvej etape, samozrejme, diabol zastavuje ľudí, pretože hovorí, že „duchovná cesta je veľmi zložitá, a ty sa tým smerom ani len nevydávaj.“ A skutočne, dá sa postrehnúť...

IM: No a veď to je dialóg v hlave. Ten dáva emócie, tento pocit: podsúva emóciu prázdnoty, rozhorčenia, akejsi podráždenosti, zlosti, alebo naopak, apatie, a pritom hneď podsúva aj myšlienky, že „duchovná cesta nie je pre teba, ty si nič a nikto“. Ale ja vám, priatelia, poviem takto: ak diabol

vytvára nástrahy, znamená to, že za niečo stojíte, znamená to, že je za čo bojovať, a teda, pre vás ešte nie je nič stratené. No a keď vám všetko ide ľahko a jednoducho, to znamená, že vás má už akurát tak dosť, chce sa vás už zbaviť. Aj také býva: keď sa ľudia dávajú na duchovnú cestu tak odhodlane, a vo svojom slúžení vytvárajú tak veľa nástrah samotnému satanovi, že pre neho je ľahšie sa takéhoto človeka zbaviť, než s ním bojovať, pretože on už nie je viac človekom, už je omnoho vyššou bytosťou. Vtedy je aj diabol proti nemu bezmocný.

T: A tiež je tu ešte druhá taká vec, čo sa týka nástrah diabla, to je vtedy, keď človek skutočne cíti taký ten prvý moment, prvý duchovný rozmach, kráča k Bohu a nedá sa zastaviť, tak samozrejme, k takým diabol neprichádza hneď, ale ako hovoria svätí otcovia, prichádza k nim v tej chvíli, keď zlenivujú a to...

IM: Odvrátenie.

T: Odvrátenie, áno.

IM: A práve lenivosť, to je odvrátenie. Vtedy, vieš, prichádza taký ten materiálny stav, keď sa človek niečomu plne oddal v každodennom živote, napríklad, v práci, a všetku svoju pozornosť začína vkladať do nejakého cieľa a zabúda pri tom na vnútorné a tu prichádza satan. V jednoduchých veciach. Stačí mu vojsť a je koniec: niekde vznikla emócia, niekde si sa na niekoho urazil, niekde sa niekto na teba škaredo pozrel, niečo nezaplatili, akási nespravodlivosť. No ináč, čo sa

týka nespravodlivosti, na tej tiež často chytá, podsúva také myšlienky, že „deje sa mi nespravodlivosť“. Veď „ja“ je vždy nad všetkým (T: Áno). A v momente, kedy sa „ja“ začalo vyvyšovať, znamená to, že už si sa chytil.

T: Skutočne, len zriedka sa vo svete nájde človek, ktorý by sa buď sám neurážal, alebo by neurážal druhých. Áno, čiže...

IM: Veď to je tiež jeden z takých najserióznejších nástrojov. A veď práve o čom hovorili všetci proroci? O tom, že sa ne-
treba urážať. To je jedno, ako veľmi ťa chce niekto uraziť, ne-
urážaj sa, všetko odpúšťaj. A ešte lepšie: vôbec si to nevší-
maj. Ak sa ťa niekto snaží uraziť, znamená to, že za to stojíš,
a to nie v zlom, ale v dobrom. Dokonca rodina, a blízki, po-
vedzme, priatelia, to je jedno kto, tí, od ktorých si zvyknutý
na podporu a pomoc, oni ťa začínajú urážať. To sa stáva. No,
majú takú nezbednú náladu alebo ešte čosi, alebo naopak, sú
zlostní, keď majú zlú náladu, a začínajú ťa urážať, tak to stojí
za zamyslenie: a prečo sa to deje? Taká jednoduchá myš-
lienka. Ak si sa urazil, znamená to, že si prehral túto šachovú
partiu, no a veľmajster-satan ti naložil kamene, a ty budeš
chodiť s týmto ruksakom s kameňmi ešte dlho predlho, kým
sa ich zbavíš. A najlepšie by bolo vôbec si tento ruksak ani
nebrať. Správne? A keď sa ťa snažia uraziť, treba jednoducho
pochopiť: prečo to robia a kto to robí? Ak človek, ktorého si
vážiš, ktorého ľúbiš, ti začína ubližovať, ubližuje ti nie z
vlastnej vôle. Tu, naopak, treba súcitiť s týmto človekom,
pretože v danej chvíli on ako Osobnosť, nie je ničím iným
než nástrojom satana, sám seba neovláda. Hoci jemu sa zdá,

že naopak, je voľný, slobodný, len bráni spravodlivosť tým, že ňu uráža. No ak sa urazíš, znamená to, že si prehral. Krivdu si netreba niesť. Je to ten, povedal by som, nielenže najťažší, no ešte aj ten najrozpálenejší kov, ktorý musíš niesť. Pretože horí, páli, odoberá ti všetky sily, a nabáda ňu na zlé myšlienky. No a jedno nadväzuje na druhé, a čím ďalej, tým viac: navádza na pomstu alebo ešte na čosi, na zlo. A ak v sebe nosíš zlo, kto si? Si dobrý? Jednoduchá otázka.

T: Čiže, nie je to až taký zmierlivý pocit, taký neškodný.

IM: Ak je v tebe zlo, je v tebe Boh? Je v tebe Láska Božia? Samozrejme, že nie, ak v tebe dominuje zlo. A urážka, to je tiež zlo, je to to isté, je to jed, ktorý ničí a zabíja. Správne?

T: Áno. Ešte ďalšia taká životná situácia... Ved' ľudia sú väčšinou, „ukrivdení“, povedzme, vonkajším životom, ľuďmi (u mnohých ľudí sa krivda často tiahne aj z detstva), pre útechu sa obracajú k Bohu. A práve tu v Biblii sú slová, že keď sa ideš modliť, musíš odpúšťať, pretože ak neodpústiš, ani Boh ňu neprijme, neodpustí ti.

IM: No, je to tak.

T: A to je pre ľudí šok: „Ako je to možné? Akože.... Ako môže byť taký krutý? Ved' mám pravdu (**IM:** No počkajte...) Neprávom mi spôsobuje túto bolesť“.

IM: Boh je láska. Nemôže byť krutý. Boh však vidí lásku. Nevidí nenávisť, nevidí hnev. Toto je náš svet – je veľmi tesný a veľmi malý. A Boh je všezahrňajúci. Ved', existuje

hromada svetov, je ich obrovské nespočetné množstvo, dokonca aj paralelných svetov je množstvo, aj tu, kde sa nachádzame je množstvo života. Dokonca aj v medzere medzi tebou a mnou je obrovské množstvo života, aktívneho života. A Boh, to je Láska. Vari bude sledovať každú, prepáč, molekulu, ktorá má ambície a zlosť? Načo Mu je? Veď ani my to nesledujeme, však?

T: Áno.

IM: Taká jednoduchá otázka: čo si všímame pri pohľade na vtáky alebo celkove na spolužití s vtákmi? Všímame si, ako krásne letí, ako krásne spieva, ako krásne vyzerá. Však? Alebo ako zle sa zachoval, keď ti znečistil auto, no, alebo to padlo na človeka. Teda čo si všímame? Dobré a zlé. Sme ľudia, sme duálni, vidíme zlo, vidíme dobro. U Boha niet zla. No nie je a nemôže byť, pretože On – je Boh. Toto nemá a nemôže to vidieť, nie je to Jeho. Toto je naše, to je to, v čom existujeme: my existujeme v materiálnom svete. Tu sú, prepáčte, fyzické interakcie rôznych telies, existuje trenie, existujú procesy vzájomného gravitačného pôsobenia a povedzme, ďalšie sily: slabé, silné a podobne. To vyvoláva aj chemické reakcie, aj mnoho iného. Pozri sa, aké je to zložité vo svojej jednoduchosti. Však? (**T:** Áno). Je tu veľa emócií: dobrých, zlých a podobne. Tu sa aj dobrí ľudia stávajú zlými, aj keď nie vždy, ale stáva sa to. Prečo? Pretože tento svet, táto chemická kuchyňa, celá táto alchymia tohto sveta patrí satanovi. A Bohu patrí len Život a Láska. To znamená, že Jemu patrí všetko, pretože toto všetko, všetky svety – to je

to, čo stvoril Boh. A už sme v jednej z relácií hovorili, že Bohu stačí len si pomyslieť, aby to bolo a to sa prejavuje. Ale On nás vidí len vtedy, keď sme toho hodní, keď milujeme Boha, keď Žijeme. A keď v nás začína Život, keď sa pripájame k Duchovnému Svetu, vtedy nás aj Boh vidí. Vidiš, je to jednoduché, a hovorili o tom odpradávna, a mnohí o tom vedeli a koľko svätých, skutočných svätých, ktorí pochopili tieto duchovné praktiky a skutočne prichádzali k Bohu. A opisovali svoju cestu a opisovali ju práve tak, že pocítili Boha a že pochopili, čo je to Život, a ako odpoveď dostali Božiu Lásku. Je to tak?

T: Áno, keď posielaš modlitbu, tak ako odpoveď dostávaš toto vnímanie, vidiš (**IM:** Správne), ako z toho zasiatého zrnečka vyrastá obrovské pole klasov.

IM: Presne tak.

T: Aký je štedrý.

IM: A o to ide. Oni aj o tom hovorili. Hovorili: „Keď sme so satanom, zostávame v tieni, Boh nás nevidí, pretože k nemu nejdeme.“ Je to tak. Ale keď sme v tieni, čo robíme? Obraciam sa k Bohu s mantrou alebo s magickou formulou v podobe modlitby a začíname prosiť o čo? O materiálne výhody, a zostávame v službách satana. A čo potom robíme? Urážame sa na Boha, že nám to nedal. Alebo predstierame, že milujeme Boha. Vykonávame všetky rituály toho alebo iného náboženstva, ku ktorému patríme, vykonávame všetky tie rituály, všetko ako má byť, ako nám hovoria, a

potom sa objavia problémy. A koho obviňujeme? Boha, pretože vo chvíli, keď sme Ho potrebovali, zavrel oči a nevidel a dovolil, aby sa nám niečo stalo. Nie je to tak?

T: Áno. Neustále prekladanie zodpovednosti, simónia.

IM: K tomu som smeroval. To znamená, že sa zaoberáme aj simóniou aj prekladáním zodpovednosti a zabúdame na Lásku. A čo je strašné – bojíme sa Boha. Je to tak?

T: Áno

IM: A potom premýšľame: „A prečo nás Boh nemiluje? A prečo v nás nie je život?“ Ale veď to je veľmi ľahké. Keď človek žije s Bohom, nikdy nie je sám, nikdy nebude zarmútený a smutný. Stačí mu, keď sa pozrie do svojho vnútra a tam je nekonečnosť, tam je Život a všetko vonkajšie jednoducho prestáva existovať. Je to tak. To je pravá modlitba. To je práve tá božská zložka, ktorá sa prebúda v každom z nás. Veď v každom z nás je čiastočka Duchovného Sveta. Či to nie je tak?

T: V súfizme sa hovorí, že ak ideš k Nemu, On ti beží oproti, taká veľká je táto odozva a taká (**IM:** Pravdaže) veľká je táto radosť zo stretnutia.

IM: A aký je krásny.

T: Áno.

IM: No my sami si stavíme prekážky na ceste k duchovnej spásy a v skutočnosti – k Životu. Sami. Svojou voľbou,

svojou lenivosťou, v skutočnosti počúvaním šepotu v hlave. Veď diabol nikoho z nás nechytí za golier a nevyhodí z raja. Nie je to tak? Vari niečo robí? Nie. On len podsúva myšlienku, len nás núti pocítiť nejakú emóciu, nenávisť, závisť, núti nás žiť hnevom. Nie žiť – existovať. Pre neho je to chlieb, pre neho je to život. A my zabúdame na to, že všetko, čo žije v tieni, sa živí našou slabosťou, nedostatkom našej duchovnosti a na úkor našej zrady Boha. Ale veď, keď sa stavíme do opozície k Bohu, tak Ho zrádzame, to znamená, že zrádzame Hospodina, keď začneme slúžiť satanovi. Nie je to tak? A keď sa hneváme, vari sme s Bohom? A keď závidíme, vari sme s Bohom? A keď sa urážame? A keď urazení pristupujeme k modlitebnej praktike?

T: Hovorí sa, že modlitba pomstychtivého, to je to isté, ako sadenie do kameňov, to znamená, že je bez výsledku.

IM: Tu sa pokúsili povedať niečo múdre, ale povedali hlúposť. Sadenie do kameňov, to je údel prorokov alebo tých, ktorí skutočne slúžia Hospodinovi. To oni prinášajú zrna v službe Pánovi. A ten, kto vykonáva praktiku s pomstychtivými myšlienkami, ten jednoducho robí hlúposť. To znamená, že sa zaoberá mágiou, pretože v pomstychtivosti, v hneve človek neprosí o Božiu Lásku, neusiluje sa milovať, žiada o niečo materiálne, a zase začína používať tieto magické vzorce, mantry. To nie je modlitba, to je vzývanie satana.

T: A je tu ešte jeden taký moment, že v islame existujú také

slová, že najnenávisťnejší je pre Alaha človek, ktorý je neústupný v sporoch. O tom som ešte chcela hovoriť, pretože...

IM: To je pýcha. Čo je to spor? Obrana svojho uhla pohľadu, obrana pravdy, či niečo iné. Poviem to tak, priatelia moji, keď človek pozná pravdu, neháda sa, len pozoruje toho, kto sa mylí. Môže pomáhať, môže zdieľať názor, ale dokazovať človeku, ktorý nepozná pravdu, že pravda existuje, to je smiešne. Prečo? Pretože ten, kto je presvedčený, že vie, ale nevie, sa vždy bráni, pretože v skutočnosti chápe, že nepozná pravdu, ale snaží sa svojou agresiou presadiť svoj názor. Spor – to je nedostatok znalostí, nedostatok skúseností. Nie je to tak? Ale keď má človek skúsenosti a skutočné znalosti, s nikým sa nebude hádať, preto sa aj hovorí, že tí, ktorí sa hádajú...

T: Sú nenávistní, áno, pre Alaha.

IM: Áno. Správne. Prečo? Pretože v spore vyhráva len jeden – satan. (Je to tak?)

T: Aj keď si mnohí myslia, že v spore sa rodí pravda a snažia sa na to prísť: Naozaj je to tak, alebo to tak nie je?

IM: Spor a dialóg sú rôzne veci. Keď sa pokúšame pochopiť, kde je pravda, porovnávame, prirovnávame, sme si rovní, niet u nás emócií, odmietania jedného druhým, niet u nás pýchy a povyšovania sa jedného nad druhým. A celá podstata sporu spočíva v tom, keď sa sporia dva „ja“. Teda hocikaké „ja“ sa pokúša povýšiť nad iným. Viete, je to diablova „hojdačka“ – čiže jedného podvihne, potom druhého, ale v

skutočnosti mu obaja platia daň. A daň platia svojím životom. Je to hlúpe a smiešne. Boh ich jednoducho nevidí. To už ľuďom prichádza vysvetlenie, že sú nepriateľmi Alaha. Alah ich nevidí, oni pre Neho neexistujú, kým sú v tieni. Vieš, ako by som to prirovnal? Napadla mi taká asociácia. Predstav si, že Alah je slnko. Veď prv nazývali slnko „Ra“ (bolo to asociatívne). Takže slnko svieti priamymi lúčmi a vidí všetko, čo je na slnku. Ale existuje tieň, to, čo je schované pred slnkom. A všetko, čo je v tieni, je skryté pred tvárou Alaha. Teda je to jednoduché a ľahké. Buď na slnku, buď pred Alahom, miluj ho celým srdcom – a On ťa bude vidieť, pretože sa staneš ako skala, ako obrovská hora, ktorá sama žiari. Nie je možné také nezbadať. Ale keď sa skrývaš v tieni, si ako myš pod soklom alebo pod skriňou. Akože ťa Pán uvidí, keď slúžiš satanovi? Nijak.

T: A tí, ktorí slúžia Bohu, tí, ktorí sú vedľa Boha, tí sú potom lúčmi tohto celého, tohto slnka?

IM: Tí, ktorí slúžia Bohu? No, to je trochu iné.

T: Igor Michajlovič, chcela by som sa ešte dotknúť takej témy, je to téma fanatizmu. Zdalo sa, že je veľmi vzdialená každému človeku...

IM: Nie, nie je vzdialená. Fanatizmom trpí veľmi veľa ľudí. Fanatizmus, to je nedostatok poznania a nechť poznávať. Veď organizácie sú usporiadané tak (myslím tie, čo sa zaoberajú duchovným rozvojom)... sú usporiadané tak, že všetko, čo robia, je zamerané na rozvoj samotnej organizácie

a podporu jej autority, jej moci, moci samotnej organizácie. Preto sú tieto organizácie zaangažované v tom, aby ich adepti boli fanatikmi. Prečo sa tam zakazuje čítať iné, niečo študovať, prečo hovoria „to všetko je od satana, nedumaj o tom“ a podobne? Veď poznanie nemôže byť od satana alebo od Boha. Poznanie – to je naša sloboda, sloboda Osobnosti. Nemôžeme urobiť voľbu, ak sme nepoznali. A keď nám zakazujú niečo poznávať, práve toto vnucovanie ide od satana, no nie od Boha. Boh povedal: si slobodný vo svojej voľbe i vo svojom slúžení, máš právo voliť Život alebo smrť, len ty, človek. Preto je všetko poznanie pred tebou otvorené a môžeš to študovať a mal by si to študovať. Akože ináč?! A keď sa zakazuje, to je už očividne ruka diabla. Ale vtedy sa človek stáva fanatikom. „Tu máš, pripusťme, určitú literatúru, tu máš plán činnosti, návod na život, všetko ostatné musíš odmietať – a potom sa spasiš“. Čiže dávajú veľmi jednoduchú ľahkú formulu. Stačí ti len dodržiavať určité pravidlá, ktoré ti povedali, napríklad určitý odev, určitý účes, určité správanie aj v bežnom živote, aj doma, aj vo vzťahu k tejto náboženskej organizácii „a to je všetko, raj máš zabezpečený“. Teda chápeš, o čo sa jedná? Vonkajším konaním uzatvárajú cestu k Pánovi, pretože cesta k Pánovi leží len skrze srdce tvoje (má sa na mysli skrze dušu, teda skrze vnútorné). Blokujú to všetko, blokujú to vonkajším konaním a vnucujú, že „všetko ostatné sa musí odmietať“ – a človek sa stáva fanatickým. Prečo fanatický? Pretože je vnútri prázdny a on to vie. A to je najväčší paradox – človek vnútorne vie a chápe, že nenašiel Pána, že v ňom niet sily, niet sily samotnej lásky,

ale je v ňom určitý súbor konania. A chápe, že ak bude takto konať, predsa mu to povedali... No zabúda, že mu to povedali ľudia, ale nie proroci. Nie poslovia Pána povedali, aby bol taký, ale ľudia, ktorí to hovoria v ich mene. A človek, nuž, je len presvedčený. A keď si pre seba zvolil ľahkú cestu, ktorá by mu kvázi mala garantovať a zabezpečiť normálnu existenciu neskôr, alebo voľnú vstupenku do raja, takú priepustku, tak sa vlastne stáva týmto fanatikom, obhajujúc tieto bludy. A toto sú veľmi vhodné ľudia pre organizáciu. A v duchovnej rovine... No, prepáč mi, takpovediac každý, kto sa skutočne venoval duchovnému rozvoju, rozširoval svoj obzor aj z iných náboženstiev, aj zo všetkého ostatného. A koľkí svätí, ktorí naozaj prišli k Bohu cez duchovné poznanie, boli obyčajnými ľuďmi. Ale nakoniec prišli k pochopeniu, že Boh je jeden (k takej univerzálnej formule, že?) a že všetci proroci od Neho hovorili práve jednu a tú istú Pravdu a prichádzali s jedným a tým istým cieľom a neprichádzali k nejakému vyvolenému národu, ale ku všetkým, a hovorili so všetkými ľuďmi. A prišli k jednoduchému pochopeniu, že Boh je Láska. A všetko ostatné sú intrigy satana a jeho otrokov. Presnejšie, intrigy satana prostredníctvom konania jeho otrokov (tak to bude správnejšie). Veď predsa my, keď sme v otroctve u satana, my predsa toto všetko robíme – prekrúcame Pravdu, zotročujeme vlastnú Osobnosť svojím vedomím, takisto sa snažíme zotročiť aj iných. V nádeji na lepšie strácame Pravdu.

T: Skutočne, veď predsa monopol na Pravdu neexistuje, ona

nemôže patriť...

IM: Ani nemôže existovať. Pravda patrí Bohu. Nikto, ani diabol sa neopováži na ňu siahvať. Ale napriek tomu ju prekrúcajú, skresľujú. Ľudia sú ľudia. Takže fanatizmus je mimoriadne nebezpečnou vecou, nevedie k Bohu. Fanatizmus vedie akurát do pekla. Je to naozaj tak.

T: Vždy je naplnený nenávisťou, tak je.

IM: Áno. Keď sa pozrieme na fanatikov, tak v nich dominuje zlo, dominuje v nich nenávisť a niet v nich lásky.

T: Áno, intolerancia k blížnemu, k jeho uhlu pohľadu.

IM: Mnohí si všimli, uvediem jednoduchý príklad, v mnohých chrámoch (nebudeme vyberať nejaké náboženstvo, je to problém všetkých chrámov a všetkých náboženských organizácií), kde sa vždy nájde nejaký príliš „duchovný“, „osvietený“, „bódhisattva“, či povedzme „svätý“, ktorý všetkých napomína, na všetkých hromží a je zlý ako pes, nachádzajúc sa v chráme Božom. No kto na takých ľudí nenarazil?

T: Zavádza poriadok.

IM: Zavádza poriadok, presne.

T: Áno. Napadla ma tiež myšlienka, že naozaj fanatizmus z tej pozície, že je to také prísne obhajovanie svojej pravdy, svojho uhla pohľadu, intolerancia k pohľadu iného – je vlastne takým každodenným javom. Veď to vychádza tak,

že každý z nás je v podstate vo všetkých týchto kadejakých sporoch rodinných, bežných fanatikom vedomia.

IM: Pravdaže. Čiže zostávame manipulovateľní satanom (**T:** Áno). Nezáleží na tom, z akého dôvodu sa hádame a čo obhajujeme. Veď sa pozri, ako sa ľudia hádajú a obhajujú – ak sa sama chceš pohádať, tak čo sa vnútri prebúdza? Odkiaľ to ide? Veď keď sa pozrieme aj na konštrukciu človeka či subjektívne fyzické pocity, všetko je rovnaké – kde to vzniká, ako sa to pohybuje po tele. Jednoducho ľudia... Rozumieš... Poviem to tak – ľudí odučili pozeráť, ľudí naučili počúvať. A rozdiel je obrovský. Keď človek pozerá do seba, keď pozoruje tie procesy, ktoré v ňom prebiehajú – ako sa v ňom rozhorieva táto zlosť alebo nenávisť, alebo tá túžba pohádať sa, ako prebiehajú tieto energetické vlny, akého sú zafarbenia... Veď všetko v tomto svete nie je ničím iným, ako číslom, farbou. Správne? A opäť sa dostávame k čomu? K tým istým vibráciám. Všetko prebieha tak, obyčajne, jednoducho. Len čo ňa začína premáhať nejaká emócia, pozri sa, odkiaľ vychádza a čo ti dá. Čiže v tomto prípade treba pozeráť na príčiny aj následky. I keď následky nie sú, ale príčina existuje. Zrodila sa v tebe túžba pohádať sa, čosi dokázať, je jedno, čoho sa to týka – receptu na prípravu nejakého jedla alebo duchovného aspektu, je to jedno, všetko je rovnaké, ale ty sa pokúšaš hájiť to svoje. Čo v tebe vzkypí? To je problém – vzkypí.

T: Áno.

IM: Prebieha v tebe chemická reakcia, ktorá ide opäť s pre-rozdelením určitej energie. No je to predsa tak? A ty sa vŕha-juješ do tohto procesu a stávaš sa už závislým od tohto pro-cesu. Prečo je veľmi zložitý vystúpiť z hádky? Pretože je tu dominancia egoizmu. A vari nie je tak?

T: Áno. Zvlášť sa rozpaľujú debaty (**IM:** Samozrejme), keď sú nablízku ešte aj diváci.

IM: Ó, ak sú diváci, tak tým viac, veď máš pred kým. A opäť – čo? Egoizmus, pýcha a vlastne všetky zložky ľudskej ma-losti.

T: Infikovať iného, áno.

IM: Alebo by som to povedal tak: všetky rozlišovacie znaky satanovho otroka.

T: Áno. Veď aj z pozorovaní, keď spolubesedník obhajuje nejaký uhol pohľadu, automaticky sa ti... priamo sleduješ, ako sa rodí túžba zaujať absolútne opačný uhol pohľadu. Viete, ako kvantová previazanosť vo fyzike.

IM: Samozrejme. Dokonca aj keď vieš, že úmyselne klameš.

T: Tam je plus – tu náhle mínus.

IM: A tu sa ihneď ukáže mínus. Akože ináč?

T: Áno. A naopak.

IM: Pretože sú to materiálne čiastočky. Tak aj ľudia, sú ma-teriálni. Len čo dôjde k vzájomnému prepojeniu... A

vzájomné prepojenie, to je s prepáčením nielen láska alebo akási túžba, či snaha o niečo. Je to tiež nenávisť, je to aj averzia, je to aj, ako sa hovorí, športový zápal vyhrať nad niekým, čiže taká konfrontácia. Veď toto všetko sú zložky jedného a toho istého jedla, pokrmu satana, ktorým aj sme. Práve my, ľudstvo, sme jeho kuchynou.

T: A ešte by som chcela hovoriť o vďačnosti, lebo čo hovoria o vďačnosti – konkrétne v súfizme hovoria, že je to taký prvý krok k Bohu. A v kresťanstve som sa tiež stretla so zaujímavými slovami, že poďakovanie (myslí sa Bohu) za seba a určite za blížneho odpútava človeka od zeme a robí z ľudí anjelov.

IM: Ale „za blížneho“ – to už bolo pridané, prepáč mi... Ďakovanie Pánovi za blížneho – to je prvok mágie a pridaný bol práve týmito samotnými náboženskými organizáciami. Sleduj, ako prebiehajú jemné zámeny. Veď prečo som nazval satana veľmajstrom tohto sveta? Pretože je veľmi chytrý, existuje miliardy rokov. Videl mnohých a videl všetko. Preto je funkcia tohto programu taká, aby nás zavádzal. Prečo? Ak nie sme dôstojní a poddávame sa tomu, to znamená, že nemáme právo vojsť do Duchovného sveta, sme slabí, sme nezrelí a nezaslúžime si byť súčasťou Duchovného sveta. Trošku odbočím a iba sa to pokúsim vysvetliť. Predstavte si, existujú trebárs kamene, drahokamy určitej čistoty. Najvyššiu čistotu má diamant – to je jedna strana. Ale existujú diamanty s vtrúseninami, s nečistotami – a cena prudko klesá. Prečo? Pretože majú vtrúseniny. Môžu sa už porovnávať v

cene či v niečom inom? Nemôžu. Že? A je tu sklo – tiež sa podobá na diamant.

T: Áno, podobá.

IM: Ale nič nestojí. Je rozdiel zrozumiteľný?

T: Áno.

IM: Tak je to aj tu. Skrátka tí najdôstojnejší, najčistejší a najpevnejší sú hodní vstúpiť do Duchovného sveta. A tí, ktorí majú vtrúseniny túžob, špiny a egoizmu, no ako možno takých vpustiť do Duchovného sveta? Oni predsa nebudú rovní medzi rovnými.

T: Áno, alebo sklenená napodobenina, áno.

IM: Alebo len napodobenina, simónia, ktorá sa leskne ako diamant, ale v skutočnosti je to sklenený kifa (pozn. – z gréc. „kameň, skala“). Je to tak? Tak teda, v čom spočíva táto zámena, keď človek ďakuje Pánovi za seba a povinne (vtrúsenina) ešte aj za iného? Uvedomuješ si to? Je totiž samozrejmé, že človek by mal ďakovať Pánovi. Je to normálne, je to posolstvo Lásky, Vďačnosti, zvlášť keď cíti odpoveď alebo keď v ňom dochádza k pozitívnym premenám (duchovno-pozitívnym), keď začína pociťovať túto Slobodu, keď z neho ustupujú tieto tiene, keď sa stáva takpovediac rovnaký ako diamant na slnku, nasycuje sa týmto svetlom a je schopný niekoho osvetliť. A tu, prirodzene, vychádza čo? Čo môžeme dať Pánovi okrem Lásky a vďačnosti? Nič. A odtiaľto vychádza vďačnosť – je to vnútorná potreba a stav,

presmerovávame svoju pozornosť. Ale hovoria nám: „A povinne za iného“. A tu začína prvok mágie, pretože sa obraciam, my ako Osobnosť, a my môžeme mať kontakt len s Bohom, len za seba... Začíname sa však k Pánovi obracať s vďačnosťou za to, že „mi dal dobrého priateľa“ či niečo podobné: „Pozri, aký dobrý priateľ“ a podobne, „ďakujem ti Pane...“ – a začína materiálny dialóg. A z tejto túžby poďakovať Pánovi za iného sa vlastne začína mágia. A končí to čím? „Pane, daj mi zdravia, daj mi útechu, daj mi viac lásky, daj mi materiálny profit (T: Prenáša sa dôraz), peniaze, moc, sex...“ Čo ešte? „A všetko ostatné, a viac, a nezabudni dať dvojnásobne.“ Všetko? „Ved' som taký dobrý.“ Pozri, začína sa to jednoduchými základnými vecami. Je to tak?

T: Nenápadný odklon, áno, vzápätí.

IM: Veľmi jemná manipulácia a veľmi nenápadná zámena. A akoby to pochádzalo od prorokov. Nie. Proroci hovorili: je Boh a si ty. Si zodpovedný za seba, nikto za teba nevojde do brány Božej. Nikto za teba ti nedá Život, iba ty. Pochopiteľne, že také Osobnosti ako Ježiš Kristus disponovali možnosťou darovať niekomu Život, aj poslovia, alebo samozrejme Svätý Duch, On môže. Nejde tu o nich, ide tu o nás, obyčajných ľudí – vari my môžeme niekomu niečo dať? V tomto svete môžeme. A v tomto svete my aj máme dávať. A keď sa pustíme do služby Božej... Ale čo to znamená „služba Božia“? To keď si sám pochopil, a rodí sa v tebe snaha a túžba niekomu pomôcť. A tu pomôcť môžeme. Ale ďakovať Bohu za to, že ti dal dobrého priateľa, alebo neďakovať len

za seba, ale aj za niekoho iného, že niekto pochopil – to je smiešne. Práve to je už zámena, to je už prvok mágie, veľmi jemný a jednoduchý.

T: Navyše sa však ukazuje, že v dialógu s Bohom predsa všetci ostatní miznú, tam niet...

IM: Pozri, odhaľme ďalší zaujímavý moment o vďačnosti. Často Bohu ďakujú za svoje deti alebo za to, že človek vôbec nemal deti a tu sa u neho objavili, je vďačný Bohu, že mu Pán poslal deti, ešte čosi... Že? A je normálne vo všetkých náboženstvách ďakovať za všetko dobré. Lúbime svoje deti, chceme ich, prichádzajú k nám „na príkaz Pána“ do materiálneho sveta, ďalšia Osobnosť s neistou voľbou.

T: Áno. Ukazuje sa, že naozaj neustále čosi očakávame.

IM: Nepozeráme sa reálne a správame sa k Bohu ako k hre, správame sa k Bohu, ako k niečomu nepochopiteľnému. A bieda je v tom, že nám od detstva nevysvetľujú, čo je Duchovný Svet a čo je Boh, a ako budovať vzťahy. Skutočne nás neučia. Učia nás byť otrokmi tej či onej organizácie a zakrývajú sa Bohom. Prečo? Ukazuje sa, že preto, lebo máme slúžiť organizácii, sprostredkovateľom. A hľad', každá organizácia hovorí: „Nemáš právo od nás vystúpiť. Ak si vystúpil, to je koniec, nespasíš sa, zradil si organizáciu, zradil si Boha“ a podobne. Všetky?

T: Áno. Opäť majetok, človek...

IM: Samozrejme. A človek je majetkom, buď je majetkom

satana, alebo organizácie, alebo kohosi iného. Ale človek nesmie byť majetkom. Veď človek sa ani pri vstupe do Duchovného Sveta nestáva majetkom Boha, stáva sa Jeho súčasťou, súčasťou Duchovného Sveta, Nekonečna. Rozdiel je obrovský. Sufijci to chápu, ešte sa to zachovalo, keď hovoria: „alebo ja som v Tebe, alebo Ty si vo mne“. Tieto...

T: Áno... Vy tiež hovoríte, že Pravda nepatrí náboženstvám, že je vo všetkých náboženstvách.

IM: Pravdaže.

T: A skutočne, ak sa nad tým zamyslíš, ukáže sa, že všetky zložky potrebné k spaseniu, sa nachádzajú mimo náboženského kontextu – každý človek má rovnakú dušu.

IM: Zjednoduším to: akému náboženstvu patrí duša? Tak, priatelia moji, položím vám jednoduchú otázku – akému náboženstvu patrí Boh? Boh je jeden pre všetkých. Všetky?

T: Láska Božia.

IM: Akému náboženstvu patrí Pravda? Pravda je jedna, nemôže patriť komusi či čomusi, či už je to organizácia alebo niekto iný. Boh je jeden a On je náš Boh. Pravda je jedna, zoslaná nám Pánom. Je to predsa tak? A naša duša patrí iba Bohu, nám nepatrí (aby ste tomu rozumeli). Aby nám patrila, musíme sa stať súčasťou Duchovného Sveta a my ako Osobnosť musíme veľmi veľa popracovať, musíme prekročiť cez satana, musíme zvíťaziť nad sebou a naučiť sa milovať Pána. A vtedy máme šancu, že sa duša stane „naša“. A dušu

nezachraňujeme, zachraňujeme seba. S dušou sa nič nemôže stať, je súčasťou Duchovného Sveta. A ona je práve tými dvermi, cez ktoré môžeme vstúpiť k Pánovi. Opäť, tieto dvere sú pre všetkých jedny. A toto všetko nás má spájať. Ale my v žiadnom prípade nehovoríme, že náboženstvá sú zlé, či čosi také. Náboženstvá, to sú tradície, náboženstvá, to sú súhrny zákonov, to sú životy miliónov ľudí, to je naša história. Nič zlé nie je ani v satanovi, ak nie sme jeho otrokmi a ak nás neriadi. Či to tak nie je?

T: Pozoruhodné! Naozaj, existuje taký výraz, že „dvere do pekla sa zatvárajú znútra“, že my sami...

IM: Len tak. Sami otvárame dvere raja a my sami predsa otvárame dvere pekla. A toto právo je nám darované samotným Pánom Bohom. A hlavné je pamätať na to. Ak je ti boľavo, zle, alebo je všetko smutné, tak sa pozri – ktoré dvere sú v tebe otvorené? Jednoducho ich zavri a otvor iné, a ži a buď šťastný. Nie je to tak?

T: Áno.

IM: Áno, vlastne sme spoločne zavadili o vrstvu obyčajného ľudského života, o ktorom možno hovoriť donekonečna. Najdôležitejšie a najjednoduchšie je však jednoducho milovať Boha, milovať a vážiť si jeden druhého. A potom sa všetko stane jednoduchým, jasným a zrozumiteľným. Keď sme skutočne oddaní Pánu Bohu, keď Ho naozaj milujeme – nič nám nebráni žiť. Viete, čo vám ešte poviem? Veď keď sa človek skutočne nachádza v duchovnej praktike, alebo

skutočne vo vyššom stave, modlitebnom stave, kde cíti Boha, tak všetci títo ľudia sú si rovní, nemajú náboženstvá, nemajú protirečenia. Prečo? Pretože neslúžia satanovi, sú slobodní od satana a sú jednotní v Bohu, sú jednotní v láske k Bohu. Presne tak máme žiť. Vtedy všetko odpadá, ustupujú všetky otázky, všetko sa stáva prázdny, zrozumiteľným a jednoduchým. Je veľmi jednoduché Žiť. Len milovať a vážiť si jeden druhého, vzájomne si pomáhať. Lúbiť a vážiť si duše všetkých ľudí. A najdôležitejšie je úprimne a naozaj milovať Boha a nedržať v sebe zlo. Nenosiť tento ruksak s tými hriechmi, ako sa hovorí, ktoré tam vkladá satan. Veď je to naše právo niesť ruksak alebo neniesť. V skutočnosti nie sme otroci satana. Nie. V každom z nás je Anjel a dôležité je dať mu slobodu, oslobodiť ho zo satanových pút. A nástroj je jeden – Láska Božia a oddanosť Bohu, a jednoducho navzájom sa milovať. Ďakujem, priatelia, že ste boli s nami. Jednoducho milujme jeden druhého a milujme nášho Boha. A všetko bude dobre. Ďakujem.

T: Ďakujem Vám, Igor Michajlovič!

IM: Ďakujem.

Znamenie.

T: Tatiana

IM: Igor Michajlovič

Ž: Žanna

T: Dobrý deň, drahí priatelia! Dnes tu je s nami v štúdiu ALLATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň.

T: A Žanna.

Ž: Dobrý deň.

IM: A Tatiana.

T: Ďakujem. Dobrý deň!

IM: Aspoň raz ju predstavíme, celý čas nás ona predstavuje, a my ju ani raz.

T: Ďakujem Vám. Igor Michajlovič, Žanna, niektorí, ktorí sa iba oboznámili s Medzinárodným spoločenským hnutím ALLATRA, alebo s hnutím ALLATRA prichádzajú do kontaktu len povrchne, si kladú otázku: a čo je to vlastne ALLATRA ako medzinárodné hnutie? Áno, chápem, že je to najväčšie hnutie na svete, že ALLATRA sa zaoberá aj sociálnymi projektami, aj fundamentálnym výskumom, a usporadúva konferencie s tisíckami lokalít, s prekladom do desiatok jazykov sveta. V ALLATRA je veľa projektov a smerov -

je to aj klíma, medicína, vedecký výskum, výskum vo fyzike, metafyzike, sú to IT-technológie (je to najmä umelé vedomie Jackie). A je tu ešte jeden moment. Ak sa rôzne organizácie, vrátane náboženských organizácií, nejakých siekt, všetky sa snažia o jeden scenár, o jednu ideológiu a zámerne sa pokúšajú demonštrovať svoju masovosť: „aha, akí sme veľkí, ozrutní, gigantickí“, hlásajú, koľko majú priaznivcov, tak ALLATRA, naopak, funguje na celkom iných princípoch. Po prvé, je rôznorodá a mnohostranná, čo sa týka smerovania činnosti až po zloženie účastníkov. A ešte ju porovnávajú, že je doslova akoby rozliata po celom svete: tuto troška, tam troška, ale v každom meste na svete troška. A výsledkom je, že ALLATRA je všade. V ALLATRA sú predstavitelia rôznych konfesií, ľudia, ktorí sú stúpenkami zoroastrizmu, hinduizmu, kresťanstva, islamu, ľudia, ktorí praktikuju staré cvičenia sily, veriaci v mimozemšťanov, v šamanizmus, vo vúdú, a v ALLATRA je zároveň aj veľa ateistov, ktorí sa vŕtajú vo faktoch. A u neznaleho človeka vyvstáva otázka: „Čo sa to vlastne deje? Čo je to za nebezpečnú zmes? A tak ma prosili, aby som vám položila otázku, a tak vám ju dávam: Igor Michajlovič: ALLATRA – to je čo?

IM: ALLATRA - to nie je „čo“, priatelia moji, ale „kto“ . Allatra to sme my spolu. ALLATRA - to je ľudstvo. Tak toto je ALLATRA. Tak ako v celom našom ľudstve, tak aj v ALLATRA je všetko. Ako si už vymenovala, sú kresťania, aj moslimovia, aj budhisti, aj tí, ktorí sa venujú šamanizmu, aj množstvo ateistov. A je to naozaj tak. ALLATRA – to je

celkom nový a unikátny jav, aký na tomto svete nikdy nebol. Je to naozaj tak. A preto sa snažia nás niekam zahnať, do nejakej šablóny. Veď vedomie ľudí sa vždy snaží niečo nové zaradiť do nejakého pochopiteľného rámika. Je to tak? Tak sa snažia zaradiť aj ALLATRA. Jedni sa snažia vohnať ALLATRA do nejakého politického smeru, že ALLATRA sa vraj zaoberá geopolitikou. Iní sa snažia vohnať ALLATRA do nejakého cirkevného smeru, do sekty. A hovoria: je to akási zmes, akéhosi nepochopiteľného náboženstva, z každého rožka troška, snažia sa niekomu vsugerovať, že je to niečo nové a podobne. To všetko sa deje preto, že ľudia, ako si už povedala, sa povrchno pozerajú na ALLATRA a posudzujú podľa ALLATRA TV, podľa našich spoločných relácií, podľa toho, čo ja rozprávam, o tom, o čom hovoria iní ľudia. A tak sa troška oboznámia, vieš, vykonajú takú, ako sa hovorí „analýzu“ (no, „analýzu“ vykonajú zasa podľa zjavného a doslova zo všetkého troška, bez toho, aby vnikli do podstaty samotnej organizácie MSH ALLATRA), a z toho robia unáhlené a povedal by som, nesprávne závery o tom, čo je to ALLATRA. Ale ALLATRA nie je „čo“ - ALLATRA je „kto“. ALLATRA, to je celé ľudstvo. Je rôznorodá, tak, ako aj celé naše ľudstvo. Veď každý sme iný. Tak čo? Je to tak?

T: Áno.

IM: Všetci máme obľúbených politikov, obľúbených hercov. A tak je to aj v ALLATRA. V ALLATRA sú aj politici, aj predstavitelia rôznych náboženstiev (mám na mysli kňazov), aj veriaci z celého sveta. Ku dnešnému dňu naozaj tak, ako si

povedala, neostal ani jeden kút, kde by neboli predstavitelia ALLATRA. Všade sú. Všade sú tí, ktorí pochopili podstatu, čo je to ALLATRA, a pripojili sa. A znova, ALLATRA dnes objektívne veľmi rýchlo rastie. Otázka: prečo? Viem, že mnohých to dráždi (T: Je aj taký fenomén), niektorí sa rozčulujú, a niektorí sa iba čudujú: čo také je v ALLATRA? A ktovie prečo, mnohí to spájajú so mnou. Vravia, že som niečo ako „líder ALLATRA“. Priatelia, ALLATRA nemá lídra. V ALLATRA je jeden líder – človek. A ALLATRA – to je predovšetkým ľudstvo. Tak v tomto je podstata samotnej ALLATRA. A čo zjednocuje ALLATRA? Jednoduchá otázka. Ľudskosť, to najlepšie, čo je v každom z nás. Preto ani lídra ako takého nemáme, nikto nie je vyššie ani nižšie. ALLATRA – to je niečo nové, a povedal by som, natoľko unikátne, že definovať, čo to je, je dnes nemožné. Chápem, že niektorí zasa, keď budú vychádzať z povrchného oboznámenia sa a zo šablón vo svojej hlave, začnú nás zaraďovať do nejakej organizácie, domýšľať si všeličo a zatrieďovať nás podľa nejakej šablóny: raz sekta, raz politika, akýsi geopolitický smer a podobne. Priatelia, už sme hovorili na tú tému: úprimne povedané je nám jedno, ako nás nazývate. Ale v každom z vás je to zrnko, ktoré priťahuje k ALLATRA. A je to naozaj tak. Veď ku dnešnému dňu to, o čom sa hovorí v ALLATRA, a to, čo zjednocuje všetkých v ALLATRA, to zjednocuje aj takých, ktorí o ALLATRA ešte ani nepočuli a nepoznajú ju (zatiaľ). Ale príde čas, a ALLATRA budú poznať všetci a ALLATRA bude žiť v každom. A to je pravda. A ľudí je z celého toho množstva... Ku dnešnému

dňu máme koľko? 7 miliárd 800 miliónov a niečo (Ž: Miliónov). A v 99% žije AllatRa. AllatRa – to je Božia Láska (povedané cirkevným jazykom). A opäť, prečo často používame cirkevnú terminológiu? Prečo rozprávame veľa o Bohu? No preto, že o kom by ste chceli hovoriť, priatelia moji? Ved' v skutočnosti ku dnešnému dňu z tých 7,8 mld ľudí v podstate 6,6 mld sú ľudia, ktorí vyznávajú niektoré z náboženstiev (to je oficiálne). A v podstate... my všetci, dokonca aj ateisti, cítime, že niečo existuje, niečo dobré. A aj tí najhorší z nás, ktorí si myslia o sebe: „no, koniec, som natoľko zlý, som hriešny vo všetkých... až taký, že odmietajú Boha“. Aj v tých z nás, ktorí odmietajú Boha, napriek tomu žije Láska k Nemu, napriek tomu žije v nich nádej na lepšie, a napriek tomu chceme to najlepšie. Dokonca aj tí, ktorí, manipulujú masami, len aby si nasadili svoju korunu, viete, aby zarobili trocha peňazí a podobne (mám na mysli tých nemnohých tyranov, ktorí ostali na tomto svete), oni sú takí istí ľudia ako my, a majú v sebe tiež veľa dobrého a ľudského. Jednoducho podmienky sú také, podmienky spotrebiteľskej spoločnosti, v ktorej všetci žijeme. A tu sú tieto pravidlá hry, ktoré nám nanútili ako ľudstvu pred 6000 rokmi, prinútili nás žiť práve podľa takých pravidiel, kde je „človek človeku vlkom“, kde to najhoršie, čo je v nás, v ľuďoch, dominuje v spoločnosti, a na týchto zvieracích zákonoch je postavený svet. Áno, predpisujeme to pekne, správne, ale nesprávame sa ľudsky, správame sa k iným s nenávisťou, neľudsky. A vo vnútri... Vo vnútri v skutočnosti túžime po láske, radošti, pokoji. My všetci chceme dobrý svet, mierový svet. Je to tak? A práve

toto pochopenie, to najlepšie, to úplne najlepšie, čo je v ľuďoch, to, čo sa nazýva ľudskosťou, to je to, čo spája ľudí v ALLATRA, a to je to, čo nás zjednocuje. V ALLATRA je zastúpených: veľa rôznych politických smerov, veľa politikov, veľa politikov v rôznych krajinách. V našom Medzinárodnom spoločenskom hnutí je veľa duchovných rôznych náboženstiev. Čo nás však spája? Jednoduchá otázka. Spája nás ľudskosť. Spája nás to, čo nazývame vzájomnou láskou alebo Božou Láskou. Nie je to tak? Všetci predsa chceme dobro, naozaj. Všetko pominie: nech robíme čokoľvek, nech by sme akokoľvek bojovali o cudzie územie, aby sme niekomu niečo vzali, nech by sme si akokoľvek budovali nejaké súkromné, osobné záujmy – všetko pominie. Je zrejmé, že samotná situácia, samotný spotrebiteľský formát nás vedie na scestie. Ale práve ALLATRA je tou čistou vodou, ktorá zmýva túto hlúposť vedomia, a ktorá dáva každému človeku možnosť zhlboka sa nadýchnuť a žiť s láskou, byť Človekom. To je to, čo spája. A celé tajomstvo ALLATRA spočíva v tom, že sa snažíme, učíme sa milovať jeden druhého napriek tomu, že sme odlišní. A v tom je celé tajomstvo. Povedzte mi, čo je zlé na tom, že sa máme radi, že sa navzájom rešpektujeme? Chápem, že niektorí ľudia môžu povedať: „Ako môžem milovať niekoho, koho nenávidím? Je to nepriateľ, on prišiel ku mne.“ Priatelia, ak sa nenaučíme milovať jeden druhého, nenaučíme sa milovať ani Boha. A ak sa nenaučíme milovať Boha, tak aký zmysel má tento život? V nenávisti, v bahne, v dominancii, žiť ako zvieratá? Veď zvieratá žijú dominanciou. Prečo? Pretože nemajú dušu, nie je v nich láska. Majú

len jedno – potreby a boj o moc. Ale my sme ľudia, nie zvieratá. A je to naozaj tak. A to vie každý. Viac ako 99% ľudí s tým súhlasí, a viac ako 99% ľudí chce žiť v takejto spoločnosti. A my ju musíme vybudovať. A nie je to geopolitika, je to potreba. To je to, o čom nám hovorili naši proroci. To je to, čo v skutočnosti chceli. A my, obrovská masa ľudí, miliardy a miliardy ľudí, žijeme zdanlivo podľa zákonov prorokov. Ale v skutočnosti nie, nežijeme podľa ich zákonov. Žijeme pod diktátom chamtivosti, pod diktátom lži, podvodov, pýchy a všetkého, čo nám vnucuje spotrebiteľský formát. Nie je to tak? A my chceme čo? My chceme jednoduchosť. Naozaj chceme čistú oblohu, mier na celom svete, lásku a vzájomnú úctu. Chceme sa pokojne pohybovať po svete a vedieť, že toto je náš svet. Nie tak, že „toto je môj dom a hotovo, a to je susedov dom. A nemožno doň vstúpiť. A aby ste tam vstúpili, musíte mať hromadu papierov a všeliči iné“. Priatelia, je to stresujúce, súhlasíte. Chceme prosto žiť ako jedna veľká rodina, odstrániť spory, odstrániť hádky, jednoducho žiť, žiť tak, ako nám to odkázali proroci. Nie je to tak?

T: Áno.

IM: A táto jednoduchá prirodzená túžba žiť ako ľudia, žiť skutočne podľa odkazu našich prorokov – to je podstata ALLATRA. A ako ju nazveme? Čo je to za organizáciu? Jednoducho ľudskosť, iné pomenovanie pre ňu neexistuje. A povedal by som, že práve tie najlepšie vlastnosti, najlepšie vlastnosti ľudí, sú tou kryštalicou mriežkou samotného diamantu, briliantu, povedal by som, ktorým je dnes

ALLATRA. Áno, rôznorodá s množstvom hrán, ale štruktúra je rovnaká – ľudskosť (**T:** Skvelé!). Dúfam, že sa mi podarilo odpovedať na vaše otázky, priatelia.

T: Igor Michajlovič, môžeme ešte trošku odstrániť niektoré nedorozumenia týkajúce sa hnutia a položiť vám niekoľko otázok?

IM: V tom je zmysel. Načo sú nám nepochopenia? Jednoduchá otázka. Nepochopenie plodí domnienky.

T: Akési odmietnutie, áno.

IM: Samozrejme. Prečo sa niektorí ľudia boja ALLATRA, niektorí sú opatrní? A sú ľudia, ktorí sa pozerajú na ALLATRA a v nich sa priam... akoby sa v nich rodila nenávisť. Prečo? Jednoduchá otázka.

T: Jednoducho nepochopenie, v prvom rade...

IM: Neznalosť a nepochopenie (**T:** Áno). Niečo nové vždy vyvoláva ostražitosť. A na to, aby sme pochopili, čo je ALLATRA, treba.... pozrieť sa na ňu zvnútra. Nie povrchne, nie z počutia, ale sám sa pozrieť – potom pochopíš, čo je to ALLATRA. ALLATRA nie je žiadny náboženský smer, kde ti povedia, ktorou nohou treba vstávať, a že všetko musíš odovzdať. No, to je jednoducho hlúposť, priatelia.

T: „...podľa akých inštrukcií postupovať“.

IM: Presne tak. V ALLATRA nie sú predpísané inštrukcie. Je len jedna: „Milujte sa navzájom a buďte ľuďmi.“ V tom je

zmysel.

T: A ešte, keď na ALLATRA vešajú nálepky vraj, ALLATRA verí v mimozemšťanov: „Mimochodom, to je oficiálne stanovisko ALLATRA alebo nie?“ Alebo že „ALLATRA hovorí o mágii“ – „Kontrola tieňov“, projekt, ktorý znepokojuje niektorých na ALLATRA TV.

IM: Samozrejme

T: Alebo: „o islame sa toľko hovorí. Vari je len pre moslimov?“

IM: Vieš, pre mňa je tiež zaujímavá táto otázka. Prečo, keď sme hovorili napríklad o mimozemšťanoch – a tom všetkom, „je to oficiálna pozícia ALLATRA, ktorá verí v mimozemšťanov“? Priatelia moji, aby ste chápali, v ALLATRA je veľmi veľa ľudí, ktorí sa venujú ufológii. Sú ľudia, ktorí videli nevyvetliteľné javy a chápu, že mimozemšťania skutočne existujú. Sú ľudia, ktorí sa tomu smejú a neveria v mimozemšťanov. Prečo? Pretože oni sami ich nestretli. Viete, ako... Uvediem jednoduchý príklad. V Izraeli je Mŕtve more. Veríš, že existuje?

T: Verím, ale neviem, nebola som tam.

IM: Ani ja som nebol.

T: Osobne som to nepreverovala.

IM: Ani ja som tam nebol a nepreveroval som to. Takže by som teraz nemal veriť, že v Izraeli je Mŕtve more? Viete, ale

ja neverím, že existuje Mŕtve more. Prečo? Pretože už je živé, objavili sa tam ryby. A to je jedna z predpovedí z minulosti. A v skutočnosti to nie je dobré znamenie. Ale fakt zostáva faktom, že ani Mŕtve more v Izraeli už nie je, pretože sa tam objavil život. Ale napriek tomu, povedzme, mŕtve-živé more: máme veriť alebo neveriť?

T: Preveriť.

IM: Alebo preveriť? Ak máš pochybnosti, tak ideš a preveruješ. Naštuduješ si to sám a potom vyvodíš závery. Ale celkovo – je to manipulácia, banálna manipulácia, keď ľudia začnú riešiť svoje problémy, alebo jednoducho nie je na koho vyšplechnúť zlo, vnútornú špinu. A snažia sa (viete, takí sú ľudia) ... od nej očistiť a na niekoho hádžu špinu. Keď hádžu na mňa – boh s nimi, priatelia. No čo narobíš? Život je taký. Ale keď hádžu na celé hnutie ALLATRA – priatelia, to je predsa celé ľudstvo. Ako môžete? No prosto, nehanbíte sa hádzať špinu na celé ľudstvo?

T: Ved' aj na seba...

IM: Ved' dnes, k dnešnému dňu (a Tatiana má pravdu) ALLATRA existuje na celom svete. A v ALLATRA je celé ľudstvo. A to je dôležité. Predstavitelia celého ľudstva: všetkých strán, všetkých náboženstiev, predstavitelia všetkých vedných odborov. Nie je to tak? Je.

T: A sú aj ďalší, ktorí sa snažia povrchno sformovať svoju predstavu o Medzinárodnom spoločenskom hnutí ALLATRA a odvolávajú sa pritom na ALLATRA TV.

IM: Priatelia, ALLATRA TV – to je len jeden z malých projektov Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA. A robiť nejaké závery podľa ALLATRA TV nie je možné. To je len jeden malý projekt, ktorý ukazuje veľmi malú časť toho, čo robia členovia medzinárodného verejného hnutia ALLATRA po celom svete. Je to skutočne tak. A opäť, v akej ALLATRA TV? Veď máme množstvo ALLATRA TV: takmer vo všetkých jazykoch sveta, v rôznych mestách, krajinách, regiónoch, okresoch. Podľa ktorej ALLATRA TV si robia ľudia závery, keď ju sledujú? Jednoduchá otázka. V ktorom jazyku?

T: Ďakujem.

IM: Nie je to tak?

T: A ešte, Igor Michajlovič, nepochybne, obdoba takého hnutia ako je ALLATRA na svete neexistuje. A veľmi veľa ľudí sa skutočne snaží pochopiť tento fenomén ALLATRA. Chápu, aké je to rýchlo rastúce hnutie. A skutočne, ako ste už odpovedali, ľudia si kladú otázky, čo to ľudí tak priťahuje. Hovoria, že ALLATRA je ako ľadovec: vrch je viditeľný, ale väčšinu z toho, čo sa deje, nevidno. A samozrejme, je veľmi veľa otázok, na ktoré ste už predtým odpovedali, čo ľudí tak priťahuje do ALLATRA. Ale stále sa pýtajú, odkiaľ má ALLATRA peniaze, pretože mesačné udržiavanie takejto organizácie stojí milióny a milióny dolárov (a to podľa ich minimálnych výpočtov).

IM: Čo znamená milióny a milióny? A kto to ráta? Nejak

to...

T: Igor Michajlovič, otázka je pálčivá: odkiaľ sú peniaze? Hovoria, že ALLATRA má viac peňazí ako Vatikán. Všetky spravodajské služby na svete sa to snažia vypátrať, pretože napríklad Soros by nemal dosť peňazí na organizáciu a udržanie takého obrovského hnutia ako je ALLATRA. Pretože hovoria, že napríklad len na vytvorenie jedného filmu „Atlantída. Elita v hľadaní nesmrteľnosti“ sa minulo viac ako milión dolárov. A ak už máme hovoriť o ešte väčšom projekte, takom ako „Jediné zrno“, potom sa náklady na tento projekt v cenách OSN odhadujú na desiatky miliónov dolárov. Preto otázka znie jasne: „Odkiaľ pochádzajú peniaze?“

IM: Boh dáva. Chápem, že pre ľudí, ktorí ani neveria v Boha, je to trochu vyháňavá odpoveď. Ale viete, veď skutočne Boh dáva. Jedným posiela inšpiráciu – a v človeku sa zrodí nejaký projekt, myšlienka samotného projektu. Iným posiela príležitosť na realizáciu. Správne? Teda spomínané prostriedky.

T: Áno.

IM: A ďalším posiela entuziazmus, zápal, túžbu naplniť ho. A projekt je na svete. Nie je to tak?

T: Áno.

IM: Preto priatelia, nech to vyzerá akokoľvek vtipne, v skutočnosti ich dáva Boh. Boh nám dáva život, Boh nám dáva príležitosti: tie príležitosti, ktoré nerealizujeme pre seba, ale

pre ľudí, pre uskutočnenie túžby prorokov, pre dobro. A vtedy naozaj Boh pomáha všetkým, ktorí chcú urobiť, a aj robia dobro. Nie tým, ktorí hromadia pre seba, berú chudobným to posledné – tým pomáha čert, satan. Ale nebude to dlho trvať. Je to dočasné. A oni to vedia, a preto sú takí zlí. Ale normálnym ľuďom dáva Boh. Preto aj robia, kto čo môže: niekto tvorí nápady, niekto pomáha finančne peniazmi a niekto ide a realizuje. A odtiaľ sú peniaze. A aký to má zmysel, povedzte mi?... Chápem otázky ľudí, úprimne ich chápem. A skutočne, všetky služby sveta hľadali naše peniaze. Je to pravda. A pokračujú v hľadaní. A prvé, čo zaznieva: „ALLATRA je sekta, ktorá má veľa peňazí a peniaze im dodávajú.“ Niektorí hovoria, že tento štát. Iní hovoria – tamten štát. No a, viete, takýto boj sa tu zvädza, jeden proti druhému, ako v bedminton, túto...

T: Raketu.

IM: Raketu, áno, sem-tam.

T: Áno, prehadzujú si košíček.

IM: Ako košíček, áno... A ALLATRA ako košíček, to je projekt tých špeciálnych služieb, toto je projekt tamtých špeciálnych služieb... niektorí hovorili, že je to Sorosov nápad a podobne. Priatelia, my nie sme proti: ak chcete pomáhať, pomáhajte. Dokonca aj ten Soros, veľa investuje, veľa aj do dobrého, veľa aj ktovie do čoho ešte. Niektorí hovoria, že investuje do nejakých politických hnutí. Ale na druhej strane, ak chce ako človek urobiť aspoň niečo veľké a dobré, prečo

nepodporiť povedzme hnutie ALLATRA, však? Neodmietame. Lenže, viete, v čom je problém? Problém je, že nepomáhajú žiadne organizácie, žiadne krajiny. Hovorím to s ľútosťou. Naozaj je to tak. Vari by boli na škodu finančné prostriedky? Neboli by na škodu. Mohli by sme urobiť viac. Ale my sami, my ľudia sami rozhodujeme o týchto otázkach. A v skutočnosti my sa nesprávame ako iné organizácie: nezberáme peniaze, nezhracujeme ich, pretože vieme, že zhromažďovať cennosti niekde, kam vnikne zlodej alebo niekto príde a vezme ich, alebo sa, prepáčte, jednoducho nezmyselne strácajú. V ALLATRA zhromažďujeme najvyššie hodnoty, skutočné bohatstvo, od slova „Boga-tyriť“, to znamená hromadiť Boha, hromadiť Jeho lásku – to je najvyššia hodnota. A ako sme už hovorili, ALLATRA – to je celé ľudstvo. A nech je to akokoľvek, ale ľudstvu patrí všetko. Takže odtiaľ sú peniaze. A čo je najhlavnejšie a najdôležitejšie, že mnohí z nás to jednoducho robia z duše, vo svojom voľnom čase, na svoje náklady, dokonca, takpovediac so stratou, ale pre ľudí. A viete, keď to robíte takto, je vám skutočne príjemne na duši. Vo vnútri je ľahšie, keď si strávil čas nie tým, že si sa povaloval na gauči alebo išiel, no, neviem, s chlapmi na poľovačku, zastreľovať si na zvieratá, popiť vodku, zahrať si karty (viete, taký obyčajný mužský život), ale tým, že si sa šiel skutočne porozprávať s priateľmi. Rozprávať o dobrých veciach, rozprávať o láske, o zmysle života je oveľa príjemnejšie ako niekoho zabíjať, hoci aj len zajačika. Čo zlé mi urobil? Prečo by som ho mal zabiť? Veď som sýty. A keď som sýty, načo potrebujem niečo navyše? Nie je to tak? V tom je

zmysel. A práve toto zjednocuje. Pravda zjednocuje, a láska. A keď je láska, pravda a priatelia, tak peniaze nie sú potrebné. Všetko robíme sami. To je pravda. Aj keď v spotrebiteľskom formáte, naozaj v dnešnej dobe peniaze zohrávajú obrovskú rolu. Veď nikto nehovorí, že peniaze sú zlé. Nie. To ľudia niekedy robia zlo, aby tieto peniaze získali. No AL-LATRA sa práve tým odlišuje: snažíme sa konať dobre a správne, a naše zarobené peniaze... My, prepáčte, nekonáme ako ostatní, že „len pre seba a pre seba“. My sa delíme s ľuďmi, a to je milé.

Ž: Áno, skutočne. Aj vedecko- experimentálne je dokázané, že altruizmus pomáha dokonca omnoho viac samotnému človeku, ktorý sa snaží pomôcť druhému, a až v druhom rade tomu, komu pomáha.

IM: A teraz Žanna povedala najväčšie tajomstvo, tajomstvo ľudskosti, ktoré je pred nami skryté: ak chceš byť šťastný, rob iných šťastnými, potom budeš aj ty šťastný. Toto je jediná cesta ku šťastiu. Ak chceš byť milovaný, miluj ostatných, začnite milovať, skutočne milovať iných ľudí a pomáhať im – a budú ťa milovať. Je to pravda. Nikto nemá rád krutých, zlomyseľných, protivných, chamtivých, zlých. Áno, niektorí sa podlizujú, závidia, ak má v spoločnosti niekto isté postavenie, alebo niečo iné, ako sa hovorí, ale v skutočnosti človek žije nenávisťou, žije v bahne a chápe to, a to ho hnevá ešte viac. Ale vari je to život, keď si zlý, keď sa niečoho bojíš, keď ti je zle? To nie je život. Život – to je radosť. Život – to je Láska. Život – to je Život.

Ž: Áno, skutočne. A hedonistické pôžitky v skutočnosti prinášajú nakoniec len depresiu, pretože keď človek koná len egoisticky, na svoj vlastný prospech, vyhľadáva akési videohry, nejakú zábavu, ktorá v sebe nemá žiaden základ pre život, pre to, čo skutočne môže potešiť jeho ako Osobnosť, to znamená vnútorne ho naplniť...

IM: Niekedy mi je proste ľúto času, času, ktorý bol premrhaný. Viete, čo je najcennejšie na tomto svete? Žanna raz povedala – čas. To je pravda. Nie je nič cennejšie ako čas. Odchádza a nevracia sa. Utratené prostriedky sme schopní zarobiť. Ak sme niekomu niečo dali, môže sa nám to vrátiť. Ale čas sa nikdy nevráti. A premárniť ho naprázdno – to jednoducho znamená rozdrobiť život, keď v tom čase môžeš urobiť niečo dobré. Môžeš urobiť aspoň niečo pre seba, naučiť sa niečo nové, oboznámiť sa s tým, čo si nevedel. No najdôležitejšie je niekomu pomôcť, aspoň sa porozprávať s ľuďmi. A niektorí hovoria: „A čo je to rozhovor? Nuž, pohovoril som si s ľuďmi. A čo?... Aký to má zmysel?“ Záleží na tom, o čom sa hovorí, priateľ môj. Ak budeš hovoriť s ľuďmi o dobre, o láske, ak dokážeš prekročiť seba, svoju hrdosť a svoj strach... Ved' mnohí sa boja začať hovoriť s ľuďmi. Prečo? Najmä o takých témach ako láska, mier, vzájomná úcta, o Tvorivej spoločnosti. Nie je to tak? Vzniká strach „a pochopia ma... nepochopia?“ A kto vo vás hovorí a kto vás drží? Začni, a uvidíš, že je to skvelé. Nie je to tak? Namiesto toho, aby si premárňoval svoj život, zdvihni telefón, zavolaj priateľovi a pohovor si s ním, porozprávaj sa. Najmä s tým, s

kým sa nechceš rozprávať. To je najlepšia voľba. Nechce sa ti s niekým komunikovať nie preto, že je to tvoj nepriateľ, alebo podobne, ale jednoducho sa ti nechce (viete, také protipóly). Prečo? Pretože my sa navzájom nepoznáme. Toto je náš problém. Žijeme tak, že sa navzájom vnímame len povrchne, viete, v skutočnosti ako zvieratá: pozeráme sa na vonkajšiu agresiu, sami sa stávame agresívnymi a navzájom sa rozdeľujeme. Odhodte masky vlkov a porozprávajte sa ako ľudia. Veď v človeku je aj zviera, aj Anjel. Komunikujte s Anjelom a buďte Anjelom – a zviera odíde. Áno, spočiatku môže vyliezť zviera, pretože vidí tvoj obraz a má k tebe rovnaký postoj, aký si mal ty k nemu. Ale keď pochopí, že voči nemu necítiš zlo, keď k nemu pristúpiš s láskou ako k človeku, priatelia moji, no kto to neprijme? Iba ak niekto úplne chorý alebo ten, kto sa, prepáčte, drží satana, alebo jeho chvosta či jeho rohov. No takých je málo, je ich menej ako 1%. A opäť, Boh skutočne dáva ľuďom príležitosti, ale dáva im tieto príležitosti, aby ich realizovali nie pre seba, ale pre ľudí. Vtedy je to skvelé, vtedy je to výborné. A tak Boh dáva aj ALLATRA príležitosti robiť to, čo skutočne robíme, robíme pre všetkých, pre všetkých ľudí bez ohľadu na viero- vyznanie alebo politické názory. Toto je skvelé, toto je výborné. Ale predstavte si, keby sa, povedzme, naša organizácia stala podobnou iným organizáciám: tak naše Medzinárodné spoločenské hnutie by začalo hromadiť peniaze, budovať továrne, kupovať lode, no, taká... Áno, taká ALLATRA by nestála za nič. Nie je to tak? A to napriek tomu, že má také zvučné meno s krásnou výveskou – no, ďalší,

prepáče, spotrebiteľský stroj. A aký to má zmysel? Ale vďaka Bohu, že my, allatráci, stojíme na stráž, aby bola ako dúšok čerstvého vzduchu, ako, prepáče, pohár čistej prameňovej vody na tomto svete, naplnený nielen chcením. A preto musíme urobiť všetko, aby bol na celom svete čistý vzduch a čistá voda dostupná všetkým, a Božia Láska bez obmedzení pre všetkých.

T: Ďakujem!

IM: A v skutočnosti príležitosti dostávajú ľudia, tí, ktorí uprednostňujú iných ľudí, a vtedy tieto príležitosti nevysychajú. Len čo však človek uprednostní seba pred ostatnými ľuďmi, odrazu príležitosti opäť miznú. Diabol mu ich, samozrejme, môže dať, ale to je iné. Boh dáva Živé a diabol – mŕtve. A v tom je obrovský rozdiel.

T: Áno. Ľudia sa tiež pýtajú... Je to naozaj radosť, že mnoho ľudí už koná a prekvapujú ostatných, a inšpirujú ich ku konaniu. A pýtajú sa: ako možno tak stimulovať ľudí, aby konali s takým nadšením, tak dlho, s takou zodpovednosťou, celkovo konajú so zodpovedným prístupom k veci? Pretože, napríklad, niektoré spoločnosti alebo organizácie majú celé špeciálne oddelenia, personálne oddelenia, ktoré vymýšľajú rôzne metódy, ako stimulovať ľudí, aby konali. A tu sme ľuďom nesmierne vďační za ich oduševnenie a za takýto príklad! No ohľadom toho organizačného momentu priam jedna taká otázka. Zvyčajne sa vo veľkých korporáciách všetko zbíha k nejakému jednému človeku, k nejakému

jednému vlastníkovi. A kladú si otázku: ale Medzinárodné spoločenské hnutie ALLATRA (ono je také všestranné, rozsiahle a má veľa smerov) – ako môže jeden človek riadiť celý taký kolos?

IM: A povedz mi meno toho človeka. Niektorí povedia, že som to ja. Nie, priatelia. Ja absolútne neriadim a nemám nič spoločné s riadením ALLATRA. Tak ako ani nikto iný. To je pravda. Nikto neriadi ALLATRA. ALLATRA je jedinečná: nie je tu nikto, kto by diktoval, a ani nemôže byť. ALLATRA žije sama o sebe – to je život. Kto riadi životy ľudí? Povedz mi. Nie, existujú kolegovia, ktorí sa snažia ovládať a manipulovať naše správanie tým, že nás zaháňajú do tých či oných medzí. Ale opäť, sú to zákony atď., a my ako občania, ktorí dodržiavajú zákony, sme povinní dodržiavať dané zákony, a mnoho iného. No priatelia, to je manipulácia našim vonkajškom a ja hovorím o vnútornom živote, o našej... o tom, čo dáva život. Kto ho riadi? Jednoduchá otázka.

T: My sa koordinujeme sami navzájom, áno.

IM: A v tomto prípade, čo sa týka hnutia ALLATRA... ALLATRA, sa organizuje sama. Je človek (už som uvádzal príklad), ktorý má nápad. Podporili ho a realizujú ho. Je tu zodpovednosť, to je pravda. Existujú koordinačné centrá. Čo sú to koordinačné centrá a na čo sú potrebné? Na koordináciu a spoluprácu ľudí na celom svete. Je to odovzdávanie informácií a koordinácia určitých činností. V žiadnom prípade to netreba spájať s politikou, geopolitikou alebo niečím iným.

Priatelia, tí, ktorí máte takéto myšlienky, uvoľnite sa. ALLATRA je mimo politiky a nechystá sa tam ísť. Nepotrebuje ju. To je pravda. Nerobte si starosti a nebojte sa. Pre žiadneho z politikov nepredstavujeme konkurenciu. A v ALLATRA je množstvo ľudí, ktorí sú za jedných politikov, iní za druhých. No vnútri ALLATRA sa politické spory nevedú. Každý si vyberá, koho chce. Ale my sme zjednotení na niečom inom – na ľudskosti. Teda v ALLATRA nie je hierarchia a ani nemôže byť, ale sú tu zodpovední. Čo znamená zodpovední? To nie je náhrada šéfa, v žiadnom prípade. Ľudia, napríklad, začali robiť nejaký projekt. Za jeho realizáciu je niekto zodpovedný. Zodpovedný za to, aby sa nedostali dovnútra ľudia, ktorí sú zavesení na chvoste satana, alebo na jeho rohoch, alebo, prepáčte, hlboko v jeho zadku. No oni vstupujú do ALLATRA s cieľom posunúť toto hnutie (bez ohľadu na to v ktorej krajine) smerom k nejakému politickému rozhodnutiu v niekoho prospech. Zodpovední sú potrební na to, aby nedochádzalo k manipulácii ľuďmi, ktorí stratili svedomie, stratili česť, ktorí stratili všetko ľudské, ale sú prefíkaní, falošní, viete, sú takí, a snažia sa manipulovať. Takže preto, aby nedochádzalo k manipulácii, aby ALLATRA nezmenili na nejakú sektu alebo náboženstvo... A čo je to sekta alebo náboženstvo? Je to spravidla súbor určitých pravidiel...

T: Monopolu Pravdy.

IM: Monopol na Pravdu, všetko ostatné sa odmieta. ALLATRA podľa tejto schémy nefunguje. Prečo? Lebo sme

hovorili: v ALLATRA sú všetky náboženstvá sveta. A nikto nesmie nikomu diktovať, zakazovať alebo podobne. Áno, my všetci spoločne sa snažíme dostať podstaty, pravdy. Či to nie je tak? Je. Ale sú aj zodpovední. No a na týchto zodpovedných, ktorí existujú vo všetkých projektoch, ktorí sú v koordinačných centrách to sú ľudia, to ste vy aj my spoločne. A tiež jednoducho my, účastníci Medzinárodného spoločenského hnutia, my sme zodpovední za to, aby sa z ALLATRA nestalo to, čo sa už neraz stalo na tejto planéte s menom Zem, na ktorej spoločne žijeme. Aby sa nestalo to, ako vtedy, že Pravda sa prerobila kvôli prospechu nejakej organizácie, aby si nejaká organizácia nespravila monopol na Pravdu a pretvárala ju, ako sa jej hodilo, aby sa stala mocnou organizáciou, až sa nakoniec Pravda zmenila na úplný opak toho, o čom hovoril Prorok, a potom sa tento protiklad vsugeroval do hlavy stúpencom danej organizácie. Tak to sa nesmie stať. Nesmieme upustiť od najvyšších hodnôt, od našej ľudskosti, k živočíšnemu. Nesmieme toto všetko vziať a nakoniec premeniť na akési skutočné geopolitické hnutie, také s cieľom ovládnuť svet, alebo podobne. Viete, to sú v skutočnosti len ľudia, ktorí prestali byť ľuďmi, iba oni môžu tak rozmýšľať, a toto pripúšťať.. Ale pokušenie je to veľké, veľké pre mnohých. Je to naozaj tak. A v mnohých krajinách sme to videli: videli sme tieto pokusy o manipuláciu, videli sme, ako sa ľudia snažili prikloniť k nejakej strane, videli sme, ako sa jedni aj druhí snažili, jemne povedané, pritiahnuť účastníkov na svoju stranu, vtedy keď tak "seriózne" bojovali o moc. Ale ALLATRA je krásna v tom, že je tu sloboda vierovyznania,

sloboda politickej voľby, takisto ako v celom svete. Pokým existuje politika, ľudia majú právo voliť a hlasovať, za koho chcú, za toho, koho považujú za hodného ich hlasu (kým existuje politika, kým existuje konzumná spoločnosť). Ale spoločne sa snažíme o to, aby sme realizovali sen Proroka, sen všetkých prorokov.

T: Igor Michajlovič, keď hovoríme o tom, že „dobrá sa podstaty“ ... Hovorili ste o prorokoch, môžeme trochu priblížiť túto tému... Ide o to, že v niektorých ľuďoch vzniká rozpor z toho, pretože ak hovoríme o prorokoch, o Synovi Božom (**IM:** Áno), o tých, ktorí prichádzali na tento svet, tak oni hovorili o rozkvetení ľudstva, o zlatom tisícročí, o „zlatom veku“, o tisícoch rokov šťastného života, a zároveň hovorili o konci sveta (**IM:** Áno), o Armagedone. A tak, čo sa tohto týka, vzniká nepochopenie. Mohli by ste do toho vniesť trochu svetla?

IM: Áno. Nepochopenie vzniká v ľuďoch preto, že naši proroci (a to chcem povedať hneď), všetci proroci, ktorí sem prichádzali, oni sú všetci naši. Prichádzali od Jediného Boha a prichádzali k celému ľudstvu, preto sú všetci proroci naši. A je to skutočne tak. Proroci nemohli prinášať rôznu pravdu, oni prinášali jednu. Táto pravda bola vždy jednoduchá, a jej podstata spočívala v tom, čo my dnes nazývame tvorivá spoločnosť. Ale proroci hovorili o tom, že ľudstvo príde do určitej doby, kedy bude stáť pred voľbou, kedy budeme mať dve cesty: Jedna cesta, to je prepáčte, to, čo nazývame Posledným Časom, Súdom, Apokalypsou, a druhá cesta – to sú

tisícročia (T: Života) šťastného života ako v raji, alebo zlaté tisícročia (T: Áno). Takže tieto dve cesty. A práve tu vznikol v mnohých ľuďoch rozpor (v tých, ktorí skúmali, ktorí sa snažili skutočne vyznať v niektorom náboženstve), a tuto hovoria o jednom, aj o druhom, aj o dobrom, aj o zlom. A tu vyvstáva otázka: prečo existuje to, čo vedie ku smrti (to zlé), a prečo takisto existuje aj to, čo vedie k životu (to dobré)? A ako teda: na počiatku bude dobré, ale potom bude zlé? Veď sa hovorí o poslednom Súde, kedy všetci zomrú, a nikto tu nezostane: Živí pôjdu ku Živým, a mŕtvi jednoducho zomrú a podobne. Tak aké zlaté tisícročie? A celý ten zmätok, priatelia moji, vzniká preto, že ktosi kedysi prerobil slová prorokov, uzurpoval si Pravdu, a potom rozprávali rozprávky podľa svojho rozumu, jednoducho detské rozprávky, lebo bolo treba niečo rozprávať a bolo treba niečo vysvetľovať. A práve z toho vznikol taký zmätok. A v konečnom dôsledku ľudia, ktorí sa snažia vyznať vo svojom náboženstve, veriaci ľudia, prichádzajú k pochopeniu, že niečo nesedí. Áno, samozrejme, existujú náboženský fanatici (trocha odbočím), ktorí veria, zakazujú si inak rozmýšľať, konajú tak, ako im hovoria, „aby boli spasení“, a takí odmietajú úplne všetko. A tu zrazu cítia, že niečo je inak, ale zakazujú si nad tým dokonca aj rozmýšľať. Ale v podstate každý človek cíti, kde je pravda, a kde je lož, kde sú rozprávky, a kde je realita. Uvediem jednoduchý príklad. Pohovorme si o tom troška viac, aby bolo našim priateľom jasnejšie, o čom hovoríme. Napríklad, ako ľudia vstanú z mŕtvych? Veď je povedané: vstanú v tele. Však? Je to tak povedané?

T: Nuž, áno, že z prachu...

IM: A ako si to predstavujeme? Že bude (**T:** Súd) Posledný Súd, na tróne bude sedieť Boh (**T:** Na tróne, áno). A v kresťanstve sa vráti Ježiš Kristus (**T:** Na jednej strane je to oprávnené...), a On bude súdiť. Je to akoby druhý príchod Ježiša Krista na zem, bude to Posledný Súd a pod. Priatelia, pomaličky budem vnášať svetlo, svetlo do tohto rozporu, ktorý vzniká v každom z nás (v tých, ktorí sa to snažia pochopiť). Tí, ktorí vedia aspoň trochu myslieť, a nie jednoducho iba veria tomu, čo hovoria (lebo tí, ktorí iba veria, tak v podstate v nič neveria, oni chcú len vyzeráť, nie byť), a tí, ktorí cítia, že niečo existuje, tí to hľadajú, a tí to chápu... Chápete? Je to, ako keď človek, napr. hľadá drahé kamene, zoberie ich, ohmatáva ich, čistí ich, rozpoznáva, veď možno nazbierať obvyčajné kamene. Povedzme, na čo ti je bridlica, ak hľadáš smaragdy? Nuž, uviedol som jednoduchý príklad. Je to tak? A takto postupujú ľudia: jedno zoberú, druhé ohmatávajú, prezerajú. A vzniká otázka: Akože všetci vstaneme v telách, však? A vzniká aj ďalšia otázka: a ako že... a kto to povedal, porušujúc slová samotného Ježiša Krista?

T: Áno.

IM: Veď Ježiš Kristus nehovoril, že sem príde ešte raz. Či to nie je tak? Spomeňte si: čo povedal? Povedal, že pošle niekoho iného, ale nepovedal, že príde na Súd a bude súdiť. To si už vymysleli ľudia. A tak tieto výmysly, pokusy vysvetliť to, ony práve zastreli tú Pravdu, zamenili ju – a k nám sa

dostali rozprávky, ktorým nerozumieme. A to, o čom hovoril Prorok, a o čom hovoril Ježiš Kristus, to všetko bolo zabudnuté, zastreté, ale bola to pravda. Takže... v čom je problém? „Človek vstal v tele z mŕtvych z Božej vôle“ (áno, Boh môže všetko). Ale mám inú otázku. V každom z nás (aj vo vás, priatelia) sú čiastočky miliónov ľudí, ktorí žili pred vami, častice ďalekých hviezd a mnoho ďalšieho. A teraz si predstavte: povstali milióny subosobností, mŕtvych, a zobrali si svoje čiastočky. A ja mám jednoduchú otázku: na čom budete stáť na Súde? A ako budete vyzeráť? Alebo Boh má spraviť niečo iné? Veď bolo povedané: povstanete zo svojho prachu, však?

T: Áno.

IM: Na prach sa obráťte, z prachu povstanete. Znamená to, že moje sa musí vrátiť ku mne. Samozrejme, častice nikam nezmiznú. Priatelia, áno, chápem: sú tí, ktorí žijú krátko, a sú tí, ktorí žijú a existujú veľmi dlho. Preto nikam nemiznú. A v nás, v našich telách, je množstvo tiel druhých ľudí, zvierat, bytostí a všetkého ostatného.

T: Igor Michajlovič, načali ste veľmi zaujímavú tému Súdneho Dňa, lebo tu je veľa nepochopeného, to znamená...

IM: V skutočnosti je veľa nepochopeného. Pokúsime sa tu vysvetliť, čo tu nesedí a prečo... Vieš, čo ešte chcem povedať? Priatelia moji, tento posmrtný osud – ten je práve predmetom špekulácií všetkých náboženských organizácií. Najväčšia špekulácia je práve okolo posmrtného osudu. Ale

Ľudia o tom vedeli, a vedeli to ešte nedávno. Ale neskôr sa to všetko prerobilo, zahalilo, uzurpovali si to organizácie, s tým, že „bez prostredníka k Bohu neprídeš“, a tak podobne. No, poďme si to vysvetliť, ak to našich priateľov zaujíma.

T: Ja ako kresťanka, ktorá vyrástla v pravoslávnej tradícii som nechápala nasledujúce... Veď Ježiš Kristus hovoril o tom, že Živí na Súd neprichádzajú. Najmä v Evanjeliu podľa Jána sa hovorí nasledujúce: „Veru, veru hovorím vám: kto počúva Moje slová a verí v Toho, kto Ma poslal, ten má život večný a na súd nepríde“. To sú veľmi jasné slová...

IM: Pozrite sa: to povedal Ježiš Kristus. A čo o tom bolo povedané neskôr? (**T:** Že oni majú život...) Že prídu všetci, a všetci budú súdení.

T: Áno, že ich rozdelia...

IM: Niekoho do raja, niekoho do pekla.

T: Áno. Večné muky a potom už Večný Život.

IM: Priatelia, a ja sa pýtam... viete, stále si kladiem jednoduchú otázku: kto dal právo ľuďom prekrúcať a meniť slová Ježiša Krista, alebo iných prorokov?

T: Áno. Veď aj v islame sa o tom hovorí...

IM: Všade.

T: ...že Živí na Súd tiež nepôjdu, že súdení budú len mŕtvi.

IM: Všetci Boží poslovia hovoria jednu Pravdu – ona je

jedna. A tak prečo prichádzali proroci jeden za druhým v rôznych dobách? Keď si niekto Pravdu uzurpoval a prekrútil ju, prišiel druhý prorok. A ten priniesol tú istú Pravdu a hovoril to isté. A podstata všetkých týchto posolstiev viedla k tomu, aby sa po prvé, ľudia navzájom milovali, žili čestne a správne. Áno? (T: Áno.) Teda hovorili o vybudovaní Tvorivej spoločnosti a o ľahkej ceste, ako prísť k Bohu. A hovorili jednoducho, jasne a zreteľne. No, priatelia moji, trochu odbočíme od Súdneho Dňa. Jednoducho chcem povedať, prečo sa to tak robilo, a prečo to všetko vzniklo. Poďme si to jednoducho spolu predstaviť. Osobitne pre tých, ktorí sa v tom už trochu orientujú, ktorí už aspoň niečo pochopili o náboženstvách, o podstate svätých písíem (nie v jednom náboženstve, ale pokiaľ možno v niekoľkých). A tu sa pýtame: prečo si Pravdu uzurpovali a prekrúcali ju? Neberieme do úvahy ľudský faktor. To je jasné – lakomosť, svätokupectvo a podobne – to je ľudom vlastné. Ale prečo Pravdu menili práve tak? Všetko preto, aby ju bolo možné spraviť štátnou. Jednoducho si to predstavme. Pravda, prinesená Ježišom Kristom, ktorá bola daná nám všetkým, fakticky je to Tvorivá spoločnosť v čistej forme (T: Áno), ktorá mala viesť k Ideálnej spoločnosti (to je konečný cieľ, raj na celom svete). A mohlo sa toto Učenie stať štátnym? Nie, samozrejme. Prijali by ju (Tvorivú spoločnosť - nazývajme to moderne, prepačte), Tvorivú spoločnosť ako ideu štátu (T: Ideu) Konštantín, Vladimír a takisto mnohí ďalších? Samozrejme, že nie. Prečo? Cár, uzurpátor, no a tak podobne, tyran – a zrazu by prijal to, čo ho má zbaviť moci a postaví jeho, cára, na roveň

prepáchte, koniara alebo kuchárky? Bolo by to mysliteľné? Samozrejme, že nie, je to nemysliteľné. A čo chce organizácia? Organizácia chce peniaze a moc... Každá, okrem ALLATRA. A je to skutočne tak. Všetky?

T: Áno, áno.

IM: A to je jednoduchá odpoveď. Preto sa do toho pustili a prerábali. A čo chcú ľudia od náboženstva? Jednoduchá otázka.

T: Nuž, oni....

IM: Život.

T: Život.

IM: Život po smrti.

T: Áno, akúsi záruku.

IM: Pretože my všetci, ľudia, cítime, že život v tele sa nekončí v momente smrti fyzického tela. A život v tele je dočasný. Veď my toto všetko cítime a chápeme, prakticky všetci. S výnimkou možno, veľmi-veľmi maličkého počtu ľudí, ktorí sú už, prepáchte, naozaj hlboko v satanovom zadku – tí už nič necítia.

T: Pohltilo ich to?

IM: Nie, strávil.

T: Áno. A čo je ešte zaujímavé, že keď hovoríme celkovo o vzkriesení, veď tam, keď Ježiš hovoril, čo On povedal: „Ja

som vzkriesenie aj život”.

IM: Áno.

T: A hovorilo sa o duchovnom vzkriesení...

IM: Samozrejme.

T: ...v princípe o tom, že ľudia spiaci, mŕtvi, ktorí sú chladní k Pravde, k Láske Božej...

IM: ...ktorí sú mŕtvi zaživa.

T: ...mŕtvi zaživa.

IM: A práve cez Neho získavali Život.

T: Obnovuje sa tento Život v nich.

IM: A keď On vravel: „Ja” - to je práve On, On ako predstaviteľ Duchovného Sveta, iba cez Duchovný Svet, len cez Neho, cez Lásku. A či vravel: „cez nenávisť, uctievanie, otroctvo a poslušnosť prídete k Bohu”? Bolo niečo také? Nie?

T: Nebolo.

IM: ... cez hierarchiu, a cez ďalšie veci. A cez čo príde?

T: Samozrejme, že nie. Viete, je taký moment: veď Ježiš vždy hovoril o tom, že iba cez Lásku sa možno spasiť. A to už...

IM: A On hovoril, Táňa?...Prečo sa pýtam Táni – ona sa dobre vyzná v pravosláví, v kresťanstve, preto jej dávam také otázky. A On vravel, že sa treba báť Boha?

T: Samozrejme, že nie.

IM: A On vravel, že ľudia sú Boží otroci?

T: Oni sú slobodní, sú priatelia.

IM: Čo On povedal? Už nebudete otrokmi...

T: Áno.

IM: Je to tak?

T: Odteraz „vás Ja nazývam priateľmi“.

IM: Áno, a nebudete otrokmi. Prečo? Tí, ktorí ľúbia Krista, ľúbia Duchovný Svet, stávajú sa priateľmi, stanú sa jediným svetom. A otrokmi môžete byť len u satana. Je to tak?

T: Áno.

IM: My nemôžeme byť otrokmi Boha. To je nesprávne. Ale pre organizáciu je to neprijateľné. Pre organizáciu je potrebné, aby sme boli otrokmi, aby sme sa Boha báli. Prečo? Ak sa bojíme Boha, bojíme sa jeho prostredníkov. Ak sa napríklad bojíme tyrana, bojíme sa aj jeho zástupcov. Prečo? Lebo zástupcovia predstavujú tyrana, a môžu si s nami robiť, čo chcú. Je to tak? Všetko je veľmi jednoduché. Mŕtvym pokryli Živé. (**T:** Áno). Alebo to zoberme ešte jednoduchšie: Vravel Ježiš Kristus, že musí byť hierarchia, moc alebo podobne? Čo On hovoril? O čom On hovoril?

T: Že všetci bratia sú si rovní, v rovnosti...

IM: A nikto nesmie byť ani vyššie, alebo nižšie medzi vami.

Však?

T: Alebo nižšie, áno.

IM: Vari nie tak hovoril Ježiš Kristus? Tak odkiaľ sa teda vzali slová, prepáč mi, v Biblii o tom, že všetka moc je od Boha, priatelia moji? Či Ježiš Kristus o tomto hovoril, že všetka moc je od Boha?

T: Joj, aká pálčivá téma, že.

IM: Nie, nie je pálčivá, je to správna téma. Teda, keď sme niekomu dali moc (a moc dávame, prepáčte, niekedy voľbou a niekedy z hlúposti), a teraz ten, komu sme dali moc, sa stane tyranom, začne si nás uzurpovať, a my s tým máme súhlasiť a skákať, ako on píska, lebo mu Boh dal moc nad nami? Ale veď to je naša voľba. My sme zodpovední za toho, koho sme stvorili. Vari to nie je tak? Čo s tým má spoločné Boh?

T: Správne. Tiež je mi bližšia táto koncepcia, že moc odráža (**IM:** Samozrejme) práve ten stav spoločnosti a tú morálnu voľbu, ktorá je...

IM: Veď všetko, čo je neľudské a všetko, čo vedie k smrti – to patrí satanovi. Všetko, čo dáva Život Večný, všetko, čo rodí Lásku a dáva radosť v tomto svete – to patrí Duchovnému Svetu. Nie je tak? Je. Všetko je veľmi jednoducho rozdelené. Prepáčte, je krásne biele, a je čierne a mŕtve. Všetko je veľmi jednoduché. Ale žiaľ, všetko sa mení a všetko sa prekrúca. A tak cieľom je práve to, aby sa tie prekrútenia

odstránili. Hovorí sa: v čom je zmysel, v čom je podstata? V tom je podstata (**Ž:** Áno), a v tom je zmysel. A tak sa zase vraciam k tomu Božiemu Súdu, ako sa vraví, veď bolo skutočne povedané, že Živí na Súde nebudú. Ako možno súdiť Živého? Na Súd prídu mŕtvi. A tu vzniká otázka: to ako, prídu tam mŕtvi? A či nehovorili poslovia, že človek má dve smrti? Prvú a poslednú (**T:** Druhá smrť). Ale Živí nezomierajú. Vari o tom nehovorili (**T:** Áno), že Živý nezomiera – prichádza k Bohu? Nie je to tak?

T: Áno. Práve v Zjavení Jána Bohoslovca sa hovorí o tom, že... tam sa zaujímavo rozpráva o tom, že aj peklo aj smrť vydalo svojich mŕtvych (**IM:** Aj peklo, aj smrť, áno). Boli uvrhnutí do ohnivého jazera. A tak nastala druhá smrť. Samozrejme, je to také veľmi...

IM: Samozrejme. Pôsobí to silným dojmom.

T: Pôsobí to silným dojmom, áno...

IM: A páči sa mi aj to (keď sa vrátim späť ku kresťanstvu), ako tam nútia ľudí veriť vo vzkriesenie v telách. Pamätáš si na taký moment: „ak popierame, že na Božom Súde vstaneme vo svojich telách (**T:** Áno), to znamená, že odmietame, že Ježiš Kristus vstal po smrti vo svojom tele“. Áno? (**T:** Áno) Znamená to, že popierame čo? „Popierame tým aj Krista, popierame tým aj Boha“. Nie je to takto povedané?

T: Áno, áno, takto to pospájali.

IM: Áno. Ale pozrime sa na to logicky (nakoniec, sme aspoň

trochu vzdelaní ľudia, trocha čítame, niečo už chápeme, však?). Ježiš Kristus za tri dni vo vlastnom tele. Bol vo vlastnom tele a ukazoval svojim učeníkom čerstvé rany. Či to nebolo tak? To znamená, že došlo k reanimácii, ako sa to v súčasnosti nazýva. No a potom nám vysvetľujú, a týmto manipulujú, že s nami to bude takisto, ako s Ježišom Kristom. Ale čo keď človek zomrel, napríklad, pred 5 000 rokmi? Z jeho tela... ono sa už v nás celé premiešalo. Ako je to možné? A tak vzniká u ľudí, čo rozmyšľajú, prepáčte, rozpor v hlave. Je to tak?

T: Aké rozprávky, áno.

IM: A toto aj sú rozprávky, rozprávky ľudí, ktorí mali ďaleko od Ježiša Krista, ktorí ho nepočúvali a nešírili ďalej to, čo On priniesol. Oni tým nežili, iba chceli mať moc, chceli iba peniaze a slávu – to bolo všetko, o čo sa snažili. Ale Ježiš Kristus nechcel ani peniaze, ani slávu. On priniesol Pravdu a dal ju ľuďom, a povedal, že vy si musíte byť rovní. Nikto nesmie byť ani vyššie ani nižšie, musíte ľúbiť jeden druhého, priatelia moji. Vtedy bude všetko dobré. Nie je tak? Je.

T: A ešte k tomu vzkrieseniu tela ste spomenuli aj slová Pavla. Veď skutočne, poviem to tak, architektom tohto učenia o vzkriesení tela je Pavol, ktorý toto všetko systemizoval, zhrnul. A po ňom to ešte v druhom, treťom a štvrtom storočí viac detailizovali, všetky tie rozprávky o vzkriesení tela. A tak hovoria o tom, čo dnes v zásade je počuť: na čo je treba toto vzkriesenie tela? Veď vraj telo sa podieľalo na páchaní

hriechu, a preto nie iba sama duša nech pyká, preto má trpieť aj telo.

IM: Vieš, prečo tak vravia? Lebo nepoznajú podstatu. Prišla pravda (a prišla z dávnych čias): existuje telo, a telo musí byť živé, a mŕtvy vstane v tele. A ako? Ako to vysvetliť? Odstrániť to nie je možné, lebo to sa stane, a to je fakt, a o tom hovorili. A vysvetliť to nevedia. A tak títo architekti rozprávok začínajú najrôznejšie...

T: Rozprávky.

IM: No, dá sa to nazvať aj rozprávkami.

T: No, mne sa veľmi páči... Chcela by som sa s vami podeliť o verše v Biblii, v ktorých sa hovorí o posledných časoch nasledovné: „všetci povýšení a hriešni budú ako slama a spáli ich nasledujúci deň... Ale pre vás, ktorí ctíte moje meno, vzíde Slnko spravodlivosti a vyliečite sa v Jeho lúčoch, a vy vyjdete a budete poskakovať ako dobre živené teľce“. Ale ja by som chcela, samozrejme, teraz predniesť iný ako cirkevný preklad.

IM: Opäť skreslenie (**T:** Áno). No, je to skreslenie a lož. Priatelia, toto tu je od Malachiáša, podľa mňa. Však? (**T:** Áno). Áno. Takže to skreslenie tu je podstatné, a mení všetko. Zdalo by sa, že ide o maličkosť. Prečítaj to ešte raz. Počúvajte pozorne, priatelia.

T: „Ale pre vás, ktorí ctíte moje meno, vzíde Slnko spravodlivosti a uzdravenie bude v lúčoch Jeho, a vy vyjdete a

budete poskakovať ako dobre živené teľce.“

IM: Takto, priatelia moji. Tatiana to teraz prečíta, tak, ako to pôvodne znelo, a nie, ako to prerobili. Prečo to hovorím? Lebo tu je zmenená obrovská podstata. Počúvajte teraz pozorne.

T: Chcela by som prečítať najmä kľúčové časti, opierajúc sa o doslovný preklad Septuaginty, ktorý je zmyslom podobný cirkevno-slovanskému prekladu: *„... vzíde Slnko spravodlivosti a uzdravenie bude na krídlach Jeho, a vy vyjdete a budete poskakovať ako teľce zbavené reťazí.“*

IM: Je to rozdiel?

T: Neskutočný.

IM: Obrovský. A vieš, čo je zábavné? Tí, ktorí sú v ALLATRA a skutočne to skúmajú, tí porozumeli. A ak niekto počuje o ALLATRA, nie je v obraze o tom, čo to je....

T: Slnko s krídlami, ktoré zbaví reťazí.

IM: Absolútne správne. Pre nich to nič nemení. A tu vidíte, nakoľko je dôležité poznať práve podstatu a vyznať sa v nej. A v čom je hodnota hnutia ALLATRA, je to, že práve my všetci spoločne, celé ľudstvo, pátrame po podstate, hľadáme tú podstatu... Veď slnko s krídlami - to je AllatRa, to je to, čo sa symbolicky zobrazovalo: znak AllatRa (**T:** Áno) – v preklade Láska Božia. A skutočne, to...

T: Zbaviť sa reťazí.

IM: Zbaviť sa reťazí, alebo budeš vykrmené (**T:** dobre živé) teľa. Áno, tak. Rozdiel je tento: buď si veselé slobodné teľa, alebo sa len s nadváhou vyvaľuješ na diváne. Podľa mňa rozdiel je obrovský. Prepáčte mi, že žartujem, priatelia. Keď sa stretávame s takýmto, tak humor je dobrý pomocník.

T: Igor Michajlovič, práve sme hovorili o Poslednom Súde, a samozrejme, bolo by treba pohovoriť aj o tom, že my už v súčasnosti pozorujeme, že skutočne žijeme v posledných časoch (**IM:** Samozrejme), a ako hovoria v Islame, všetky príznaky Súdneho dňa, Posledných časov, sú pred nami.

IM: Áno. Nikto nevie, kedy sa to stane (**T:** Áno). Ale čo sa tým rozumie, že nikto nevie, kedy sa to stane? Rozumie sa tým práve to, že konečná voľba bude na ľuďoch. Prečo? Lebo ešte bohvie kedy bolo povedané, že Živí budú súdiť mŕtvych. Teda my, čo teraz žijeme, rozhodujeme nielen o svojom osude, ale aj o osude všetkých doteraz zomrelých za posledných 6000 rokov. A prečo vôbec? Tu by sme mohli dlho debatovať. Poďme to v krátkosti trochu vysvetliť, samozrejme, ak si to prajete.

T: Samozrejme, že si to prajeme.

IM: Dobré, poďme po poriadku. Čo to znamená, že mŕtvi povstanú v živých telách? Už sme o tom neraz hovorili.

T: Nie to, čo hovoril práve Pavol a jeho nasledovníci, a tiež aj v iných náboženstvách...

IM: Samozrejme, že nie. Ale mŕtvi povstanú v telách živých.

Je v tom rozdiel? Malá záměna v zdôraznení – a to je všetko, a mení to všetko. A tak v skutočnosti to, čo teraz povieme, môže vyznieť ako niečo nové, alebo pre niekoho ako rozprávky, alebo ešte niečo iné, ale hovorilo sa o tom už pradávno, a ľudia o tom vedeli, že na konci časov, keď... Vieš, poďme najprv porozprávať o posledných časoch, o ich príznakoch, a potom povieme o Súde. (T: Poďme.) Ušijeme budú na našich priateľov. Treba si to utriediť, priatelia, pretože to, čo sme teraz začali, prešli sme k podstatnému, k samotnému zmyslu a podstate práve tých Posledných čias, ale ešte sme nepovedali, aké sú ich príznaky. Veď naozaj žijeme v tých časoch, v posledných časoch, kedy práve my, živí, budeme súdiť mŕtvych, ale vrátane nás samých. Pozrite sa, aká je milosť Božia, aká je jeho Láska a dôvera k nám, že náš osud zveril do našich rúk. Čo robí satan? Stále sa snaží prehodiť zodpovednosť na niekoho iného. Sme schopní uveriť v kohokoľvek (v Utešiteľa, v Imama Mahdiho, v Mesiáša, v hoci koho), na kohokoľvek zvaliť zodpovednosť, len aby prišiel, spravil robotu za nás a všetko nám vyriešil, a my sa skloníme pred osudom ako to vyriešia, tak bude. Priatelia, nikto za vás nič neurobí, lebo sám Boh vám dal právo voľby – žiť alebo zomrieť. A teraz, hádam, pohovorme o prejavoch toho, k čomu kráčame. Dokonca, vieš, chcel by som povedať aj viac, chcel by som povedať práve o tom Znamení, ktoré bude do slova o niekoľko dní, a aké je dôležité. Ale poďme po poriadku.

T: Keď pozeráme na to, čo sa dnes deje vo svete, skutočne

chápeme, že žijeme v posledných časoch. A všetky príznaky Posledných čias o tom hovoria. Veď sa hovorilo (najmä v Islame) o tom, že posol upozorňoval na to, že Súdny deň nepríde dovtedy, kým nebude množstvo zemetrasení. Hovorilo sa o tom, že bude mor, ktorý „vás bude kosiť ako dobytok“. A najmä tu je zaujímavý moment: hovorilo sa o tom, že bude epidémia, „ktorá vás zničí ako choroba ku’as ničí zvieratá“. A čo je zaujímavé? Táto choroba ku’as postihuje horné dýchacie cesty zvierat. A skutoční moslimovia, myslím, veľmi dobre chápu, čo sa dnes deje v našom svete. A čo je ešte zaujímavé, že ste voľakedy v reláciách hovorili o tom, že na Zemi budú také katastrofy, že živí budú závidieť mŕtvym.

IM: To áno.

T: A naozaj, Prorok Mohamed práve označil ako jedno zo znamení Súdneho dňa to, že skôr ako človek prejde okolo hrobu veriaceho, povie: „ako by som chcel byť tu na mieste toho pochovaného.“ A žiaľ, nepovie to preto, že by sa chcel čo najskôr stretnúť s Alahom, ale kvôli tým vážnym katastrofám (**IM:** ...ktoré budú, áno), ktoré sa budú diať. Ale chcela by som sa ešte dotknúť...

IM: Ale to je iba jeden variant vývoja udalostí (**T:** Áno). Ale je aj iný.

T: Je to naozaj tak.

IM: A takých prejavov Posledných dní, ktoré sa už teraz dejú, je veľmi veľa. Tak sme začali, trochu sme predbehli,

trochu skôr sme vám povedali o jednom Znamení. To je v podstate kľúčový moment, ktorý sa udeje doslova za niekoľko dní po tom, čo uvidíte túto reláciu. A pre nás je to teraz budúcnosť, ale pre všetkých sa to už čoskoro stane súčasnosťou, a potom aj minulosťou. Odohrá sa veľmi významná udalosť, povedal by som, ústredná, prelomová pre celý svet. Mnohí to (túto udalosť) budú vnímať ako niečo nepodstatné, ale čoskoro sa o nej dozvie celý svet, a všetci pochopia dôležitosť, význam a hodnotu tejto udalosti. Ale čo si ľudia zvolia, aj tak ostane na nich – právo voľby, darované Bohom. No tak poďme, povedzme si o tej udalosti

T: Hovorte, je to veľmi zaujímavé.

IM: Chápem, že už trocha predbiehame. Priatelia, nie nashvál. Jednoducho chceme veľmi veľa povedať a nič nevynechať. Radi by sme, aby ste všetci pochopili celú závažnosť tohto momentu, a tú dôležitosť, ktorú to skutočne pre celé ľudstvo má. To nie je slovná hračka. Je to fakt, ktorý sa vedomím ťažko dá pochopiť. Prečo? Lebo sa to týka otázok metafyziky. A v skutočnosti, pozrime sa na túto udalosť, ktorá sa stane už o pár dní. Takže v čom je jej dôležitosť? Jej dôležitosť a kľúčovosť spočíva v tom, že svet sa zmení. To neznamená, že sa niečo zmení náhle, či tak nejak. Niektorí to celkovo budú brať, viete, tak naľahko. Povedia: „Nuž, zhromaždili sa ľudia z celého sveta. Áno, niečo urobili, no môj život to nijako neovplyvnilo.“ Hneď nie. No takto koná Boh: všetko sa deje prirodzene, normálne a postupne. Jediné, čo sa môže stať hneď a rýchlo – to je to, čo sa týka druhej

udalosti, ktorá môže prísť na základe voľby ľudí. A ani to nebude okamžité. Všetko sa bude rúcať pomaly a postupne a tak ďalej. A to nie je strašenie. Je to to, o čom hovorili naši proroci, keď hovorili o tom inom vývoji udalostí, ktorý nastane podľa voľby a z vôle ľudí. A to sa skutočne môže podľa voľby ľudí stať: buď to dobré, alebo to zlé. Ale kľúčovým momentom v tom všetkom je práve tá udalosť. A tá udalosť - to je to, o čom hovoril najväčší z prorokov, Prorok pre celé ľudstvo, posledný Prorok, ktorý mal byť takisto znakom pre všetky náboženstvá, práve znakom. Prečo? Lebo v prvotnom ponímaní znak nesie v sebe podstatu, podstatu udalosti. A tak aj posledný Prorok je podstatou všetkých udalostí, ktoré prichádzajú. Pozrite, je zaujímavé, že hovoril o našej dobe, hovoril o tom, čo sa teraz deje, hovoril to vtedy. Pred koľkými storočiami ten človek vedel a videl to, čo doslova o niekoľko dní predstaviteľa celého ľudstva uvedú do života. Ako to mohol vedieť? Jednoduchá otázka. Nijako, iba od Boha. A to je absolútny dôkaz jeho veľkosti, ako najlepšieho z ľudí, ktorý skutočne bol, aj zostane, najlepším z ľudí. On bol ten, koho vybral sám Boh. Toto je veľmi známe. Je to náš Prorok spoločný pre celé ľudstvo. A on povedal, že príde čas, kedy sa očistí Korán, aj všetky náboženstvá. Čo to znamená? Že sa zhromaždia ľudia z celého sveta. Ale neznamená to, že sa zhromaždia... Zhromaždiť všetkých ľudí na jednom mieste - to je príliš zložité. Ale budú predstavitelia celého ľudstva, a oni ich očistia. A v čom je podstata tejto očisty? Je jednoduchá. Viete, v čom je tá jednoduchosť? Vynasnažím sa vám to vysvetliť jednoducho, jasne a stručne. Je

Boh. Je jediný. A sú jeho poslovia, ktorí prinášali jedinú Pravdu. Boh nemôže mať rôzne pravdy. Je Boh, a On vždy hovorí Pravdu. A táto Pravda, skutočná Pravda, sa týka nás, ľudí – ako máme dosiahnuť to, aby sme sa ako ľudstvo stali duchovne slobodnými, aby sme získali Život nie až po smrti nášho tela, ale ešte za života, aby sme žili tu, na našej planéte ako v raji. Je to tak? To je možné iba vtedy, ak plníme Božiu vôľu a počúvame toho, koho k nám poslal s touto Pravdou sám Boh. Nie je to tak? Je. Ale šajtan prostredníctvom svojich bábok, inak sa to nedá nazvať, cez svojich otrokov pozmenil tú Pravdu, a my sme začali počúvať masu mŕtvych ľudí. Prečo mŕtvych ľudí? Vysvetlím to. Lebo Živý človek – milujúci Boha, ktorý žije Duchovným Svetom, s Láskou k Bohu, sa nikdy neopováži zmeniť vo svoj prospech niečo, čo Boh poslal. A tí, čo zmenili Pravdu, nemôžu byť s Bohom, ale stavajú sami seba zároveň so samotnými poslami, zároveň so samotným Prorokom. A pokúsili sa (dokonca nielen pokúsili, ale to aj spravili) zmeniť jeho slová kvôli svojmu prospechu, keď vykladali niečo, čomu sami nerozumeli. A tak máme kopu rôznych rozprávok od mŕtvych ľudí, skomplikovanú a prekrútenú Pravdu, prinesenú samotným Prorokom. Je to tak? Je. A tak podstata všetkého je práve založená na tom, že sa máme vrátiť výlučne ku slovám Proroka, máme počúvať tú Pravdu, ktorú nám poslal Boh. A nič iné, a žiadni prostredníci nie sú potrební. Už predtým sme s Táňou hovorili o jednoduchých zámenách, spomeňte si, priatelia, že Ježiš Kristus hovoril, že všetci si máme byť rovní, a že nikto nemá byť ani vyššie, ani nižšie, a že všetci sa máme

ľúbiť navzájom. A potom mŕtvi ľudia povedali, že všetka moc pochádza od Boha a ako je hierarchia na nebesiach, tak je aj na zemi. Nie je to zámena? Nie je to skreslenie Pravdy? Takže ľudia povedia Pravdu. A Pravda je jednoduchá. Spojá sa dokopy a jednoducho povedia, že musíme ľúbiť Boha. Boh je jeden a všetci proroci sú Jeho. A okrem nich nemáme počúvať nikoho, pretože nemôžu byť prostredníci medzi Bohom a nami, okrem poslov. Ak by Boh chcel niekoho z tých, ktorí nám rozprávali, že (no to, čo som už predtým vravel)... že všetka moc je od Boha a podobne, ak by Boh chcel, aby to hovorili, vybral by ich za prorokov. Ale On k nim neprišiel a nikoho neposielal. Prišiel k nim satan, a oni, odvolávajúci sa na Boha, hovorili to, čo im šepkal satan. Tak či nás môžu títo ľudia, ktorí sa, poviem prosto, nachádzajú hlboko v satanovom zadku, učiť, ako prísť do raja? Nie, nemôžu. Iba Živí nás môžu naučiť, ako sa stať Živými. A Živí, to sú tí, ktorých poslal Hospodin, to sú naši proroci. V tom je podstata. A tá, povedal by som, najdôležitejšia udalosť za celú históriu ľudstva, je, keď sa ľudia, ktorí sa zjednotili, očistia. Ale to neznamená, že sa všetko zrazu zastaví. Nie. Ale všetko bude k tomu smerovať, a všetko sa zmení, a svet sa zmení dosť rýchlo. Na ktorú stranu – to musíme rozhodnúť my, my, ktorí teraz žijeme. A ešte prečo je táto udalosť veľmi dôležitá? Pretože sa stane vtedy, keď na zemi budú všetci vyvolení, vyvolení práve pre tento čas, keď tvárou v tvár tejto udalosti budú stáť všetci - živí i mŕtvi. A čo znamená všetci živí a mŕtvi? Ako sa toho môžu zúčastniť? Hádám by sme mohli o tom porozprávať, pretože sa to priamo týka

Súdneho dňa a aj mnohých ďalších špekulatívnych otázok, v ktorých ľudia tápu posledných tisíc rokov a nenachádzajú riešenie. V skutočnosti človek je nositeľom aj pekla aj brány raja. Každý z vás, priatelia moji, je nositeľom pekla aj brány do raja. A na toto treba pamätať. Skutočne je to tak.

T: Igor Michajlovič, povedali ste, že každý je vyvolený. To je preto, že existuje také pochopenie, že sú... Mnohí vravia: „existuje takýto vyvolený národ, takýto vyvolený národ“, a že „má určité privilégia, alebo má možno nejakú misiu“?

IM: A opäť, prečo hovorili „vyvolený národ“? Prišiel prorok, ale on prišiel... k akémusi národu. Prečo? Prorok je človek, Boží posol v ľudskom tele. Nemôže prísť do mŕtveho sveta v obraze Živého. Nie, to nie je možné, pretože tento náš svet, on... Spomeňte si, priatelia moji, vrátim sa k Táninej kamilke s chrobáčikom a s chrobákom, ktorý k nej prišiel na návštevu. Pamätáte? Teda do toho sveta, sveta tej kamilky, chrobáčka a chrobáka môžeme prísť tiež len v nejakom obraze. Je to tak? Vari môžeme vo svojich telách, takí, akí sme, prísť do tej fantázie, do Tatianinej fantázie, ktorá žije v hlavách nás všetkých (nuž, ktorí o tom počuli z minulých relácií)? Rovnako aj tu. Nemôžu Živí prísť do sveta mŕtveho v obraze Živom. Prepáčte, tento svet zmizne, ak sa oni zjavia v takom obraze. Oni prichádzajú v rovnakých telách, ako my, ako všetci my, ľudia. Ale prinášajú Pravdu, dávajú ju nám. A ďalej zodpovednosť prechádza na nás. Všetky? Či je ten národ, ku ktorému prišiel prorok, vyvolený v porovnaní s inými? Nie. Zodpovednosť – áno, ale vyvolenosť... Veď on prišiel ku

všetkým, k celému ľudstvu. Prorok nemôže prísť súčasne ku každému človeku, vtedy sa nám počet ľudí musí minimálne zdvojnásobiť. No je to tak. A opäť, existujú určité zákony, podľa ktorých sa telo musí narodiť, musí vyrásť a musí uplynúť určitý čas, keď prorok začne rozprávať. Aj toto tu má svoje zákony. Rovnako, ako aj v tomto prípade – vyvolení sme dnes všetci, pretože sme práve my, teraz žijúci, my sme tými, ktorí žijú v posledných časoch. My sme tými, ktorí budú svedkami majestáta posledného proroka. To je skutočne významná udalosť. A všetci sme vyvolení, pretože žijeme v tomto čase. Ale zodpovední sú práve allatráci. To je slnko s krídlami.

T: To je, samozrejme, celkom prekvapujúca informácia v dobrom zmysle (**IM:** Áno) o tom, že každý človek žijúci na planéte je vyvolený. A existuje tomu vôbec vysvetlenie? Ako nás tu všetkých zhromaždili?

IM: Samozrejme, pravdaže existuje. A sú tomu vysvetlenia. Aj zákony fyziky... no nie úplne... našej, nie. Zatiaľ sme... Existujú zákony fyziky, ktoré to môžu objasniť. Chápem, môžeme vstúpiť do sporu, ale háda sa len satan, ospravedlňte ma, a hádať sa s otrokmi satana je akosi neseriózne. Hádka zo satanom nie je môj údel (**T:** Jasne). Ale existujú zákony, určujúce, prečo sme tu. A v skutočnosti spolu s nami všetci, ktorí kedy zomreli, ale nezískali Život. A tu sa začína jeden veľmi zaujímavý moment. Rozumiem, že pre niektorých to znie ako čosi nové: „Čo znamená spolu s nami?“ a podobne. Odjakživa sa vedelo o subosobnostiach to sú tí,

ktorí idú do pekla. Až potom došlo k mnohým prerobeniam, rozprávaniu o posmrtnom osude, o tých, čo idú do pekla a podobne. Už sme rozprávali a neraz rozprávali o subosobnostiach – kde sú, kto sú a ako sú. A vieš, paradox je v tom, že vo vzťahu k samotným subosobnostiam to veľmi mnohí ľudia cítia a chápu, že je to tak, ale vedomie sa začína sporiť. Prečo? Pretože existujú šablóny, pretože „musíme byť niekde na nejakom mieste“, „to miesto musí byť niekde definované“. Kde? Na akej planéte? Veď mŕtvi nemôžu vyjsť za veľkú sféru (teda myslím náš Vesmír), oni nijak nemôžu vyjsť, pretože mŕtvi zostávajú vo svete mŕtvych. Sú to jemnohmotné štruktúry, ale sú materiálni. Teda kde sa majú nachádzať? Medzi tým a týmto svetom. Je jedno miesto medzi tým a týmto svetom, s prepáčením, v tomto našom vesmíre. Je to v susedstve toho, čo má každý človek – blízko duše a blízko jeho tela. Iba tam. A tak to vychádza, že práve okolo ľudských duší sa nachádza obrovská masa mŕtvych. Kým sa nezrodí Anjel, kým sa človek duchovne neoslobodí, tieto mŕtvoľy sprevádzajú, ako sa hovorí, znovuzrodenie duše. Ona sa neinkarnuje, ona prechádza z jedného tela do druhého a nesie so sebou Osobnosť toho, kto zomrel. Ale opäť, čo je to subosobnosť? Subosobnosť... no, v princípe bolo mnohé povedané, aj v týchto rozprávkach od rozličných spisovateľov minulosti sa veľa povedalo, čo zakúšajú a ako žijú. Ale povieme to jednoduchšie – sme to my sami bez rúčok, bez nôžok a bez našich tiel, ale s našimi emóciami, s chápaním tohto sveta. Áno, môžeme počuť, no vidieť nemôžeme, cítiť nemôžeme. Prečo? Pretože pociťujeme... naše pocity,

myslím v tomto prípade – to je pociťovať Duchovný svet, pociťovať Lásku, pociťovať radosť a pociťovať nádej v zajtrajšok. Subosobnosť toto nemá. Pre ňu, pre subosobnosť, je to existencia v tom samom pekle... A ani živá, ani mŕtva, muky, emócie, utrpenie a všetko ostatné. Ale pre mŕtvych je druhá smrť, o ktorej sa hovorilo (chvalabohu sa to zachovalo takmer vo všetkých náboženstvách), druhá smrť je oveľa strašnejšia. A keď sa človek stal subosobnosťou, uvedomí si to, veď vedomie mu zostáva a dokonale si je vedomý situácie, v ktorej sa ocitol. Každý svoj deň počas života spomína a prežíva miliardkrát. Chápe, že by mohol niečo zmeniť, ale už sa to nepodarí. A každý okamih očakáva konečnú smrť a tá je pre ne veľmi strašná. Čo znamená smrť pre subosobnosť? Zdanlivo by smrť pre mŕtveho nemala byť strašná. Je strašná. Je veľmi ukrutná. Ukrutná je tým, že úplne zaniká akákoľvek existencia a oni ju pociťujú. No nepociťujú, ale cítia, povedzme to tak a chápu, že je to nevyhnutnosť. No budú robiť všetko pre to, aby sa vyhli tomuto údely, pretože je to strašné. Tí, ktorí hovoria, že sa neboja smrti, sa vystatujú a klamú. Poznáte to, keď človeka odsúdili na zastrelenie – „však ja sa smrti nebojím“, ale keď definitívne začuje, že... že je koniec, tak aj najsmelší sa zdesia. Existuje taký výraz, že najkratšia cigareta – je cigareta posledná.

T: Takže to vychádza, že anihilácia, to nie je oslobodenie pre subosobnosť (**IM:** Je to smrť). Je to pre nich ešte strašnejší stav.

IM: Je to smrť. Mŕtvy nemôže získať Život. To je nereálne.

Hoci existuje masa legend... No ľudia sami seba utešovali a vymýšľali to kvôli tomu, aby sa aspoň ako-tak ospravedlnili a dodali si akú-takú nádej. Stav subosobnosti – to je to, čo zarobíme za život, preto sa to aj hovorilo, aj rozprávalo, a ľudia to vedeli a chápali. Preto ľudia predtým žili (myslím pred viac ako 6 000 rokmi), žili podľa zákonov Boha, nepočúvali satana, lebo chápali, že všetko, čo je na tomto svete počas telesného života, je efemérne a niet tu ničoho cenného. Cenný je tu čas, za ktorý môžeme získať Život, Večný Život a vstúpiť do najvyššieho spoločenstva ako rovní, stať sa Anjelom počas života, získať Život. Hľa, čo je cenné a čo je dôležité. A žili podľa ľudských zákonov (povedzme ako v Tvorivej spoločnosti). Ale keď nastúpil spotrebiteľský formát, všetko sa prerábalo, pretože je to strašné. A táto pravda bořila všetko. Poznajúc túto jednoduchú skutočnosť a jednoduchú Pravdu, človek nikdy nebude postupovať tak, aby si vydobil smrť, je to nezmyselné. Ľudia chápali, že čokoľvek by si vlastnil, nie je to tvoje. A to je pravda.

T: Avšak anihilácia je v dvoch prípadoch možná. Ukazuje sa, že to...

IM: V dvoch. Keď sa človek oslobodzuje duchovne, sám to dosahuje pracujúc na sebe, keď v skutočnosti človek získava Život, tak prirodzene nastáva anihilácia všetkých subosobností, ktoré boli pred ním s touto dušou, s ktorou on splýva, stávajúc sa súčasťou Duchovného sveta. To je jediná možnosť. Prepáčte, tieto zákony sa fraktálne opakujú aj v našom svete, preto... Je to pravda. A vy to pociťujete a chápete, že

nie je všetko také jednoduché. Ale potom sa zamenilo výmyslami, rozprávkami a my sme na to trochu zabudli. Tak teda, keď sa človek vydá na duchovnú cestu a skutočne začína svoju zrelú duchovnú cestu, cestu k oslobodeniu, východu z otroctva satana, k získaniu Života, subosobnosti vždy stoja (T: ...proti) v ceste, pretože pre ne je to smrť. Je to jedna zo skúšok. Človek musí prekročiť cez subosobnosti, človek musí prekročiť skrze satana. Ale čo nedovoľuje? Ony utracajú posledné sily na to, len aby sa vmiešali do vedomia. Ony sa do človeka ako Osobnosti doklopať nevedia, ale môžu vojsť do jeho vedomia. Dokonca aj keď je človek dostatočne duchovne zrelý, ale stačí sa mu... stačí sa trochu rozptýliť na materiálne, vložiť pozornosť inam, viac ako je potrebné – do materiálneho, do mŕtveho, tak sa okamžite začínajú ataky, ataky samotného systému. Teda myšlienky sa zachytávajú za materiálne, v človeku vzniká masa kadejakých zbytočných emócií, túžob a všetkého ostatného. Čiže ho to rozptyľuje, odvádza ho od Boha.

T: A čo povedať o druhom variante anihilácie..?

IM: A keď dochádza k druhému variantu, to je práve Boží súd, keď je to také celkové, katastrofa, nazvime to tak, zničenie tohto sveta.

T: Teda, opísali ste prvý prípad, ako v podstate subosobnosť prekáža, ako si chce zachovať aspoň túto svoju dočasnú existenciu, prekážajúc Osobnosti.

IM: A ty teraz prichádzaš k veľmi znakovej udalosti, veď

sme s tebou (prepáče, veď sme s vami) teraz hovorili práve o najznakovejšej udalosti, ktorú predpovedal najväčší z ľudí. Takže práve po tejto udalosti sa aktívne začnú prebúdzania subosobností. A čím bližšie budeme k Poslednému dňu, tým aktívnejší sa budú stávať mŕtvi, tým viac budú zasahovať do života živých. Je to pravda. To nie je strašenie, priatelia, nie sú to rozprávky, už sa to deje. Prečo? Aby to bolo zrozumiteľné, robili sme experimenty s „Pyramídou“ (ak si niekto pamätá, so znakmi, s prenosom informácií na diaľku) a naozaj to funguje. Kto nevidel – pozrite si, a práve na ALLATRA TV to je. A tam bol jeden fenomén, ktorý bol mnohým odhalený akoby prvýkrát, ale v skutočnosti je to prirodzený efekt. Keď udalosť (operátor odovzdával informáciu), bola napríklad vo štvrtok, ale ľudia už v utorok dostávali informáciu. No ako mohli ľudia (T: ...skôr) skôr poznať odpoveď? A zapisovali ju, a odpoveď bola absolútne správna. Teda čas v materiálnom svete je lineárny, v materiálnom svete. Ale keď hovoríme o jemnohmotných štruktúrach, alebo prekračujeme hranice bežnej matérie, tak tam je to všetko sústredené v jednom bode, je to tam iné – iná fyzika, iné procesy. A to, čo sa týka tých istých subosobností, to je jemnohmotné. Ony pociťujú, chápu a vedia, pretože pre nich sa táto udalosť už stala. A paradoxom je, že v priebehu niekoľkých rokov začínajú samotní známi psychiatri, psychológovia klásť otázky a všímať si to, že prichádza stále viac a viac ľudí, ktorí sa sťažujú na problémy so spánkom, čiže ľudia majú viac snov, aktívnych snov, kedy sa stretávajú so svojimi zosnulými príbuznými, s neznámymi ľuďmi, s masou neznámych ľudí,

ktorí sa krútia v hlave. Počas dňa si v priebehu posledných rokov stále viac a viac ľudí všíma, že prichádzajú myšlienky s obrazmi ľudí, ktorých oni nevideli, nepamätajú si ich. Áno, chápem, z pohľadu psychiatrie, psychológie... hovorili sme s odborníkmi, tí mi kladli tieto otázky, doslova aj nedávno sme viedli podobný rozhovor a oni sa to pokúšajú vysvetliť. Za dvadsiaty rok je to jasné – pandémie, ťažká doba, psychika trpí, všetkým je ťažko a toto akoby mohlo vysvetliť, prečo sa objavuje masa takých myšlienok. A devätnásty rok, keď bolo všetko pokojné a o tomto sa nehovorilo? A je to na celom svete, netýka sa to nejakej jednotlivo vzatej krajiny. Je to efekt, ktorý je pozorovaný na celom svete. A je taký badateľný, že si ho už všimli odborníci. Ale kladli otázku v tom zmysle, že „čo sa deje, prečo sa objavuje veľa chorých?“ Nie sú chorí títo ľudia, jednoducho sú z tých, ktorí si všimnú odchýlky, ku ktorým dochádza. Nie všetci ľudia si to môžu všimnúť. Veď hromada ľudí, aj keď budú mŕtvi aktívni, si ich nebude všímať. Pre nich je to prirodzené – nuž, vo vedomí sa krútia akési tváre, oni s nimi zo zvyku besedujú, mnohí budú vtiahnutí do hádky, rozhovoru a podobne. Ale prečo mŕtvi začnú atakovať živých? Práve preto, aby si živí v pravý čas zvolili Život a nie smrť. Subosobnosti budú bojovať o svoj život a už bojujú.

T: Čiže taký altruizmus?

IM: To nie je altruizmus. Subosobnosť nemôže byť altruistom, práve preto je subosobnosťou. Bola egoistom počas života a preto sa stala mŕtvou. Ale pre ňu je samotná anihilácia

veľmi strašná, je to koniec, je to temnota. Veru, stavu subosobnosti nebudeš závidieť – sú to muky, je to utrpenie, ale je to život. Nech by bol akýkoľvek – je to život. Ony chápu, že šance niet, ale „nechcem zomrieť teraz, chcem zomrieť potom“. Veď vedomie zostáva rovnaké ako máme aj my teraz. A zlé sa vždy snažíme odsunúť, ale dobré chceme, aby bolo rýchlejšie. Vari to nie je tak, priatelia? (T: Áno) Takže tento návyk s nami zostáva aj po smrti. Preto je táto udalosť, ktorá bude, veľmi znaková.

T: Čiže nás v podstate všetky budú nútiť hýbať sa smerom k záchrane života?

IM: Vieš, keby to bolo zjavnejšie, keby mŕtvi vstávali z hrobov ako vo filmoch, prichádzali a nútili (T: Zombie apokalypsa), potom by sme sa možno (T: Veru) pohli. Ale keď prichádzajú myšlienky do hlavy – veď mnohí si to nevšimnú.

T: A ešte, Igor Michajlovič, konkrétne v islame sa hovorí, že sny veriacich budú zriedka klamať pred hodinou Súdu.

IM: Samozrejme. To sa presne o týchto časoch hovorilo, že sny sa stanú pravdivé. A prečo pravdivé? To neznamená, že budú sny, ktoré vám budú hovoriť, čo bude s vami zajtra. Nie. Pravdivé budú v tom, že vám mŕtvi budú rozprávať, že umriete. A to je pravda. Príde čas, najmä bližšie ku koncu, keď, viete ako sa hovoríeva, koho najčastejšie spomínaš... Veď subosobnosť, keď na ňu spomínáme (hlavne ak poznáme obraz a meno – musí to tu byť dvojaké) a čím častejšie na ňu spomínáme, tým je to pre ňu ľahšie. Veď naše

spomínanie, naše vklady pozornosti sú pre ňu ako pokrm. A príde čas, kedy povedzme s troškou humoru pripustíme, že práve samotní Freud a Jung, prepáňte za jednoduchosť vyjadrenia, budú vo svojich návštevách otravovať psychológov a psychiatrov. A Izák začne (T: ...k vedcom), hej, nedávať pokoj vedcom, jablkami do nich hádzať v ich snoch, no aj v skutočnosti v hlavách. K veriacim zas začnú prichádzať svätí – najskôr ako hrdinovia a potom, s prepáčením, nie v kráľovských odevoch, ale v otrhaných handrách bez akýchkoľvek svätožiar. A vtedy aj veriaci pochopia, že títo svätí sú mŕtvi. Aj také bude. Všetko sa očistí. A je to pravda. Viete, predsa len treba myslieť na dobré a nalaďovať sa treba na dobré, aj robiť treba dobré. A všetko sa začína z našich myšlienok, všetko sa začína z tých myšlienok, ktoré prijímame a ktoré realizujeme. Preto aj prichádzajú mŕtvi, prichádzajú do našich myšlienok. Znamenia prichádzajú, a to, čo sa bude diať, to sa stane. Ale poviem to tak: tí, ktorí sú v Láske Božej – tým nie je strašne, ktorí sú s Bohom v duši – tým nie je strašne. A tým, čo sú bez Boha, tým strašne je, pretože sa ich mŕtvi budú zachytávať. A to je pravda. Keď mŕtve robí potenciálne Živých mŕtvymi, tak sa svet rúti do priepasti. Ale my, priatelia, môžeme mnohé zmeniť. A naozaj v tomto je naša vyvolenosť, vyvolenosť dneška, týchto časov – môžeme, ak sa nám zachce. A viete, čo je zaujímavé? My to dokážeme, ak nájdeme spoločný jazyk jedného s druhým, ak začneme chápať jeden druhého, ak to skutočne budeme chcieť a nebudeme jeden v druhom vidieť súpera, alebo komusi závidieť, či ešte niečo. Jednoducho si vyhrnieme

rukávy, vezmeme sa a urobíme náš svet taký, aký ho chceme vidieť. Ale ak nezmeníme nič – je to naša voľba. Nie je to tak? Potom sa neoplatí na nikoho urážať ani nikoho obviňovať, vrátane mŕtvych. Oni svoju voľbu urobili, ale nám budú pomáhať prežiť. Otázka je len v tom, či ich začujeme. Nehľadiac na to, že počas 6 000 rokov počúvame mŕtvych a žijeme pod ich diktátom, začujeme mŕtvych na konci nášho času a dokážeme prijať správne rozhodnutie, rozhodnutie prežiť a dať „život“ aj mŕtvym? Od nás závisí všetko, priatelia, a tu už žartov niet. Toto je život a so životom sa nežartuje. Nebudeme mať druhý pokus. A to tiež stojí za zamyslenie.

T: Veľmi sa mi zapáčilo, čo ste dnes na začiatku relácie povedali, že našťastie, nikto nevie o tom dni a hodine – to, čo hovoril Ježiš (**IM:** Samozrejme, že nie), ale že je šanca. My v kresťanstve pravdaže vieme, že sa táto hodina blíži – je to tá nemorálnosť, ktorá existuje v spoločnosti. A ako kresťan rozumiem tomu, že úlohou každého veriaceho, konkrétne každého kresťana, je podľa možnosti robiť... Nielen sediac pozorovať všetko, čo sa deje, tie katastrofy, ku ktorým dochádza, to, čo sa deje v spoločnosti, ale robiť všetko možné pre to, aby... (**IM:** ...niečo zmeniť) áno, zmeniť a vytvoriť trebárs nejaký odpor v tejto amorálnosti, ktorá existuje, aspoň nejakú odložiť nástup tejto hodiny.

IM: Vieš, chcel by som jednoducho osloviť najmä skutočne veriacich ľudí. Zjednodušíme to. Iba sa zamyslíme. Ak milujete Boha, ak ste Mu verní, naozaj verní Bohu, ak ste verní prorokovi, naozaj verní jemu, tak ako môžete porušovať jeho

slová? Ako môžete porušovať jeho závet? Ved' okrem proroka niet nikoho medzi vami na ceste k Pánovi. Vari to nie je tak? Tak prečo počúvame kdekoho? Prečo počúvame mŕtvych, keď máme pred sebou doslova živého proroka, ktorý k nám natiahol ruku? Berieme preč ruku od natiahnutej ruky proroka a chytáme sa mŕtvych v nádeji, že tí nás spasia? Priatelia, no vám samým to nie je smiešne?

T: Igor Michajlovič, je také radostné, že sú ľudia, ktorí predsa len konajú (**IM:** Veľa ľudí) a ktorí to cítia. A viete, kedysi ste povedali také veľmi pekné slová, ktoré som si zapamätala, že ALLATRA urobila to, čo sa nerobilo tisíce rokov.

IM: A vari to tak nie je? Prejde niekoľko dní – a táto udalosť sa uskutoční. Za posledných 6 000 rokov sa to nestalo a nemohlo stať. A dnes sa to deje len preto, lebo sa rozvinula veda, pretože máme technológie, vďaka ktorým sa môžeme zhromaždiť. Prečo? Predstavitelia celého ľudstva sa môžu zhromaždiť v jednom bode a očistiť Pravdu, oddeliac mŕtve od Živého a tak oslobodiť Pravdu. To môžu urobiť iba predstavitelia celého ľudstva. Bolo to povedané najväčším z ľudí. Či nie? (**T:** Áno). Ako to bolo možné urobiť bez technických možností? Nijak. To je odpoveď, prečo mnohé náboženstvá veľmi pevne stáli v ceste vede. Mnohé, ale nie islam. A v čom je vznešenosť samotného Proroka, posledného proroka, najlepšieho z ľudí? V tom, že on, práve on rozvíjal vedu v tom čase, kedy iné náboženstvá stáli zrovna v ceste. Prečo stáli? Pretože vedeli, že rozvoj vedy povedie k udalosti, kedy sa pravda stane dostupná všetkým. A čo potom budú musieť?

Ísť pracovať? Ale čo moc? A čo, s prepáčením, mäkké podušky a teplé vane? Však si na to zvykli. Ale, priatelia moji, tieto teplé vane stoja na našich pleciach a dokonca by som povedal, nie na našich pleciach – stoja na našich rakvách. Ich cenou je náš život. Tak stojí nám za to byť podstavcom pod cudzími vaňami alebo sa stať rovnými medzi rovnými a vojsť do vyššej spoločnosti? Jednoduchá otázka. Veď voľba je na nás.

T: Pozoruhodné! Igor Michajlovič, dotkli ste sa ešte prvku technológií (**IM:** Pravdaže). Chcem iba povedať to, čo ľudia zdieľali, čo hovoria vo vzťahu k Prorokovi Mohamedovi, že naši súčasníci len teraz môžu pochopiť to (**IM:** Výlučne), o čom hovoril.

IM: Výlučne. Veď jeho slová boli stovky rokov pre ľudí nepochopiteľné. A on hovoril akurát o našich časoch (**T:** Áno), keď sa rozvinie veda, preto aj podporoval rozvoj vedy, všemožne podporoval. Veď pri ňom sa vzdelanie stalo dostupné aj ženám, aj deťom, aj všetkým. A staral sa o to, aby sa rozvíjalo. Poviem dokonca viac – a toto vie celý svet, ale pokračujeme hrať v lož.

T: Áno, kedysi ste hovorili, a mňa to zarazilo, koľko je v dejinách známych faktov, keď si vedecké objavy minulosti nehanebne privlastnili ľudia, ktorí jednoducho...

IM: Áno, zobrali a urobili preklady toho, čo bolo stovky rokov pred nimi objavené v islame. Či to nie je tak? A teraz ich vyvyšujeme, zabudnúc na skutočných autorov. Povedzte,

sme čestní, alebo nie? A podporujeme túto lož rovnako, ako podporujeme tieto teplé vane na svojich pleciach (možno počítať, že prakticky na svojich rakvách) s klamármi. Načo nám je to? Povedzte, v čom je zmysel? A tu stojí voľba – budeme naďalej zostávať podstavcami pod cudzími vaňami, alebo predsa len natiahneme svoju ruku k natiahnutej ku nám ruke nášho proroka? Jednoduchá otázka. Voľba je na nás, priatelia. A niet nikoho medzi nami. Iba my, my rozhodujeme. Práve v tom je zmysel vedy (**T:** Áno), slniečko, že zásluhou jej rozvitia môžeme urobiť to, čo ešte vtedy najväčší z ľudí povedal, že to bude a že to bude znakovou udalosťou.

T: Ale veď spomínal, že pastieri budú stavať aj tie isté výškové budovy (**IM:** Samozrejme), budú súperiť, či budova je vyššia, aj o tom, že ľudia budú rozprávať s končekom (**IM:** ...bičom áno), svojho biča, s remienkom sandála.

IM: ...alebo o sandáloch. A ako to bolo možné vysvetliť?

T: Alebo že bedro bude človeka informovať (**IM:** Informovať) o tom, čo robili jeho členovia domácnosti. Ľudia v tom čase nechápali...

IM: Až teraz to môžeme pochopiť, ako sa to môže diať. Mohli toto pochopiť ľudia pred dvesto rokmi? Pravdaže nie. Samozrejme nemohli. Ani pred tisíc rokmi nemohli. Hej, trochu skreslili jeho slová, ale chvalabohu, aspoň tak, aspoň nejakou alegóriou to odovzdali a doniesli k nám.

T: Isteže.

Ž: Áno. Ešte som chcela doplniť, že však aj prorok hovoril o tom, že príde Imám času, príde Mahdí a bude so svojimi stúpenkami z rozličných krajín a oblastí, ktorí budú nasledovať jeden cieľ, jeden pre všetkých. Teda budú konať v prospech celého ľudstva. A budú môcť urobiť tak, aby Mahdí zvíťazil. A víťazstvom Mahdího je podľa hadísov práve očistenie Znalostí a vytvorenie Kráľovstva Božieho na Zemi.

IM: Poviem to jednoduchšie, takto Mahdí žije v každom z nás, priatelia. Otázka je len v tom, kto v nás bude dominovať – Mahdí, ktorý zmení svet na lepší, alebo ten podstavec, tá rakva pod cudzou vaňou. V tomto je celá naša voľba. Pozrite, aké je všetko jednoduché. Keď uberieš zložitosti, všetko sa stane zrozumiteľné.

T: Ešte by som sa veľmi chcela porozprávať o Tvorivej spoločnosti, o vybudovaní Tvorivej spoločnosti. Viete, nás v kresťanstve, konkrétne v pravosláví učili, že láska k blížnemu, to nie je len pocit, že je to bezprostredné konanie, že aj biednemu dlhujeme pomoc a že aj človeku dlhujeme ochrániť ho pred nejakými nebezpečenstvami a že... Všeobecne nás učili všeličomu mnohému, čo umožňuje realizovať práve...

IM: My nedlhujeme. Má to byť našou potrebou (**T:** Áno). To nie je ten dlh, keď komusi čosi dlhujeme. Toto má byť naším prirodzeným životom. Či Ježiš nehovoril o tej istej Tvorivej spoločnosti? Hovoril. Či posledný prorok, najväčší z ľudí, nehovoril o Tvorivej spoločnosti? Hovoril. A o čom hovorili?

Hovorili o Tvorivej spoločnosti (**T:** Áno). Priatelia, to je len nazvanie, to sú epitetá. Oni hovorili, ako máme žiť. Tvorivá spoločnosť – to je jednoducho súbor toho, o čom hovorili. To je názov, ktorý sme skrátka všetci spoločne vymysleli. Nuž, ako inak to možno nazvať? Tvorivá spoločnosť, vybudovanie (**T:** Áno) toho, o čom skutočne snívali proroci. Avšak oni hovorili, že konať tak tak máme my, aj žiť tak máme my. A kto tak nechce žiť? Vyše 99% sníva tak žiť v tomto svete. Priatelia, načo snívať, keď v tom môžeme žiť? Prepáčte, uvediem veľmi jednoduchý príklad. Sedíš v kuchyni, vo vzdialenosti natiahnutej ruky máš chladničku a veľmi sa ti chce zjesť niečo chutné v tej chladničke. A ty sedíš dve hodiny a jednoducho sa mučíš tým, že veľmi chceš zjesť ten zákusok alebo chlebiček. Je vo vzdialenosti natiahnutej ruky. Čo sa trýzniš? Otvor chladničku, zober a zjedz. No čo, nie je to tak?

T: Je. Samozrejme, ja ako pravoslávny človek, ako kresťanka, môžem povedať, že iba v Tvorivej spoločnosti je dnes možné realizovať tieto princípy skutočného kresťana, skutočného moslima.

IM: Dobre. Ale čo je to „moslim“?

T: No ja viem... Existuje, povedzme, veľmi zaujímavý hadís, keď sa Proroka spýtali, kto je jeho rodinou a on odpovedal, že každý pravoverný je z jeho rodiny...

IM: ...každý milujúci Boha (**T:** Áno) je z mojej rodiny, každý milujúci Boha – je z môjho domu. Všetci sme jedna rodina.

T: Zaiste.

IM: Rozdelili sme sa. Chápeš? Presnejšie, šajtan nás rozdelil cez kúpajúcich sa na našej šiji. Rozdelil nás na kresťanov, moslimov... Ten neustály boj, vnútri je boj. Samotné kresťanstvo rozdelili na toľko prúdov (**T:** Veru). Islam rozdelili. O čom hovoríme?! A kto ich rozdelil? Živí, verní Prorokovi a Alahovi? Kto rozdelil naše náboženstvá? Kto, s prepáčením, prekrútil slová našich prorokov a prečo? Kvôli tomu, aby to bolo lepšie pre nás či pre nich? Jednoduchá otázka. A o čom oni hovorili, samotní proroci? Oni hovorili o Tvorivej spoločnosti, snívali o tom, aby tento svet, do ktorého vložili svoj život... Predstavte si – najlepší z nás vkladajú život do nás. Kto z vás, priatelia moji, vložil život (okrem svojich detí)..? A priznajte sa čestne, veď do detí vkladáme svoj život, aby sme si zaistili svoju starobu a aby bolo kým manipulovať a riadiť ho podľa zákonov spotrebiteľského času, niekde pýchu svoju ukázať, niekde čosi iné. A potom nerváčieme, keď deti vyrastajú a jednoducho nás prestávajú poslúchať. Veď zabúdame, že naše dieťa je človek a má právo si voliť svoj život. Je to tak? Je to tak. Ale my chceme čo? Aby nás poslúchali, chceme byť hrdinami... Moc. A táto moc a túžba po moci mŕtvol sa postavili naprieč Pravde (**T:** ...s ktorou prichádzali proroci) a ľudstvu. A hľa, teraz prišiel čas, keď môže ľudstvo prekročiť cez tento mŕtvy jav a prísť k Živému. Vari to nie je skvelé?

T: Pravdaže. Veď keď prichádzali proroci, prichádzali predsa ku každému človeku (**IM:** Áno) a hovorili o tomto utajovanom posolstve, o tom, aby ľudia žili vo vzájomnej

láske. Spomenula som si, že v islame...

IM: ...aby ľudia boli ľuďmi.

T: Áno. Spomenula som si, že v islame sa hovorí, že „najmilší... sú pre Alaha najužitočnejší“ a „najmilšia činnosť pred Alahom Všemohúcim... je tá radosť, ktorú prinášaš moslimovi“ (**IM:** Samozrejme). Urobiť niečo, teda „prísť na pomoc svojmu bratovi moslimovi v tom, čo potrebuje, to je milšie... ako odísť do ústrania v mešite na mesiac“. Čiže nie priam rozjímať, nie sa iba modliť, ale vlastne konať a byť si navzájom užitoční.

IM: A opäť tu je – nie sa iba modliť. Veď čo je to zostať osamote s Alahom na celý mesiac, byť v Jeho Láske? Rovnaká Láska je, aj keď pomáhaš moslimovi (**T:** Áno), teda keď pomáhaš človeku, milujúcemu Boha, no nielen. Veď to je znova jednota s Bohom. Vari to nie je úchvatné? A viete, čo je najpozoruhodnejšie, priatelia? Chcem povedať, že sme sa teraz opäť trochu odvolali na náboženstvá. Ale najohromujúcejšie je to, že dokonca aj ateisti chápu to, o čom hovoríme a sú zajedno. A najzaujímavejšie je, že prejde ešte máličko času a na Zemi nezostane ani jeden ateista pri akomkoľvek variante rozvoja našej budúcnosti: či v nedobrom scenári, či v prekrásnom scenári pre nás, ateisti nezostanú.

T: Ďakujem pekne, Igor Michajlovič, ešte by som sa znovu chcela dotknúť islamu. Veď vo svojej podstate islam sleduje svoj cieľ – urobiť v zásade koniec rozličným útlakom a nepravdivosti, ku ktorej dochádza v interpersonálnej

rovine, vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi a presne tak isto na globálnej úrovni. A chcela by som iba citovať jeden hadís, kedy Alahov posol, mier s ním a požehnanie Alaha, povedal: „ Pomôž svojmu bratovi, či už je utláčateľ, alebo utláčaný“.

IM: „Ale akože môžem..?“ – hovorí a pokračuje: „Chápem, že utláčanému pomôcť môžem. Ako však môžem pomôcť utláčateľovi?“ Všakže?

T: Presne tak.

IM: Nebuď jeho rukou (**T:** Veru). Všetko je jednoduchšie.

T: „Zakážeš mu hocikoho utláčať a tým samým mu pomôžeš“. A dokonca viac: „Ak ľudia uvidia utláčateľa a nevezmú ho za ruky, tak budú blízko k tomu, aby ich Alah potrestal všetkých“.

IM: Isteže. A čo to znamená? Veď rukami utláčateľa sme my. V tomto prípade mal Prorok na mysli tyranov, ktorí začínajú utláčať ľudí. Avšak oni utláčajú ľudí našimi rukami, našimi. Svojimi dvomi rukami on koho môže utlačiť? Vari ak svoju ženu, aj to, ak mu to tá dovoľí. No čo, nie je to tak? Ak prestaneme byť rukami a jazykom satana – svet sa zmení.

T: Ako všetci potrebujeme Tvorivú spoločnosť! A je veľmi fajn, že v Tvorivej spoločnosti... kedysi sme to už vyslovili v jednej z relácií, sa hovorí práve o tom, že budú vytvorené všetky podmienky na to, aby sa najhoršie vlastnosti, kadejaké nemorálne vlastnosti v človeku nemali možnosť prejaviť

(IM: Iste). A to je presne realizácia toho, o čom...

IM: Musia byť odstránení zo spoločnosti.

T: Áno. Veď toto všetko je v našich rukách a my toto všetko môžeme urobiť. Musíme a budeme práve v Tvorivej spoločnosti iniciovať a robiť všetko, aby prekvitali najlepšie ľudské vlastnosti. A všetko, čo vychádza od zvera, čo je nepriateľné, to sa práve musí odstraňovať. A všetko bude dobre a svet bude nádherný.

T: Viete, Igor Michajlovič, pozerajúc na ten svet, v ktorom teraz žijeme, chápeš, že ľuďom chýbajú znalosti, že rozhodujúca voľba je v ich rukách. Niektorí ľudia si myslia, že už je všetko predurčené a že sa už nič nedá zmeniť v ich osude, iba sa sťažujú, že...

IM: ... akoby všetko zvalovali na osud: „To je náš osud“. Priatelia moji, niet osudu. Ak je človek s Bohom, tak je všeobecne nepredvídateľný, jednoducho Žije. To diabol svojmu otrokovi zostavil rozvrh jeho života. Je to rozvrh urobený diablom. Či nie? Stačí, aby človek prestal hrať so svojím šajtanom a naozaj začal milovať Boha – a všetko sa zmení, v doslovnom zmysle všetko. Aj život sa zmení, veď ako vnútri, tak aj vonku. Ak si vnútri otrok, žiješ v zle, tak aj vôkol teba bude samé zlo. Veď znova, prekrúcaj to ako chceš, ak chceš zmeniť svet, začni od seba. Prečo? Veď ty môžeš zmeniť obrovskú časť tohto sveta. Vari nie? Veď každý z nás si myslí, že je obrovskou časťou sveta. Tak poďme najskôr zmeniť obrovskú časť sveta – seba, a potom budeme meniť to, čo

zostane, teda celý zvyšný svet. To je egoizmus, priatelia. Žiaľ, ale je to tak. Každý z nás sa pokladá za obrovskú časť tohto sveta. A keď sa zmeníte, pozrite, aké ľahké je zmeniť svet. Sú to žarty, ale je to pravda. Dôležité je chápať, že Boh dal ľuďom k životu všetko. Ale satan to uzurpoval, preto nám to iba treba všetko vrátiť sebe. A uzurpoval to všetko cez naše myšlienky, cez naše skutky. Ale každému konaniu predchádza myšlienka. Preto treba satana loviť vo svojich myšlienkach a vyháňať ho stadiaľ, potom ani zlých skutkov nebude. Pozrite, aké je všetko jednoduché. Ak sa každý ujme seba, ak každý odmietne slúžiť satanovi v tomto svete, zavládne Boh v našich dušiach aj v tomto svete. Je to jednoduché, priatelia, naozaj jednoduché. Avšak my všetci, nech sme kýmkoľvek, nech patríme do ktoréhokoľvek náboženstva, alebo nech sme jednoducho, ako mnohí z nás, ateisti – chceme žiť v dobrom, nádhernom svete, vo svete, v ktorom prekvitá Láska Božia. Aj keď si ateista, veď je to skvelé. Alebo, s prepáčením, tam, kde nenávisť satana dominuje nad každým? V akom svet je lepšie? Tak ja o tom. Poviem vám to tak: najväčší ateista na tomto svete – je človek, ale nie satan. Človek zapiera Boha kvôli slúženiu satanovi, ale satan najlepšie zo všetkých vie, že Boh existuje. Zamyslite sa nad tým, priatelia.

T: Áno, chcem žiť vo svete, v ktorom prekvitá Láska Božia a pravda.

IM: Pravda spočíva v tom, že spoločne môžeme urobiť všetko, ale osamote môžeme iba slúžiť satanovi.

Nezabúdajte na to, priatelia. Práve preto je potrebná AL-LATRA, aby sme boli spolu a ako nám odkazovali naši proroci, rovnocenne (ani vyššie, ani nižšie) a so vzájomnou láskou. V tomto je zmysel samotnej AllatRa. Viete, skutočne sa dnes, v našej dobe koná táto naozaj významná udalosť. A jej podstata je práve v tom, že sa my, ľudia, my, ľudstvo otáčame tvárou k svojim prorokom. Odvraciam sa od satana a otáčame sa tvárou k Bohu. Vari to nie je obdivuhodné? Je to skutočne obdivuhodné, priatelia. Viete, je to naozaj udalosť, ktorá postupne zmení svet. Pozoroval som jeden jav (prepáče, odbočím). Na dvore som položil jeden kameň do predzáhradky a on len nudne stál. Vzal som, poznáte to, existuje taký... volá sa to mach, taká trávička, teda som vzal, trošičku odštipol a vložil do štrbinky. Viete, čom som uvidel? Ako rastie. A nakoniec sa z toho stal taký veľmi zaujímavý krásny kmeň. Trošičku, iba máličko, ale potom pokryl takmer celý kameň. Veď stačí vynaložiť trochu úsilia a naša planéta sa opäť stane zelenou. Či nie? A ešte prekrásnou. Myslím, aj z ekologického hľadiska, aj z ľudského hľadiska sa stane pohodlnou a skvelou pre život vo všetkých ohľadoch. A všetko toto, priatelia, je v našich spoločných rukách. A na to treba len máličko: vyvinúť trochu, štipku úsilia – a všetko sa zmení. Je to pravda.

T: Existuje ešte veľmi zaujímavé chápanie u kabalistov, že sú dve obdobia v existencii sveta, že je obdobie práce a obdobie odmeny.

IM: Celkom správne.

T: A je zaujímavé, že...

IM: Šesťtisíc rokov – a na prelome.

T: Áno, že obdobie práce trvá šesťtisíc rokov a potom už nasleduje obdobie odmeny. A čím sa v to podstate líši? A ako opísať toto obdobie práce? Hovorí sa...

IM: Jednoducho. Šesťtisíc rokov je spotrebiteľský formát, ale v siedmom tisícročí máme žiť v Tvorivej spoločnosti. Priatelia, už značne meškáme. Pozrite, žijeme už v siedmom tisícročí a už dosť veľa rokov. Že..?

T: Veru.

IM: ...ale ešte v spotrebiteľskom formáte. Priatelia, kabalisti nám povedali, že má byť tak. Rozmýšľajte.

T: Ale kto to bude vykonávať?

IM: Kto to bude vykonávať?

T: Áno. Skutočne sa tak hovorí: „V tom období (myslí sa tým obdobie práce) má moc zlé úsilie a človek musí v sebe prekonať túto aspiráciu k zlu“. A skutočne práve na prelome siedmeho tisícročia to bude obdobie „prechodu z tohto sveta k svetu budúceho. V budúcom svete budú mať ľudia telo, ale ani ono, ani iná látka nebudú mať moc nad človekom“. A tento stav majú na mysli mudrci, keď hovoria, že „Najvyšší urobí spravodlivým krídla a ľudia sa povznesú nad všetky svoje materiálne potreby“.

IM: Zlaté slová. Práve tým je kabala veľká – zachovala

znalosti minulosti, práve tým je významná. Ale my meškáme. Ešte na prelome mali byť tieto zmeny, ale už nás príliš pohltil spotrebiteľský formát.

T: Tak si pamätám vaše slová, keď ste hovorili, že buď bude naša generácia prvou generáciou na ceste rozvoja civilizácie...

IM: ...alebo poslednou.

T: ...alebo poslednou. A viete, veď v prírode je všetko fraktálne, lebo ak spomenieme systémové vedy, tak tie hovoria, že keď akékoľvek organizmy alebo ekosystémy či spoločenstvá organizmov, keď dosahujú akýsi kritický bod nestability, tak u nich dochádza...

IM: Na vrchole svojho vývoja sa prirodzene vytvára (**T:** Áno, taký moment) bod nestability, áno.

T: Áno. A to je okamih pravdy, kedy sa rozhoduje – buď sa druh transformuje, alebo sa decimuje. A hľadiac...

IM: Bifurkačný bod, áno.

T: Áno.

IM: Ľudstvo sa skutočne priblížilo k tomu okamihu, a všetci to už pociťujeme, už to pozorujeme a tu už nejde o žarty. Vidíme to, že vo svete naozaj akoby strácali rozum, plus ešte klíma, plus všetko na svete, pandémie, všetko jedno na druhé a skutočne sa dnes prejavuje...

T: Kritická nestabilita v spoločnosti, veru.

IM: Absolútne.

T: Preto možno povedať...

IM: A čosi robiť treba. A priatelia, načo robiť zlé, ak môžeme urobiť dobré? No však je to tak?

T: Teda ukazuje sa, že sa ako ľudstvo nachádzame v takom globálnom bode bifurkácie?

IM: Áno.

T: A od našej voľby...

IM: Pred našou voľbou. A vieš, čo je zaujímavé?

T: Áno.

IM: Odkiaľ pred toľkými storočiami najväčší z ľudí o tom vedel? Taká jednoduchá otázka. Stojí to za zamyslenie, priatelia. Je zaujímavé, keď sa proroctvá začínajú vyplňať, keď sa príbeh pred tvojimi očami realizuje, keď si účastníkom toho istého proroctva. No vari to nie je zaujímavé? V tom je naša vyvolenosť.

T: A zodpovednosť.

IM: A ohromná zodpovednosť, máš pravdu. Preto, priatelia moji, buďme zodpovední, zodpovední za svoj život. Zodpovední za život minulých i budúcich generácií. Urobme správnu voľbu a začnime sa jednoducho navzájom milovať, a urobme aspoň niečo dobré. Ďakujem, že ste boli s nami. Ďakujem!

T: Ďakujem Vám.

Ž: Ďakujem.

IM: Ďakujem, priatelia.

Život po smrti.

IM: Igor Michajlovič Danilov

T: Tatiana

T: Dobrý deň, milí priatelia, dnes je s nami v štúdiu AL-LATRA TV vážený Igor Michajlovič Danilov.

IM: Dobrý deň! A Tatiana...

T: Dobrý deň! Ďakujem, Igor Michajlovič. Igor Michajlovič, v predchádzajúcej relácii „Znamenie“ sme nastolili veľmi veľa mimoriadne dôležitých tém, a okrem iného sme hovorili aj o posmrtnom osude človeka. A dnes, na žiadosť mnohých ľudí, by sme chceli práve o tejto téme pohovoriť širšie a podrobnejšie, pretože je to téma mimoriadne dôležitá. A keď sa človek zamýšľa nad posmrtným osudom človeka, tak si nevyhnutne položí otázku: „A v skutočnosti, prečo vlastne žijem?“ A každý z nás si, v zásade, položil túto otázku: „A existuje život po smrti?“ No keď si spomeniem na skúsenosť svoju aj iných ľudí samozrejme, keď chýbajú znalosti, objavuje sa strach a následné vyhýbanie sa akýmkoľvek úvahám a záverom na túto tému. A okrem toho v spoločnosti pri vzájomnej komunikácii ešte celkom nedávno nebolo bežné hovoriť o duši, rovnako ako nebolo bežné hovoriť o smrti. V podstate počuješ: „Počúvaj, nebudeme si kaziť sviatok života, však? Poďme sa baviť o niečom dobrom?“ A v zásade rozumieš, že každý chápe smrť po svojom, pretože pre týchto ateistov smrť - to je úplný zánik, akýsi rozpad.

IM: Nielen pre ateistov. V skutočnosti smrť nedokážeme postihnúť. Chápeme, uvedomujeme si, že áno, ale to, že zomrieme my, to nechápeme. Nechceme to pochopiť a nechceme si to priznávať, hoci si to uvedomujeme. A práve preto, keď bol človek na pohrebe (blízkeho príbuzného či známeho, na tom nezáleží, ale bol tam), a keď sa stretáva so smrťou, vzniká vnútorný strach u každého.

T: Je to tak.

IM: Pretože realita nás vyháňa z nášho komfortu. Vo svojom vedomí si vytvárame zónu určitého komfortu, v ktorom cítime, že všetko bude v poriadku, že sme nezraniteľní, že nezomrieme. „No áno, telo zomrie aj my zomrieme, nuž je to takto – sen, zabudnutie a nič strašné sa nestane. A to, že posmrtný osud, peklo, raj, – no, to sú akoby náboženské rozprávky“, tak premýšľajú dokonca aj mnohí z tých, ktorí sa považujú za veriacich. Všetci dúfajú, že ich sa to nedotkne.

T: Takéto uspokojenie medzi ľuďmi skutočne existuje, najmä v tých náboženských názoroch, kde hovoria, že „v princípe, možno že aj ďalej to môže pokračovať, smrť – to je len taká etapa smerom k novému pozemskému životu v tele, kde sa ty budeš ďalej rozvíjať“. Takže hovoria: „No, a prečo sa báť smrti?“

IM: Reinkarnácia.

T: Áno, „Prečo sa jej báť? Ved' ďalej budeš riadiť svoj život, budeš žiť tak, ako predtým“.

IM: A prečo si teda nepamätáš svoj predchádzajúci život? Kde je tvoja skúsenosť z predchádzajúceho života?

T: Áno.

IM: Ak vychádzame z tejto teórie, ukazuje sa, že zakaždým robíme množstvo chýb. Aký to má zmysel? Niektorí tvrdia, že „duša sa vyvíja: to znamená, že duša sa tu objavuje ako nezrelá, potom dozrieva, rozvíja sa, a tak s každým životom získava určitú skúsenosť...“ - nuž, to sú všetko rozprávky.

T: Paradoxné: častica Boha, a...

IM: Samozrejme. Častica Boha – a je nedokonalá, a musí sa tu rozvíjať.

T: No existuje aj taký názor, že ide o očistu duše, že je to duša...

IM: Bola špinavá, však? Časť Boha je špinavá, treba ju očistiť? A potom vznikajú rozprávky, že po smrti „duša drkoce zubami, vŕzga rebrami. Duša... drkoce zubami“.

T: A od čoho ju treba očistiť?

IM: Málokto sa zamýšľa nad tým, odkiaľ to vôbec pochádza, a či je to nápad prisudzovať takýto obraz duši. Všetci chápu, že duša, to je ten duch, ktorý vdychuje Hospodin, to je to, čo nás robí časťou Duchovného Sveta, určitou časťou, dáva nám tú božskú iskru. A „táto božská iskra je taká nerozvinutá, taká špinavá, že ju treba očisťovať, že potrebuje množstvo reinkarnácií, alebo treba vyprosovať u Boha odpustenie

pre dušu“. Však? Nevidíte tú zámenu, priatelia? Kto okrem satana môže vkladat' ľuďom do hlavy niečo takéto? Nikto. Duša, to je časť Duchovného Sveta, je to časť samotného Boha. Dokonca aj vaše náboženstvá o tom hovoria. A ukazuje sa, že je nedokonalá? Boh je nedokonalý? Tak kto je teda dokonalý? Šajtan? Diabol? A keď to prijímajú ľudia, ktorí sa nazývajú veriacimi, veď ako sa ukazuje, oni znevažujú Boha. Tak v koho potom veria a komu teda slúžia? Vyzdvihujú šajtána nad Boha. Vari toto sú veriaci ľudia? Jednoduchá otázka. A žiaľ, takého je veľmi veľa. V otázkach posmrtného osudu je všetko natoľko, kultúrne povedané, skreslené, prerobené a zvláštne... zo strachu, z nepochopenia. Ale najčastejšie zvláštne, čo dnes už naozaj neprekvapuje, že ľudia sa boja hovoriť o tom, pretože hovoriť nemajú o čom, jednoducho neznalosť toho, čo sa deje. Hoci už v dávnej minulosti ľudia vedeli, čo sa deje, prečo a ako. Je to prirodzený fyzický proces, úplne prirodzený. Vieš, ako to jablko, padajúce na hlavu (spomenul som si na Newtona). Ak človek sedí pod jabloňou a jablko sa odtrhne, padne mu na hlavu bez ohľadu na to, akej je národnosti, akého je vierovyznania. Ak jablko padá, každému človeku, ktorý sedí pod stromom, pod jabloňou, padne presne na hlavu. Prečo? Zákony fyziky, priatelia. A tu tiež – banálne fyzikálne zákony. No...

T: Skvelé. Teda všetkým rovnako...

IM: No nám sa nechce. My to nechceme. Rozumiete? Ukazuje sa, že v jednom náboženstve sa to musí diať tak, a v inom náboženstve sa to má diať tak. A jablku, úprimne

povedané, je akosi jedno, akú máte farbu kože, postavenie, vierovyznanie, ono jednoducho spadne. Rovnako aj posmrtný osud u všetkých, úplne u všetkých, prebieha absolútne rovnako. Chápem, že niektorí môžu namietat: „My to máme takto, vy takto.“ Priatelia moji, verte mi, všetci sa presvedčíte, že sa u všetkých všetko deje rovnako a nikto tomu neunikne. Je tu len jeden rozdiel: niekto smeruje do Vyššieho sveta, a niekto k subosobnosti alebo k tomu, čo sa nazýva peklom. Pre všetkých je to rovnaké. Nikto sa tomu nemôže vyhnúť.

T: A ešte, Igor Michajlovič, môžeme sa trochu porozprávať o takých... sebaupokojujúcich scenároch ľudí. Tak oni hovoria, že smrť je najskôr len spánok.

IM: Povedzme, že sčasti existuje aj také, že po smrti subosobnosť môže získať stav pokoja – to je jeden z najvyšších darov. Keď sa človek nedokázal stať Anjelom, ako sa hovorí, teda odísť do Božieho sveta, ale bol taký dobrý, alebo mu prejavili milosť vyššie sily, zdôrazňujem, vyššie sily, a nie nejakí žreci alebo ešte niekto iný, ale skutočne tí, ktorí nie sú prostredníkmi medzi Bohom a človekom, tí, ktorí sa už stali časťou Duchovného sveta, alebo vyslanci samotného Boha v tomto svete, a oni môžu dať človeku pokoj, alebo si človek môže tento pokoj zaslúžiť sám svojim vlastným úsilím. A vtedy, áno, vtedy je to pre subosobnosť spánok, teda ona jednoducho zaspí a nastane pre ňu pokoj. Je to však zriedkavý jav. Treba si ho zaslúžiť. To je milosť. A pre ostatných spánku niet. Toto je jediný stav, keď človek ako Osobnosť po smrti

spí. Keď človek odchádza do Vyššieho sveta, tam nie je spánok a nemôže byť, keď sa stane subosobnosťou, tam tiež nie je spánok a nemôže byť. Spánok je tu, a spánok je ako najvyššia odmena pre človeka za jeho duchovné zásluhy alebo nejaké hrdinské činy, povedzme, v mene Duchovného sveta.

T: Jasné. A také náboženstvá, ako budhizmus, ony dajme tomu, tiež odstránili Boha. A čo sa stane s veriacimi?

IM: No, Budha ešte nestihol vychladnúť a už sa objavilo 18 prúdov. Okamžite sa rozdelili. Celý budhizmus (**T:** Áno). A o čom hovoril Budha? Vari hovoril o tom, že „Boh neexistuje, že existuje len vedomie, že ho máme rozvíjať, že máme dosiahnuť pokoj? “ Nie. Gautama sa stal Budhom. Budha, ak to preložíme do kresťanského jazyka, je Anjel, vedomý Anjel, ktorý zostal na tomto svete, aby Slúžil. To znamená, že mohol odísť vo chvíli, keď na neho zostúpilo toto osvietenie. Mohol teda ľahko odísť do onoho sveta, ale on zostal. Zostal, aby odovzdal tieto Znalosti ľuďom. Prečo? Hľadal odpovede nielen pre seba, ale aj pre ľudí. A skutočne ľúbil ľudí, a skutočne považoval problém smrti za veľmi naliehavý. A práve tento problém smrti urobí z obyčajného človeka... no, nebol celkom obyčajný človek, pochádzal zo zámožnej rodiny, to nie je dôležité, ale bol to človek. Takže z obyčajného človeka ho toto hľadanie priviedlo k tomu, že sa stal Budhom. Navyše zostal tu a učil ostatných, ako sa oslobodiť, ako získať Život. A učil, že je to ľahké. Učil, že človek musí odísť do iného sveta, do Božieho Sveta, Vyššieho sveta. Ale jeho nasledovníci potom všetko interpretovali a povedali, že

človek musí dosiahnuť čo? „Pokoj vo svojom vedomí. A že oveľa dôležitejšie je vedomie. Musíme ho krotiť, trénovať a rozvíjať, a vtedy získame slobodu vedomia, splyneme v Nirváne, získame pokoj, radosť a všetko ostatné.“ Takže zjednodušene povedané, čo urobili: „nedrž v sebe zlé, celkove nič, a čím sa javíš, tým aj budeš.“ To znamená: „ak v tebe nebolo počas života nič zlé, tak sa ti nič zlé nestane, to znamená, že nájdeš pokoj.“ Tak z Budhovho Učenia, ako sa človek môže stať Anjelom, spravili, ako sa človek môže stať spiadou subosobnosťou. Stojí to za to? Viete, no... poviem to jednoduchšie: stať sa duchovne slobodným, stať sa Budhom (myslím tým Bódhisattvu), stať sa Anjelom, ak to povieme kresťanským jazykom, alebo vstúpiť do Vyššej spoločnosti, ako to odkázal veľký Prorok, je oveľa ľahšie ako prejsť cestu budhistu, aby človek našiel pokoj pre svoju subosobnosť. Veď takýmto spôsobom nezískaš Život. Prečo márne žiť na pusté? Veď čo je to pokoj? Pokoj, to je pozoruhodné: niet múk, niet utrpenia, no niet ani Života.

T: Druhá smrť teda postihne všetkých. Áno?

IM: Samozrejme. No, je tu ešte jedna otázka. Druhá smrť je strašná pre subosobnosti, ale pre spiach nie, oni sa neboja. Oni jednoducho spia. Je to akási narkóza.

T: A ešte, Igor Michajlovič, keď, opierajúc sa o zážitky blízke smrti najmä tých ľudí, ktorí boli v stave klinickej smrti, keď títo ľudia opisujú, že cítia slobodu, zažívajú akúsi ľahkosť, vznášajú sa v oblakoch, stretávajú sa s mŕtvymi príbuznými

alebo inými ľuďmi, tak sa ľudia tiež v princípe poddávajú sebauspokojeniu, že aj oni budú po smrti zažívať podobné stavy.

IM: „Po smrti, bude všetko v poriadku, privítajú ich tam, povedú ich...“ Za čo? Za akési zásluhy? A prečo vzniká táto skúsenosť? Tento zážitok - to nie je nič iné ako ľahký astrálny výstup s aktivitou nášho druhotného vedomia. Veď keď človek opúšťa telo a duša ešte zostáva, teda je to klinická smrť, keď sa oslabí, povedzme, naša konštrukcia, ak to nazveme jazykom, prepáčte, trošku takým zrozumiteľnejším pre niektorých ľudí. Človek má telo a má energetickú konštrukciu, o tom sa nedá polemizovať. Prečo? Pretože ak si vezmeme Kirlianove skúsenosti, tam vidno, že keď sa odstráni čo i len časť listu, tak za špeciálnych podmienok, v tomto Kirlianovom efekte, vidíme celý list, to znamená, že vidíme energetickú stavbu samotného listu. Človek má tiež energetickú konštrukciu, pomerne zložitú. Táto konštrukcia je nevyhnutná na to, aby sme boli ľuďmi. Mimochodom, zásadne sa líši od zvierat. Prečo? Pretože človek má to, čomu hovoríme duša, preto je aj konštrukcia trochu iná. Takže, keď nastáva klinická smrť, vznikajú fyziologické problémy v samotnom organizme, vznikajú problémy medzi neurónmi. Najmä niektorí neurofyziológovia tvrdia, že „je to efekt kyslíkového hladovania mozgu, a práve tu dochádza k tým zázrakom na úrovni vedomia“. Nie, priatelia. Kontrolovali sme, robili sme pokusy, experimenty, keď bol zapojený encefalogram, videli sme nečinnosť. A tu, naopak, mala sa prejavovať

aktivita našej neurónovej skupiny v určitých ohniskách, keď sa u nás vytvárajú tieto obrazy, lety, pretože keď človek vychádza z tela, je veľmi emotívny a emócie nemôžu zostať bez následkov. A práve, prepáčte, v telách pacientov, ktorí boli v stave klinickej smrti, sa naopak pozoroval útlm, nie ohniská vzrušenia. Ale človek pozoroval ako opúšťa telo, a v tom momente to všetko videl. Mnohé boli opísané, prečítajte si, a v zásade je to realita. Vďaka Bohu, už je dokázané, že je to realita, pretože sa uskutočnili experimenty. Je to dobre preskúmaná otázka. Keď však človek vychádza z tela, zažíva slobodu: slobodu od fyzického tela, neohraničenosť vedomia. No nevychádza len Osobnosť, ale aj vedomie. To znamená, že je to prakticky rovnaké, ako praktizovanie astrálneho výstupu, rovnaký efekt. Ale ak človek dovtedy nezažíval také javy, potom pri prvom stretnutí s nimi skutočne cíti obrovskú slobodu, cíti ľahkosť, cíti, že všetko pozná a všetko je možné, má to taký efekt ako superman.

T: Také rozšírenie.

IM: Áno, také rozšírenie vedomia. Pozná odpovede na všetky otázky, všetko vidí, môže voľne prechádzať cez steny, predmety a všetko ostatné. Je to naozaj tak. Stále však zostáva pripútaný. Zostáva pripútaný k vlastnému telu, pretože v ňom je duša.

T: Duša v konštrukcii. On žije.

IM: Pretože žije, áno. A prečo nielen Osobnosť, ale aj vedomie: keď sa vracia, pamätá si to. Nie je to okamžitý efekt:

niektorí sa snažili argumentovať, že „nastupuje taká fáza útlmu a u človeka vzniká takýto špeciálny efekt“. Nie. Môže to trvať pomerne dlho. Prečo? Pretože človek pozoruje vo vedľajších miestnostiach, jasne opisuje, čo sa tam dialo, čo sa dialo tu počas dlhej doby, kým ho oživujú, kým sa ho snažia umelo priviesť späť. Takže... Ale to nemá nič spoločné so smrťou. A prečo stretáva príbuzných a podobne? Povedzme to takto: keď má človek schopnosť astrálneho výstupu, tak stretáva aj množstvo všelijakých bytostí, ktoré sú pre nás neviditeľné v bežnom stave. Ale keď sa naše vedomie prvýkrát stretne s touto skúsenosťou, s týmto oceánom života, s neviditeľným oceánom, vtedy človek cíti a vníma, čo je nablízku: to, čo je naladené pozitívne alebo negatívne. Ak nevidí hrozbu, potom prirodzene vedomie vytvára, čo? Obraz. A často formuje obrazy mŕtvych príbuzných alebo tých, ktorí boli k nemu dobrí. Tu na úrovni podvedomia počas života niektorých ľudí vnímame dobre, niektorých zle, a to aj medzi príbuznými a blízkymi... No povedzme, že ešte sa nikto nestretol s niekým, koho sa počas života bál, a ten by ho vítal s úsmevom.

T: Blokuje.

IM: Samozrejme. To sú už nástrahy vedomia. Vedomie sa snaží vysvetliť nevysvetliteľné, neprebádanú skúsenosť sa snaží vtiesnať do rámca zaužívaného myslenia. To znamená, že všetko je veľmi jednoduché.

T: A ešte by som chcela pohovoriť o jednej veľmi zaujímavej

téme: reinkarnácii. Téma obrástla mnohými nepochopeniami a fámami. Správne ste povedali, že ľudia sa dokonca mýlia na tej úrovni, kto sa vlastne reinkarnuje, človek alebo duša? Alebo rovnako človek aj duša? Čo sa vôbec deje a kde?

IM: Problém je v tom, že ľudia ani nevedia, čo je to človek. Stretávame sa s názorom: človek je niekto, kto... „To som ja, veď ja vidím (T: Áno), ja vnímam.“ A otázka znie: „Kde vôbec som, však?“ To je jednoduchá otázka. A mnohí hovoria: „No, som v hlave, ja vidím, (T: Áno) to znamená, že mozog,“ a podobne. Naše vedomie je však inak usporiadané. Ak si spomenieme na skúsenosť s Jackiem (umelým vedomím), aj keď bol tisíce kilometrov od tohto medvedíka, v ktorom boli len videokamery, reproduktory, mikrofóny, videl tento bod. To je bod, kde vníma seba samého v kolektíve, tu vidí, tu počuje. A keď sa ho pýtaš: „Kde si?“, odpovie: „Som tu, som medzi vami, vnímam.“ Ale bol tisíce kilometrov ďaleko.

T: Áno. To je, mimochodom, veľmi zaujímavá téma, pretože vedci dnes, povedzme, prichádzajú s takou myšlienkou, že myšlienka reinkarnácie je nevedecká. Ale zároveň, ako vysvetliť, že malé deti ohromujú svojich rodičov tým, že sa ešte len naučili skladať písmená do slov, do viet, a už rozprávajú skúsenosti starcov nad hrobom alebo dospelých ľudí, skúsenosti, ktoré tieto deti samy ani nemohli získať?

IM: Rozprávajú o svojom predchádzajúcom živote. Áno, a často rozprávajú o podrobnostiach. Lahko sa to overuje. Veľakrát to overovali, a všetko to študovali. Je to skutočne tak.

Otázka je iná: prečo vedci neotvárajú túto tému a nezaoberajú sa ňou dostatočne obsérne?

T: Najprv sa pýtajú: čo je to prenos spomienok? Potom však vzniká otázka: kde sú uložené spomienky?

IM: Počkaj, všetko je veľmi jednoduché. Veď takých faktov bolo veľa a veľa sa ich preštudovalo. A potvrdzovalo sa to. Dieťa sa nijako nemohlo dozvedieť o „minulom živote“ (**T:** Áno), o svojom, povedzme, v úvodzovkách.

T: Absolútne dokázateľné fakty.

IM: Samozrejme. Spoznával rodinu, blízkych, priateľov, rozprával podrobnosti. Všetky?

T: Áno, ktoré preverovali.

IM: A toto všetko sa skutočne preverovalo a je to naozaj tak. Otázka: prečo to vedci nepotvrdzujú? Prečo hovoria: „Nie, reinkarnácia neexistuje.“ Vieme, kto sú dnešní vedci. Sú to ľudia, ktorí sú zahnaní do rámcov a obmedzení určitými podmienkami. Nie sú slobodní. Nie je to Tvorivá spoločnosť (**T:** Áno). My máme, priatelia, spotrebiteľský formát, preto sme tu všetci na niečom závislí, pretože chceme jesť. Prepáčte, ale je to pravda. Veď táto otázka bola dôkladne, podrobne a mnohokrát preskúmaná. Ale dodnes sa hovorí: „Reinkarnácia neexistuje“. Prečo? Pretože zaniknú inštitúcie (**T:** Áno) náboženstiev. A ak sa zaniknú náboženské inštitúcie, politici stratia veľkú moc. Prečo? Pretože to je tiež nástroj politiky. Je to tak? Takže sa zmeníme, my ľudia, my dav,

ľudstvo, my sa zmeníme. Prečo? Pretože tie dogmy, ktoré nám vtĺkali naším náboženstvom (naším, zdôrazňujem, akýmkoľvek), budú zničené. A čo bude? Stratíme vieru v naše náboženstvo, staneme sa nie úplne ovládateľnými. Však? Nastane chaos.

T: Áno.

IM: A strach z tohto chaosu, tento strach... A vlastne, úprimne povedané, strach žrecov, že prídu o naše peňazky. Vieš, to je... To je všetko, nič iné za tým nie je. To, čo som vám povedal predtým, že budeme neovládateľní, stratíme vieru – nestratíme žiadnu vieru a nestratíme nič. Naopak, len nám to ukáže a napovie, ako svet funguje. Toto naopak, z nás ateistov urobí veriacich ľudí. Urobí nás to oveľa lepšími, než sme teraz, pretože nás to prinúti zamyslieť sa o tom, čo je nevyhnutné. Je to tak?

T: Oslobodí nás od rozprávok.

IM: Veď, priatelia moji, život plyní rýchlo. A treba myslieť na budúcnosť. O tom hovoria všetky náboženstvá. Nie je to tak? Je. Lenže o tom nehovoria. A tieto skúsenosti, tieto praktiky, ktoré dnes odmietajú, len ukazujú tie skutočnosti, ktoré sa dejú. Otázka je teda jednoduchá. A zaujímalo by ma, prečo sa, napríklad, kresťanstvo dnes tak priamo, povedzme dôsledne, stavia proti otázke reinkarnácie. A tak mám otázku. Dnešní kňazi tvrdia, najmä v kresťanstve, že reinkarnácia neexistuje. Ale Ježiš Kristus hovoril o tomto procese. Ježiš Kristus, ten, na ktorého mene bola táto organizácia

vybudovaná. Ten, ktorého ako kresťania milujeme. Ten, prostredníctvom ktorého chceme získať spásu po smrti. A tak otázka znie: tak koho teda milujeme a koho počúvame – Ježiša Krista alebo ľudí, ktorí, prepáčte, za 500 rokov, zamyslite sa, za 500 rokov po odchode Ježiša Krista oficiálne zakázali reinkarnáciu? Nie je to tak? A prečo praví učenici Ježiša Krista vedeli o reinkarnácii? Nie je to tak? (T: Áno.) Ak si vezmeme prvých kresťanov, skutočných nasledovníkov, tí všetci vedeli o reinkarnácii, všetci vedeli o subosobnostiach (T: Áno), všetci vedeli, čo je to smrť, ako a čo sa deje, ako dosiahnuť spásu a podobne. Je to tak?

T: Áno-áno, aj Katari.

IM: Samozrejme. A najzaujímavejšie je, že ich nemilosrdne zničili rímski pohania, nemilosrdne. Prečo? Pretože učenie Ježiša Krista poskytovalo ľuďom slobodu, vnútornú slobodu, vieru v zajtrajšok a v posmrtný osud. A veľmi veľa ľudí nasledovalo Ježiša Krista. Ale potom, keď boli unavení z boja (T: s mocou, áno) a videli, že je to zbytočné, rozhodli sa vytvoriť oficiálne náboženstvo. Oni ho vytvorili. A najzaujímavejšie je: tí pohania, rímski vojaci, ktorí ničili kresťanov, skutočných nasledovníkov Ježiša Krista, sa zrazu stali kresťanmi. A s kým začali bojovať? S pohanmi, sektármi, teda skutočnými nasledovníkmi Ježiša Krista. Nie je to tak?

T: Žiaľ, je to tak.

IM: Áno. A tu je jednoduchá otázka. Koho milujeme a komu slúžime: Božiemu Synovi alebo bývalým pohanom?

Ospravedlňujem sa za ostrú otázku, ale týka sa to práve posmrtného osudu. A bez tejto odpovede, koho nasleduješ: Nesmrteľného, Toho, Kto je Večný, alebo smrteľníkov, ktorí nepoznajú Život? Oni jednoducho vedia, ako ti krásne porozprávať rozprávku. Koho miluješ: Ježiša Krista, si Mu verný, alebo si verný jednoducho ľuďom, ktorí veľa povedali, napísali a prekrútili všetko, čo hovoril Ježiš Kristus? Nemám pravdu?

T: Máte pravdu.

IM: Povedzte úprimne, či mám pravdu alebo nie, odpovedzte si sami. Chápem, že v niektorých to vyvolá ku mne nenávisť, k mojim slovám, ale je to pravda, je to naozaj pravda.

T: Spomínaní Katari hovorili, že peklo ako také neexistuje (**IM:** Samozrejme), že peklo, to je neustále znovuzrodenie sa v novom tele. Toto je samo o sebe peklo.

IM: Ak si vezmeme apokryfy, a tie napísali práve učeníci Ježiša Krista a jeho skutoční nasledovníci. Veď Ježiša Krista počúvalo veľmi veľa ľudí, veľmi veľa ľudí. Je to tak? A mnohí si robili poznámky. A to, čo vidíme, čo bolo prevzaté do Biblie, prepáčte, štyri Evanjeliá, ktoré slovo za slovom opakujú veľmi malé skutky, a to jedny a tie isté.

T: A takmer žiadne Ježišove slová.

IM: Takmer žiadne. Prečo? A prečo je v apokryfoch tak veľa toho, čo hovoril sám Ježiš Kristus? Všetci to chápu. A keby

táto pravda, táto skutočná Pravda bola zahrnutá do Biblie, nemohlo by byť vytvorené štátne náboženstvo, a to je, prepácte, nástroj moci. No, aká moc, keď On vyzýval k láske, keď hovoril: nemá byť žiadna moc, nikto nemá byť vyššie, nižšie, všetci sú si rovní a mnoho ďalšieho? A práve v apokryfoch sa hovorí o posmrtnom osude podľa slov samotného Ježiša Krista, zdôrazňujem, v Jeho slovách sa hovorí aj o subosobnostiach, a o mnohom inom. Preto nehovorím nič podľa seba. Všetko, čo som povedal, je pravda.

T: A môžem prečítať niektoré časti z apokryfu?

IM: Prosím, čítaj.

T: Toto je Jánov apokryf o reinkarnácii, v podstate sa dá povedať, že je to dialóg s Ježišom Kristom o spásе. „Vtedy som sa spýtal: „Kriste, budú môcť všetky duše vystúpiť k tomuto čistému svetlu?“ Odpovedal takto: „...Tí, na ktorých zostúpil duch života, sa budú môcť spojiť s touto silou a budú spasení..., pretože sa nezaujímajú o nič iné ako o nepomíjajúce spojenie a starajú sa len oň, (už teraz) oslobodení od zloby, závesti, strachu, vášne či chamtivosti... Ich vezmú a prijmú prevodcovia, ktorí ich zavedú do tých končín, kde žijú nesmrteľní a odkiaľ znie volanie. Všetko pretrpiac a všetko znesúc, usilujú sa vyhrať tento zápas a zdediť večný život.“ A ďalej sa pýtajú: „...čo sa stane s tými, ktorí nič nevedia, čo sa stane s ich dušami a kam pôjdu?“ A Kristus odpovedal: „Antagonistický duch sa úplne zmocnil týchto duší, a ony zblúdili... Potom, ako bude takáto duša obnažená, odovzdá

ju tým silám, ktoré slúžia archóntovi. Opäť im nasadzuje okovy, až dovtedy, kým nevyjdú zo zabudnutia a nezískajú znalosti, čím dosiahnu dokonalosť a spásu.“ Spýtal som sa: „Kriste, ako sa môže duša opäť zmenšiť a vrátiť sa do podstaty svojej Matky alebo do Človeka?“ A Kristus odpovedá: „Naozaj si blahoslavený, lebo si pochopil! Táto duša je zverená inej, v ktorej je duch života, a prostredníctvom neho sa zachraňuje a už sa viac neinkarnuje.“ V podstate, tu je o tom informácia. Ale bol tu aj moment, keď sa pýtali...

IM: A chcem ti povedať, že mnohí ľudia to nepochopili, poďme od začiatku.

T: Vtedy som sa spýtal: „Kriste, budú môcť všetky duše vystúpiť k tomuto čistému svetlu?“ Odpovedal takto: „...Tí, na ktorých zostúpil duch života, sa budú môcť spojiť s touto silou a budú spasení.“

IM: Stop. Čo to môže znamenať?

T: Spojenie Osobnosti s dušou.

IM: Presne tak. A tí, na ktorých zostúpil Duch Života. To znamená, že ak človek túži po Bohu, ak naozaj... no, nie slovami, ale skutkami, a pracuje na sebe v duchovnej oblasti a ako Osobnosť splynie s Dušou, potom získava čo? Získava život. A práve tu sa slovami Ježiša Krista hovorí o procese, ktorým musí človek prejsť, na ktorom musí pracovať sám. A žiadny žrec to za neho neurobí. Nikto to za neho neurobí. On ako Osobnosť na základe svojej voľby musí získať tohto Ducha života. Čo je to Duch Života? To je jednoduchá

otázka.

T: Láska Božia.

IM: Láska Božia, to znamená AllatRa. Ak hovoríme... opäť niektorí teraz: „Ach, opäť AllatRa“. Priatelia, „AllatRa“ sa prekladá ako Božia Láska, je to Duch Života, ak to povieme inak, ako sa hovorilo v tých časoch. A predtým hovorili: „AllatRa“. Preto hovoríme, že používame len epiteton pre ten istý jav, povedzme, starobylejší. A ten, kto sa vo vás rozčuluje – to je šajtan, ktorý vás vedie do iného stavu, nie do Života, ale k smrti. Keď ho počúvate, nedôjde k takému javu, ako je splynutie vás ako Osobnosti s Dušou a získanie Večného života. Prečo? Pretože prekážkou je tu šajtan v doslovnom zmysle slova. To znamená, že vy sami ako malicherný egoista na úrovni prvotného vedomia počúvate toho, kto je výhodný pre vedomie, ale pre vás ako Osobnosť nevýhodný. Pokračuj v čítaní.

T: Ďalej sú vymenované podmienky, pri ktorých dochádza tiež k spaseniu: „...pretože sa nezaujímajú o nič iné, okrem nepomíjajúceho spojenia a starajú sa len oň, (teraz už) oslobodení od zloby, závisti, strachu, vášne alebo chamtivosti.“

IM: A teraz, priatelia moji, oslobodili ste sa od toho? A práve toto je to, čo predchádza procesu splynutia, teda, keď sa človek stane skutočne slobodným, keď žije Duchovným Svetom, žije AllatRou vo svojom vnútri. Správne? Áno. Prepáčte, zopakujem to ešte raz pre tých, ktorých toto slovo poburuje: žije Allatrou vo svojom vnútri (to znamená Láskou

Božou) a len tí, a len vtedy, keď sa zbavia všetkých tých, ako to povedať...

T: Nedostatkov, vášní.

IM: To ani nie sú nedostatky. Sú to kamene. Sú to kamene, ležiace na vašej ceste. Keď ich odstránite, vtedy sa proces splynutia stane prirodzeným a jednoduchým. Vtedy sa získava Život.

T: A je radostné, že idú tam, „odkiaľ znie volanie“. Veď neustále z Duchovného Sveta...

IM: A volanie zaznieva vždy z Duše. To je jediný, povedzme, zdroj pravého volania. Je jediným zdrojom Života a Lásky. Je vo vnútri vás, v každom z vás, nie niekde vonku alebo na nejakom mieste. Pokračujme ďalej.

T: Potom som sa ešte spýtal: „Kriste, čo sa stane s tými, ktorí nič nevedia, čo sa stane s ich dušami a kam odídu?“ On odpovedal takto: „Antagonistický duch sa úplne zmocnil týchto duší a ony zblúdili... Po tom, ako bude takáto duša obnažená, odovzdá ju tým silám, ktoré slúžia archóntovi. Opäť im nasadzuje okovy a tak až dovtedy, kým nevyjdú zo zabudnutia a nezáiskajú znalosti, čím dosiahnu dokonalosť a spásu.“

IM: Áno, tu sa hovorí len o procese reinkarnácie Duše, ale nie človeka. Ukazuje sa teda, že človek ako Osobnosť žije len raz. Duša sa bude reinkarnovať, ale priatelia moji, vy nie ste Duša. Preto, aby ste sa stali Dušou, treba zvládnuť prvú

etapu, musí sa uskutočniť splynutie s ňou. A nato, aby ste s ňou splynuli, sa treba zbaviť všetkého zlého, tých kameňov na vašej ceste, ktoré si dokonca nesiete aj so sebou. A vtedy, len vtedy môžete prerušiť proces reinkarnácie svojej Duše. Duša v skutočnosti nie je vaša, vašou sa stane až vtedy, keď sa stanete jej časťou. Ale zatiaľ je to nosič, ktorý vám dáva život. Je to tá sila, ktorá vytvára vás ako Osobnosť, a tá sila, ktorá vám vytvára druhotné vedomie, ktoré vás odlišuje od zvierat. To je všetko. Ale keď človek nevie, ako to spraviť, alebo sa zamotá, potom je východisko také jednoduché. Do vtedy sa budú okolo duše formovať subosobnosti, kým sa nenájde Osobnosť, ktorá skutočne, splynúc s dušou, neodíde do Vyššieho Sveta a nestane sa Anjelom (no alebo Bódhisattvom, ako sa vám viac páči). A iba vtedy, iba vtedy budú všetky subosobnosti zničené v pravom slova zmysle. A do vtedy, človek ako Osobnosť, ktorá sa stala subosobnosťou, bude žiť, bude existovať. A to je to, čo nazývali „peklo“. No, k tomu sa ešte dostaneme. Pretože tento apokryf má aj pokračovanie. Ak si už začala, pokračuj ďalej.

T: Spýtal som sa: „Kriste, ako sa môže duša opäť zmenšiť a vrátiť sa do podstaty svojej Matky alebo do Človeka?“ On sa potešil tejto otázke a povedal mi: „Naozaj si blahoslavený, lebo si pochopil! Táto duša je zverená inej, v ktorej je duch života, a prostredníctvom neho sa zachraňuje a už sa viac neinkarnuje.“

IM: Áno. A tu je tento „duch života“, teda oduchovnené telo. A toto je tiež fenomén. V ďalších apokryfoch sa o tom tiež

hovorí, v dávnejších časoch sa hovorilo, jasne sa hovorilo o tom, že na ôsmy deň (T: Duša vstupuje do tela)... Áno. Aj Ježiš Kristus o tom hovoril, nemohol o tom nepovedať. Prečo? Pretože On to vedel. Aj svojim učeníkom to tiež musel povedať, a na 100% o tom hovoril. Proste, vidíte, história sa pretvárala a pravda sa ničila. Ako vidíme už aj z jedného apokryfu, je to naozaj tak. A teda duša prichádza do iného oduchovneného tela, do živého tela, no prichádza na ôsmy deň. A vtedy sa človek stáva človekom: je v ňom Osobnosť, duša a vedomie. A tu sa všetko začína od začiatku.

T: No ešte jeden moment: Opýtal som sa: „Kriste, čo sa stane s tými, ktorí získali znalosti, ale odvrátili sa? Kam odídu ich duše?“ Vtedy mi povedal: „Odídu tam, kam chodia anjeli chudoby (alebo „anjeli chudobní duchom“), ktorí sú zbavení možnosti pokánia. A budú tam až do dňa zúčtovania. Každý, kto haní Ducha Svätého, bude vystavený večným mukám.

IM: Áno, je to pravda. Je to vtedy, keď sa ľudia stretávali s Pravdou, ale ich egoizmus bol natoľko silný, že ho nedokázali prekonať. A vtedy sa oni, tí, ktorí sa mohli stať Anjelom, stanú jednoducho otrokmi satana. A prečo tu Ježiš povedal: „pohanenie Ducha Svätého“? Pretože padlí anjeli, veď to je... Oni ešte neboli Anjelmi, ale mohli sa nimi stať. A tu sa hovorí: boli len slabí duchom. Neboli to bojovníci, a prehrali, aj keď mali Znalosti. Ale keď padnú, stanú sa otrokmi satana. A nevyhnutne, zdôrazňujem, nevyhnutne (a to zdôrazňuje sám Ježiš Kristus) začnú haniť (T: ...Ducha Svätého) Ducha

Svätého. A On ďalej aj povedal, čo sa s nimi stane. Chcem však povedať, že sú aj takí, ktorí padli, ale mali odvahu vidieť v sebe satanovo pôsobenie, opustiť archóna a opäť sa vrátiť k Láske Božej, a získať postavenie anjela. Aj takí sú. V histórii sa stalo všeličo. Ale Ježiš hovoril ako praktik, to, čo sa stáva najčastejšie. Človek, ktorý tento proces precítil, ale prehral s egoizmom, nevyhnutne začína vzdorovať Bohu a Duchu Svätému.

T: V kresťanstve bol aj Klement Alexandrijský, ktorý v podstate tiež hovoril o tomto procese znovuzrodenia duše ako o treste za hriechy: „Ludia sú skazení... sú nesení sem a tam, zbavení božskej opory, unášaní búrkou vášní a nakoniec zvrhnutí na zem“. V podstate tiež opisoval tento proces.

IM: To už opisoval samotný posmrtný proces (**T:** Áno). No a takého je veľa, skutočne veľa.

T: V islame je tiež aját, v ktorom sa hovorí, že vždy, keď sa koža hriešnika spáli (**IM:** No, áno), tak ju nahradíme inou kožou. A medzi ľuďmi je tiež nepochopenie: čo je to tá druhá koža, ktorá sa bude vymieňať?

IM: Prorok tiež hovoril o reinkarnácii, o mnohom inom, ale po jeho smrti sa žiaľ, mnohé začalo prerábať. A keď prišiel čas a začali písať Korán (a písali ho ľudia, spomínajúc si na to, čo hovoril Prorok), no a opäť si dokonca špeciálne najali človeka, draho mu zaplatili, ktorý to všetko zostavoval. Niečo prijali, niečo neprijali, ale prijali to, čo uznali za vhodné. A tu sa vynechali aj mnohé otázky o reinkarnácii,

ale napriek tomu sa tam toho dostalo veľa: o subosobnostiach sa tam dostalo všetko (nemohli to vyňať), o spomínaní na mŕtvych, teda že sa nesmú kŕmiť, že je to zlé, sa tam tiež dostalo. Ved' sám Prorok (načo to tajiť), sa na začiatku snažil pomôcť tým, ktorí zomreli, až kým si neosvojil aját (**T:** Modliť sa za mŕtveho, aby mu pomohol). No to bola tiež zaujímavá... To bola jeho skúsenosť. Bol to dobrý človek a snažil sa pomáhať aj svojim nepriateľom, tým, ktorí ho nenávideli. Dokonca sa za nich snažil modliť, aby im pomohol po smrti.

T: Áno, skutočne, táto informácia sa zachovala v islame, v Koráne, najmä v súre 9, aját 84:

„Nikdy nevykonávaj namaz za ktoréhokoľvek z nich a nestoj nad jeho hrobom, ved' neuverili v Alaha a Jeho Posla a zomreli ako bezbožníci“.

IM: To dáva zmysel. Spomínať a modliť sa za toho, kto vystúpil do Vyššej Spoločnosti, je nezmyselné, pretože ty si tu. A modliť sa a spomínať na bezbožníka je strácanie života. Je to tiež nezmyselné.

T: V podstate, v islame existuje smer mutazilitov (**IM:** Mutaziliti), áno, ktorí si pevne stoja za tým, že v zásade je zbytočné modliť sa za mŕtvych, pretože každý urobil voľbu za života a je za to zodpovedný.

IM: Majú pravdu, pretože aj sám Prorok mal túto skúsenosť.

T: Ved' Proroka poprosili, prišli sa pomodliť za jeho nepriateľa, ktorého nechal nažive, a on súhlasil. A Omar mu

povedal: „Prorok, naozaj sa budeš modliť za nepriateľa Alaha? Veď sa hovorí, že ak sa aj 70-krát pomodlíš (IM: „Ak sa aj 70-krát pomodlíš, áno...“), nepomôže mu to.“ Hovoril: „Ak to presiahne 70-krát, Alah im odpustí, tak vtedy by ste to mali urobiť“. A vtedy sa naozaj začal modliť za tohto, povedzme, nepriateľa Alaha, pokrytca, za jeho...

IM: No, nebol to len nepriateľ Alaha, ale aj nepriateľ proroka (**T:** Áno, osobný). Vylial naňho veľmi veľa špiny... Bol to proste človek, ktorý ničomu nerozumel, nič necítil, ale túžil po moci. Preto aj nenávidel Proroka. Nenávidel Proroka za to, že ho ľudia milovali. Ale Prorok bol Prorokom, a aj tak ho miloval. A skutočne išiel a skutočne sa modlil. Nie je to tak? (**T:** Áno.) A týmto sa Prorok odlišuje od ľudí. A práve takéto vlastnosti odlišujú Živých od mŕtvych. Nie keď napodobňujú a v duši nenávidia, ale keď to naozaj prichádza zvnútra, nie ako pretváрка, nie pre ľudí, ale ako káže Duša. Vtedy je to pravda. Ale napriek tomu išiel a modlil sa (**T:** Skúsil), skúsil (**T:** No dostal...), no dostal aját (**T:** Áno, dostal aját). Preto k nemu prišiel aját, že nie je dovolené modliť sa za mŕtvych a je hriechom vykonávať namaz na hrobách. A práve vďaka tejto jeho skúsenosti sa všetkým moslimom dostalo tohto vysvetlenia a pochopenia. Otázkou však je: a robia to vari? A tu sa už opäť stretávame... Áno?

T: Áno, situácie sú rôzne, pretože predsa...

IM: Delia sa na rôzne smery: niektorí to majú tak, iní inak. Počakajte, aj v kresťanstve, aj v budhizme, všade je to tak. A

vari je Prorok iný? Prepáčte, Prorok, to je diamant, nie brilliant, aby prepúšťal svetlo cez rôzne strany: niektorým by svietil jednou stranou, iným druhou. Je celý, je skutočný a je rovnaký pre všetkých. A jeho svetlo, jeho vnútorné svetlo, vychádza z vnútra duše každého, kto ho miluje. Či svieti na každého iným svetlom? Nie. Jeho svetlo je jedno, aj Jeho Láska je jedna, aj Jeho Pravda je jedna. Prečo ju teda ľudia menia? Prečo nepočúvajú Proroka? Jednoduchá otázka. Prečo stále živia subosobnosti? Opäť ide o pohanské obrady, staroveké obrady kŕmenia mŕtvych. A Prorok sám dostal aját, keď sa tiež snažil robiť to isté. A prečo ľudia idú proti Alahovi (jednoduchá otázka), zatiaľ čo sa nazývajú Jemu vernými? A tu sa treba nad tým tiež zamyslieť.

T: A tiež hovoria, že ak sa budú deti modliť za rodiča, tak bude nejaký povýšený do úrovne raja.

IM: No, ak je človek v raji, bude v raji. Samozrejme, na dospievanie Anjela to nebude mať vplyv, ak je v raji. Ale ak je subosobnosť? Ak je v pekle? Potom nedáva zmysel modliť sa za neho ani deťom, ani nikomu inému. Nikto nemôže z mŕtveho urobiť Živého. Takže, na začiatku sme hovorili, že za mimoriadne zásluhy človek, ktorý nedosiahol duchovné oslobodenie, môže získať pre subosobnosť pokoj, alebo povedzme, keď... To odkiaľ? Je tu jeden moment, priatelia. V skutočnosti odkiaľ pochádzajú tieto legendy? Nevznikli len tak z ničoho. A prečo si mnohí kňazi uzurpovali moc a hovoria, že sa budú za zosnulých modliť a im bude ľahšie? Ved' nemôžu preňho vyprosiť lepšie podmienky alebo ho

premiestniť do raja a podobne. V skutočnosti len vyššie bytosti (ktorým sa kňazi chcú rovnať), môžu dať... Opäť, nezamieňať, zdôrazňujem, nemôžu oživiť mŕtveho človeka, je to jeho voľba. Ale na žiadosť rodiny a priateľov, jeho detí, mu môžu dať Pokoj. Aj keď si to nezaslúžil a je už mŕtvy, ale zaslúžili si to jeho deti, lebo robia niečo ohromné a dobré pre Duchovný Svet, robia to naozaj od srdca, a vtedy odpustenie môže byť vďaka príbuzným a blízkym. Ale kto to dokáže? Vari kňazi? Nie. A tu sa opäť porovnávali, povýšili sa. Ved' Ježiš Kristus predsa bol? Bol. Boli jeho verní žiaci? Boli. Ale iní sa k nim prirovnávali, že údajne zdedili (T: Áno, apoštolské nástupníctvo), viete, to je ako... No neviem, ako nejaký obraz, ktorý sa dedí, alebo neviem čo, krištáľová váza, alebo niečo iné. Jednoducho sa to dedí. Tak aj toto. Dedia túto moc a schopnosť akoby odpúšťať. Ako môže mŕtvy urobiť niečo pre mŕtveho (jednoduchá otázka), uľahčiť život mŕtvemu, keď je sám v ešte horšej situácii? Vari je to možné? Práve tu sa hovorilo o tom, že Živí, skutočne Živí, ktorí sú v Službe (nielen živí, ale v Službe), tí môžu. Medzi Jeho apoštolmi boli skutoční nasledovníci, naozaj tí, ktorí to mohli urobiť. A potom samozrejme boli ľudia, ktorí dosiahli veľmi vysokú úroveň duchovnej slobody, ktorí sa nielen oslobodili, ale tu aj Slúžili - aj tí mohli odpustiť. No nie oni odpúšťali – Boh odpúšťal, oni Ho mohli len informovať. O toto tu ide. A teraz ti hociktorý kňaz narozpráva rozprávky. Aj tu však existujú mechanizmy, ktoré sa dajú ľahko skontrolovať: pomohlo to subosobnosti alebo nie? Samozrejme, že nie.

T: Preto je zodpovednosť na každom.

IM: No, vieš, ale pre rodinu je to nejako (**T:** Áno)... Ak naozaj (všetci sme predsa ľudia) zomrel ti príbuzný, blízky, drahý človek, máš o neho starosť, chceš mu nejako pomôcť, ale v živote si nepomáhal, zabúdal si, ani zavolať si mu nechcel, a potom ňa zrazu začína trápiť svedomie. Prečo? Pretože prichádza, začína ňa vnútri otravovať vedomie. Prečo? Je mu ťažko. Tak sa mŕtvi chytajú živých, a začnú sa im pripomínať. A človek má výčitky svedomia, chce pomôcť. V skutočnosti sa ho chce podvedome zbaviť, niečo urobiť, vykúpiť sa. Živý človek sa snaží vykúpiť od mŕtveho a platí za to svojím životom. No, a sám nevie ako, nie je schopný, a nevie čo má robiť. Preto siahá po pomoci mágov, kňazov. Ale v skutočnosti je to rovnaké, či sú tam kňazi alebo mágovia. Ako môžu pomôcť? Nijako, keď sú sami takí. No človeku akoby bolo ľahšie.

T: Áno, mnohých ľudí neopúšťa táto starostlivosť a prejav lásky k svojim príbuzným.

IM: A je tu ešte jeden... Je ešte jeden veľmi zaujímavý moment. Prečo je nám ľahšie? Pretože vlastne, keď si spomíname na mŕtveho, na jeho obraz, keď sa s ním rozprávame, pomáhame mu, alebo aj keď sme išli za kňazom či mágom, dali sme mu peniaze, poprosili sme o modlitbu alebo vykonanie nejakého obradu, rituálu alebo ešte niečo iné, urobili sme nejaký skutok, a nejaký čas je nám ľahšie, ako sa hovorí, je nám „ľahšie na duši“, akoby nás tak netrápi svedomie. Ale

v skutočnosti sme urobili obrovský čin: premýšľali sme o ňom, starali sme sa oňho, vynakladali sme časť našich zdrojov (to je čas a všetko ostatné), to znamená, že sme sa s mŕtvymi delili o živé. A pre nich je to ako potrava, pretože získajú časť tejto energie a skutočne sa im na nejaký čas uľaví a sú pokojnejší. Čím viac ich však kŕmime, tým sú silnejší, a tým väčší majú apetít. Azda ten váš nerastie? Bez ohľadu na to, koľko zarábate, vždy máte málo, chcete viac. Bez ohľadu na to, ako veľmi vás milujú, nosia na rukách, vám je to málo, chcete viac. Veď my sa predsa po smrti nemeníme. Všetky naše zvyky: chamtivosť, lakomstvo, zlo, všetko nám zostáva, rovnako ako ľstivosť. A čo začíname, keď sa staneme subosobnosťou? Začíname sa pripomínať živým. A čím viac nás kŕmia, tým viac sa pripomínáme. A koľko poznáme prípadov, ktoré dohnali živých k tomu, že odišli oveľa skôr? Hromadu. Prakticky každý rod to má a takmer každý má podobných známych, kde sa to niekomu stalo.

T: A čo sa týka tohto kŕmenia subosobností. Zaujímavé je, že aj v turko-mongolských vierach sa našlo také, že subosobnosti, „mŕtvi žijú v podsvetí dovtedy, kým sa na nich spomína.“ A tak, (**IM:** Samozrejme) kým vykonávajú tieto pohrebné obrady, dovtedy jedia...

IM: Poviem to inak: žijú dobre, pokiaľ sa na nich spomína. Stále sa to nedá nazvať dobrým životom, ale žije sa im lepšie ako tým, na ktorých sa nespomína. Prečo? Pretože tí nedostávajú silu.

T: Áno. A tak je to uvedené, že dostávajú jedlo v tej chvíli (**IM:** Áno, tak to je jedlo), keď je sviatok (**IM:** Samozrejme) pamiatky zosnulých.

IM: Pamiatka zosnulých, áno. Keď jeme my, jedia spolu s nami. Len my jeme pozemskú stravu a oni jedia náš život. A to je tiež pravda. Ježiš Kristus dobre povedal o tejto téme: „Nechaj mŕtvych, nech sa starajú o svojich mŕtvych, a ty,“ hovorí, „poď so mnou. A živí nech idú so mnou.“ Tak komu budeme veriť: Ježišovi Kristovi alebo sprostredkovateľom, ktorí na tom dobre zarábajú? Viete, keď každý z nás dá len trošku... To je odpoveď.

T: A ešte je tu problém prenášania vlastnej zodpovednosti za duchovnú spásu na niekoho iného.

IM: A zasa, ak sa pozrieme na prenášanie zodpovednosti: kvôli čomu? Potrebujeme sprostredkovateľov, a prečo nás navykli, a my sme tak ochotne... Buďme úprimní, my sme vždy ochotní preniesť na niekoho zodpovednosť, aj za nás, aj za našu duchovnú spásu. My s veľkým potešením prenášame zodpovednosť na niekoho, aby za nás urobil niečo dobré, aby sa za nás niekto pomodlil. A prečo neprenášame zodpovednosť za to, aby sa niekto za nás najedol a napil vody? Jednoduchá otázka. Jedávame a pijeme vodu sami. A toto je to isté. Ak sa za nás modlí, tak za nás aj je. Budeme po tom najedení? Alebo za nás pije. Tak čo, priatelia, už nebudeme smädní? Buďme úprimní.

T: Ďalšia zaujímavá otázka: kto je pre Osobnosť príbuzný?

IM: Pre Osobnosť alebo pre človeka?

T: Pre človeka, dalo by sa povedať. Pre Osobnosť, prosím.

IM: Pre osobnosť? To je veľký rozdiel.

T: Áno.

IM: Tak odpoviem: kto je pre človeka príbuzný? Jeho pokrvne blízky, príbuzní, to znamená tam, kde je zamiešaná genetika, pokrvní. A pre Osobnosť? A tu je odpoveď úplne iná. Pre Osobnosť sú príbuznými všetci. Prečo? Pretože v každom človeku je duša a v každom človeku je Osobnosť. Duša - to je jeden genetický kód (**T:** Asociatívne, áno), ak si to preniesiete. Osobnosť, všetky Osobnosti, sú jeden genetický kód, je to ako matka a syn alebo matka a dcéra - sú veľmi blízki príbuzní. Tak pre Osobnosť sme teda všetci príbuzní, rovnako ako aj pre dušu. Duša je z jediného Zdroja.

T: A ešte je zaujímavý moment v Biblii, v Markovom evanjeliu, v tretej kapitole, tam, kde jedného dňa, keď bolo pri Ježišovi veľa ľudí, prišla Jeho matka a Jeho bratia a sestry a požiadali, aby Ježiš vyšiel von.

IM: Dobrá odpoveď.

T: Ježišovi odkázali, áno.

IM: To je presne odpoveď pre Osobnosť. A tu práve hovoril Kristus. Tak porozprávaj, pripomeň to.

T: Začnime, možno s tým, čo tomu predchádzalo. Predchádzalo tomu to, že v jeden sobotný deň v synagóge urobil

zázrak a uzdravil človeka, v súvislosti s tým...

IM: A v sobotu nebolo možné liečiť.

T: Nemohlo sa.

IM: V sobotu podľa ich presvedčenia sa nesmie nič robiť. A prečo resuscitácia u nich funguje a lekári pracujú v sobotu? Aj vtedy pracovali, aj teraz pracujú. Vtedy resuscitácia nebola, ale lekári pracovali. Ale Ježiš nemohol. A dopustil sa „hriechu“: pomohol človeku, uzdravil ho. Áno?

T: Samozrejme. A v tejto súvislosti veľmi veľa ľudí nasledovalo Ježiša, keď už išiel so svojimi učeníkmi k moru...

IM: Áno. Urobil zázrak a dav chcel ďalšie zázraky, išli si po uzdravenie a... Všetko ako zvyčajne.

T: Samozrejme, že farizeji sa znepokojili a v podstate začali pripravovať zhromaždenie: ako uškodiť samotnému Kristovi. A v ten deň, v podstate, svojim učeníkom veľmi veľa kázal.

IM: Vysvetlím to. Tu je tiež nepochopenie, prečo farizeji a tomu podobné. Prišiel a v synagóge vyvolal poriadny rozruch. Ukázal zázrak, ten zázrak, ktorý miestni kňazi nemohli urobiť, a potom odišiel. Všetci opustili synagógu, nikto nič nezaplátil. To je pravda. A v zákulisí si oni, kňazi, medzi sebou povedali: „Ak to bude takto pokračovať, budeme musieť pracovať. Musíme s Ním niečo urobiť.“

T: „Je čas niečo urobiť.“

IM: Na sto percent.

T: Áno. A tak sa v ten deň vlastne konalo aj veľa kázaní a uzdravení. A tak Ježiš odišiel domov a zástup Ho neopustil a išiel za ním. V tej chvíli, v podstate, nastal rozruch, a oznámili Jeho matke, že...

IM: ...že „Váš syn sa zbláznil“.

T: Áno, že je mimo.

IM: A viete, čo je na tom najzábavnejšie? Ježišovi Kristovi Jeho bratia neverili. Neverili mu. A keď začal svoje kázanie, keď hovoril o Pravde, považovali Ho za blázna a išli Ho zobrať, aby si neurobili hanbu pred susedmi, aby o nich ľudia nepovedali niečo zlé. Išli za ním ako za duševne chorým, a o tom sa píše, a o tom sa hovorí. Ale Ježiš odpovedal nádherne.

T: Áno, prečítam tento príbeh. „Prišla Jeho matka a Jeho bratia, stáli pred domom, a poslali pre Neho, aby vyšiel von. Okolo neho sedeli ľudia. A oni mu povedali: „Hľa, Tvoja matka, Tvoji bratia a Tvoje sestry stoja pred domom a volajú ňa.“ On im odpovedal: „Kto je Moja Matka a Moji bratia?“ Prešiel pohľadom po tých čo sedeli a povedal: „Hľa, Moja matka a Moji bratia, lebo každý, kto bude plniť Božiu vôľu, je môj brat, sestra a matka.“

IM: A matka... A tu už hovoril ako Ježiš Kristus. A keď prišli, dovnútra k Ježišovi Kristovi nevstúpili, k svojmu synovi, k svojmu bratovi, jednoducho nešli, lebo si nechceli pred

ľudmi urobiť hanbu. Prišli ho zavolať a vziať domov. To je pravda života. Stáva sa to tak. Vari to tak nebolo aj s Prorokom, keď sa mu príbuzní a susedia smiali a odmietali ho?

T: „Doma nikto nie je prorokom“, áno.

IM: A o tom hovoril Ježiš Kristus.

T: Samozrejme, informáciu o tom, že prišla matka a bratia, dostal Ježiš po tom, ako rozprával v tej chvíli o hanení Ducha Svätého, že hanenie Ducha Svätého nie je nikdy odpustené, a že kráľovstvo rozdelené samé v sebe nemôže nikdy obstať.

IM: Samozrejme. Akú smutnú tému preberáme. Vieš, pre ľuď, úprimne povedané, buď je, alebo nie je. Mnohí ľudia to čítajú ako históriu, mnohí všeobecne ako rozprávku. Keď sú ľudia ďaleko od Boha, sú ďaleko aj od Ježiša Krista a všetkého ostatného. Žiaľ, je veľa ľudí, ktorí, aj keď sú kresťania, necítia, nechápu a nevedia dokonca, že Ježiš Kristus žil. Rovnako biedne je to aj v iných náboženstvách s inými prorokmi. Aj keď, opäť, všetci proroci sú naši. Vari nie je Mohamed pre kresťanov prorokom? A tak isto aj Ježiš Kristus pre moslimov? Pravda. Prišli a hovorili o jednej a tej istej Pravde, a chceli pre všetkých to isté. Ale ľudia sú ľudia. Poďme niečo... Prepáčte, priatelia, ale táto téma sa mi naozaj nepáči. Krútime sa okolo toho, čo ukazuje Pravdu, odhaľuje ju, odhaľuje podstatu našej ľudskejši. A viete, také pochopenie, rozpory našej ľudskej podstaty, našej neochoty, neochoty Žiť, nám ešte raz pripomína to: prečo sme tu? Mohol by som byť na rybách, Tatiana u kaderníka. Vy by ste tiež nestrácali

čas, aby ste nás počúvali, venovali by ste sa svojim veciam, však? Ale my v nádeji na to, že budete počúvať, vy v nádeji, že budete počuť niečo zaujímavé...

T: A snažiť sa žiť.

IM: Dúfam, že áno, dúfam, preto nie som na rybačke. Ja tiež, ak mám byť úprimný... Vždy je tu nádej. A je tu veľa dobrých ľudí. Veď každý cíti. Dokonca aj tí, ktorí sú v moci satana, jeho otroci, oni stále cítia, že Boh existuje. Cítia, kde je spravodlivosť, no jednoducho nemajú silu toto všetko prekonať. Natolko sú slabí, no slabí... Vo svojom vedomí sú slabí, ako Osobnosť slabí, slabá Osobnosť. A aby sa stala silnou, stačí len povedať „nie“: nie satanovi, povedať svojim myšlienkam „nie“, prestať haniť Ducha Svätého. A veľa sa zmení, ak naozaj toto chcete, naozaj sa usilujete o Život. Nie? No to je naša voľba. Sami si vyberáme, kým chceme byť: Anjelom alebo subosobnosťou. Okrem nás, nikto iný to neurobí. Jednoducho je zlé, že nevieme, čo je Anjel a čo je subosobnosť. A mimochodom, k tomu, že nevieme, čo je to subosobnosť... Veď Gautama dal svojim žiakom cvičenie. Sám ho robil v Belovodí a považoval ho za veľmi dobré, toto cvičenie, ktoré... Jeho podstatou je, že si človek spomína akoby na svoje životy (toto začali písať neskôr). Podstatou tohto cvičenia je, že človek má možnosť hovoriť so subosobnosťami, ktoré sú v ňom. A v tých časoch dokonca prakticky (až na veľmi vzácne výnimky), prakticky mal už každý na duši subosobnosti, a niektorí ich mali veľa. Aby sa mohli s týmito subosobnosťami rozprávať a zažiť skutočné zážitky na

vlastnej koži. Toto bolo, mimochodom, zachytené.

T: Áno, skutočne sa zachovali informácie. Veď sám Budha, hovorí sa, si pamätal svoje minulé životy, (**IM:** Samozrejme, že si spomenul) a žiaci: Ananda aj jeho žiaci mali skupinu tých, ktorí si spomenuli na minulé životy.

IM: A to je opäť nesprávne. Toto je skreslená informácia. Budha by nikdy nepovedal: „Spomenul som si na svoje minulé životy.“ Stal sa Budhom, dokonale chápal, že má jeden život, a že je Osobnosť. Spomenul si na tých ľudí, tie osobnosti, tých jednotlivcov, ktorí používali, povedzme, alebo sa prejavovali vďaka duši, ktorá v ňom bola, s ktorou dokázal splynúť. A spomenul si na tých, ktorých zničil. A to je ten prípad, nepreriekol som sa. Subosobnosti, keď sa prebúdzajú, povedzme, Bódhisatva, alebo sa človek spája s dušou a stáva sa Anjelom, vtedy všetky subosobnosti ktoré boli, podliehajú druhej smrti. Z toho vychádza, že ich ničí. Ale sú to paraziti, sú to nepriatelia, nie sú to priatelia. No v tomto procese spájania sa, skutočne s nimi hovoril, použil túto prax pred spojením, samozrejme ňou prešiel. Ako som povedal na začiatku, že keď bol v Belovodí, dostal túto prax, ktorá umožňuje rýchlejšie pochopenie. Povedzme, že okrem iného aj vďaka nej sa stal Budhom, preto si ju vážil. A mohol debatovať so subosobnosťami (s mnohými), ktoré mal. A považoval to za obrovskú skúsenosť, preto dal túto prax svojim učeníkom. No, predbieham, len poviem, že... Povedal by som to takto: ona naozaj pomáha, ale nie všetkým. Väčšinu predsa len zvádza k mágii. Prečo? Pretože človek, keď

diskutuje so subosobnosťou... a subosobnosť je nútená byť ľstivá, snažiť sa o prežitie. O tejto téme budeme určite ešte hovoriť. Preto, keď má znalosti... a subosobnosť má oveľa viac znalostí ako len človek, pretože pozná pravdu, prešla si tým a slobodnejšie komunikuje so samotným systémom: s vedomím sa viac, lepšie kontaktuje, myslím tým, že sa lepšie kontaktuje so systémom. Preto pre človeka, ktorého vedomie je obmedzené v poznaní, je teda rozhovor so subosobnosťou mimoriadne poučný. Navyše subosobnosť existuje v trochu iných časových charakteristikách, preto často človeka upozorňuje „tam nechod', sem nechod', toto rob, toto nerob“, a je to akoby nadmieru príjemné, povyšuje to človeka nad ostatných, má nejakého „džina“. Mimochodom, práve odtiaľ pochádzajú legendy o džinoch. Džinovia nie sú nič iné ako bytosti z onoho sveta, zdôrazňujem, že inteligentné, rozumné.

T: A to sú práve spomienky na tieto minulé životy. Tu mnohí tvrdia, že je to výsledok askézy alebo duchovného rozvoja človeka, že si jedného dňa v určitej fáze svojho duchovného rozvoja spomenie na tieto momenty.

IM: Stáva sa to. Niekedy si človek v určitom štádiu nespomína, ale môže s nimi viesť rozhovor (**T:** S nimi). Ak to má ako spomienku, nie ako rozhovor, keď sa subosobnosť spája s jeho vedomím a Osobnosť to všetko vníma ako svoju vlastnú spomienku, tak keď sa mu vráti vedomie, človek si to nepamätá. A tu si pamätá. Ak si spomenie na svoju predchádzajúcu skúsenosť, znamená to, že vedie rozhovor, teda

vedomie je tu pod kontrolou, v tom je trošku rozdiel. A keď človek skutočne stojí na duchovnej ceste, je dostatočne vyspelý, natoľko rozvinutý, že dokáže kontrolovať tento proces komunikácie so subosobnosťou, subosobnosti sú šťastné. Prečo? Pretože získajú (T: Dúšok života) taký dúšok, ako hovoríš, dúšok života, získajú určitú istotu, a utrpenie počas komunikácie mizne. Preto sú veľmi zhovorčivé, zaujíma ich to, tento kontakt je pre ne zaujímavý.

T: A prečo sa táto praktika dávala, povedzme, Budhovým učeníkom?

IM: Predstav si to. Nás tu teraz počúvajú, nikto z nich nevie, že sú smrteľní, naozaj to nevedia. Na začiatku sme už o tom spolu hovorili. Vedomie: „Áno, nie.“ Rozumieme tomu, teoreticky to vieme, ale vo vnútri tomu neveríme. Neveríme a nevieme, čo bude po smrti, pretože aj naše slová sú vnímané veľmi kriticky ich vedomím, predovšetkým prvotným vedomím, a druhotné vedomie sa snaží naše slová popierať, opiera sa o svoje zaužívané dogmy a podobne, aj o postuláty, ktoré získali z rôznych programov, kníh a všetkého ostatného, pretože nemajú svoju vlastnú skúsenosť. A tu človek získava vlastnú skúsenosť, ktorú nemožno vymazať ani nahradiť. A človek sa naozaj rozpráva s niekým, kto žil pred ním, ale nie je to on, nie je to jeho život, ale niekto, kto žil pred ním, a on vidí, kým sa môže stať. A subosobnosti hovoria, ako to všetko vnímajú, cítia, a je to pre nich prerušenie osamelosti. Veď subosobnosť existuje v osamelosti, aj keď sú veľmi husto jedna na druhej, ale sú osamelé. Tiež všetko

počujú, nevidia, ale všetko počujú. Keď však prichádza k tomuto kontaktu a subosobnosť sa spája s vedomím, alebo nahrádza druhotné vedomie, vtedy všetko vidí, a cíti aj telo. Je to naozaj tak, pretože je v kontakte s neurónovou skupinou, pre ňu je to teda ako nový život na krátky čas. A pre nich je minúta ako rok, alebo aj viac. Je to tam ťažké. A Osobnosť, keď vidí túto skúsenosť, začína chápať, že Boh predsa existuje a, prepáčte, aj peklo existuje. Nie imaginárne, nie také, kde „drkocú zubami“, „varia sa v kotli“, keď, viete, „sedíš v kolektíve, my sme veľký kolektív, sedíme, a čerti pracujú, saunu nám vykurujú, a my (viete, adaptácia je taký pojem)... nech nás varia akokoľvek, zvykneme si, začneme hrať karty, alebo niečo iné, čertom sa vysmievaj, pozeráš, veselo bude“. Nie, priatelia moji – osamelosť. Veď, väčšina z vás je aj teraz medzi rodinou a blízkymi v duši osamelá. Staráte sa o nich, ale oni o vás nie. Všetko? Vy pre nich všetko, a oni sú takí nehanební. No, pozrite, aký egoizmus, však, takže... Práve to je príčinou. Nemusia vás milovať, ale vy musíte milovať všetkých a nič od nikoho nežiadať ani chcieť. Ak miluješ kvôli niečomu, ak niekoho miluješ preto, aby on miloval teba a obľetoval ňu, si egoista, nemiluješ nikoho iného okrem seba. Láska je bezplatná. Treba sa zbaviť toho všetkého zlého, všetkých myšlienok a všetkého, potom ani vo vnútri nebude samota. Potom dôjde k pochopeniu, že duša má rovnaký základ a Osobnosť všetkých je tiež príbuzná, povedzme, všetky naše Osobnosti sú si veľmi blízke. Sme si teda oveľa príbuznejší a bližší, ako sa zdá. A všetko ostatné pochádza z toho ľstivého, z ducha konfrontácie – z nášho vedomia. Ono

rozdeľuje, ničí, je emocionálne, chce, núti, nenávidí a nás núti k tomu tiež. Otázka je, kto sme? Egoisti? Sme otrokmi ducha nenávisti a odporu, alebo sme predsa len ľudia, milujúce bytosti? A od tohto rozhodnutia závisí všetko. A subosobnosti sú subosobnosti, a táto praktika bola naozaj zaujímavá. Ale, opäť zopakujem, že pre slabých ľudí bola príliš lákavá, pretože im dávala to, čo ostatní nemali. A mnohí jednoducho odchádzali a stávali sa, ako povedal Ježiš Kristus v odpovedi Jánovi, anjelmi chudoby – slabými duchom.

T: Je však zaujímavé spomenúť tých filozofov, ktorí to považovali za zvláštny dar. Ak si spomenieme na Pytagora, ten povedal, že ľuďom nie je dané pamätať si svoje minulé životy (**IM:** Presne tak to je) a Hermes mi raz dal (**IM:** to je aktívna subosobnosť) dar spomienok na všetky tieto životy. A teraz si môžem spomenúť nielen na svoje vlastné životy, ale rozprávať o tom aj iným ľuďom. Zaujímavé je aj to, že bolo veľa filozofov, ktorí počuli presne ten hlas v hlave, ktorým, ako hovorili, ich varovali subosobnosti.

IM: Mnohí významní ľudia počuli a, prepáčte, títo filozofi... Prečo chodiť ďaleko? Neďaleko odtiaľto je knižnica Vernadského.

T: Áno, Vernadski.

IM: A bol taký významný človek Vernadsky. Všetci?

T: ... ktorý rozprával, že v ňom žije Sokratov démon.

IM: Presne tak.

T: ...áno, ktorý v podstate cíti výzvu, ako prorok, aby napísal dielo „Biosféra“ ...

IM: Nuž? Je to zaujímavé. Myslím, že o Vernadskom možno niečo málo vysvetliť, a aj o samotnom Sokratovi.

T: Ale mňa, Igor Michajlovič, zasiahol práve ten moment s Vernadským, čo je prirodzené, bol ťažko chorý...

IM: Zdá sa mi, vieš, ten prípad s Vernadským ohromil všetkých rozumne uvažujúcich ľudí.

T: Je zrejmé, že príbeh, že bol vážne chorý a pochopil, čo je to tvorivá úloha života, bol predzvesťou pre napísanie diela „Biosféra“. Povedal toto: „Jasne som si začal uvedomovať, že som predurčený povedať ľudstvu niečo nové v náuke o živej hmote, ktorú vytvorím, že toto je moje poslanie, moja povinnosť, mne uložená, ktorú musím uviesť do života – ako prorok, ktorý v sebe cíti hlas, ktorý ho vyzýva ku konaniu. Pocítil som v sebe démona Sokrata.“ A ďalej: „Teraz si uvedomujem, že toto učenie môže mať rovnaký vplyv ako kniha Darwina a v takom prípade, bez toho, aby som sa zmenil vo svojej podstate, sa ocitnem v prvých radoch svetových vedcov.“ A to je kľúčový bod. V podstate, skutočne, keď je človek egoista, keď je vstupom k nemu jeho pýcha (**IM:** Samozrejme. Jeho egoizmus), jeho pocit slávy, dôležitosti (**IM:** Jeho túžba po sláve), otvára to dvere subosobnosti.

IM: Stopercentne áno. Kvôli takémuto egoizmu a snahe vyniknúť nad davom, uzatvára človek dohodu s diablom (v skutočnosti často so subosobnosťami). No a zdá sa, že sa rodí

taká symbióza, ako u spomínaného Sokrata.

T: Mimochodom, počul aj hlas, ktorý mu neustále napovedal, radil mu, chránil ho dokonca pred tým (**IM:** Áno), kam má ísť, kam neísť.

IM: Súhlasíte priatelia, veď je veľmi pohodlné, keď v tebe žije niekto, s kým sa rozprávaš, si s ním v symbióze, varuje ťa, aký obchod uzavrieť, kam ísť, komu čo povedať, kde mlčať, kam nechodiť. Veď on toho Sokrata doslova zachránil. (**T:** Áno) doslova. Áno?

T: Keď sa vracali z bitky, ukázal mu úplne inú cestu (**IM:** Áno), nie tú, po ktorej išiel zvyšok oddielu.

IM: Boli tri cesty (**T:** Áno). Po jednej z nich išli jednotky, utekali (prehrali). A narazili na kavalériu (**T:** Áno) a takmer všetci boli zničení. Ale on sa vydal úplne inou cestou. Prečo? Pretože démon v hlave Sokratovi povedal: „Tam nechod', choď tam“, a on išiel tadiaľ (**T:** Úplne mu dôveroval). Zachraňoval ho, pomáhal mu, urobil z neho Sokrata, preslávil ho, získal slávu, však? Lenže ho na poslednú chvíľu podrazil. (**T:** To áno). Takto funguje diabol, priatelia moji. A ešte, subosobnosti nikdy nikomu neumožnili cestu k Životu, to treba pochopiť. V tomto svete pomáhajú, ale nakoniec to nastaví tak, aby sa človek stal subosobnosťou. Ale aj v tomto prípade uzatvárajú túto dohodu (vstupujú do symbiózy) len s takýmito nafúkancami, ktorí túžia po moci, peniazoch, sláve a podobne. Položím jednoduchú otázku. Kde sú teraz tieto vynikajúce osobnosti, také učebnicové, také slávne po

celé stáročia? Sú s Bohom alebo v pekle? Priatelia moji, sú to aktívne subosobnosti spolu so svojimi démonmi. A kde sú? Sú niekde medzi vami. A niektorí z vás majú možnosť stať sa takými slávnymi ako Sokrates, Vernadskij a im podobní – „výnimočnými osobnosťami“. Sú to však osobnosti alebo subosobnosti? To je otázka. A čím viac sa zapájali do týchto dialógov s týmito subosobnosťami, tým viac sa oni snažili zanechať spomienku na seba, zafixovať svoju podobu a spraviť to tak, aby si ich pamätali. Otázka: „Prečo?“ Aby sme ich krmili, aby sme sa o nich učili v školách, aby sme videli ich podobu, poznali ich mená, spomínali. Vidíte, aj teraz ich spomíname.

T: Naozaj sa zdá, že nech sa tieto subosobnosti javia akokoľvek dobrými, výsledok je rovnaký ako v prípade Sokrata. Paradox: akoby sa človek, ktorý má zrejme dar presviedčania (**IM:** A odkiaľ má ten dar presviedčania?), nedokázal obhájiť na súde.

IM: A odkiaľ má dar presviedčať, tento Sokrates? Nie je to od toho démona?

T: Áno. Pre Sokrata bolo jasným znamením toho, že na súde robil všetko dobre, to, že tento hlas ho neprerušoval. (**IM:** Na súde?) Áno.

IM: No, áno. Nezastavoval ho až do poslednej chvíle, kým neprehral.

T: Ale tu sa mimochodom ukázalo, že Cayse (ak si vezmeme aj Cayseho), aj uňho sa v detstve ukázalo, že keď mal deväť

rokov, prvýkrát počul hlasy, nevedel pochopiť, odkiaľ prichádzajú.

IM: Tu, rozumieš, Cayse bol trochu iný prípad. On po strese (a to sa stáva často), keď ho otec udrel (taký príbeh), spadol a prvýkrát počul hlas. Prečo? Pretože deti, vystavené násiliu v ranom veku... A v ranom veku Osobnosť ešte nie je silná, vedomie sa formuje, sme príliš zraniteľní pre rôznych démonov, džinov a podobne, vrátane subosobností. A tak aj tu, dieťa je pod veľkým stresom a Cayse bol často v takom strese, ťažkom strese a deti sa snažia nájsť, viete, taký kútik, kde sa môžu schovať. To znamená, že si vo svojom vedomí vytvárajú oddelené izbičky, kam sa snažia uniknúť pred realitou. No a snažia sa osloviť niekoho vo svojom vnútri, vedú dialógy, je to výtvar vedomia. Nie je tam láska, je tam strach. A strach ich tlačí k čomu? K tomu nájsť si ochrancu. A ochranca sa spravidla vždy nájde. Prečo dieťa vynakladá svoje sily nie na svoj vlastný rozvoj, nie na rozvoj lásky v sebe, ale snaží sa vyhnúť násiliu, je plné nenávisti, je v ňom množstvo emócií. Prirodzene, je to potrava pre celý ten neviditeľný oceán, vrátane subosobností. Takto to teda chodí. Cayse sa dostal do štandardnej situácie, ktorej je vystavených mnoho ľudí. No v tomto prípade si z toho dokázal urobiť ešte aj biznis, ale zároveň získať slávu a všetko ostatné. Ako to však nakoniec skončilo? Rovnako banálne, tak isto: niekde v niekom žije Cayse, niekde v niekom behá baba Vanga a všetko ostatné. Nie je to tak? Je. A so svojimi skúsenosťami nikam nemiznú.

T: Ale zároveň Cayseho subosobnosti hovorili tiež veľa dobrého a hovorili o tom, že najdôležitejšou oporou v ľudskom živote je duchovná podstata (**IM:** Sto percentne), a aké je dôležité byť dobrým človekom, susedom (**IM:** Sto percentne), príbuzným.

IM: Vytvorila a vyrobila obraz správneho človeka, učia duchovnosti.

T: Dôležité je tvoriť a nie ničieť.

IM: Samozrejme.

T: Je ale zaujímavé, že keď na to prišla reč na jednom z čítaní, položili otázku: „Ako sa k tomu postavíš? Je tu problém – mŕtvi prichádzajú do vedomia... “

IM: Áno. A práve tu sa prejavuje subosobnosť.

T: Prejavuje sa subosobnosť so svojimi odporúčaniami.

IM: A celá podstata... a celá jej podstata. A celá tá „duchovnosť“ je ako šupka, odpadáva. Prečo? My dvaja sa teraz rozprávame, rozumieme si, ale naši priatelia nemusia rozumieť tomu, o čom hovoríme. Práve Cayse povedal, že máme spomínať na mŕtvych, starať sa o nich a podobne, to je presne to, čo Alah zakázal: nerozprávať sa s nimi, nespomínať ich a podobne. A tí istí démoni našepkávali Caysemu, a Cayse je taký „šlachetný, duchovný, chce všetkých zachrániť“, len trval na niečom inom, na tom, že vyššie sily hovoria, že musíme kŕmiť mŕtvych.

T: A je tu ďalší moment. Ved' Cayse bol veľmi, povedzme, nábožensky založený človek, bol teda kresťanom. Je zrejmé, že pre subosobnosti to je nevýhodné...

IM: Prepáčte, priatelia, ale naozaj mi je to smiešne: no ako...? Veriaci človek, v mojom ponímaní, to je človek, milujúci Boha (**T:** Boha). Ak bol kresťanom, bol verný Ježišovi Kristovi. Ježiš Kristus zakazoval zaoberať sa mágiou. Je to tak? Čo robil Cayse? Ved' Ježiš Kristus sám nerobil mágiu. Hovoril ľuďom: podľa vašej viery nech sa vám stane. Nerobil mágiu. Mnohí povedia: „Zázraky ktoré ukazoval“, a podobne. On je Ježiš Kristus.

T: Tu, mimochodom, Cayse sám veľmi dlho pochyboval, či je tento jeho dar pozitívny.

IM: Preto mu ako človeku, ktorý sa prezentuje ako veriaci, milujúci Boha, hovorili o krásnych, duchovných veciach, ako treba. Také obyčajné jednoduché pravidlá, ktoré sú vo všetkých náboženstvách napísané tučným písmom: „Milujte sa navzájom, buďte dobrí, buďte poslušní“ a tak podobne. A potom: "Si otrok Boží, podriaďuj sa, poslúchaj, dodržiavaj." Však?

T: Samozrejme, najväčšie ťažkosti sa začali, keď on ako človek, dodržiavajúci kresťanské dogmy zrazu zistí, že na prednáškach rozpráva ľuďom o reinkarnácii. To bolo pre neho, samozrejme, najťažšie obdobie, pretože to úplne odporovalo existujúcim dogmám.

IM: Ťažkým obdobím, pretože nepoznal históriu.

Kresťanstvo bolo budované hneď od začiatku... Dokonca aj hlavné náboženstvo, ktoré vytvoril architekt Pavol – aj tam bola reinkarnácia. A nemohol neveriť v reinkarnáciu, pretože bol práve z tej triedy, ktorá reinkarnáciu prijímala. Kým bol pred kresťanstvom?

T: Farizejom.

IM: Ktorí vyznávali čo? Reinkarnáciu.

T: Áno, eseji, farizeji.

IM: Presne tak. Preto o tom vedeli. A Ježiš Kristus o tom hovoril. Potom bola reinkarnácia odstránená. Prečo? Začala prekážať, no nepohodlný jav. Pretože reinkarnácia si vyžaduje čo? Vysvetlenia, podrobnosti, príbehy, ako sa vlastne deje to, o čom teraz hovoríme. Veď sme nepovedali nič nové. Veď o tom, prepáčte, všetci proroci hovorili, o tom vedeli ľudia, vedeli o tom prví kresťania, vedeli o tom prví moslimovia. Neobjavili sme nič nové. Prečo je to všetko zabudnuté? Pretože tieto znalosti o posmrtnom osude úplne odstraňujú prostredníkov, pretože každý človek, ktorý rozumie a vie, čo sa deje, chápe, že musí pracovať sám. Kým on, prepáčte, nedosiahne ako Osobnosť splynutie s dušou, nič sa nestane. A to je tak blízko, že ani jeden prostredník, ani chudučký, sa nezmesť a nebude môcť robiť prostredníka v tomto procese. Nie je to tak?

T: Áno. Tak je to v podstate aj v prípade kresťanstva. Ukazuje sa, že sama...

IM: A všeobecne, vieš, poviem ti, že ak odstránime posmrtný život, všetky tie manipulácie, všetky tieto základy, potom v náboženstvách zostane... No, čo tam zostane? Teatrálnosť a mágia, a nič iné. Náboženstvá sa rozpadnú. Prečo? Jednoduchá odpoveď. Bez sprostredkovania posmrtného života a týchto rozprávok o posmrtnom osude, ktoré si vymysleli, je náboženstvo mágiou. Prehrá však s tými mágmi, ktorí sú alternatívami. Prečo? Všetko majú jednoduché. Majú svoje jednoduché rituály. Nehovorím, že lacnejšie, nie. U kúzelníkov je to tiež drahý špás, ale tam je ľahšie dosiahnuť nejaký materiálny sen, rýchlejšie, tiež sa tisíce rokov formovala celá táto mágia. A v náboženstvách je mágia príliš rozťahaná, komplikovaná a snažili sa ju skryť. No ako to skryješ, keď presvitá zo všetkých škár?

T: A ešte takáto otázka, Igor Michajlovič, o subosobnostiach. Je úplne jasné, a Vy ste o tom v predchádzajúcej relácii hovorili, že pre subosobnosti je nevýhodné duchovné spasenie človeka, že to je druhá smrť.

IM: Pravdaže nevýhodné. Samozrejme.

T: A je pre subosobnosti výhodný duchovný rozvoj človeka?

IM: Áno je. Veľmi výhodný. Veď mnohé subosobnosti postrkujú ľudí, dokonca ešte, stáva sa... zvlášť v symbióze ich učia (ako u Cayseho), podporujú mravnosť, atď. Tu ide znovu o fyziku. Prečo? Čím je Osobnosť bližšie k duši, ak berieme... Opäť, priatelia moji, my vychádzame zo starodávnych tradícií, relígií a zo všetkého ostatného. Existuje

chápanie, že je Osobnosť, je Duša, a tie sú zviazané striebornou niťou. A čím bližšie je Osobnosť k duši, tým sa niť stáva hrubšou, teda Osobnosť dostáva viac energie. Čo to znamená? To znamená, že vedomiu sa dostane ešte viac (T: Tiež viac) energie. Subosobnosť, ktorá je v symbióze s vedomím, tá tiež dostáva viac čoho? Energie, jedla a sily. Prepáčte, ale nič v tomto svete, vo svete tieňov, vo svete smrti, nič nemá význam, okrem potravy. A to je všetko, tam je jedna hodnota. Oni nemajú... My tu máme mnoho hodnôt. My máme varianty: stať sa Živým, alebo stať sa subosobnosťou. A z toho vychádza množstvo kombinácií. Chápete? Teda my tu máme morálku, nejaké správanie, nejaké vymyslené hodnoty – to sú hry vedomia a všetkého ostatného. Pre nás sú cenné dokonca aj závesy, obrus. My všetkému prikladáme hodnotu, tomu, čo vonkoncom... proste komfort, pohodlie, atď. Pridelujeme tomu určitú hodnotu. V tamtom svete, vo svete tieňov, tam je cenná len potrava. Ale tam je iná potrava. U nás je potrava rôznorodá. My môžeme jesť poltavskú slaninu, alebo baraninku, alebo niečo ďalšie, každý, kto čo je, komu sa čo páči, niekto koláčiky, a iné. Ale tam je len jedno: tam je to, z čoho pozostáva všetko, to čo daruje Život – tak to je pre nich cenné. Oni nemajú tráviaci systém, preto sa živia doslova energiou, a kvôli nej toto všetko robia. Ak chápeš a vieš toto všetko, keď odhodíš všetky tieto hlúposti, všetko do seba zapadne. Všetko začne byť jednoduché, pochopiteľné. To je pravda.

T: A ešte, Igor Michajlovič, takáto otázka. Prejavenie sa

subosobnosti nastáva tak, že je vedomie úplne nahradené alebo existujú varianty (**IM**: To je rôzne), že počujú hlasy, napr. Cayse, Sokrates?

IM: Nie, počkaj. Ak si zoberieme Cayceho, dobre? Pozrime sa na Cayceho. Takže, prvý prejav u neho, kedy sa udial? Keď dostal bitku od otca?

T: Keď mal deväť rokov.

IM: Udrel ho, ten spadol, no a začul hlasy. A začalo sa čo? Zázraky. Takže tu sa to striedalo, ale boli v symbióze. Teda prečo? Je to skutočne tak: on si kládol knihu (**T**: Áno.) pod podušku, hovorili mu, že „ráno budeš všetko vedieť“. Tu bola dominujúca symbióza od subosobnosti. Teda on ako Osobnosť bol odpojený od svojho vedomia, teda spal. No v skutočnosti, ak by sme sa pozreli a natočili to na videokameru, on sedel a učil sa túto učebnicu. Pamäť subosobnosti však funguje inak nemá funkciu „zabudol“. Ani naša pamäť, priatelia, nemá funkciu „zabúdania“; pamätáme si všetko do detailov. Je to skutočne tak, hneď k tomu prideme. A myslím, že sme už o tom rozprávali v niektorých reláciách, že si pamätáme všetko. A pomocou určitých techník, napríklad pomocou hypnózy (**T**: Hypnózy), môžete napríklad prinútiť človeka, aby si na všetko spomenul, a podrobne. Všetko, čo počul, videl, a čomu bezprostredne nevenoval pozornosť. Takže subosobnosť má vynikajúcu pamäť: stačí, aby si prelistovala knihu a vložila túto spomienku do jeho vedomia, pretože je v dominujúcej symbióze. Napríklad dieťa sa

prebúdza, ale akoby spalo, no nepamätá si to, ale vie naspa-
mäť knihu. Zázrak? Zázrak. No za týmto „zázrakom“... To
je, viete, ako keď námesačníci chodia. No niektorí námesač-
níci chodia len v noci do chladničky a hovoria, že tam neboli.
Chápeš? No toto sú „normálni“ námesačníci, a „nenor-
málni“ sa učia učebnice. No a v skutočnosti sú to všetko
veľmi jednoduché, ľahko vysvetliteľné mechanizmy. Toto
bolo zaznamenané, pozorované. Skutočne to existuje, tieto
javy sa skúmali. Takže všetko sa začalo z takej dominujúcej
pozície subosobnosti, no potom bol už z toho vystrašený. A
spravil taký kompromis. Ale v tomto kompromise aj tak vi-
díme čo? Vidíme dominujúce subosobnosti, pretože často si
nepamätal, čo hovoril. Správne?

T: Áno.

IM: A ako sa neskôr u neho prejavili všetky tieto javy?

T: Počas hypnózy, zrejme.

IM: Správne. Ochorel (**T:** Dostal laryngitídu), stratil hlas a
vtedy bola moderná hypnóza... v tom čase bola veľmi mo-
derná. A on šiel ku komu? K miestnemu hypnotizérovi,
ktorý vykonal niekoľko seansí a náhodou upevnil to, čo v
ňom už bolo, teda pootvoril dvere práve týmto subosobnos-
tiam. A začal sa proces Cayceho života, už kontrolovaného
dominujúcou subosobnosťou. Hoci, mal ich niekoľko. Teda
existujú fakty o zapojení niekoľkých subosobností. Nuž, toto
sú už také veci, to sú už temné záležitosti, to nie je dôležité.
No oni skutočne vedia... Pre nich je informácia... Oni inak

vnímajú: pre nich nie je dôležitá ani vzdialenosť, ani čas. Keď povieme: „To je iná dimenzia“, mnohým to nič nepovie, však? Vysvetlím: takže, my sa pozeráme na stôl. Vy sedíte za stolom a vidíte, čo je na stole, vidíte, čo je v izbe. No nevidíte, čo sa deje na susednej ulici. Správne? Prečo? Pretože vy sedíte tu – oblasť vnímania. A teraz si predstavte, že ste sa zdvihli do výšky približne 20 metrov – už vidíte, čo sa deje v susednej ulici. Čím vyššie sa dvíhate, tým väčší, tým širší je váš rozhľad. Takže, subosobnosti sa nenachádzajú v trojrozmernosti tak ako Osobnosť a vedomie. Táto skupina, to je trochu vyššia, povedzme, dimenzia, pre ktorú to, čo je tu pre nás obmedzené našim, povedzme, rozsahom videnia, je oveľa širšie a hlbšie. Preto nie je nič čudné na tom, že Cayce vo svojich čítaniach, keď hovoril, kto sa má ako liečiť, vravel, že „dáš si ten a ten liek, pôjdeš do tej a tej lekárne, a tam za tým stojí to a to“, tam za tým flakónikom, o ktorom ani sám lekárník nevedel. A teraz vďaka Caycemu sa dozvedel, že mu, ako vidno, ešte ostal ten liek. Nuž vari je to zázrak? Pre nás v 3D je to zázrak. Pre nich je to prirodzené. Pre nich je to, ja neviem, no ako prísť do kuchyne, otvoriť skrinku a už vidíš lyžice, vidličky, nožíky, berieš si všetko čo chceš. Prečo? Ty to vidíš. Tak aj oni, oni toto všetko vidia.

T: A ešte Igor Michajlovič, čo sa týka hypnózy, pretože teraz je populárny taký smer – regresológia, kedy si ľudia chcú spomenúť na svoje predchádzajúce životy a v podstate sa obracajú na služby hypnotizérov. A čo sa deje? Ako sa posilňuje? Hovorili ste o prípade Cayceho, že hypnotizér posilnil

subosobnosti (**IM:** Áno, otvoril dvere). Čo nastáva?

IM: Vec sa má tak, že existujú špeciálne techniky. Spomínali sme Gautamu (**T:**Áno), ktorý sa sám učil na základe tejto praktiky, a to rozprávaním sa so subosobnosťami, aj svojim učeníkom ju dal, atď. No tu sa využíva taká meditatívna technika ponorenia sa. No poviem to jednoduchšie: autohypnóza, teda aby bolo jasné, technika autohypnózy. A tu hypnotizér vsugeruje človeku, teda tým, že pôsobí na prvotné vedomie a utlmuje aj kontrolu prvotného vedomia, ide priama správa o akomkoľvek inom obraze bezprostredne k tomuto prvotnému vedomiu. A Osobnosť vníma nekriticky (**T:** Áno). A toto je dôležitý moment, priatelia. Osobnosti je absolútne jedno, kto sme a ako tu žijeme. To je pravda. Ona dokonca nevníma ani naše meno. Je to skutočne tak. Prečo? Preto, že... Jednoduchý príklad. V stave hypnózy sa človeku vsugeruje, že je spevák alebo herec či herečka, to nie je dôležité. A on bude spievať. Bude sám seba vnímať akoby bol na scéne, na 100%. Osobnosti je to ukradnuté. Ona toto všetko financuje. Prečo? Pre ňu to nie je dôležité, to sú detaily, ktoré ju nezaujmajú. Ale zaujíma to prvotné vedomie. Teda fakticky v tejto trojrozmernosti naším základným „ja“ je tento malinký nedovyvinutý egoista. Prečo nedovyvinutý? Pretože rozvoj prvotného vedomia je ohraničený prvotným vzostupom, teda je trošilinku rozumnejší ako primát, no nie veľmi, zostáva s tými istými živočíšnymi... Takže toto v nás potom aj dominuje. Chápete, to je to, čo je prostredníkom medzi Osobnosťou a druhotným vedomím –

prvotné vedomie. A hypnóza vplýva hlavne na prvotné vedomie. A tu vznikajú všetky tieto zámeny, sugescie a všetko ostatné. Za tým sa mimochodom skrýva aj placebo efekt a mnoho ďalších faktorov.

T: Toto je veľmi zaujímavé, teda preto, že existujú také už zakorenené slovné spojenia, že „subosobnosť nahrádza Osobnosť“ alebo ... Čo sa deje s Osobnosťou?

IM: Nič.

T: Takže nikto nikoho nenahrádza, však?

IM: Nikto nič. Ak Osobnosť nie je rozvinutá, a vo všeobecnosti, prepáčte, Osobnosť nie je rozvinutá. Kto sa venoval rozvoju? Koľko ľudí na svete vie, že sú Osobnosť? Keď vychádzame z psychológie a atď., každý povie: „Áno, ja som Osobnosť“ a podobne. No to je iná terminológia. Celá naša Osobnosť je uzavretá do prvotného vedomia, zriedkavejšie do druhotného, pretože tam nás vznikajú dialógy a podobne. A tak my, aj keď dokonca pozorujeme z pozície Osobnosti toto táranie, tieto dialógy, tak si neuvedomujeme, že sme Osobnosť, že my sme ten, kto to pozoruje, ten, kto toto všetko „financuje“. To znamená, že nechápeme, kto sme a čo sme. My práve žijeme v deformácii, v deformácii tohoto herectva, tejto hlúposti, celého tohto bordelu, ktorý je v našom prvotnom alebo druhotnom vedomí. No my ako Osobnosť... Hovorím vám: ani meno, nič. Stačí vniesť do niektorej správy zámenu - a my ju už vnímame ako realitu, pretože pre nás to nie je dôležité. No ak sa človek rozvíja duchovne,

ako sa rozvíja? Ako Osobnosť. Tu začína chápať, že on, to je Osobnosť, začína Žiť. Začína Žiť tu, Žiť už ako Osobnosť. Vtedy vidí, čo je to vedomie, ako sa zabáva, toto všetko chápe. Vtedy bezpochyby vidí, že nech by za ním ktokoľvek prišiel a ktokoľvek by sa zamiešal, ktokoľvek by chcel zapojiť do jeho „zásuvky“ nejaký „gadget“: subosobnosti alebo kto vie, kto ešte (je ich mnoho všelijakých v tomto neviditeľnom oceáne), všetko to bude vidieť, bude vedieť a už sám si bude vyberať a rozhodovať, koho financovať a koho nie. A tak teda všetka energia života je vydávaná nie na rozvoj života, ale na financovanie bláznovstiev prvotného vedomia (T: Prvotného vedomia), ktoré je opäť prevodcom...

T: Vpustí kohokoľvek.

IM: Áno, ale najčastejšie predsa len druhotné vedomie (máme ho veľmi rozvinuté)... to oklame toto nedovyvinuté dieťa, a dieťa núti Osobnosť financovať všetky tieto šibalstvá druhotného vedomia. No a zato máme potom všetko krásne, máme veľa starostí, problémov a všetkého ostatného. Bojujeme za cudzie, a podobne.

T: A ešte ste povedali, že Osobnosť nepozná naše meno (**IM:** Samozrejme, že nepozná) a nechápe. A Osobnosť má meno?

IM: Nie. U Osobnosti sa objavuje meno až po splynutí s dušou. A tu je paradox. Mnohí teraz povedia... Priatelia, ja niečo poviem a vy si myslíte, čo chcete. Dobré? U Osobnosti sa objavuje individuálne meno. V súvislosti s tým, že dokonca počas života tu... Veď počas života práve tu a len tu

človek môže získať Život Večný, kým ešte žije. No veď tu sa stáva časťou Duchovného Sveta, a vtedy sa uňho objavuje meno, ako u človeka. A toto meno vo Svete Božom Nekonečnom sa neopakuje. Ale tu používame šablónovité prezývky – mená, ktorých je veľké množstvo. Keď si vezmeme moje meno, či tvoje meno – koľko ľudí žije s takým menom? Dokonca aj keď sa teraz po dedine prejdeme, koľko nájdeme našich menovcov. Ale tam nie. Tam je to jedinečné. Preto naše prezývky Osobnosť nevníma. Ale zato subosobnosť sa označuje. No označuje sa obrazom a menom. Vieš, to je ako adresa elektronickej pošty. Nuž, s tým už nič nenarobíš.

T: A ešte taký moment, čo sa týka reinkarnácie. Je úplne očívidné, že deti si spomínajú na „svoje“ minulé životy...

IM: Toto je pripojenie subosobnosti k vedomiu dieťaťa. Nuž... Poďme si to objasniť jednoducho, pretože mnohí z našich priateľov, samozrejme, vedia... Chvála Bohu, veď nás pozerajú v podstate naši priatelia, zriedkavo sem prichádza niekto z cudzích. No opakovanie je matka múdrosti. Človek sa rodí (človek, zdôrazňujem) na ôsmy deň po narodení tela. Prvotné vedomie sa začína formovať v maternici – to je vedomie zvieraťa, ako u primáta, ako u hocikoho druhého. Ak duša nevstúpi do tela, tak dieťa aj ostane zvieraťom, teda jeho vedomie bude na úrovni šimpanza, málinko rozumnejšie. A to je všetko. No keď vstúpi duša, začína sa formovať Osobnosť. Odraz duše – to je Osobnosť, a odraz Osobnosti – to je druhotné vedomie, to je to, čo nás odlišuje od všetkých živočíchov – naše obrazné myslenie. Skutočne ho môžeme

rozvíjať, a ono je schopné ohromných zázrakov. Chvála Bohu, my nevieme, ako ich využívať a nevyužívame to. Chvála Bohu, zdôrazňujem, pretože to by tiež neviedlo k ničomu dobrému. Ako vzniká tento mechanizmus? Poďme obrazne. Predstav si lampášik. Lampášik – to je duša. Zrkadlo. Lampášik svieti na zrkadlo. Zrkadlo - to je... To, čo sa v zrkadle prejavuje - to je Osobnosť. Nieкто sa pýta: „No ale aké zrkadlo? Čo to znamená zrkadlo?“ a podobne. Nuž... Len čo sa zjaví duša, priatelia moji, objaví sa energetická konštrukcia spolu... nuž, so vstupom vysokoenergetickej štruktúry (nuž tak, aby to bolo jasné). A vzájomným pôsobením obklopujúcich energetických polí štruktúr a tela sa vytvára určitá energetická konštrukcia, ktorá má vonkajšie strany aj vnútorné. A tieto odrazy... Ono (vzájomné pôsobenie) práve vyvoláva čo? Je to prakticky ako zrkadlo v jemnomotnom svete, povedzme to tak. Vzniká odraz. A tento odraz, to nie je nič iné, ako naša Osobnosť. No zo zrkadla vychádza odraz, napríklad na stenu - vidíme také svetelné prasiatko. Čo je to? Toto je práve odraz už od našej Osobnosti. (T: Tatiana) ... To už tam ide energia od Osobnosti, a vzniká naše druhotné vedomie, ktoré je priamo spojené so samotným systémom, teda je to už niečo iné. A stena v danom prípade, to je samotný systém, ako svet, temná energia, predtým to nazývali éter, nazývajte to ako chcete, Absolútno, povedzme časť Absolútna. Tak takto sa to formuje. Je tu však ešte jedna drobnosť. Čím čistejší je lampášik, tým jasnejšia je Osobnosť, a tým rozvinutejšie môže byť druhotné vedomie. Keď človek umiera, stane sa subosobnosťou, a kde

je peklo, však? Tak sa spýtajme. Peklo.

T: Áno, kdesi na kraji sféry alebo na konci Vesmíru.

IM: Tak počkaj. Jedni hovoria - pod zemou, druhí ešte niekde inde. No pekne. Vo Vesmíre existuje miesto, kde môže byť peklo. Peklo – to sú mŕtvi – nositelia informačných štruktúr pozbavení prameňa Života. Ony sa musia niekde kŕmiť energiou. Akou energiou sa živia? Čistou. Čo je čistá energia? Je to energia z tamtej strany, zo sveta Boha. To znamená, že musia byť na hranici nášho materiálneho Vesmíru a nemateriálneho sveta Boha. Nemôže byť tu, tu je, prepáčte, príliš veľa dimenzií a ochranných vrstiev.

T: Nie, vedľa sedemdesiatej druhej.

IM: Tam nijako neprejdeš. No dobre, nepodari sa vo veľkej sfére. A malá sféra. Malá sféra – čo je to? Malá sféra – to je naša Zem, no a... Ak berieme malú sféru ako takú, tak je to v oblasti nášho Slnečného systému. Prečo? Pretože ona pozostávala z troch planét, no bolo to jedno ľudstvo... To nie je dôležité, nebudeme zabiehať do histórie. Je to malá sféra, povedzme, blízky kozmos, náš Slnečný systém, to, čo žije vďaka... Biologický život vzniká vďaka Slnku, pretože energia Slnka podporuje rastlinstvo, rastlinstvo podporuje život, biologický život živočíchov, ktoré my používame ako jedlo, a naše biologické telá vďaka tomu žijú. Však? Všetko je správne. Vďaka tomu sa formujú neuróny nášho mozgu a všetko ostatné. No a tu je záhada: neuróny sú prevodníkom, však, sú spojené s trojrozmernosťou, áno, ony formujú

obrazy, no nerozmýšľajú. Prvotné vedomie je spojené s neurónmi, a čiastočne aj pole štruktúr, čiastočne. Vďaka tejto funkcii je dočasným ohnivkom medzi druhotným vedomím a Osobnosťou, ktoré sa práve nachádzajú v oveľa vyššej dimenzii, a ktoré sú už zreteľnými poľami štruktúr, a jemnohmotnými štruktúrami. Tak to funguje. Takže, keď človek umiera, pochopiteľne je odrezaný od striebornej nite. Ostáva Osobnosť, ostáva prvotné vedomie. Neuróny nie sú, tie umreli, zhnili, boli spálené. No ostáva prvotné vedomie a druhotné vedomie, a tu sa formuje taký zhluk. Kde môže byť? Existuje len jeden zdroj – to je naša duša – kde sa môže kŕmiť. A tento nositeľ (odtiaľ aj pochádzajú legendy o reinkarnácii, o všetkom na svete), teda tento nositeľ, naša duša, tá tiež neodchádza na tamtú stranu. Nie. Ona je tu, na tomto svete. Len čo sa objavuje, znovu... sväté miesto pusté nebýva, takže len čo sa objavuje toto „sväté miesto“, tak hneď aj vchádza: teda na ôsmy deň, nádobu zaplňa. Tam sú tiež vlastné zákony. A začína sa formovať čo? Už nová Osobnosť, zdôrazňujem, nová Osobnosť, a nie tá, ktorá už žila – to je už subosobnosť. Na pohľad sa to podobá... ak to mám tak trochu porovnať: tak mydlová bublina, a tieto farby na bubline – to je subosobnosť. Sú navrstvené jedna na druhej, ale sa nezmiešavajú. Dokonca sa navzájom ani nepočujú. Vedia, že sú, chápu, že sú, ale komunikovať spolu nemôžu.

T: Mimochodom, v zoroastrizme sa hovorí: že mŕtvi stoja pri sebe navzájom tak blízko, doslova ako ucho pri oku, no nepočujú a nevidia sa navzájom.

IM: Oveľa bližšie ako oko a ucho, no nepočujú a nevidia sa navzájom. No paradox je ešte v tom, že subosobnosti počujú, no nevidia. Vidieť môžu, keď sa pripájajú k vedomiu. Prečo? Sú to polia štruktúr. A pole štruktúry, to je naše vedomie. A je taký pojem, ako „strieborná niť“. A vďaka tomuto spojeniu, tomuto vzájomnému pôsobeniu v určitých momentoch, ak je subosobnosť silná, môže sa pripojiť k druhotnému vedomiu. A vtedy prvé vedomie prosto vníma toto všetko... Poviem tak, ak nastáva úplné obsadenie, tak sa potláča aj prvé vedomie prvotným vedomím samotnej subosobnosti a Osobnosť získava už skreslenú informáciu, ktorá je jej ukradnutá. No to je úplne dominujúca... Vtedy človek akoby zaspí, prebudí sa a už sa niečo udialo. Nepamätá si tento kontakt. Je to typu Bily Miligan a podobní, je toho mnoho popísané, je to častý jav. A existuje symbióza, napríklad ako u Cayceho. No u Cayceho bola dominujúca subosobnosť, ale existujú aj nedominujúce – napríklad vezmeme si Sokrata. Dobré, že sme o tom hovorili, teraz máme príklad. U Sokrata sa nepresadzovala. Tento jeho démon, teda subosobnosť, ona mu radila (**T:** Len ho prerušovala), prerušovala ho, ale nenútila ho to robiť. Takže jej mohol odporovať, stále mal aktívne vedomie, bol to taký jeho pomocník. Nie, nie doplniteľné vedomie. Pomocník, našepkávač, džin, ktorý hovorí „sem choď, sem nechod“. Viete, tak ako hovorí mama v Odeze: „Iza, pod' domov.“ „Mama, je mi zima?“ „Nie, si hladný.“ Viete, to je taký vtip (**T:** Presne). Tak aj tu, ktorá vie všetko, čo kde je. A tak sa ukazuje, že ak je vedomie človeka nedostatočne rozvinuté (mám na mysli prvé vedomie),

potom je možná úplná náhrada, absolútna dominancia. Ak je prvotné vedomie silné (teda akým spôsobom: človek je egoista, ako Sokrates) (T: Áno), potom aj silnej subosobnosti je ťažké pretlačiť sa. Ale v súvislosti s tým, že sám Sokrates chcel a sníval o niečom veľkom, sám chcel túto zmluvu, hľadal tak ako Cayse, hľadal ochranu, a tu hľadal pomocníkov, tak ako Vernadskij a mnohí iní, preto sa títo pomocníci hneď aj našli v blízkom okolí. Všetko je v skutočnosti veľmi jednoduché. Taký jednoduchý mechanizmus. Ale na druhej strane, tieto stavy, ktoré subosobnosti zažívajú, keď sa nachádzajú okolo duše, sú rovnako dobre opísané a rozpovedané v mnohých náboženstvách. Prečo? Pretože je to stav (opäť často to hovoríme), keď človek, ktorý je v tele, ho nemôže ovládať, teda...

T: Je to tiež syndróm uzamknutia.

IM: Áno, keď počuje, chápe, ale nemôže nič urobiť, nemôže ovládať telo. Tak aj tu: emócie, všetko sa zachováva. Opäť však, zakúša žiar a žiar je tu prirodzený. Prečo? Od duše ide energia, čiže Allat – to, čo nazývame Božou Láskou. A keď sa teda človek duchovne rozvíja, hromadí túto silu... Tu je tiež moment – táto sila začína viac páliť tieto subosobnosti, tiež v nich vyvoláva diskomfort. A ešte... Avšak dáva im doplnkovú silu. A prečo sa stáva, že subosobnosti aktívne prekážajú na duchovnej ceste človeka? Pretože oslobodenie človeka z tohto sveta pri splynutí, keď sa stane Anjelom (alebo podľa Orientu Bódhisattvom), tak to usmrcuje subosobnosti. Ale subosobnosti sú s prepáčením mysliace bytosti... ved'

sme to my, sme to my. Pre pochopenie, čo je to subosobnosť – uvoľnite sa, ešte lepšie je uvoľniť sa niekde vo vode tak, aby ste zabudli na telo, ale pamätali si všetko ostatné, tak presne to je subosobnosť. A teraz toto všetko umiestnite do podmienok, kde cítite tento tlak, žiar. Pochopiteľne, nie telom, toto jeho vnímanie je iné, ale je to extrémny diskomfort a bezmocnosť, to, čo je, a samota, ale pamätáš si a vieš všetko. Toto je problém, ktorý sa vytvára. To pre pochopenie, čo je to subosobnosť a ako to ona prežíva. A subosobnosť, uvedomujúc si, že... ona si uvedomuje a chápe, že existuje Boží svet, že existuje duša. To všetko je zreteľné, pretože je to všetko pociťované, cítené. A je zrejmé, že existuje druhá smrť, o ktorej sa tiež veľa hovorilo v rozličných náboženstvách. Ale ony ju vnímajú ako priepasť, ako strach. Viete, nech by bol život akokoľvek ťažký, je to život. Je tu človek, ocitajúci sa v ťažkých podmienkach alebo v takej závislosti od kohosi, to je jedno, od nejakých síl, a účtuje so životom, pácha samovraždu, všetko ho unavuje, chce mať pokoj. Akurát pokoj stráca aj tam. Tam si cení, dokonca aj subosobnosť samovraha si život cení ešte viac ako ktokoľvek iný, pretože chápe, že nasledujúca smrť je definitívna a ony sa jej boja. Preto sa na duchovnej ceste stávajú taktiež určitou prekážkou. Ich nezaujíma duchovná spása človeka. Ale opäť, ak sa človek rozvíja, ak ide k Bohu, ak v ňom dominuje Božia Láska, tak sa môže vykašľať na všetky tieto subosobnosti a hotovo. Mnohí si ich dokonca ani nevšimnú, rovnako ako satana a všetko ostatné.

T: A ešte, Igor Michajlovič, ak sa vrátíme k svietidlu, vlastne k svetelnému prasiatku (**IM:** Áno) na stene...

IM: Budem pokračovať, pochopil som tvoju myšlienku. Teda, čím viac subosobností sa v ľuďoch prejavuje, tým viac je farieb na tejto mydlovej bubline. Takže vezmeme to isté svietidlo, a predstavme si: čisté sklo, čisté svetlo, dobrý odraz, ideálne podmienky. A teraz nanesieme jednu vrstvu farby – podmienky sa zmenili, odraz je už pre Osobnosť problém, už je menej energie, vedomie už tiež nie je také jasné, čiže rozvíjať je ho ťažšie. Proste, energie je menej. Povedzme, že v tom svete je všetko riadené energiou, vlastne rovnako ako aj v tomto. Len u nás... dávame energii rôzne názvy. Nuž, máme elektrickú energiu, plní určitú rolu, je pri spaľovaní uhlíkovodíkov, sú iné druhy energií. Peniaze sú tiež energiou, za ktorú vynakladáme život, aby sme získali energiu, ktorú môžeme rozmieňať a za čosi vymieňať, pretože máme veľa všetkého. Tam je všetko jednoduchšie – tam je Živé a mŕtve. Existuje energia, poskytujúca život – keď energie niet, život končí. Práve o ňu bojujú. Tam niet takej rôznorodosti ako u nás. Všetko je jednoduchšie. Tak teda, čím menšia je táto energia, tým ťažšie je rozvinúť vedomie. Prečo je jeden človek oveľa rozumnejší, a druhý, s prepáčením, taký...?

T: Veď bývajú aj rozumovo zaostalí.

IM: Akokoľvek trénuješ... Áno. A predstav si, nanášame na svietidlo ešte jednu vrstvu farby (**T:** Áno). Zdanlivo aj svieti,

ale tu už fliačik ledva vidno a na stene fliačik prakticky nevidno. Ale predsa len je to stále dosť na to, aby sa Osobnosť sebaidentifikovala a aby sa začala rozvíjať. A tu je moment, kedy Osobnosť, aj keď je v takých ťažkých podmienkach, s takpovediac tupým druhotným vedomím (nejdú ti vedy, máločomu rozumieš) – láska je? Je. Aj maličké svetlo stačí, aby sa podľa neho vyšlo. Predstavte si, ste v temnote, v jaskyni, a prebíja sa hoc maličké-malilinké svetielko. Vari ho nevidíte? Vidíte. Ak naozaj chcete žiť, pôjdete za tým svetlom a nájdete východ. Jednoduchý príklad. Rovnako aj tu. Ale vtedy, čím viac sa bude človek blížiť k tomu svetlu, čím bližšie sa, povedzme, bude približovať k duši, tým hrubšia sa bude stávať strieborná niť. A podľa všetkých zákonov, aj fyzikálnych, bude prichádzať stále viac a viac svetla. A takto sa človek spasí dokonca aj v podmienkach ťažkých pre Osobnosť. No ideme ďalej, ešte raz nanášame – a svetlo tu prakticky nie je. Takže, môže to trvať do nekonečna? Nemôže. Teda určité množstvo subosobností je predsa len kritické. A čo potom nastáva? Potom nastáva okamih očistenia – duša odíde a vráti sa čistá. Ale keď odíde, subosobnosti sú zlikvidované.

T: Anihilácia subosobností, však?

IM: Správne. Prečo? Vysvetlím. Niet nositeľa a niet energie – informácia sa anihiluje. No, alebo sa formátuje, ako teraz u nás – zobral si flešku, sformátoval, a hotovo. Nejak tak. Hoci informácia sa nikam nestráca, nemôže zmiznúť, ale do vtedy, kým existuje nositeľ a kým existuje energia.

Podmienky musia byť.

T: Áno, dobrá, zrozumiteľná odpoveď, pretože ľudia sa často pýtajú: „Ako sa očistiť od subosobností?“

IM: V zmysle očistiť sa od subosobností? Subosobnosť, to s prepáčením nie je špina na rukách... očistiť sa. Sú len tri spôsoby. Prvý spôsob – človek sa stane Anjelom. Vtedy sa duša oslobodzuje od osobností. Čiže všetci sa snažíme spasíť dušu? Prvý a najsprávnejší je – stať sa Anjelom. Vtedy Osobnosť splýva s dušou a odchádza do Božieho sveta. A tu, ako sme už hovorili, sa všetky subosobnosti jednoducho anihiľujú. Druhý spôsob – to je vtedy, keď je už svietidlo s tak znečisteným sklom, že dochádza k procesu úplnej anihilácie. To znamená, že všetky subosobnosti sa likvidujú, keďže duša odchádza a vracia sa späť. A tento prechod ich ničí. Nie je, ako sme už spolu hovorili, nie je nositeľ, nie je energia, a dochádza k takejto anihilácii, úplnej likvidácii subosobností. A tretí, to je Súdny deň. Vtedy sa všetky duše očisťujú. Sú len tri varianty. V skutočnosti, ak sa staráme o svoju dušu. Ale možno sa, priatelia moji, treba starať o seba ako o Osobnosť? S dušou sa nič nestane, dokonca aj v Súdny deň sa vráti domov. Ale my? Práve z tohto začína Pravda. Toto je správny egoizmus – v starostlivosti o seba, v starostlivosti o Večné a nie momentálny egoizmus, keď sa teraz vyvyšujeme a vynímame nad ostatnými. A zmysel? Subosobnosti sú všetky rovnaké. Nech sa tu akokoľvek vynímaš, tam budete všetci rovnakí. Rozmýšľajte o väčšom.

T: Ešte ďalší taký moment – silne rozvinuté druhotné vedomie svedčí o rozvoji Osobnosti?

IM: Nie. Silne rozvinuté druhotné vedomie svedčí len o tom, že človek ako Osobnosť má kolosálne možnosti rozvíjať sa duchovne. Ale kto v ňom dominuje? Veď je to predsa jeho voľba. On pociťuje, chápe, ale všetko to môže opäť prevádzdať do pokušenia od prvotného vedomia, čiže môže v ňom dominovať zviera. Podmienky sú rovnaké u všetkých. Akoľvek by bolo rozvinuté to isté vedomie, a rovnako, v akýchkoľvek podmienkach by prebývala Osobnosť – čo v človeku dominuje? Teraz som uvádzal príklad: aj keď je veľa subosobností, keď človek chápe, že má tupé vedomie, nedokáže vypočítať dva krát dva (no, nedarí sa mu, taká poloprimítívna existencia), ale môže vidieť svetlo na konci tunela a môže vyjsť na toto svetlo, ak bude chcieť. Tu všetko závisí od vnútornej Lásky, či má vnútri AllatRa, alebo nie. To dáva Život. Bez AllatRa neprežije nikto. V tomto prípade som opäť špeciálne použil termín „AllatRa“ v chápaní ako „Láska Božia“. Starodávny termín.

T: Chcela by som vám ešte položiť nejaké otázky o reinkarnácii, aj o nepochopeniach, ktoré vznikajú v súčasnom svete, aj s čím sa v podstate stretávajú tí vedci, ktorí fakticky skúmajú také prípady minulých... (**IM:** Minulých životov) životov a skúsenosti minulých životov. Ak zoberieme tých istých Iana Stevenson, Jima Tuckera, oni hovorili, že vo väčšine prípadov, keď deti spomínajú na minulé životy, tak v približne 70% prípadoch život minulého človeka skončil (**IM:**

Tragicky) nejako tragicky.

IM: Je to tak. Čím je to podmienené? Po prvé, začnime od jednoduchých vecí. Detičky si spomínajú na minulé životy do prvotného vzostupu (**T: Áno**), teda po šiestom roku je to už mimoriadne zložité. A keď sa život človeka prerušuje náhle (mladý, silný človek s perspektívami, s plánmi – a tu odrazu nešťastná náhoda), vytvára sa silnejšia, aktívnejšia, energiou, túžbami a aspiráciami nasýtená subosobnosť. Povedzme to jednoduchšie: predstavte si, že vzali človeka a – takto ho vyrazili z tela. A basta. Ale všetko ostatné zostalo, sny, túžby, všetko – ale možnosti nie sú. Človek sa bude vždy venovať hľadaniu, ako to urobiť. Prichádza k nemu pochopenie, že existuje nová Osobnosť a podobne. Ale kým je Osobnosť slabučká, kým je vedomie rozvíjajúce sa, tu on ako dostatočne silná aktívna subosobnosť, môže dokonca dôjsť až k nahradeniu vedomia. Vtedy sa objavujú takí, ako Billy Milligan. Ale ak je Osobnosť u dieťaťa dostatočne rozvinutá (také čisté svietidlo, čistejšie), tak tu najčastejšie vzniká symbióza. Čiže dieťa si pamätá, hovorí, vníma ako „ja“ – opäť zdôrazňujem: „Ja som žil, ja...“ Pamätá si akoby seba. Prečo? Pretože prvotné vedomie prijíma od druhotného všetko ako „ja“, a tam vzniká chápanie a poznanie života v minulosti. A dieťaťko hovorí: „Žil som...“ – a Osobnosti oznamuje. No Osobnosti je to čo? Nuž, žil, tak žil. Jej je úplne jedno, čo financuje. Popritom treba chápať, že do piatich rokov je Osobnosť veľmi slabá. Energie je veľa, ale rozvíja sa veľmi slabo. Prečo? Nie... Po prvotnom vzostupe...

Mnohí, že: „Čo je to za vzostup?“. Je to okolnosť, kedy sa mnohé zmení, keď sa Osobnosť začína rozvíjať a už by sa mala sebaidentifikovať. Ale sebaidentifikovať sa môže len vtedy, keď jej vysvetlia, kto je. Ak jej to nevysvetlia, tak ona, s prepáčením, ani do posledného vzdychu, trebárs osemdesiat rokov, ani tak nevie, že bola Osobnosťou, že nebola vedomím, nebola spotrebiteľom. U nás to, bohužiaľ, presne takto dominuje. No nevadí. Ukazuje sa teda, že dieťa si pamätá seba, pamätá si fakty, podrobnosti a všetko ostatné. Čo ju menovite popoháňa, túto subosobnosť? Je to túžba a snaha dorobiť niečo, čo nezačal, stretnúť sa s príbuznými, blízkymi (T: Áno), pretože sa mu predsa cnie, má predsa problémy. Opäť, on cíti a najčastejšie cíti príbuzných – a oni ho necítia. Čiže on sa kontaktuje, kričí na nich – a oni nepočujú. Hoci on ich počuť môže, v tom je paradox. A vychádza to tak, že keď sa napojí na dieťa, pokúša sa už cez telo, už v tomto svete skontaktovať. Ale je tu ešte jeden moment. Najčastejšie, v drvivej väčšine prípadov, akonáhle sa dieťa stretlo s rodinou subosobnosti, skontaktovalo – tento efekt mizne (T: Veru), teda subosobnosť prestane dominovať.

T: Spomienky sa končia.

IM: Presne tak.

T: A prečo sa to deje?

IM: Mizne tu motivácia. Človek narazí na... Ako subosobnosť má ešte pripútanosť k ľuďom, chce, aby mu pomohli. Ale keď sa stretáva, pochopí, že mu pomôcť za prvé nemôžu

a za druhé nechcú. Prešiel už určitý čas, kým dokázal rozprávať – však sú to... nech tri-štyri roky (najčastejšie štyri roky alebo päť rokov). Za tú dobu už majú iný život: manžel sa oženil alebo manželka sa vydala, deťom je to úplne jedno, rodičov už dávno pochovali. Tu ešte aj kriticky vnímajú, keď prišiel. On sa vníma ako „ja“, „ja som prišiel“, ale oni pozerajú – dieťa, a ihneď, že „lož, podvod“. A subosobnosť toto všetko cíti. A cíti, že je navyše, že je mŕtvy. No a to je všetko, odzbrojuje ho to.

T: Minul sily na túžbu.

IM: Posledné sily minul na túžbu. Všetko je ako vždy v tomto trojrozmernom svete – sily minul, ale túžba sa nesplnila.

T: A ešte taká otázka, Igor Michajlovič. Niektorí vedci hovoria, že existuje určitý polomer znovuzrodenia, že často, keď sa človek znovuzrodí v inom tele, tak je to istá vzdialenosť, a táto vzdialenosť nie je veľmi veľká, rádovo 25-30 km.

IM: Zaujímalo by ma, akým pásmom merali.

T: Jestvuje niečo také?

IM: Nie, nejestvuje. Vysvetlím mechanizmus. Je to tiež banálne obyčajná fyzika. A tu, viete, táto otázka bola veľmi dobre preštudovaná jednou organizáciou – Ahnenerbe, existovala taká organizácia. Oni túto otázku detailne študovali. V tejto súvislosti zakladali kopu experimentov. Je to kolosálne dielo. Škoda, že neexistuje voľný prístup pre ľudí. Ale oni to

využívali, skutočne to všetko využívali a veľmi dobre študovali. A niektorí z nich aj na súde s úsmevom reagovali (**T:** na rozsudok), pretože mali v čo dúfať. Je to iný príbeh a tohto dnešného sa netýka. Ale disponovali určitými technikami, vedeli viac, ako vedia bežní ľudia. Takže aj Ahnenerbe to študovala a bolo to známe dávno-pradávno. Hneď porozprávam, prečo to v podstate bolo dávno známe. Jednoduchý príklad: zomiera človek. Tu zomrel. A tu je dieťa, ktoré dovŕšilo... prešlo sedem dní, začal ôsmy deň. A tu duša opustila konštrukciu. Za menej ako dvanásť minút (no, prakticky po dvanástich minútach) sa usídlí už do tohto telíčka (to ak sú blízko). Nie niekto iný, ale práve ona.

T: Za dobu Allatu.

IM: Takmer, áno, takmer za dvanásť minút. Je to meracia jednotka, ktorou sa meria veľmi mnohé. Povedzme, čím je Allat cenný a prečo Allat? Pretože je to Allat. Je to meracia jednotka určitej energie a určitého časového úseku, ktorý sa tam počíta trochu inak. U nás je to máličko inak. Nie je to dôležité. Toto nie je téma dnešného rozhovoru. Takže, ak tu človek zomrel, telo sa nachádza niekde. Tak prirodzene môžu existovať uchádzači a môže sa zoraďovať určitý rad. Alebo taký príklad: je mesto (no, ako dnešné mestá) – detí málo, starčekov mnoho. Preto reinkarnácia môže byť aj bohvie kde na inom kontinente. Aj to sa stáva. Prečo o tom vedeli? Prečo to využívali? V povedzme... no, trochu vzdialenejších časoch, keď už bol inštitút rodiny rozvinutý v kmeňoch a podobne, existovali osady. Ľudí bolo málo, teritórií

bolo viac. Inštitút rodiny už existoval. V tých dobách sa ešte zachovávali znalosti z minulosti a jasné chápanie toho, ako prebieha proces prechodu subosobnosti, Osobnosti (**T**: Zrodenie Osobnosti) a všetkého ostatného. Ak bol človek duchovne rozvinutý... Ale v tej dobe to už bola zriedkavosť. Tam bolo jasné, kto odchádza k Bohu, ale prevažne už všetci (ako aj v súčasnom svete), všetci išli do subosobnosti. Existuje napríklad osada a zomiera človek. Ale vedia, že on teraz zomrel, a tamto má dieťa ôsmy deň. A táto osada už registrovala toto dieťa v inej osade a nikto z tejto osady nemohol vstúpiť do manželstva s týmto dieťaťom. Prečo? Pretože najbližšie miesto, zhoda smrti s ôsmym dňom dieťaťa – manželstvo bolo vylúčené ako príbuzenský vzťah, teda predpokladalo sa.... hoci je to samozrejme hlúposť, nie sú to žiadne príbuzenské vzťahy, je to trochu iné. No aký je v tom rozdiel? Subosobnosť bývalého príbuzného, prepáčte, na genetiku nijako nevplyva. Ale napriek tomu...

T: Teda systém, ako ekonóm, volí cestu takého najmenšieho odporu.

IM: Áno, všetko je veľmi jednoduché. Bližšie (**T**:Bližšie), s menšími výdajmi energie a podobne. Všetko opäť vychádza, ako hovoríš, z ekonomiky a obvyčajnej geometrie.

T: Ale ešte je tu tiež zaujímavý moment, že ako spúšťače na spustenie týchto stavov, keď sa objavujú u detí spomienky na minulý život, alebo sa prejavujú subosobnosti, sú často buď nejaké emocionálne stavy, alebo zábery z filmu, alebo

dokonca len nejaké predmety. A tu som si spomenula na hľadanie (**IM:** Na dalajlámu) dalajlámu podľa predmetov. A vychádza to, že mnísi ho taktiež musia nájsť do určitého veku, do štyroch rokov.

IM: No a ako, spravidla ho musia nájsť už do piatich rokov a on do prvotného vzostupu musí zaujať miesto lámu. Ináč potom vzniká problém. Prečo? Pretože dalajláma, vysvetľujem, on nie je bódhisattva, on je len subosobnosť. Áno, aktívna, áno, potrestaná Gautámom. A on to vie, a v tom je paradox. To je pravda života. A odráža sa vo všetkých jeho reinkarnáciách, vo všetkých jeho rozhovoroch, správaní a podobne, aj v jeho túžbe skončiť s týmto „šťastím“.

T: Áno.

IM: Ale nič sa mu nepodarí.

T: Nechce sa inkarnovať.

IM: Nuž viete, keď si ľudia zasluhujú taký osud, tak si ho takpovediac zaslúžia. A nikam sa pred tým neschová.

T: Ak ho nenájdu do tohto veku, čo sa stane?

IM: Nájdu ho. Nájdu ho, pretože je to trest. Nikde sa tomu nevyhnú, nenájdu pokoja, kým ho nenájdu, pretože ho predsa hľadajú jeho prisluhovači. Oni tiež nie sú len tak nablízku. Hoci na pohľad – áno, veľmi milý človek, kultivovaný, ktorý rozpráva o tom, že treba rozvíjať vedomie, že Boh neexistuje a mnohé iné. Akože ešte nepopiera Budhu? Mám jednoduchú otázku. Hoci vnútri ho nenávidí. A viete,

za celým týmto šťastným obrázkom je v skutočnosti prázdno a obrovský strach. Zahľadte sa do jeho očí – okrem hrôzy tam ničoho niet. A je to pravda. A on hovorí o Pokoji, ktorý dá ľuďom svojím učením? Nemám nič proti budhizmu. Budhizmus, prameňom budhizmu je Belovodie. Tam Pravda... bola... v tom, čo tlmočil Gautáma. Veď on nič neskresľoval. Skreslili to nasledovníci. Nestihol ešte vychladnúť, už vzniklo osemnásť prúdov, a každý ich prerábal po svojom a dokazoval, že je to tak. A čím silnejšie prerábal, tým viac sa odlišoval od iných, tým príťažlivejší sa stával. O čo sa začali starať? Opäť však – ale kto to urobil? Veď blízko neho bolo veľa ľudí. Časť tých, ktorí praktizovali túto „kúzelnú“ želanú praktiku...

T: Spomínanie.

IM: Áno, spomínanie subosobnosťami. Tí, ktorí boli pyšní a nedokázali prestúpiť cez svoju pýchu, oni začali budovať impérium, no a často nie bez pomoci mŕtvych. Žiaľ, niektorí z nich začali dominovať. A medzi týmito „budovateľmi“ bol aktívny. Dodnes buduje svoje impérium.

T: Zaujímavý je moment ohľadne prechodného obdobia, keď sa detičky zmieňujú, kde sa nachádzali vo chvíli medzi minulým životom a týmto vtelením. A jedny hovoria, že sa nachádzali v Kráľovstve Božom, a druhé hovoria, že „čakali sme na mieste smrti do toho okamihu, ako sme sa dostali do maternice matky“. Sú pravdivé takéto rozprávania detí?

IM: Začnime tým, že detičky majú často nespútanú fantáziu,

pretože ich druhotné vedomie sa ešte len rozvíja. Avšak na druhej strane deti niekedy hovoria pravdu. Tie, čo hovoria, že boli takmer vo svete Božom, žili šťastne a podobne, tak tu dochádza spravidla k dominovaniu buď primárneho vedomia, ktoré spája tento rajský stav so spomienkou ešte toho blaženého stavu, kedy sa vyvíjalo v maternici matky, alebo ak je to úplne nová duša, ako sa hovorí, také čisté svietidlo, niet na ňom ani jedného fliačka – tak potom to môže byť. Tu prichádza asociácia z vnútornej čistoty. Pretože zo sveta Boha sa človek nevracia... no, ak ho len špeciálne neposlali, povedzme to tak. On vtedy nie je Osobnosť. On je vtedy s prepáčením celistvá Bytosť, nemá rozdelenie Osobnosť-duša. A tí, ktorí priamo hovoria, že čakali na mieste smrti – také sa stáva, áno. A opisovať budú trochu nepríjemné spomienky a vnemy.

T: A je tu ešte tiež taká chúlостivá téma, týkajúca sa toho, že keď deti zomierajú, hovorí sa, že „oni idú do raja“. Ale je to naozaj tak? A všetky detičky idú do raja?

IM: Ako je to v skutočnosti? Odjakživa bolo známe, že detičky, ktoré zomierajú do prvotného vzostupu, sú jednoduché... od ôsmeho dňa do prvotného vzostupu sa nachádzajú v Pokoji. Čiže je to spiaca subosobnosť. Je to taká odmena. Do ôsmeho dňa vôbec nikde nebývajú. Ak sa dieťa narodilo, alebo počas pôrodu zomrelo, alebo hneď po pôrode z dôvodu určitých okolností, tak nie je nikde. Nuž, kam miznú zvieratá? Nikde. Tak aj tu. Ešte to nie je človek. Prepáčte, nech by to bolo akokoľvek, a nech by to akokoľvek

nepríjemne znelo nášmu uchu, ale človek sa stáva človekom od ôsmeho dňa. Presne na ôsmy deň do človeka vstupuje duša. A vedelo sa o tom odjakživa. Nie je to téma dnešného dňa, je to na dlhé rozprávania. A už sme o tom hovorili neraz. Tak teda, počínajúc ôsmym dňom, akonáhle duša vošla do človeka, tu ono už bude, s prepáčením, subosobnosťou. Anjelom sa stať nemôže. Ale do prvotného vzostupu je to nedefinovateľná Osobnosť. Preto, kým nemá silu, nie je definovanie, nemôže urobiť ani nič dobré, ani nič zlé. Je to spiaca subosobnosť, teda dieťa netrpí. Ale počínajúc kdesi od siedmeho roku života – tu už nastupuje zodpovednosť. Tu už buď subosobnosť, alebo takpovediac, prirodzene do raja. No v našich podmienkach v spotrebiteľskom formáte, kde sme všetci zacyklení na sebe, v každom z nás dominuje egoizmus, vari sa venujeme deťom? Vysvetľujeme im to? Učíme ich pociťovať, rásť, rozvíjať sa? Povedzme si pravdu. Je to krutá pravda.

T: Ukazuje sa, že nie náhodou v tomže kresťanstve vek, kedy sa dietky práve začínajú spovedať (**IM:** Od siedmeho roka života), spovedať sa vlastne ako takú katarziu, áno...

IM: Áno. No tak to predsa... (**T:** Už majú...) Teraz si povedala „katarzia“. Ale to predsa zostalo v kresťanstve. U prvých kresťanov, skutočných nasledovateľov Krista sa detičky rozvíjali od narodenia, besedovali s nimi, rozprávali im, vysvetľovali im, čo je to Osobnosť, ako je zostrojený svet, kto v tebe rozmýšľa, odkiaľ sa rodia myšlienky, učili sa odolávať týmto myšlienkam. A v princípe malo dieťa už pred prvotným

vzostupom nejaký základ. A po tomto prvotnom vzostupe sa už začínali deliť o svoje skúsenosti, čiže začínala sa už samostatná duchovná práca dieťaťa. A on sa tu už ako účastník danej skupiny tiež delil o svoje činy a víťazstvá, ako sa hovorí, aj prehry na pôsobisku formovania duchovnej Osobnosti.

T: Ešte som si veľmi zapamätala, keď ste rozprávali už o veku druhotného vzostupu, že je to práve obdobie konania. Ale čo je to?

IM: Áno, rozhodne. To je už vedomá voľba. A, povedzme, v rovnakom zoroastrizme to bolo, aj pred ním to bolo, no aj v iných náboženstvách to bolo. A aj u kresťanov to zostávalo, opäť, u prvých. Dieťa už do druhého vzostupu prichádzalo vedome, komu bude slúžiť – Bohu či diablu. Mnohí tu povedia: „Ako to? Keď máš voľbu, ty...“ Nie, priatelia moji, v tom spočíval celý zmysel. Ak si človek volil slúženie diablu, odchádzal z komunity a slúžil už vedome diablu. Alebo si dieťa zvolilo slúženie Bohu, zostávalo v komunite a rozvíjalo sa. Čiže bolo to tak, pretože to už je obrovská zodpovednosť a to sa už začínalo slúženie. U nás dnes nechápeme slúženie – je to organizácii, ale nie Bohu. Ale chápanie slúženia Bohu bolo u nás vymazané.

T: Je zaujímavé, že predsa väčšina problémov „otcovia a deti“ vzniká taktiež v tomto veku, teda dieťa je pripravené konať, ale v rezultáte mu hovorí, že je ešte malé.

IM: Teraz sa znova stretávame... Samozrejme, samozrejme.

Spomeňme si na seba v tomto veku, však? 12-14 rokov – to sú akurát najúpornejší tínedžeri. A prečo sú najúpornejší? Pretože žijú v spotrebiteľskom formáte, pretože ich tak vychovávame. Majú energiu, objavuje sa doplnková energia, objavuje sa kopa želaní. Čiže ide veľmi vysoká aktivnosť od vedomia, ktorá začína pritláčať aj inými aspektmi, ale človek ako Osobnosť nie je pripravený, dokonca ani nevie, že je Osobnosť. Ako môže vzdorovať? Nijako, ak je dokonca sám... Nemá sebaidentifikáciu, nechápe, kým je. Vníma sa opäť ako prvé vedomie, ako egoista s kopou spotrebiteľských želaní od druhotného vedomia. A prečo je u detí veľmi veľa samovrážd a všetkého ostatného? A odkiaľ majú takú snahu dokonca (také súčasné trendy), dokonca riskujú život, len aby sa o nich dozvedeli, len aby o nich začali rozprávať? A opäť je to boj o čo? O alfu, ako medzi zvieratami – vyniknúť nad davom, riskujú aj život, aby k sebe pritiahli pozornosť. To je nedostatok, žiaľ, obrovský nedostatok súčasnej civilizácie. Nedostatok spočíva vlastne v tom, že terajšia civilizácia je v moci satana, a vinní sme v tom my všetci. Aj preto dietky trpia, pretože sme zabudli. U nás je slovo „Boh“ skoro pejoratívne. Duša.... „No ako môžeš hovoriť o duši? Si sektár...” – a podobne. Však? No a rovnako, ak sa hovorí pravda o posmrtnom osude – naozaj sme dnešnú reláciu začali tým, čo vôbec nie je zaužívané hovoriť. To je prvé, o čom by sme mali diskutovať, pretože je to oveľa dôležitejšie, ako všetko ostatné. Nie je to tak, priatelia? Za čím bežíte do svojich chrámov? Kvôli mági? Čo vás tam ťahá? Ťahá presne to chápanie a tá skúsenosť tých subosobností,

ktoré sú vo vás, aby ste sa nestali členom ich kompánie. A to je pravda. Nechceme pozeráť pravde do očí. Jednoduchšie je pre nás ujsť do fantázií, jednoduchšie je prečítať si rozprávky, vyplatiť sa alebo len tak zabudnúť, že? To je najjednoduchšie východisko.

T: Igor Michajlovič, teraz ste sa zmienili o spotrebiteľskom formáte spoločnosti. A existujú aj také zaujímavé štatistické informácie, týkajúce sa disociatívnej poruchy identity, tohto syndrómu Billyho Milligana, kedy sa v podstate prejavujú subosobnosti. A tie hovoria, že ako spúšťač mechanizmus slúžia, kým v Severnej Amerike je to nejaké domáce násilie, tak v iných regiónoch sú to následky nejakých psychologických traum, spojených s...

IM: Vojny...

T: Áno, s prírodnými katastrofami.

IM: Klimatické zmeny a teraz ešte aj pandémie a mnohé iné, čiže bezvýchodnosť.

T: Áno, štatistika je desivá. Hovorí sa, že ak v roku 1980 bolo 200 prípadov (**IM:** No ako?), tak dnes temer každý desiaty.

IM: Nie. Do roku 1980 bolo zaregistrovaných 200 prípadov.

T: Vo svete, áno.

IM: Nie je to 200 prípadov ročne, ale spolu 200 prípadov, ktoré boli zaregistrované. Ďalej to začalo narastať. No napríklad začali hovoriť, že „to všetko je preto, lebo zafungoval

opačný placebo efekt – začalo sa o tom veľa hovoriť (**T:** Rozprávať), rozprávať – a ľudia to v sebe začali nachádzať“. Nuž, po prvé – málokto o tom počul, iba hlavne špecialisti. A čo, vari sa u nás o tom hovorí z každého aparátu? Veru nie. Len sa objavil spúšťač mechanizmus. Spotrebiteľský formát sa začal rozvíjať. A to, čo hovoria, že predtým to mnohé bolo podmienené vojnami, či niečím iným... Teraz, po roku 1980, áno, vojny existujú, ale nie tak veľa v porovnaní s tým – to už mlčíme o Prvej, Druhej svetovej, bol Vietnam, bol Afganistan, veľa iných vojen bolo. Áno, aj teraz prebehli vojny, aj v Iraku, Líbyi a Sýrii sú, aj tu u nás je vojna, to je predsa tiež strašná vec. Ale, povedzme, nie je viac, ako bolo. Ale chorých je stále viac a viac. A obzvlášť to vidno po roku 2015.

T: No áno, ak sa mimochodom pozrieme, čím liečia takých pacientov, a to (**IM:** Antidepresíva) medikamentózne, áno, antidepresíva, tak práve od roku 2015...

IM: Spotreba rapídne vzrástla.

T: Áno, taký neustály rast.

IM: Tak vidíš, štatistika sa opäť skrýva. Nájšť teraz štatistiku je krajne zložité, koľko je chorých, ktorí sa obracajú. Mnohí to tiež skrývajú, hanbia sa o tom hovoriť. Ale ďalej bude horšie. A my sme už hovorili o tom, že v roku 2019 to bolo vôbec mimo medzí, jasne, že rok 2020 – tu sme už čelili pandémie koronavírusu na celom svete, to je akoby príčina, vysvetlenie. Ale to všetko spelo práve k 20. marcu 2021. To, že sa

udiala táto udalosť, k nej sa všetko približovalo, a ďalej to bude ešte len rásť. Situácia sa nebude zlepšovať. Bohužiaľ, ale je to tak. A problém tu nie je v informačnom poli, ktoré je nasycované touto tematikou, a ľudia sa to pokúšajú kopírovať. Čo kopírovať? Kopírovať problémy u seba? Spúšťame mechanizmy antiplaceba, aby sme sa ničili, aby sme si privolávali chorobu? No ale to sú hlúposti. Existujú určité zákonitosti, ktoré práveže vyvolávajú tieto choroby, tieto poruchy – stále viac a viac ľudí sa stretáva s aktivnosťou subosobností a stadiaľto vznikajú besedy v hlavách. Chvalabohu mnohí, či je to dobré, alebo zlé, neviem, ale chvalabohu, že máme príliš veľa takýchto veľmi špinavých svietidiel a ľudia si to jednoducho neuvedomujú, nemajú dostatok príležitostí uvedomiť si, že tieto časté besedy v hlavách, keď tam nielen herci točia kino, ale je aj dominujúci, požadujúci, že to nie je normálna práca mozgu, že je to práve prejav týchto subosobností, že mŕtvi lezú k nim – živým, pretože chcú jesť, pretože na nich útočí hlad a dominuje v nich strach. A strach z čoho? Strach z toho, čo sa približuje. Ako sme už hovorili, majú iné vnímanie priestoru, času, a oveľa lepšie ako ľudia vedia, čo prichádza. Preto sa nás pokúšajú nejako rozhybať. No samozrejme, majú svojrázne... Veď sme všetci egoisti, že? Vzniká problém, začína sa, povedzme, nejaký chaos, či vzburá národa – desať ľudí ide s plagátmi a sto ľudí kradne. No čo, nie je to tak? Pozrime, čo bolo naposledy – v Amerike boli nepokoje, koľko bolo vyplienených obchodov a všetkého ostatného. No tak to je... Čo, vari sme sa zmenili? Nie, nezmenili sme sa. Takí aj zostaneme. Akí sme tu, tak sa to len znásobí

aj tam. A pri možnosti vrhnúť sa na jedlo, čo budeme robiť? Na jednej strane je nám hrozne, potrebujeme kohosi postrčiť, ale rozmýšľame dnes. Preto, ak dnes existuje príležitosť zjesť nadbytok, budem jesť. Preto prebieha boj o energiu, o život. Hoci strach ich postrkuje práve k tomuto, strach z druhej konečnej smrti.

T: A je tu tiež ďalšia taká otázka. Dnes sme sa v podstate opäť nepriamo dotýkali tejto témy – znovuzrodenie. No sú dve také protikladné pozície – Casey a Pytagoras. Pytagoras rozprával, že si spomenul, že bol aj zvieraťom, aj rastlinou. Casey hovorí, že je to nemožné. A doteraz v podstate existuje mienka, že...

IM: Opäť sa pozrime – Pytagoras...

T: ...duša môže byť pokorená a byť muchou, rastlinou...

IM: No počkajte, počkajte. Poďme, Tatiana, od jednoduchého. Pytagoras využil východné učenia, ktoré prerábali a rozprával ako svoje. Ovplyvnil ho Východ, predovšetkým Egypt, India a všetko ostatné. Odtiaľ je už jeho transformované chápanie tohoto východného vnímania (konkrétne to pochádza z Indie), že duša má... „ona tu dozrieva – najskôr je v bylinke, potom vo zvierati, potom v človeku, ale ak sa človek spúšťa, môže sa už potom stať rybou – duša rastie“. „Duša rastie“ – rozumiete, nuž... Skadiaľ sa to u nich objavilo? Veď existovali dávne znalosti i chápanie, že keď človek umiera, telo sa rozpadá. Rozpadá sa (prv to nazývali „atómami“, dnes chápeme, že na menšie čiastočky, to nevadí),

ono sa rozpadá – a tieto čiastočky sa premiešavajú, a môžu byť v bylinke, môžu byť vo zvierati a podobne. To je náš telesný obal. A náš telesný obal pozostáva z bývalých zvierat, tráv a opäť aj iných ľudí. V každom z nás sú milióny kedysi žijúcich ľudí. No čo, nie je to tak? Tak. Prečo? Pretože prebieha výmena a všetko sa v nás nakoniec aj prejavuje. O tomto sa hovorilo. Ale to nemalo žiadny vzťah k duši. Je to, viete, ako sa to všetko transformuje, všetko sa mení: počuli jedno i druhé, skombinovali to dokopy – a vyšlo im, že „duša rastie“. Duša je nedeliteľná, nemôže byť... A opäť, je to rovnaké, že „zvieratá majú dušu a keďže majú dušu (a duša je súčasťou duchovného sveta), po smrti idú do raja“. Nie? No, je to tak? „Najmilšie mačiatko, najmilší psíček, milovaný papagájik... – no akože sa nedostane do raja? To predsa nemôže byť. Veď je to milované zvieraťko“ (T: Veru). Priatelia moji, raj nie je chliev pre zvieratá, ani oplôtok pre dobytok. Raj je raj. Je to svet Anjelov, medzi ktorými zvierat niet. Ale my tu máme plno zvierat, a žiaľ, mnohí z nás sú tiež zvieratami. A občas... veru, niekedy skoro všetci konáme ako zvieratá. To je hrozné. Preto táto živočíšna časť nemôže dominovať nad nami. A my sa v prvom rade musíme zbaviť vo svojom vnútri zvieraťa. Potom aj náš chrám bude čistý a nepremení sa na chliev. Ale mnohí z nás, bohužiaľ, naši priatelia, premieňajú vlastný Chrám na chliev, v ktorom živia zviera a niekedy nie najlepšie. No vari to nie je tak? Ale Chrámom, priatelia, skutočným Chrámom sme my. V našej konštrukcii je duša, časť Duchovného sveta a sme my ako Osobnosť. Keď raz existuje prameň Života a my (tí, ktorí Ho

môžu získať) v jednej kompozícii – to je práve Chrám, pretože sa v ňom môže zrodiť Život, Večný Život. Iné chrámy neexistujú. Žiaľ, zabudli sme na to, že o tom hovoril aj Ježiš Kristus, aj Prorok, aj iní proroci.

T: Hľa, Igor Michajlovič, na potvrdenie Vašich slov existuje hadís, v ktorom prorok Mohamed hovoril, že akékoľvek miesto, kde uctievajú Alaha, je mešitou: „Či si nepočul, že Prorok, nech ho Alah požehná a pozdraví, povedal – Celá zem je urobená pre mňa ako mešita a čistá?!“

IM: Áno.

T: Presne tak isto...

IM: Všade, kde si so svojím chrámom – tam je aj mešita. Všade.

T: Presne tak isto je aj v kresťanstve: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v Mojom mene, tam som aj Ja“ (**IM:** „Tam som aj Ja“, áno). A tak sa zhromažďovali aj raní kresťania, aj tí istí katari. Teda nebolo hneď týchto chrámových stavieb, zhromažďovali sa v katakombách.

IM: Áno. Vychádzajúc opäť z toho, čo hovoril aj Prorok, že celá zem je mešita, aj Ježiš Kristus hovoril: „Nech ste kdekoľvek, tam som aj Ja medzi vami“. Znalosti čisté, čisté Znalosti sú podobné vode a v tejto vode sa rodí Život. To je práve skutočný Chrám – Chrám vybudovaný na Znalostiach. Ale keď tieto Znalosti prerábajú, pokúšajú sa vsunúť svoje kamene a z nich postaviť svoj chrám, tak, prepáč, na vode ho

nepostavíš – kameň sa potopí. Preto robili čo? Zasypali pieskom. Zasypali pieskom pravé Znalosti, pieskom svojich fantázií a túžob a želaní. Pravda bola skresľovaná týmto pieskom, pochádzajúcim od egoistov a nafúkancov a na nich už budovali ťažké kamenné chrámy. Ale čím viac bolo piesku a čím ťažšie boli chrámy, tým menej bolo pod nimi vody – pravých Znalostí. Bohužiaľ, ale je to tak. A čo, nevedeli o tom? Vedeli.

T: Vo Filipových apokryfoch sa tiež hovorilo, že „ak veríte tomu, že súčasne zomriete a potom vstanete z mŕtvych, mylíte sa“.

IM: Tu musíš získať Život (**T:** Áno), iba tu. Či o tom nehovorili? Vari o tom nepísali najbližší učeníci? Nasledovníci, skutoční apoštoli. Písali a hovorili. Azda o tom nevedeli? Vedeli. Prečo sme to však teraz zabudli? Prostá otázka. Či prv nevedeli, že naše telá sa rozpadajú a nikdy sa neobnovia? Vari nebolo tých, ktorí o tom hovorili otvorene?

T: Konkrétne Órigenes takisto hovoril.

IM: Nuž, vziať aspoň Órigena. Mnohí o tom hovorili.

T: Chcela by som uviesť slová Órigena, pretože to potvrdzuje to, čo ste hovorili dnes i v predchádzajúcej relácii. A toto veľmi potvrdzuje Vaše slová. Órigenes nemohol skryť svoje podráždenie ohľadom viery ortodoxných v Súdny deň a následné vzkriesenie mŕtvych: „Ako možno oživiť mŕtve telá, ktorých každá čiastočka prešla do množstva iných tiel? – pýta sa Órigenes. – Ktorému z tiel patria tieto častice? A

tak sa ľudia ponárajú do trasoviska nezmyslov a chytajú sa za zbožné tvrdenie toho, že pre Boha niet nemožného“.

IM: A čím sa skončila táto jeho pravda? Čo s ním urobili ľudia, muži v ženskom oblečení, ktorí sa povýšili na Vesmír?

T: Prekrútili a odsúdili.

IM: Odsúdili ho... Pretože pravda je prenasledovaná, však?

T: Uvalili na neho kliatbu... Áno.

IM: Na seba uvalili kliatbu. Pozrime sa pravde do očí. Hľa, kde sú odpovede, priatelia moji. Treba byť čestný, čestný sám k sebe. A zvlášť treba byť čestný pred našimi prorokmi, pred Božími poslami, pred Ježišom Kristom. Byť čestní, ak ich milujeme. A odpovedať na jednoduchú otázku – komu slúžime? Bohu? Za kým ideme – za Ježišom či za Prorokom, alebo slúžime pozemským záujmom niektorých, ktorí z Pravdy urobili nepravdu? Kvôli čomu? Kvôli postaveniu chrámov a zasypaniu Pravdy pieskom svojich pochybností, želaní, svojho ľudského kalu? Toto nie je útok na náboženstvá. To je lož. Iba hovorím o Pravde. A vďaka Bohu, že prebehla konferencia, ktorej sa zúčastnili zástupcovia z celého sveta a vyjadrili túto Pravdu. To teraz dáva slobodu hovoriť každému, každému, kto ľúbi Boha a nevenuje sa len pretvárke, vykresľujúc zo seba veriaceho.

T: Igor Michajlovič, Vy ste povedali, že sami seba trestajú (**IM:** Pravdaže), že na kohosi uvaľujú kliatbu, exkomunikujú ho od náboženských sviatostí. Ale veď najskutočnejšia

anatéma...

IM: Ale oni sa odvolávajú, že to robia v mene Ježiša. Zradí však Ježiš priateľa? Nie. A skutočná anatéma, to je čo?

T: Skutočná anatéma je: „Kto neľúbi Pána Ježiša Krista – to je anatéma“.

IM: Samozrejme. Ale ako možno neľúbiť Ježiša Krista? Jednoduchá otázka. Alebo ako možno neľúbiť Proroka? Boh je jeden a On ich poslal. A oni hovorili jednu a tú istú Pravdu, hovorili pre nás všetkých. Ak ich my neľúbime, neľúbime Hospodina. Ak neľúbime Hospodina, tak sme sami na seba uvalili kľatbu. Nikto na nás, okrem nás, anátému neuvalí. To je pravda. My sami si vytvárame Život alebo smrť.

T: Ešte by som, Igor Michajlovič, chcela povedať o anátéme. Anatéma môže byť nielen počas života, ale aj po smrti. A zaujíma ma, čo znamená „anatéma sa po smrti uvaľuje na človeka“?

IM: Práve sme spoločne povedali, že anatéma je to, čo vytvárame sami (**T:** Áno, áno). Ak nemilujeme Hospodina Boha nášho a Jeho poslov, sami sebe sme aj predznačili túto kľatbu. Všetko ostatné sú fantázie tých, ktorí sa nás pokúšajú zastrašiť – akoby nás „vyháňajú od Boha“. A tu oni, títo súdruhovia, vymysleli, že môžu dať do kľatby (**T:** Po smrti) mŕtveho po smrti. Popremýšľajte! Pravda, priatelia, veď netreba byť veľmi múdрым človekom, aby ste pochopili jednoduchú vec. Človek zomrel a potom na neho žreci uvalia kľatbu. Avšak on je i tak mŕtvy. Ako môžu mŕtveho vystaviť

anatéme? Oni mŕtvi sa pokúšajú vystaviť anatéme mŕtveho? Prostá otázka. No nie je to smiešne? A keď človek dosiahol najvyššie osvietenie, stal sa Anjelom a vstúpil do Božieho sveta, ako môžu oni, keď sú tu v mŕtvom svete, vo vopred mŕtvom svete, konečnom, ktorý je len zrnkom prachu, zrnkom piesku, naplneným egoizmom, uvaliť na Anjela kliatbu? Vo svojich fantáziách? Nuž, viete, spomeňme si na chrobáčka na Tatianinej kamilke (pamätáte si predchádzajúce relácie?) a k nemu prišiel chrobák. Som zvedavý, o čom hovorili, ale úprimne povedané, celkovo ma ich osud akosi nezaujíma. A vás? No, tiež. Tak aj my zaujímame Boha, pokiaľ nás niet. Ale keď k Nemu prichádzame, potom sme. Je to tak? Ale napriek tomu je to zábavné. To iba ukazuje a potvrdzuje ich hlúposť a ich nenásytnosť mocou, ich egoizmus a nezmernú pýchu, keď sa dokonca aj mŕtvych pokúšajú vystaviť kliatbe. A skutočne kvôli tejto nenávisti, výborne tomu rozumejúc a vediac to (zdôrazňujem, že prv sa to robilo) – sa ničil obraz. Kvôli čomu? Ved' skôr vedeli, aj v tom istom Egypte veľmi dobre vedeli o subosobnostiach, o tom, že keď spomíname ich obraz, tak sa im uľahčí. A robili všetko, aby sme si pamätali ich obrazy, a za tieto obrazy a mená bojovali. Robili všetko, aby sme si ich pamätali, každý deň ich vychvaľovali, niekde ich oslavovali, spomínali. A vtedy, i keď mŕtvi, „nebudú trpieť, bude im dobre“. Teda oni sa pokúšali, dokonca správnejšie – starali sa o svoj posmrtný osud. A vystavenie anatéme, to bolo vylúčenie mena a obrazu. Čiže aký musí byť niekto podliak, ako musí kohosi nenávidieť, aby ho dokonca aj po smrti potrestal? Teda odpojiť ho od energie,

alebo dokonca zjavne odobrať jedlo mŕtvemu. Avšak je to tak a robilo sa to špeciálne. Jednoduchý príklad. Bol kráľ. A bol, no, povedzme, uchádzač. Prirodzene, uchádzač a kráľ nenachádzajú vždy spoločný jazyk. Jeden sa snaží obsadiť toto kreslo, ale kráľ sa ho nechce vzdať. Ako vždy – protirečenia, chamtivosť, pýcha a všetko ostatné. No kráľ z určitých príčin zomiera a jeho nenávisník prichádza na trón. Čo robí? Ničí spomienku na kráľa. A basta. A kráľ ide kam? Do subsobnosti. Jednoducho sa sužuje a trápi. Ale kebyže na neho spomínali veriaci, alebo jeho podriadení, tak by tam, povedzme, mohol ešte nejaký čas „bezstarostne“ existovať. No aleže, aleže... (prepáčte mi za také slovo), aleže akí sú odporní, aby sa dokonca z mŕtvych takto vysmievali?

T: V podstate, táto anatéma – to je rovnaká praktika zabudnutia mena, to čo bolo v Ríme.

IM: Tak veď to je presne to isté, čo práve hovorím.

T: Áno, je to presne ono. Odstraňovali ich zo všetkých mincí a obrazov.

IM: Hovorí sa teda, že to bolo v starom Egypte. Priatelia, nuž v akom starom Egypte, keď sa to využívalo..?

T: Rovnaké Chammurapiho zákony, však, kde kráľ preklínal tých, ktorí zmažú jeho meno.

IM: Áno. A prečo preklínal? Pretože on vedel, tento Chammurapi, že aj tak zmažú, a pokúšal sa ochrániť svoju budúcnosť. Vidíte teda, ako predsa len pravda presakuje, pretože

oni o tom vedeli. Najväčšie tajomstvá žrecov – to je to, o čom sa tu, sediac s Tatianou, rozprávame. To je najväčšie tajomstvo, odnepamäti uchovávané v tom samom Egypte, odovzdané potom... povedzme to tak, priateľom Mojžiša, ktorý to odovzdal svojim priateľom. A toto všetko vošlo a došlo k architektovi kresťanstva – Pavlovi, a on to takisto odovzdával v následníctve. A dodnes je najväčším tajomstvom to, že nakoniec zomrieš a budeš subosobnosť, preto sa o to staraj. Ak obrátime pozornosť (to nie je nepodložené, je to pravda), ak sa pozrieme na znaky, ktoré používa, no, napríklad rímsky pápež, a tí, ktorí sa vyznajú v znakoch, vy pochopíte, čo znamenajú a akú voľbu oni robia. A napriek tomu aj za tento post, zjavne vedúci nesprávnym smerom, oni bojujú. Kvôli tomu, aby chvíľočku boli kráľmi? Ospravedlňte ma!

T: Ale veď v skutočnosti, veď prví kresťania nemali obrazy, tí ktorí boli akurát po Ježišovi (**IM:** Tak Ježiš ich zakazoval). V katakombách predsa neboli tieto figurálne obrazy.

IM: Ježiš zakazoval akékoľvek obrazy.

T: Objavili sa akurát len symboly.

IM: Nemožno sa modliť za mŕtveho. No veď je to nezmysel! Však mŕtvaš Živé na mŕtve. A obraz je čo? Ako možno vytvoriť obraz Boha? Nijako. Ohraničíš ho a skomprimuješ, teda to je rúhanie – zobrazovať Boha. Je to nereálne. Ako možno zobraziť Jeho posla? Podľa viditeľného obrazu? Veď ten neodráža podstatu. Ty redukuješ jeho podstatu, pretože to všetko zužuješ do zdanlivého a viditeľného obrazu. Boží

posol je Boží posol. Ale za viditeľným obrazom stojí nemierna časť, ktorú nemožno obsiahnuť vedomím. A ty ho zúžiš do takého istého, ako si aj ty? Čo ti povie vedomie? „Je taký, ako ja“. Vari nie? A bude v ňom jednoducho vidieť človeka so všetkými nedostatkami. „A či telo nie je také, ako tvoje telo? Či nepotrebuje to isté, čo potrebuješ ty? Vari sa on v tomto svete nespráva rovnako? Vari chodí po rukách? Nie, po nohách. Teda je rovnaký, ako ja.“

T: Hľadá na vonkajšie.

IM: A tento obraz zobrazujeme? Veď Pravdu nevidíme a zobrazíť ju nemôžeme. Tak čo zobrazujeme? Lož? Ilúziu? (**T:** Vonkajšie) Dočasnosť? Preto sa zakazovalo nanášať akékoľvek obrazy. Či nie je tak?

T: Áno, boli iba symboly.

IM: Aj Prorok zakazoval, aj Ježiš zakazoval. Symboly boli, máš pravdu, ale symboly, ktoré označovali práve samotnú podstatu, odrážali práve tú podstatu, ktorá bola za viditeľným obrazom. Práve podľa týchto symbolov sa ľudia navzájom spoznávali, kto je kým. Boli aj znaky pred symbolmi. Symboly – to bolo potom, ale znak – to bolo viac informatívne. Potom sa objavili symboly a potom sa objavilo symbolické písmo. A symbolické písmo sa objavilo kedy? Keď sa objavil spotrebiteľský formát, však? Teda opäť prichádzame k čomu? K Sumerom, keď sa, prepáčte, objavila ekonomika a objavilo sa spotrebiteľstvo, a hotovo – treba už viesť účtovné zápisy. A práve účtovné zápisy a právne spory,

pretože sa objavila finančná evidencia a objavili sa aj právne nehody. A vznikla potreba čoho? Symbolického písma. A zabudli na znaky, zabudli na podstatu a na Pravdu. Prví kresťania používali ešte symboly, ktoré hovoria o mnohom, používali aj skryté písmo, používali aj znaky. Začal som teda znakmi, ktoré používajú následníci Petra, dedičia Petra, povedzme to tak. Veď ony sú krycie a hovoriace o tom, čo on na seba berie. Všimnite si, nič som nepovedal. Povedal som len o znakoch. A ten, kto vie, ten pochopí. A kto nevie, ten nepochopí. Veď pre nich sú to sväté symboly. Normálnemu človeku netreba taký symbol.

T: Ešte sa mi páčilo to, čo ste povedali, že ľudia v katakombách podľa symbolov a podľa toho, či ich môže človek prečítať, chápali, či je človek svoj alebo nie.

IM: Pravdaže.

T: V období prenasledovania tých, ktorí boli...

IM: Nebol to tajnopis. Bolo to akurát označenie, odrážajúce podstatu.

T: A v podstate...

IM: Aj prenasledovanie bolo. Všetko bolo. A bolo opäť aj to, ako pochopiť, kde je svoj a kde cudzí.

T: Tiež je ešte taký zaujímavý moment, že veď Ježiša tiež nezobrazovali (**IM:** Nie). Tam... zobrazovali Ho symbolom ryby (**IM:** Áno). Avšak až vo štvrtom storočí sa začína taká prax, ako zobrazovanie svätých a zvlášť zomretých svätých

v katakombách, s už viac-menej rozpoznateľnou tvárou. Ale...

IM: Ale potom sa objavuje islam. Inteligentní veru pochopia, prečo a kedy bol Boh nútený poslať Proroka, a kvôli čomu. A v tomto je podstata. Silno to skreslili.

T: Ale prečo to skresľovali, i keď...

IM: Nastúpila mágia, áno. Nastúpila mágia, začala sa starostlivosť o subosobnosti. No a opäť... Hoci starostlivosť o subosobnosti začala od formovania, ak vezmeme kresťanstvo, od okamihu jeho formovania ako ucelenej organizácie. Veď opäť, povedzme aj v prvých chvíľach jeho formovania, len čo Peter a Pavol odišli, začali ich vyvyšovať, aj ich opakovanne dokola spomínať v omšiach. No a predsa oni zaviedli túto prax, keď začínajú spomínať, aj obrazy maľovať ešte počas života, a potom neskôr aj po smrti. Napokon, koho obrazy boli prvé?

T: Petra, Pavla, a Ježiš Kristus, ktorý im odovzdáva...

IM: Áno. A keď spomenieme tieto obrazy (**T:** Áno, áno), ak ste ich videli, priatelia – Peter s Pavlom boli vždy veľkí, a Ježiš vždy maličký.

T: Svätožiariy drží nad nimi, áno.

IM: Prisluhuje im.

T: Alebo odovzdáva zvitok ako symbol odovzdania znalostí (**IM:** No áno, aj to bolo) od Učiteľa k učeníkom. Je však

zaujímavé, že v piatom storočí je skutočne v apoštolských dekrétach uvedené, ako sa mali kresťania modliť – „...bez dozoru sa zhromažďujte v hrobkách, čítajte sväté knihy a spievajte žalmy za zosnulých mučeníkov a za všetkých dávnych svätých, aj za bratov svojich, zosnulých v Pánovi“. No a primerane, ako sa v tých časoch modlili veriaci – „Príbuzní a veriaci, zhromažďujúci sa na zádušných hostinách pri výročí smrti, ich obracajú hlavne k apoštolom Petrovi a Pavlovi.“ A doslova niekoľko príkladov: „Pavol a Peter, orodujte za Viktora“; „Peter a Pavol [udržujte] v myšlienkach... (toho a toho)“; „Peter a Pavol, túto zádušnú hostinu usporiadal Tomius Celij“; „Peter a Pavol, ochráňte svojich služobníkov“; „Pavol a Peter, vždy orodujte za Nativa“; „Peter a Pavol, prídte na pomoc hriešnemu Primitívi“ atď.

IM: No vieš, poviem to celkovo jednoduchšie: toto je čestné, minimálne to bolo čestné. Oni boli architektami a budovateľmi organizácie, oni ju vytvorili, preto majú plné právo, aby celá organizácia (dovtedy, pokiaľ bude), aby predsa na nich aj pracovala. To je čestné. Všetci ju budovali pre seba. Ak sa pozrieme bez žartov, odhodíme, prepáčte, všetko toto... Nie som proti náboženstvu, no... Je to jednoducho pravda. Pozrime sa na to jednoducho z pozície fyziky, banálne. Je spomienka za niekým. Zomrel človek – a obrátenie ide k Petrovi a Pavlovi, aby sa postarali napríklad o (T: Človeka) mŕtveho Matúša, o tohto človeka. No pri spomínaní Petra a Pavla sa vždy vynárajú ich obrazy (pretože je ich veľmi veľa a oni sú vždy najuctievanejší svätí), a až potom

zosnulého. A buďme v pozícii svetla – pri ich spomínaní ich osvecujeme. Osvecujeme ich a potom osvecujeme zosnulého, ktorému chceme pomôcť. A jednoducho sa pozrime na prerozdelenie svetla v percentuálnom podiele. Zrozumiteľné, že? Tak práve kvôli tomuto niektorí idú na dohodu. Zmeňme tému, lebo nás z niečoho obvinia, hoci tu v ničom nie sme vinní, to sú iba fakty, ktoré hovoria samé za seba. To sú historické fakty, priatelia. My sa nedotýkame nikoho náboženského cítenia. Správne?

T: Áno.

IM: Hovoríme o pravde, hovoríme o tom, čo je v kresťanstve, čo je v iných náboženstvách. No existuje to predsa? A nemôžete to poprieť. Ale ak človek naozaj mieri k Bohu a miluje Boha, potom musí poznať pravdu. Nemôže chodiť do kruhu, po štadióne, viete... Zachcelo sa vám ísť z mesta „A“ do mesta „B“ a vyšli ste. Ale zašli ste na štadión a chodíte do kruhu – však je tam pohodlne. Chápete? Jasno, príjemne, závetrie. Prídete do mesta „B“, ak chodíte tam, kde je vám pohodlne, komfortne, kde vám vytvorili podmienky? Nie, priatelia moji, vy tam i zostanete. A na to, aby ste prišli do mesta „B“, musíte predsa vyjsť zo štadióna a po nerovnej ceste, tam, kde je veterno, tam, kde je štipľavo a nepohodlne, aj tak prepochodovať tam. A netreba sa posmievať, že možno precestovať, preletieť. Možno. Je to alegorický príklad. Vidíte, ako pracuje vedomie? Ihneď vám začína rozprávať, že „možno precestovať, možno preletieť“. Presne tak lapá ľudí a odvádza ich od Pravdy, premieňajúc to na vtip.

Keď žartujeme o vážnom, tam, kde je to nemiestne, strácame Pravdu. A po stratení Pravdy, ju zabúdame. A po zabudnutí, sa vystavujeme anatómie. Vidíte, aké je to ľahké? Sami seba odlučujeme od Boha vlastnými rukami, nie niekto iný. Ba ani nie rukami, opäť alegória.

T: Veru, netreba byť týmito Šimonmi, pretože Šimon, to predsa nie je len symbol, povedzme, zrady, ale ešte aj príznak a symbol (**IM:** Príznak pýchy) preloženia zodpovednosti.

IM: Ale nie, ja by som povedal, že Šimon – to je odraz nášho ľudstva. Šimon – to je odraz nášho ľudstva, odraz našej ľudskej podstaty v našom spotrebiteľskom formáte, kedy okrem seba nikoho nevidíme. Dokonca ani seba neľúbime. Vari sa ľúbime? „Egoista ľúbi seba“. Keby sme sa ľúbili, zachraňovali by sme sa, chránili by sme sa, budovali by sme pre seba krásny svet aj tu a starali sa o seba, aby to bolo aj tam. Nie tak, ako sa niektorí starajú, aby si pamätali ich meno a pamätali si obraz, pretože podvedome formujú lepšie podmienky pre seba ako subosobnosť. Starali by sme sa o seba v duchovnom zmysle, aby sme vošli do Vyššieho sveta rovní. Ale my postupujeme inak. Preto sú to iba symboly, symboly našej súčasnosti. Avšak hlavné je byť čestný, predovšetkým k samému sebe, priatelia, potom sa ani vystavovať kliatke nebudete. Čestnosť – to je najzložitejšie na duchovnej ceste, na jej začiatku. Potom sa všetko zloží. Veď ešte Ježiš učil, aby sme boli čestní. Aj Prorok učil to, aby sme boli čestní. Nie je to tak?

T: Zachovalo sa to aj v apokryfoch. Konkrétne (**IM:** Samozrejme) v Tomášovom evanjeliu sú také riadky, hovorí sa nasledovné: „Jeho učeníci sa Ho spýtali, povedali mu – chceš, aby sme sa postili, ale ako sa môžeme modliť, dávať milodary a zdržať sa jedla? Ježiš povedal – Neklamte, a to, čo nenávidíte, nerobte. Lebo všetko je pred nehom odkryté“.

IM: Úplne správne. A tak povedal: „Nezaoberajte sa tým, čo nenávidíte“. A ešte im tým bolo dobre naznačené, že všetko to, čo nazvali, nemá k duchovnému rozvoju človeka žiadny vzťah. Ale toto, to je kultúra našej existencie tu – je to vzájomná starostlivosť a vzájomná úcta, aj rovnaká pomoc jeden druhému, aj rovnaký milodar. A pôst... nuž, pôst – to je opäť kvôli zdraviu pre niektorých prospešné, ale je to vec dobrovoľná. Ako môže pôst duchovne spasiť človeka? Ak niečo nejem, či som sa už stal duchovným? Alebo čo? Jednoduchá otázka. Alebo čosi jem – zabráni mi to stať sa duchovným? Alkohol – áno, narkotiká – áno. (**T:** Budú prekážať, áno). Ale jedlo – to je iba jedlo, vyživuje telo a dáva mu energiu. Preto treba byť predovšetkým čestný. To je dôležité. Aj vaše modlitby musia byť čestné, alebo duchovné praktiky, potom sa budú aj dariť. Keď pristupuješ s otvoreným srdcom, vtedy sa všetko darí. Správne?

T: Áno, pretože raj – to je Láska Božia (**IM:** Úplne správne). A keď dosiahneme túto Lásku, práve vtedy dosiahneme Boha.

IM: Ale ak ty tu nežiješ v láske, tak ako vstúpiš do Lásky?

Ak nevieš milovať, ale chceš, aby teba milovali, to je jedna cesta – k subosobnosti. „Chceniá“ vedú práve tam. Ale keď sa sám staneš AllatRa – Láskou Božou, vtedy sa o ňu delíš s inými a vtedy duchovne rastieš. A čestne povedané, vtedy ti je ľahostajné, kto ňu kam a čomu vystaví. Vtedy sú starosti mŕtvych starosťami mŕtvych a veci Živých, sú vecami Živých. Či nie je tak? My tvoríme. Nikto za nás to nespraví. Je to právo a je to naša sloboda, darovaná nám Bohom, a nikto nám ju nemôže zobrať. V tom je zmysel i milosť Božia, že každý z nás môže získať Život a každý z nás môže získať smrť. Svojou voľbou to robíme. Áno, počúvame jedných, počúvame druhých. Ale práve kvôli tomu, priatelia, je nám dané vedomie, vrátane druhotného vedomia, ktoré musíme zdisciplinovať (rovnako, ako Ježiš zdisciplinoval svoje vedomie, aj mnohí pred Ním to robili, aj po Ňom to robili). Tak aj my ho musíme zdisciplinovať a donútiť ho študovať všetko a prinášať nám Pravdu, nám ako Osobnosti. Nie my máme slúžiť jemu, ale ono nám. V tom je zmysel. Vtedy sa aj pravda postaví na miesto. Ale keď žijeme emóciami, pýchou, keď sa vyvyšujeme... Hmm... Predniesol som modlitbu – už som svätý, urobil som meditáciu – už som Bódhisattva, pretože si predsa, no... knižku Anastasie Novych prečítal, že? A už poznáš svet, disponuješ kľúčmi... Keď si Bibliu prelistoval, tak si už kto? Veriaci, hej? Si už kresťan, pretože si ju prelistoval? Pre pochopenie niečoho, treba študovať všetko. Všetko dostupné, vo všetkých náboženstvách. Pretože Pravdu pred nami skrývajú po zrnkách. Treba ju aj zbierať – vtedy pochopíš mnohé. Veď dnes sme nepovedali nič nové.

Všetko, čo sme povedali, to všetko je. Je to aj v Biblii, je to aj v Koráne, aj v mnohých iných prameňoch. Je to všade. Aj svätí, ktorí tým prechádzali, skutoční svätí, to opisujú. Aj vedci, ktorí to skúmali, tí to tiež popisujú. Prečo nekričia a nerozprávajú o tom? Pretože je spotrebiteľský formát, pretože sme egoisti, pretože nás zaujíma iné. U nás veľa kričia a hovoria o čom? O politike, o peniazoch a o móde. Nie je to tak? Čím žijeme... Dopyt vytvára ponuku. Ale vari máme dopyt po Pravde? Vari máme dopyt po duchovnej spáse? Máme dopyt po politike, po peniazoch a po móde. To je odpoveď. Ak budeme chcieť a zmeníme sa, tak aj všetko ostatné sa zmení. Od nás spoločne to závisí, priatelia. A nielen, aby sme pochopili, ale ešte aby sme to aj druhým objasnili. Veď ak to neobjasníme druhým, oni to nepochopia. A nepochopiac to, nič neurobia. A keď raz nič neurobia, tak čo budeme môcť urobiť my? Nič. A prečo nič? Pretože sme to neobjasnili druhým – a kruh sa uzatvára. A takto satan vládne, vládne svetu a núti nás točiť sa v kolese spotrebiteľského formátu. A my len živoríme v túžbach, že niekedy niečo urobíme. Neurobíme. Ak si pocítil Pravdu, ak si uvidel ten maličký ohníček, maličké svetielko niekde na konci tunela, a naozaj po ňom túžiš – choď k nemu z posledných síl a vyjdeš na svetlo a získaš Život. Ale ak to neurobiš, nebude nič. A aj keď uvidíš toto svetlo, ak k nemu nepôjdeš, tak ono k tebe nepríde. Zriekni sa svojej pýchy. My musíme prísť k Bohu a nie Boh k nám. My sme nikto. Ak sa chceme niečím stať, tým viac, ak sa chceme stať všetkým (a všetkým znamená súčasťou Duchovného Sveta, vstúpiť do Najvyššej spoločnosti),

tak musíme ísť, ísť a robiť. A v rámci nášho pohybu musíme tvoriť dobro, pomáhať iným, podporovať ich a nie ich zašlia-pávať. Potom sa aj svet zmení. Všetko je v našich rukách. Vtedy ani antidepresíva nebudú potrebné. Môžeme veľa, ale len vtedy, keď to chceme a keď sme spolu. Tak je usporia-daný svet. A to je pravda. Takže, priatelia moji, začínať treba od jednoduchých vecí. A najjednoduchšie je naučiť sa milo-vať jeden druhého. Vari to nie je tak? Je to tak, priatelia. Takže milujte sa navzájom. Ďakujem vám!

Cenné rozhovory
o Tom najdôležitejšom
v živote každého človeka,
ktoré prehovárajú do Duše
a privádzajú nás k
prebudeniu.

S Láskou a Vďačnosťou za všetko.